MAURICE LEBLANC

MISTERUL DE LA BARRE-Y-VA

MAURICE LEBLANC

MISTERUL DE LA BARRE-Y-VA

MAURICE LEBLANC

La Barre-y-va • La demoiselle aux yeux vert

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Societății Comerciale
ELCO-NEAGA S.N.C. PLOIEȘTI

ISBN 973—95586—2—3

MAURICE LEBLANC

Misterul de la Barre-y-va

EDCO 1992

SCRIERI DE ACELAȘI AUTOR:

Aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin

- Arsène Lupin, gentelmanul spărgător
- Arsène Lupin contra Herlock Sholmes
- Piscul scobit
- „813" (1. Dubla viață a lui Arsène Lupin
  2. Cele trei crime ale lui Arsène Lupin)
- Dopul de cristal
- Confidențele lui Arsène Lupin
- Triunghiul de aur
- Insula cu treizeci de sicrie
- Dinții tigrului (1. Don Luis Perenna
  2. Secretul Florencei)
- Opt bătăi de orologiu
- Contesa de Cagliostro
- Agenția Barnett et C-ie
- Locuința misterioasă

- Frontiera
- Rochia din scoici trandafirii
- Schija de obuz
- Cei trei ochi
- Formidabilul eveniment
- Cercul roșu
- Dorothée, dansatoare pe sîrmă
- Viața extravagantă a lui Balthazar
- Prințul de Jèricho

CINE ESTE MAURICE LEBLANC?

Fiul unui armator importator de cărbune din Scoția, Maurice Leblanc se naște la Rouen, în 1864. Studiază dreptul, lucrează la tatăl său, hoinărește duminica prin ținutul Caux (Normandie) unde se va petrece acțiunea unora dintre romanele sale. Frecventează scriitori (Flaubert, Maupassant) care vor avea o influență considerabilă asupra vieții și operei sale, îi cunoaște de asemenea pe Zola, Mirbeau, Edmond de Goncourt și Pierre Laffite, cel care îi comandă pentru revista lui lunară „Știu totul", o nuvelă polițistă care să echivaleze cu Sherlock Holmes sau cu Raffles, spărgătorul amator. Publicase deja o culegere de nuvele, un roman, i se pusese în scenă o piesă, fără prea mare succes de public, dar apariția, în 1905, a lui **Arsène Lupin**, gentlemanul spărgător, cucerește cititorii și aventurile sale sînt așteptate cu nerăbdare în fiecare lună.

Cu Arsène Lupin, Maurice Leblanc, pe atunci ziarist tipic parizian, a creat mitul supraomului, elegant, curtenitor, victimă a societății și hoț pentru o cauză bună. Investigația și acțiunea polițistă devine la acesta un joc în care el se substituie justiției, căreia îi livrează, de altfel, pe vinovați.

Fiind chiar un personaj al timpului său, evoluînd în situații precise, Lupin păstrează de-a lungul timpului nenumărați admiratori.

Teatrul, filmul, televiziunea au acaparat și acest erou agil și vesel, mereu gata de o glumă, dar și de acțiune, șef de bandă, dar și solitar în întreprinderile cele mai temerare, rîzîndu-și de poliție, sau substituindu-se ei ca detectiv.

Maurice Leblanc a devenit, astfel, prizonierul personajului său. Cumpără o proprietate la Etretat (orășel rezidențial pe litoralul Canalului Mînecii) pe care o va numi „Clos Lupin". Se stinge din viață în 1941, la Perpignan. (F.D.)

1. Misterul de la Barre-y-va

Traducere de Marina Semencu și Florin Dochia

I

VIZITA NOCTURNA

După o seară la teatru, Raoul d'Avenac intra în apartament, se opri o clipă în faţa oglinzii din vestibul şi-şi contemplă, nu fără oarecare plăcere, talia bine fixată în costumul excelent croit, eleganţa siluetei, umerii laţi, forţa pieptului care se rotunjea sub plastron.

Vestibulul, prin dimensiunile restrînse şi amenajarea lui, sugera unul din acele apartamente confortabile, mobilate luxos, unde nu putea locui decît un om de gust, avînd obiceiul şi mijloacele de a-şi satisface fanteziile cele mai costisitoare. Raoul se relaxa, cam în fiecare seară, fumînd o ţigară în cabinetul său de lucru şi stînd într-un fotoliu larg de piele, pentru a gusta în el unele din acele pauze pe care el le numea „aperitivul somnului" Creierul său se elibera astfel de toate grijile şi aţipea în voia visurilor, în care defilau amintirile zilei încheiate, ca şi proiectele confuze pentru ziua următoare.

Era pe punctul de a deschide uşa cabinetului, dar ezită Îşi aduse aminte dintr-odată că nu el era acela care aprinse lumina în vestibul şi că, la sosire, cele trei becuri ale lustrei răspîndeau deja lumină.

„Bizar, îşi spuse el Totuşi, nimeni n-a putut veni aici de la plecarea mea, fiindcă servitorii erau în concediu. Trebuia oare să admit că n-am stins lumina cînd am ieşit ?"

D'Avenac era un om căruia nimic nu-i scăpa, dar care nu-şi pierdea timpul căutînd soluţia problemelor mărunte pe care întîmplarea ni le pune, şi pe care circumstanţele se angajează aproape mereu să ni le explice în maniera cea mai frumoasă din lume.

„Noi înșine ne fabricăm misterele, își spuse el. Viața este mult mai puțin complicată decît se crede și ea însăși descurcă ceea ce nouă ni se pare încurcat".

Astfel, cînd deschise ușa din fața lui, nu fu surprins peste măsură să zărească în cameră, stînd în picioare, rezemată de o măsuță, o tînără femeie.

— Doamne Dumnezeule! strigă el, iată o apariție grațioasă.

Ea și în vestibul, grațioasa apariție, aprinsese toate becurile, preferînd, fără îndoială, lumina deplină. Putu admira, după plac, o figură frumoasă încadrată de bucle blonde, un cap subțire, bine proporționat, destul de înalt îmbrăcat într-o rochie de o croială puțin demodată. Privirea îi era neliniștită, iar figura concentrată de emoție.

Raoul d'Avenac nu era un tip lipsit de pretenții, femeile copleșindu-l mereu cu favorurile lor. El crezu deci într-un adevărat noroc și acceptă aventura ca și pe altele pe care nu le solicitase.

— Nu vă cunosc, doamnă, nu-i așa? zise el surîzînd. V-am văzut vreodată?

Ea făcu un gest care însemnă că, în fond, el nu se înșela deloc. El reluă:

— Cum naiba ați putut pătrunde aici?

Ea arătă o cheie și el exclamă:

— Chiar aveți o cheie de la apartamentul meu? E, într-adevăr amuzant.

El era din ce în ce mai convins că sedusese fără știrea lui pe frumoasa vizitatoare, și că ea venea la el ca o pradă ușoară, însetată de senzații rare și gata să se lase cucerită.

Înaintă deci spre ea, cu siguranța lui obișnuită în asemenea cazuri, hotărît să nu lase deloc să-i scape o ocazie care se prezenta sub o formă atît de fermecătoare. Dar, contrar oricărei așteptări, tînăra femeie se retrase și întinse brațele cu un aer înspăimîntat

— Nu vă apropiați! Vă interzic să vă apropiați.. Nu aveți dreptul..

Fizionomia sa luă o expresie de groază care o buimăci. Și apoi, aproape în același timp, ea începu să rîdă și să plîngă, cu mișcări convulsive și o așa agitație, încît el îi spuse încet:

— Calmați-vă, vă rog... Nu vă voi face nici un rău.

Nu ați venit aici pentru a mă prăda, nu-i așa ? nici pentru a mă ucide cu revolverul ? Atunci pentru ce v-aș face rău ? Să vedem, răspundeți... Ce vreți de la mine ?

Încercînd să se stăpînească, ea murmură :

— Să vă cer ajutor.

— Dar nu este meseria mea de a apăra.

— S-ar părea că da..., și că tot ce încercați, reușiți.

— Drace ! Este un privilegiu plăcut pe care mi-l acordați. Și dacă încerc să vă iau în brațe, aș reuși ?

Gîndiți-vă, deci, o femeie, la o oră a dimineții la un domn, frumoasă cum sînteți, seducătoare... Recunoașteti că, fără să fiu încrezut, pot să-mi imaginez...

El se apropie din nou, fără ca ea să protesteze, îi luă mîna și o strînse între ale sale. Apoi îi mîngîie încheietura și antebrațul dezgolit și avu pe neașteptate impresia că, dacă ar fi atras-o spre el, ea nu l-ar fi respins, poate deloc, atît era slăbită de emoție.

Puțin amețit, el o atrase foarte discret, după ce-și trecuse brațul în jurul taliei tinerei femei. Dar, în acest moment, observînd-o, văzu ochii atît de înspăimîntați și o figură așa de amărîtă, plină de durere și rugă, încît întrerupse gestul și pronunță :

— Vă cer scuze, doamnă.

Ea spuse încet :

— Nu doamnă,... dommișoară...

Și continuă imediat ·

— Da, știu, o asemenea purtare la această oră !... e normal ca dumneavoastră să fi-ți indignat.

— Oh ! absolut indignat, spuse el în bătaie de joc. De la miezul nopții încoace, ideile mele asupra femeilor se schimbă din ce în ce și ajung să-mi imaginez lucruri absurde și să am o conduită lipsită de vreo delicatețe. Încă o dată, iertați-mă. M-am purtat urît. S-a terminat ? Nu mă mai vreți ?

— Nu, spuse ea.

El suspină :

— Doamne, cît sînteți de fermecătoare și ce păcat că ați venit pentru un interes care nu este acela pe care-l credeam ! Așadar, veniți să mă vedeți la fel cum atîtea persoane vencau să-l consulte pe Sherlock Holmes în casa lui de pe Baker Street ? Atunci, domnișoară, vorbiți și dați-mi toate explicațiile necesare. Devotamentul meu vă aparține. Vă ascult.

O îndemnă să ia loc. Dacă se liniști prin umorul deschis și gentileţea respectuoasă a lui Raoul, ea rămase totuși foarte palidă. Buzele sale, de o expresie grațioasă, proaspete ca buzele de copil, se crispau din cînd în cînd. Dar el avea încredere în ochii ei.

— Scuzați-mă, zise cu o voce schimbată, poate nu am dreptate. Cu toate acestea știu bine ce înseamnă și că sînt lucruri... lucruri de neînțeles... și altele care pot veni și care îmi produc frică... da, care îmi produc frică dinainte, fără să știu de ce... căci, în sfîrșit, nimic nu dovedește că ele se vor produce. Dumnezeule, Dumnezeul meu... ce înspăimîntător și cît sufăr !...

Ea își trecu mîna peste frunte cu un gest de oboseală ca și cum ar fi vrut să alunge gînduri ce o externau. Lui Raoul i se făcu într-adevăr milă de disperarea ei și începu să rîdă pentru a o liniști.

— Păreți nervoasă ! Nu trebuie. Aceasta nu duce la nimic. Haide, curaj, domnișoară. Nu mai e nimic de care să vă temeți, chiar din partea mea, din moment ce mi se cere ajutor. Veniți din provincie, nu-i așa ?

— Da. Am plecat de acasă azi dimineață și am sosit spre seară. Portăreasa, care credea că erați aici, mi-a indicat apartamentul. Am sunat. Nimeni.

— Într-adevăr, servitorii aveau concediu, iar eu am luat cina la restaurant.

— Atunci, spuse ea, m-am servit de această cheie...

— Pe care o aveți de la cine ?

— De la nimeni. Am furat-o de la cineva.

— Care cineva ?

— Vă voi explica.

— Fără prea mare întîrziere. Vreau atît de mult să știu ! Dar, o clipă... Sînt sigur, domnișoară că nu ați mîncat azi dimineață și că trebuie să muriți de foame !

— Nu, am găsit ciocolată pe masă.

— Perfect ! Dar e altceva decît ciocolata. Vă voi servi și vom discuta după aceea, sînteți de acord ? Dar aveți cu adevărat un aer tînăr... un copil ! Cum am putut să vă iau drept o doamnă !

El rîdea și căuta să o facă să rîdă, în timp ce deschidea un dulap de unde scoase biscuiți și vin dulce.

— Cum vă numiți ? Căci, în sfîrșit, ar fi bine să știu.

— Imediat... Vă voi spune totul.

— Perfect. În rest, nu am nevoie să vă cunosc numele pentru a vă servi. Poate dulceață ?... sau miere ?... Da, frumoaselor buze trebuie să le placă mierea și este excelentă cea pe care o am în cămară. O aduc...

Vru să plece din cameră, cînd sună telefonul.

„Bizar, murmură el. La această oră... Îmi permiteți, domnișoară ?"

Luă receptorul și, schimbînd puțin intonația, pronunță :

„Alo... alo..."

O voce de departe îi spuse :

— Tu ești ?

— Eu sînt, afirmă el.

— Ce noroc ! reluă vocea. De atîta timp te sun !

— Scuzele mele, dragă prietene, eram la teatru.

— Și iată-te întors ?...

— Am impresia că da.

— Sînt foarte mulțumit.

— Și eu la fel ! zise Raul. Dar ai putea să-mi dai o informație, dragul meu, o cît de mică informație ?

— Grăbește-te

— Deci, cine ești ?

— Cum ! Nu-ți amintești de mine ?

— Mărturisesc, dragă prietene, că pînă acum...

— Béchoux.. Théodore Béchoux..

Raoul d'Avenac împiedică o pornire și afirmă :

— Nu cunosc.

Vocea protestă :

— Da, eu !... Béchoux polițistul... Béchoux, brigadierul de la siguranță.

— Oh ! Te cunosc ca reputația, dar n-am avut niciodată plăcerea..

— Fără glume, haide ! Am participat la atîtea acțiuni împreună ! Partida de baccarat ? Omul cu dinții de aur ? Cele douăsprezece africane ?... Atîtea triumfuri... obținute împreună..

— Trebuie să te înșeli. Cu cine crezi că ai onoarea să comunici ?

— Cu tine, zău !

— Care, eu ?

— Vicontele Raoul d'Avenac.

— Este într-adevăr numele meu. Dar te asigur că Raoul d'Avenac nu te cunoaște.

— Poate, dar Raoul d'Avenac mă cunoștea cînd purta alte nume.

— Ticălosule ! Precis.

— Ei, bine, Jim Barnett, de exemplu, Barnett de la „Agenția Barnett § C-ie". Și apoi, Jean d'Enneris, d'Enneris de la „Locuința misterioasă". Și apoi, trebuie să-ți citez numele tău adevărat ?

— Fugi de-aici ! Nu mă înroșesc. Din contră.

— Arsène Lupin.

— Perfect. Sîntem de acord și situația este lămurită. Într-adevăr, sub acest nume, sînt cel mai cunoscut. Și atunci vechiul meu prieten, ce vrei ?

— Ajutorul tău și asta imediat.

— Ajutorul meu ? Ție însuți ?

— Ce vrei să spui ?

— Nimic, sînt la dispoziția ta. Unde ești ?

— La e Havre.

— Ce să faci ? Meditezi asupra bumbacului ?

— Nu, am venit pentru a-ți telefona.

— Foarte drăgut. Ai părăsit Parisul pentru a-mi telefona din le Havre ?

Acest nume de oraș, pe care Raoul îl pronunță în fața tinerei fete, păru să o tulbure și șopti :

„Le Havre... Vi se telefonează din le Havre ? E straniu. Și, cine vă telefonează ? Lăsați-mă să ascult".

Împotriva voinței lui Raoul, ea zări celelalt receptor și, o dată cu el, auzi vocea lui Béchoux care spunea :

— Nu pentru acest motiv Eram în district. Cum nu exista telefon de noapte, am oprit o mașină care m-a condus la le Havre. Și acum mă reîntorc la mine.

— Asta înseamnă ? întrebă d'Avenac.

— Cunoști Radicatel-ul ?

— Zău ! un banc de nisip în mijlocul Senei, nu foarte departe de revărsare.

— Da, între Lillebonne și Tancarville și la treizeci de kilometri de la Havre.

— Te gîndești dacă le cunosc ! Estuarul Senei ! Regiunea Caux ! Toată viața mea este acolo, adică istoria contemporană. Astfel că te culci pe un banc ?

—Ce tot aiurezi ?

— Vreau să spun că locuiești pe un morman de nisip !

— Înainte de el se află un mic sat minunat, de unde își trage numele de Radicatel și acolo — locuiesc de mai multe luni, pentru a mă odihni, într-o căsuță...

— Cu un suflet... ?

— Nu, dar cu o cameră pentru prieteni, pe care ți-o rezerv.

— Pentru ce această delicată atenție ?

— O afacere curioasă, complicată, pe care mi-ar plăcea s-o lămuresc cu tine...

— Pentru că nu poți s-o descurci tu singur, hai, mai marele meu ?

Raoul observa tînăra fată a cărei tulburare în creștere începea să o ametească. El încercă să-i ia receptorul. Dar ea nu-l lăsă și Béchoux insistă :

— Este urgent. Pintre alte evxenimente, o tînăra fată a dispărut astăzi...

— Este un eveniment zilnic. Nu e un motiv de alarmare.

— Nu, dar cîteva detalii sînt neliniștitoare și apoi...

— Și apoi, ce ? strigă Raoul nerăbdător.

— Ei bine, mai devreme, pe la ora două, s-a petrecut o crimă. Cumnatul acestei fete, care o căuta în parc, de-a lungul rîului, a fost ucis de o împușcătură de revolver. Deci, cum ai un rapid la ora opt dimineață și...

La această evocare a unei crime, tînăra fată se ridică. Receptorul îi scăpă din mînă. Vru să vorbească, scoase un suspin, se clătină și căzu pe brațul unei canapele.

Raoul d'Avenac strigă grăbit la Béchoux, pe un ton furios :

— Nu ești decît un imbecil ! Ai un fel de a anunța lucrurile ! Atunci, ce ? Nu ghicești nimic, idiotule ?

Atîrnă din nou aparatul cu putere, întinse fata pe fotoliu și o sili să inspire dintr-un flacon de săruri.

— Ei bine, ce ai, domnișoară ? Cuvintele lui Béchoux nu au nici o importanță deoarece el vorbește despre dvs. și dispariția dvs. ! Pe lîngă aceasta, îl cunoașteți și știti bine că nu este un tip priceput, un tip de prim-plan. Vă implor, reveniți-vă și să căutăm să lămurim situația.

Dar Raoul nu întîrzie să vadă că nici un efort nu putea să limpezească situația în acel moment și că fata, deja foarte lovită de evenimente pe care el nu le cunoștea, nu își regăsea echilibrul după anunțul neprevăzut și stîngaci

al crimei. Trebuie să aibă răbdare pînă cînd ora dezvăluirii va veni.

Reflectă cîteva secunde și, cu curaj, se hotărî. Aranjîndu-și repede figura în fața unei oglinzi, prin cîteva adăugiri care-i schimbară mai mult expresia decît fața, trecu în camera vecină, își schimbă hainele, luă din dulapul de perete o valiză mereu pregătită, ieși și alergă la garaj.

Raoul reveni îndată cu automobilul său și urcă din nou la el. Fata, trezită, stătea nemișcată, incapabilă să facă vreo mișcare. Fără să opună cea mai mică rezistență, ea se lăsă purtată pînă la mașină, unde el o întinse cît mai bine posibil.

Aplecîndu-se la ureche, îi șopti :

— După comunicarea lui Béchoux, locuiți tot la Radicatel nu-i așa ?

— Da, la Radicatel.

— Mergem acolo.

Ea avu un gest de spaimă și el o simți că tremură din cap pînă-n picioare. Dar îi spuse cuvinte de liniștire, cu o voce joasă care o legănă și o făcu să plîngă fără ca ea să se mai gîndească să protesteze...

Trei ore îi ajunseră lui Raoul pentru a parcurge cele patruzeci si cinci de leghe care separa capitala de satul normand Radicatel. Nici un cuvînt nu fu schimbat între ei. Fata, de altfel, sfîrși prin a adormi și, cînd capul ei se înclina pe umărul lui Raoul, el i-l îndrepta cu gingășie. Fruntea îi ardea. Buzele bolboroseau cuvinte care nu se puteau deslușì.

Se crăpă de ziuă cînd ajunseră în fața unei bisericuțe minunate, așezată în verdeața născută în josul unei văi strîmte care urcă spre falezele regiunii Caux și lîngă un riulet, întortocheat care se varsă în Sena. În spatele lui dincolo de vastele livezi și în largul fluviului care înconjoară Quillebeuf, nori subțiri și lungi, de un roz trecînd spre roșu, anunțau apropiata ridicare a soorelui.

În satul încă adormit, nimeni. Nici un zgomot.

— Casa dvs. este departe de aici ? spuse el ?

— Imediat... acolo... în față...

O alee minunată cu patru rînduri de stejari bătrîni urma rîul și conducea la un mic castel care se zărea printre zăbrelele unei porți. Rîul cotea în dreptul lui, trecea pe sub un terasament, umplea șanțuri căptușite cu

întăriturî metalice, apoi se întorcea încă o dată şi pătrundea într-un domeniu care încercuia un perete înalt de piatră cu contraforturi de cărămizi.

Fata avu atunci o nouă criză de teamă şi Raoul ghici că ar fi dorit să fugă, mai mult decît să se reîntoarcă în locuri unde a trebuit să sufere. Totuşi, ea se stăpîni.

— Nu trebuie să-mi pară rău că intru, spuse ea. Se afla foarte aproape o uşă joasă de la care am de asemenea cheia fără ca cineva să ştie.

— Puteţi să mergeţi ? întrebă Raoul.

— Da... o clipă...

— Dimineaţa e călduţă. Nu vă e frig, nu-i aşa ?

— Nu.

O cărare se desprindea la dreapta, trecea peste extremităţile şantierului, mergînd între perete şi livezi.

Raoul o susţinea cu braţul pe fată, care părea epuizată.

În faţa uşii îi spuse :

— Am vrut inutil să vă obosesc cu întrebări. Béchoux mă va informa şi, de altfel, ne vom gîndi bine. De la el aveţi cheia apartamentului meu ?

— Da şi nu. El îmi vorbise adesea de dvs. şi eu ştiam că cheia se găsea sub pendula din camera sa. Acum cîteva zile, am luat-o fără ştirea lui.

— Daţi-mi-o, vreţi ? O voi pune tot acolo şi nu va fi nimic. Nu trebuie ca nici el, nici altcineva să ştie, că aţi venit a Paris şi că eu v-am adus aici, nici chiar că ne cunoaştem.

— Nimeni nu va şti.

— Încă ceva. Evenimentele ne reunesc într-un mod neprevăzut şi fără ca noi să fi ştiut cine sîntem şi unul şi celălalt. Ascultaţi sfaturile mele şi nu vă îndepărtaţi niciodată de mine. E înţeles ?

— Da.

— În acest caz, semnaţi această hîrtie.

Raoul luă o foaie albă din portofel şi scrise cu stiloul :

„Dau întreaga putere d-lui Raoul d'Avenac pentru a cerceta adevărul şi a lua deciziile conforme cu interesele mele".

Ea semnă.

— Bine, zise Raoul. Sînteţi salvată.

Privi semnătura.

— Catherine... vă numiți Catherine... Sînt încîntat. Este un nume pe care îl ador. Pe cuvînt. Odihniți-vă.

Ea intră.

El auzi, de cealaltă parte a peretelui, zgomotul înăbușit al pașilor ei. Apoi se făcu tăcere. Lumina zilei creștea. Ea îi descrisese acoperișul căsuței locuite de Béchoux. Raoul reveni deci, urmări din nou aleea, ieși din sat și-și așeză mașina sub un șopron. Lîngă el, într-o curte mică cu pomi fructiferi și înconjurată de un gard de mărăcini, era un coteț vechi de porumbei pardosit cu pietre în partea din față și o bancă lucind de nouă.

Căsuța cu acoperisul înalt, avea o fereastră întredeschisă. Raoul escaladă fațada și, fără să trezească persoana care dormea în pat, după ce așeză cheia sub pendulă, cercetă camera și dulapurile de perete. Convins că nu-i era întinsă o cursă, supoziție care n-ar fi fost imposibilă, el coborî.

Ușa căsuței nu era închisă. O cameră mare ocupa parterul, împreună cu bucătăria și sufrageria și se termina printr-un iatac.

Desfăcînd valiza și așezîndu-și hainele pe un scaun, el prinse cu un ac de gămălie o foaie de hîrtie pe care înscrise aceste cuvinte : „Vă rog să nu mă treziți". Luă pijamaua luxoasă. O pendulă suna ora cinci.

„În trei minute adorm, își spuse. E tocmai momentul de a-mi pune, fără să încerc să o rezolv, următoarea întrebare : spre ce aventură nouă și pasionantă destinul mă îndeamnă ?"

Acum destinul lui avea păr blond, ochi pierduți și o gură de copil.

EXPLICAȚIILE LUI THÉODORE BECHOUX

Raoul d'Avenac sări din patul său și-l înșfăcă de gît pe Béchoux spunînd :

— Ordonasem să fiu lăsat liniștit și tu ai îndrăzneala să mă trezești !

Béchoux protestă :

— Dar nu, dar nu... Priveam cum dormi și nu te recunoșteam. Ești mai brunet... de un roșu închis. Ai aerul unui tip din sud.

— De cîteva zile, într-adevăr. Cînd e vorba de o veche noblețe perigordină, se impune să ai o tentă de cărămidă veche.

Își strînseră mîinile afectuos, încîntați să se revadă. Trăiseră atîtea evenimente împreună ! Ce aventuri formidabile !

— Ei, amintește-ți, spunea Raoul d'Avenac, amintește-ți de timpul cînd mă numeam Jim Barnett și cînd conduceam o agenție de informații ! Amintește-ți de ziua în care ți-am batjocorit întreg pachetul de titluri de la poștași. Amintește-ți de călătoria mea de nuntă cu soția ta... A propos ! ce mai face ? Sînteți tot divorțați ?

— Tot.

— Ah ! Vremuri frumoase !

— Vremuri frumoase ! aprobă Béchoux, emoționat. Și istoria de la Casa Misterioasă, îți amintești ?

— Dacă mi-o amintesc ! Istoria diamantelor furate de sub nasul tău !...

— Nu sînt doi ani de la aceasta, reluă Béchoux cu voce plîngăreață.

— Dar cum m-ai regăsit ? Cum ai știut că eram Raul d'Avenac ?

— Întîmplarea... zise Béchoux... un denunț al unuia din complicii tăi, care a venit pe la Prefectură și pe care l-am interceptat.

D'Avenac îl îmbrățișă într-un elan spontan.

— Îmi ești ca un frate, Théodore Béchoux ! Și-ți dau voie să-mi spui Raoul.. Da, un frate. Îți voi repeta mereu aceasta. N-as aștepta o secundă mai mult pentru a-ti înapoia cei trei mii de franci care se găseau în buzunarul secret al portofelului tău.

Aceasta îl făcu la rîndul său pe Béchoux să-l strîngă de gît pe prietenul său. Era scos din sărite

— Hoț ! Escroc ! ai urcat în camera mea în această noapte ! Mi ai gălit portofelul ! Esti chiar așa de neciopli t ?

Raoul rîdea ca un nebun

— Ce vrei tu, bătrîne ? Nu se doarme cu fereastra deschisă. Am vrut să te fac să vezi pericolul.. Ți i-am luat de sub pernă... Recunoaște că e caraghios

Béchoux recunoscu, cîștigat dintr o dată de veselia lui Raoul și, ca și Raoul, începu să rîdă, cu mînie la început, apoi natural și fără un gînd la trecut.

— Afurisit Lupin ! Vei fi mereu același ! Neserios pentru orice nimic. Nu ți-e rusine, la vîrsta ta ?

— Denunță-mă.

— Imposibil, zise Béchoux, suspinînd. Vei scăpa din nou. Nu se poate face într-adevăr nimic contra ta... Și apoi, ar fi desgustător din partea mea. Mi-ai făcut atîtea servicii

— Si-ti voi face în continuare. Vezi, a fost de ajuns chemarea ta pentru a veni să mă odihnesc în patul tău și să-ti mănînc micul dejun

Într-adevăr, o vecină care făcea menajul lui Béchoux tocmai îi aducea cafea, pîine și unt și Raoul își făcu tartine gustase și goli ceașca. Apoi se bărbieri, se spălă chiar afară cu o găleată de apă fierbinte și, refăcut, înviorat, aruncă în glumă în stomacul lui Béchoux o lovitură cam prea tare.

— Pleacă de aici cu discursul tău, Théodore. Fii scurt și meticulos, convingător și sec, tumultuos și metodic. Nu uita nici un detaliu și nici nu da unul în plus. Dar mai întîi să te privesc !...

Îl luă de umăr și îl examină :

— Mereu același... Nu te ai mai schimbat... brațe prea lungi... O figură în același timp bună și aspră, aer pretențios și dezgustător... o eleganță de chelner... Adevărat, ai alură. Și acum să discutăm. Nu te voi întrerupe deloc.

Béchoux reflectă și începu :

— Locuința vecină...

— Un cuvînt, zise Raoul. În ce calitate ești tu amestecat în această afacere ? Ca brigadier de siguranță ?

— Nu. Ca obișnuit al familiei de vreo două luni, asta înseamnă din luna aprilie cînd am venit din Radîcatel în convalescență, după o dublă pneumonie care era cît pe ce...

— Nu mă interesează. Continuă. Nu te mai întrerupe.

— Spuneam deci că domeniul de la Barre-y-va...

— Ciudat nume ! strigă d'Avenac. Același nume ca și acela al micii capele cocoțate pe coastă, lîngă Candebec și unde duce bariera de nisip, adică fluxul, ridicarea bruscă a apelor care înalță Sena de două ori pe zi și mai ales la echinocțiu. Bariera ajunge aici sau mai curînd urcă pînă în acest loc, datorită înălțimii. E bine, nu !

— Da. Însă aici nu e vorba de Sena care urcă pînă în sat, ci este rîul pe care tu poate l-ai remarcat, l'Aurelle, care se varsă în Sena și care își întoarce drumul și debordează la orele mareelor cu mai mare sau mai mică violență.

— Doamne, ce mai vorbești ! zise Raoul în glumă.

— Deci ieri pe la începutul prînzului, venise cineva de la castel să mă caute...

— Care castel ?

— Cel de la Barre-y-va.

— Ah ! se află un castel !

— Bineînțeles. Un mic castel unde locuiesc două surori.

— Ce fel de religie ?

— Ei !

— Evident. Vorbești de surori ? Sînt surori ale sărmanilor ?

— Explică-te.

— Ei bine, vrei să povestec eu istoria ta ? Mă vei opri dacă mă înșel. Dar nu mă înșel niciodată. Asta este un principiu. Ascultă. Castelul de la Barre-y va, care

făcea parte altădată, din senioria Basmes, a fost cumpărat pe la mijlocul secolului al XIX-lea, de către un armator din Le Havre. Fiul său, Michel Montessieux, aici crescu, aici se căsători, aici își pierdu una după alta soția și fiica și rămase singur cu două nepoate, Bertrande și Catherine, surorile de acum. Refăcut, el se instală la Paris, dar continuă în acest timp să vină de două ori pe an, timp de o lună, în jurul sărbătorilor de Paști și o lună cu ocazia vînătorii. Cea mai mare dintre nepoatele sale, Bertrande, se căsători din fericire cu un domn Guercin, industriș în Paris avînd afaceri numeroase în America. Ne-am pus de acord ?

— De acord.

Catherine, cea mică, stătea deci cu Michel Montessieux și un servitor încă tînăr, Arnold, foarte devotat stăpînului său, Dl. Arnold, cum îi spunea el. Ea crescu și se instrui îndeajuns pentru o femeie, liberă de orice operelișteș, puțin capricioasă, exuberantă și visătoare, pasionată de gimnastică și de lectură, nu-i plăcea decît la bariera de nisip, aruncîndu-se spre a înnota în apa lucitoare a Aurelle-el, uscîndu-se în iarbă, cu picioarele în aer, rezemate de un măr bătrîn. Bunicul său o iubea mult, dar, ciudat, taciturn, nu se ocupa decît de științele oculte, de chimie și chiar de alchimie, se spunea. Spun bine ?

— Uimitor !

— Or, acum douzeci de luni, la sfîrșitul lui septembrie, în seara zilei cînd ei părăseau Normandia după sejurul lor obișnuit, bunicul Montessieux muri subit în apartamentul său din Paris Cea mare, Bertrande, se găsea la Bordeaux cu sotul său. Ea reveni precipitată și cele două surori locuiră împreună. Bunicul lăsase mai puțină avere decît s-ar fi crezut și nici un testament Cît despre domeniul de la Barre-y-va, fu părăsit. Gratiile și porțile castelului erau închise cu cheia. Nimeni nu mai pătrundea aici.

— Nimeni, spuse Bécheux.

— Numai în acest an cele două surori hotărîră să petreacă aici vara. Dl. Guerciu soțul, Bertrandei, reveni în Franța, apoi plecă din nou, apoi reveni, trebuia să le întîlnească. Îl aveau cu ele pe dl. Arnold și o fată în casă, bucătăreasă, care era în serviciul Bertrandei de mai mulți ani. În sat, ele angajează provizoriu două fete de la țară și toată lumea începu să muncească, pentru a pune

în ordine castelul şi a curăţa grădina, care devenise un veritabil iad. Iată, dragul meu. Sîntem şi acum de acord ?

Béchoux îl ascultase pe Raoul cu un aer stupid. Recunoştea substanţa chiar a informaţiilor culese de el referitoare la aceste fapte şi rezumate de el într-un caiet pe care îl ascunsese într-un dulap de perete din camera sa, printre teancuri de hîrtii din dosare vechi. În cursul vizitei nocturne, Raoul d'Avenac avusese deci timp să descopere şi să citească aceste pagini ?

— Sîntem de acord, bolborosi Béchoux, care nu avu forţa să protesteze.

— În acest caz, ajunge, spuse Raoul. Caietul tău secret nu suflă un cuvînt despre ziua de ieri... Dispariţia Chaterinei Montessieux... Asasinarea nu ştiu cui. Am încheiat, dragul meu

— Ei bine, iată, spuse Béchoux, căruia nu-i plăcea să se repete el ată... Toate aceste evenimente tragice s-au desfăşurat în cîteva ore, ieri... Dar trebuie mai întîi să ştii că dl. Guercin, soţul Bertandei, revenise din ajun. Un tip vesel, acest Guercia, un om de afaceri, îndrăzneţ, solid, plesnind de sănătate... În seara la care asistasem, fusese foarte bine dispus şi Chaterine însăşi rîsese din inimă. Intrasem să mă culc către ora zece şi jumătate. Noaptea, nimic. Nici un zgomot suspect. Numai dimineaţa, către începutul prînzului, Charlote, camerista Bertrandei Guercia, veni precipitată la mine, strigînd :

— Domnisoara a dispărut... Trebuie să se fi înecat în rîu.

Raoul d'Avenac îl întrerupse pe Béchoux :

— Supoziţie puţin verosimilă, Théodore. Mi-ai vorbit despre ea ca despre o înotătoare desăvîrşită.

— Nu se ştie niciodată... o slăbiciune, ceva care te agaţă. În tot cazul, sosind la castel, găsii pe sora sa înnebunită, pe cumnatul său şi servitorul Arnold foarte agitaţi, cînd îmi arătară spre sfîrşitul parcului, între două stînci, unde ea avea obiceiul să coboare în apă, halatul de baie.

— Aceasta nu dovedeşte că...

— Aceasta dovedeşte oricînd, orice lucru. Şi apoi, ţi-am spus de cîteva săptămîni era absorbită, îngrijorată... Şi atunci, inevitabil ne-a venit ideea...

— Că ea s-ar fi sinucis ? întrebă liniştit Raoul.

— Cel puțin de asta se teme biata ei soră.

— Ar fi putut avea un motiv pentru a se omorî ?

— Poate. Era logodită, și căsătoria ei...

Raoul strigă cu mînie :

— Ei, ce logodită... iubește pe cineva ?

— Da, un bărbat tînăr pe care l-a cunoscut în această iarnă la Paris și, pentru acest motiv, cele două surori au venit să se retragă la castel. Contele Pierre de Basmes locuiește cu mama sa la castelul de Basmes, de care depindea odinioară castelul acesta și care este așezat pe platou... Uite, se zărește de aici.

— Și sînt piedici în căsătorie ?

— Mama nu vrea ca fiul ei să se însoare cu o fată tînără care nu are nici avere, nici titlu. Ieri dimineață, o scrisoare de la Pierre de Basmes fu adusă Chaterinei. În această scrisoare pe care am găsit-o pînă la urmă, el își anunța plecarea imediat. Șase luni într-o călătorie pe care mama sa i-o impusese... El plecă, fără speranțe, se spune și o imploră pe Chaterina să nu-l uite și să-l aștepte. După o oră, adică la ora zece, Chaterine plecă. Nu a mai fost văzută.

— Poate a ieșit fără să se știe.

— Imposibil.

— Deci, tu crezi în sinucidere ?

Béchoux răspunse limpede :

— Din partea mea, nu. Cred în moarte.

— Drace ! Și pentru ce ?

— Pentru că, în cursul cercetării pe care am efectuat-o, am găsit proba materială, vizibilă, pe care o avea, pe care o are încă, în parc, adică în domeniul care împrejmuiește zidurile, un bandit care dă tîrcoale și ucide.

— L-ați văzut ?

— Nu, dar a venit pentru a doua oară.

— A omorît ?

— Da, a omorît. Cum ți-am telefonat ieri, a omorît-o. Ieri, spre sfîrșitul orei trei, sub ochii mei, domnul Guercin mergea de-a lungul rîului și traversa vechiul pod, mîncat de vreme....

— Stop !

— Cum stop ? Abia încep.

— Oprește-te.

— Absurd ! Este întreaga dramă pe care vreau să ți-o povestesc, și o dramă asupra căreia avea o certitudi-

ne, fapte. Dacă refuzi să cunoşti aceste fapte, cum vrei tu ?...

— Nu refuz să recunosc, dar refuz să ascult de două ori povestea. Ori, cum le vei spune imediat acestor domni de la tribunal, care nu vor întîrzia să vină, este cu totul inutil să te epuizezi să-mi spui ceea ce mi-ai relatat, ce vei relata pe loc şi cu comentarii.

— Totuşi...

— Nu, dragul meu, cînd povesteşti, produci o plictiseală nemăsurabilă. Lasă-mă să respir.

— Atunci ?

— Atunci, hai să vizităm parcul. Şi mai ales nici-un cuvînt în timpul acestei vizite. Ai un mare neajuns, vezi tu, Béchoux, vorbeşti prea mult. Ia exemplu de la vechiul tău prieten Lupin, mereu atît de discret, rezervat în cuvintele sale şi care nu flecăreşte alandala, ca o coţofană. Nu poţi reflecta bine decît cînd taci, şi cînd te găseşti în faţa propriilor gînduri, fără a fi supărat de consideraţiile de prisos ale unui hai-hui, care înşiră cuvintele unele după altele, ca mărgelele puse pe un şirag.

Béchoux înţelese bine că acest discurs lui i se adresa, şi că el era iubitul care troncănea ca o coţofană. Cu toate acestea, cum ei mergeau braţ la braţ, ca vechi camarazi pe care-i uneşte o prietenie solidă şi o stimă firească, el ceru permisiunea de a pune o ultimă întrebare, o singură întrebare.

— Pune.

— Vei răspunde serios ?

— Da.

— Ei bine, în general, care este părerea ta, asupra acestui dublu mister ?

— Aceea că el nu este dublu

— Ba da ! Sînt două. Mai întîi dispariţia Chaterinei, şi, apoi, asasinarea domnului Guercin.

— Deci, domnul Guercia a fost asasinat ? Ei bine, acesta este un mister. Unde este celălalt ?

— Ţi-o repet. Dispariţia Chaterinei.

— Chaterina n-a dispărut.

— Unde ar fi ea ?

— În camera ei, pe cale de a adormi.

Béchoux privi către vechiul său prieten şi suspină. Hotărît acest băiat nu va fi niciodată serios.

În acest moment, cînd ei se apropiau de grilaj, zări pe o femeie voinică şi brunetă, care, neputînd sări de pe domeniul păzit de un jandarm, aşezat lîngă uşă, le făcea semn să se grăbească.

Béchoux se neliniști îndată.

„Camerista Berthandei Guercia, murmură el. Exact ca ieri, cînd ea venise să-mi anunțe dispariția Chaterinei. Ce poate fi asta ?“

Şi el se grăbi, urmat de Raoul.

— Ei bine, Charlotte, ce este ? îi spuse el, îndemnînd-o să meargă. Nimic nou, sper ?

— Domnişoara Chaterine, bolborosi femeia. Doamna m-a trimis să vă prezint.

— Vorbiți, deci ! O nenorocire, da ?

— Din contră. Domnişoara s-a reîntors în această noapte.

Ea s-a reîntors în această noapte !

— Da, doamna se ruga la căpătîiul domnului, cînd ea a văzut-o pe domnişoara care sosea lîngă ea, plîngînd. Era la capătul puterilor.

A trebui să o culce şi să o îngrijească.

— Şi acum ?

— Domnişoara este în camera ea şi doarme.

— Curios ! zise Béchoux, privindu-l din nou pe Raoul.

— Curios !... Din ce în ce mai curios... Este în camera ei şi doarme. Curios !

Raoul d'Avenac făcu un gest care însemna :

„Ce-ți spuneam eu ? Cînd vei admite deci, o dată pentru totdeauna, că am întotdeauna dreptate ?“

— Din ce în ce mai curios ! repetă Béchoux, care nu găsea un alt cuvînt pentru a-şi exprima stupoarea şi admirația.

III

ASASINATUL

Domeniul de la Barre-y-va formează un dreptunghi foarte alungit, de aproape cinci hectare care împărțite inegal de rîul l'Aurrelle. Acesta își are izvorul în afara zidurilor și traversează parcul, parcurgîndu-i întreaga lungime.

La dreapta, terenul este destul de plat. Se află mai întîi o mică clădire de paroh, cu dezordinea sa de plante vii și multicolore, apoi castelul, frumoasele peluze în stil englezesc. La stînga, un pavilion de vînzătoare părăsit se înalță la intrarea spre un teren unduios care devine din ce în ce mai sălbatic și se umple de stînci acoperite cu brazi Zidul încercuiește întreaga proprietate, pe care se pot arunca, din cîteva puncte mai ridicate ale colinei învecinate, priviri indiscrete.

În mijlocul rîului, o insulă se unește cu cele două maluri prin boltile unei punți de lemn, aproape toate scîndurile fiind putrezite, astfel că este periculos să o treci.

În această insulă stă gata să cadă o ruină, un vechi porumbar în formă de turn.

Raoul rătăci în toate părțile, nu chiar în maniera acelor detectivi care se aseamănă copoilor de vînătoare, adulmecînd și căutînd de unde bate vîntul, ci ca un călător care admiră, se orientează, acaparează din peisaj și face cunoștință cu drumurile și pădurile.

— Îți place ? murmură în sfîrșit Bechoux.

— Da, este un domeniu frumos, pitoresc și care-mi place

— Mulți vorbesc de asta.

— Despre ce ?

— De moartea domnului Guercin.

— Ce te cramponezi ? Se va vorbi de aceasta cînd va veni momentul.

— Momentul a venit.

— Atunci să intrăm în castel.

Castelul nu avea un stil aparte, era o simplă casă joasă, cu două aripi, acoperită de tencuială albicioasă şi învelită cu un acoperiş prea mic.

Doi jandarmi se plimbau în faţa uşilor şi ferestrelor.

Un vestibul larg, de unde pleca o scară cu rampe de fier, forjat separa sufageria de cele două saloane şi de sala de biliard. Imediat după moarte, victima fusese transportată într-unul din aceste salone şi corpul stătea acolo, întins sub giulgiu, înconjurat de lumînări aprinse şi vegheat de două femei de ţară. Bertrande Guercin se ruga, în genunchi, îmbrăcată în negru.

Béchoux îi spuse cîteva cuvinte la ureche. Bertrande trecu în celălalt salon, îi fu prezent Raoul d'Avenac.

— Prietenul meu... cel mai bun prieten... V-am vorbit adesea de el... Ne va ajuta.

Ea semăna cu Catherine, era poate mai frumoasă decît sora sa, de un farmec egal, dar cu o faţă adîncită de griji şi cu ceva tragic în privire, unde i se ghicea toată oroarea crimei. Raoul se înclină.

— Dacă tristeţea dvs. poate fi uşurată, fiţi sigură, doamnă, că vinovatul va fi descoperit şi pedepsit.

— Sper din toată inima, spuse ea încet. Voi face tot ce trebui pentru aceasta. Şi toţi cei care mă înconjoară, la fel nu-i aşa Charlotte ? adăugă ea adresîndu-se guvernantei

— Doamna poate conta pe mine, spuse aceasta fîrav şi întinzînd braşele ca pentru o promisiune sfîntă.

Se auzi un uruit de motor Poarta fu deschisă şi apărură două automobile

Valetul Arnold intră repede Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, slab, cu pielea închisă, îmbrăcat mai mult ca un gardian decît ca un servitor.

— Magistraţii, domnule, îi spuse lui Béchoux. Sînt de asemenea doi doctori : cel din Lillebonne, care a venit ieri şi un medic legist. Doamne, trebuie să-i aştepte aici ?"

Răspunse Raoul, cu o voce clară, fără ezitare :

— O clipă. Două chestiuni sînt de cercetat. Atenta-

tul contra domnului Guercin, mai intii. Din partea noastră, lăsăm totul la latitudinea justiţiei, ca ancheta să se deruleze cum trebuie. Dar, cît o priveşte pe sora d-stră, doamnă, luăm toate precauţiile necesare. Jandarmii au fost avertizaţi de dispariţia ei, ieri ?

— De nevoie, zise Béchoux, deoarece această dispariţie ne părea drept consecinţa unui omor, şi pentru că cercetările noastre vizau pe vinovatul acestui omor şi al morţii d-lui Guercin

— Dar, cînd ea s-a întors azi-dimineaţă, a fost surprinsă de vreunul din cei de pază ?

— Nu, afirmă Bertrande. Nu. După spusele Catherinei, ea s-a strecurat printr-o portiţă din grădină de la care avea cheia şi a putut pătrunde printr-o fereastră de la parter fără ca nimeni s-o fi văzut

— Şi de atunci nu s-a vorbit de reintoarcerea sa ?

— Ba da, declară servitorul Arnold I-am spus imediat brigadierului de jandarmerie că temerile noastre au fost false şi că domnişoara, puţin suferindă, adormise ieri într-o cameră izolată, cea pentru lenjerie, unde a fost găsită aseară.

— Bine, zise Raoul, istorisirea merge cum merge, ar trebui menţinută şi v-aş ruga să vă înţelegeţi cu sora dvs., doamnă Ceea ce a făcut în acea zi, ceea ce a făcut, nu priveşte justiţia. Nu este decît un neajuns, acela al crimei, şi ancheta nu va scoate la iveală chestiuni pe care noi le hotărîm. Nu este aceasta şi părerea ta, Béchoux ?

— Tu vezi situaţia exact ca mine, pronunţă Béchoux, cu un aer de importantă

In timp ce cei doi medici examinau corpul, avu loc, în sufragerie, o primă luare de contact între gazda castelului şi magistraţi. Unul din jandarmi citi raportul său. Judecătorul de instrucţie (se numea dl. Vertillet) şi locţiitorul procurorului Republicii puseseră cîteva întrebări. Dar tot interesul anchetei stătea în depoziţia lui Béchoux, care era cunoscut de magistraţi şi care vorbea nu ca poliţist, ci ca martorul însuşi al faptelor lor care asistase.

Béchoux îl prezentă pe prietenul său Raoul d'Avenac care, printr-o întîmplare fericită, zise el, se afla la el şi, încet, cu cuvintele alese, cu paranteze care îi întrerupeau discursul, cu o intonaţie de om care nu spune

decît ceea ce știe, dar care vorbește despre aceasta cum trebuie, se exprimă astfel :

— Trebuie să precizez că, ieri, la castel, noi eram, — spun noi, căci aceste doamne, vor să mă considere, după două luni, ca pe un obișnuit al casei —, noi eram într-o stare de neliniște cu totul specială și de altminteri fără cauză temeinică. Pentru motive asupra cărora este inutil să insistăm, ne imaginam că d-ra Montessiux avusese un accident oarecare și mărturisesc că eu, cel dintîi, printr-o aberație împotriva căreia experiența mea în materie ar fi trebuit să mă pună în gardă, mă eliberasem de temeri pe care realitatea nu le justifica, deoarece Catherine Montessieux, după o baie în rîu, obosită fără îndoială și ametită, revenise să se odihnească fără ca nici unul din locuitorii acestui castel — eu nu eram atunci aici — să fi zărit-o, și, lăsînd în urma ei un halat care putea să ne facă să presupunem...

Béchoux se opri, încurcîndu-se în fraza lui interminabilă. Apoi, aruncînd o privire inteligentă lui Raoul, ca pentru a-i spune : „Ei, iat-o pe Catherine ieșită din încurcătură..." el reluă, fără cea mai mică jenă :

— Pe scurt, era ora trei. Chemat în grabă la castel, colaborasem la cercetări inutile și prînziserăm, destul de îngrijorați, cum v-am spus-o, dar cu o neliniște care se amesteca oricum cu o speranță sigură. „Deoarece nu se găsește nimic, insinuam eu, noi trebuie să cercetăm ipoteza unei neînțelegeri care se va lămuri de la sine". Doamna Guercin, puțin mai calmată, urcase în camera ei. Arnold și Charlotte prînzeau în bucătărie — cum v-ați putut da seama, această bucătărie este la dreapta, la capătul castelului și deschisă pe această latură a fațadei. Dl. Guercin și eu aveam bănuieli asupra incidentului și căutam să-l readuce la proporțiile sale adevărate, cînd dl. Guercin îmi spuse :

— Pe scurt, nu am vizitat insula.

— Pentru ce s-o facem ? îi spusei

Vă amintesc, domnule judecător de instrucție, că dl. Guercin nu sosise decît de alaltăieri, că el nu pătrunsese de ani în domeniul de la Barre-y-va și, în consecință, ignorase detaliile pe care le cunosteam toți, deoarece noi eram acolo de mai bine de două luni.

— Pentru ce s-o facem ? îi spusei, podul este pe

jumătate dărîmat și nu este traversat decît în caz de urgență.

— Totuși, reluă dl. Guercin, cum se merge de cealaltă parte a rîului ?

— Nu se merge mai de loc, îi răspunsei și nu este nici un motiv pentru ca, după baie, d-ra Catherine să fi avut dorința de a se plimba, chiar pe celălalt mal.

— Într-adevăr... într-adevăr... murmură el. Dar, totuși, vreau să fac un înconjur pe acolo.

Béchoux se întrerupse din nou și, înaintînd spre prag, îi invită pe dl. Vertillet și pe locțiitor pe o fîșie îngustă de ciment care se întindea de-a lungul parterului.

„Această conversație avusese loc aici, domnule judecător de instrucție. Nu mă mișcasem deloc din acest scaun de fier pe care-l vedeți, în timp ce dl. Guercin se îndepărta. Vă dați seama de locuri și de distanțe, nu-i așa ? Eu apreciez, că o linie dreaptă care ar pleca de la această terasă pînă la intrarea podețului ar măsura cel mult optzeci de metri.

Vreau să vă spun — și o constatați dvs. înșivă — că o persoană aflată pe această terasă vede limpede tot ceea ce se petrece deasupra celei de-a doua arcade care trece peste celălalt braț al rîului și că de la ea se zărește la fel de clar tot ceea ce se petrece pe suprafața micii insule. Nu sînt arbori. Nu sînt, de asemenea, arbuști. Ca singur obstacol în calea vederii, vechiul turn al porumbarului. Dar, în partea unde se produse drama, adică în fața acestui turn, avem dreptul să afirmăm că peisajul este absolut gol. Nimeni nu se poate ascunde aici... nimeni, mă bizui pe această părere.

— În afară de interiorul turnului, notă dl. Vertillet.

— În afară de interior, aprobă Béchoux. Dar vom mai vorbi despre aceasta Așteptînd, dl. Guercin urmă această alee din stînga, care înconjoară peluza, apoi cărarea neîngrijită, aproape nefolosită, care conduce la punte și puse piciorul pe prima scîndură a podului. Încercare nesigură, dibuind cu o mînă ce se agăță de rampa mișcătoare. Apoi tentativa se continuă mai rapid si, iată-l pe dl. Guercin în insulă. Numai atunci scopul acestei expediții se arătă. dl. Guercin ajunse drept la poarta porumbarului.

— Am putea să ne apropiem ? făcu remarca dl. Vertillet.

— Nu, nu, strigă Béchoux. Trebuie să vedem drama de aici. Trebuie, domnule judecător de instrucție, să v-o reprezint așa cum o vedem, din același loc, și sub același unghi vizual. Sub același unghi vizual, repetă el, foarte mîndru de expresia sa. Și trebuie să mai spun că eu nu eram, că eu nu fusesem singurul martor al dramei. Dl. Arnold, care terminase dejunul fuma o țigară, în picioare, chiar pe această terasă unde ne aflăm și în fața bucătăriei, adică, așa cum vă puteți convinge, la douăzeci de metri la dreapta noastră. Și el însuși a urmărit din ochi pe dl. Guercin. Situația vă este bine lămurită, domnule judecător de instrucție ?

— Continuați, domnule Béchoux.

Béchoux continuă :

— Pe jos, ca pe întreg pămîntul insulei, se află mărăcini, urzici, o adevărată încrengătură de plante urcătoare care împiedică mersul și am tot timpul să mă întreb de ce dl. Guercin se îndreaptă, spre porumbar. Nici gînd ca d-ra Catherine să se fi refugiat acolo. Atunci ? Curiozitatea ? Nevoia de a se lămuri ? Oricum, dl. Guercin este la patru, la trei pași de ușă. Vedeți distinctiv această ușă, nu-i așa ? Este în fața noastră, joasă, în formă de boltă, făcută în temelia groasă din petre pe care se sprijină zidul rotunjit. Un lacăt o ține închisă și două zăvoare late. Dl. Guercin se aplecă și deschise lacătul care ceda numaidecît, dintr-o cauză foarte simplă pe care o vedeți constata imediat : unul din belciuguri s-a desprins din piatra unde fusese înfundat. Rămîn cele două zăvoare. Dl. Guercin desfăcu pe cel de sus, apoi pe cel de jos. Apucă clanța și trase ușa spre el. Și atunci, brusc, drama ! O împușcătură, înainte ca el să fi avut timpul să se apere printr-un gest al brațului sau printr-o mișcare de retragere, înainte chiar de a-și da seama că este un atac, o împușcătură bruscă. Dl. Guercin cade !

Béchoux se opri. Povestea sa, bine spusă, cu o convingere gîfîitoare care trăda spaima resimțită de el în ajun, produsese efect. Doamna Guercin plîngea. Magistrații, intrigați, așteptau explicații. Raoul d'Avenac asculta fără să-și manifeste impresiile. Și, în tăcere, maestru pentru auditorii săi, Béchoux încheie :

— Fără îndoială, domnule judecător de instrucție, focul a fost tras din interior. De aici, douăzeci de probe

pentru una. Am notat două din ele. Mai întîi, imposibilitatea de a se ascunde în afară de acest loc, apoi tot fumul care scapă din interior și care urcă prin crăpătura din lungul zidului. Bineînțeles, nu pierdu nici o secundă pentru a-mi stabili această certitudine. Dar ca se impuse imediat și, în timp ce mă repezeam, în timp ce dl. Arnold, întîlnindu-mă, alerga alături de mine, urmat îndeaproape de cameristă, îmi spuneam : „Asasinul este acolo în spatele acestei uși... și cum el este înarmat, îi voi descărca revolverul...". Deși nu-l văzusem, deoarece ușa mobilă îmi ascundea ceea ce se petrecea în interior, nu puteam avea nici cea mai mică îndoială care să-mi schimbe convingerea absolută. Și în acest timp, cînd, dl. Arnold și cu mine trecurăm puntea — și vă jur, domnule judecător de instrucție, că nici unul nu ne luasem precauții pentru a-l trece — cînd ajunserăm în fața largii deschizături, nimeni nu era acolo, revolver de loc, nimeni !

— Este evident că se ascundea în turn, spuse repede dl Vertillet.

— Nu mă îndoiam, spuse Béchoux. Din precauție, dadui ordin d-lui Arnold și Charlottei să vegheze prin spate, în cazul în care ar fi fost o fereastră sau vreo ieșire, iar eu îngenuncheai lîngă dl. Guercin. Era în agonie, incapabil să pronunțe alt lucru decît cuvinte incoerente. Îi desfăcui cravata, gulerul și întredeschisei cămașa, toată pătată de sînge. În acest moment, d-na Guercin, care auzise detunătura, sosi. Soțul ei muri în brațele sale.

Fu o pauză. Cei doi magistrați schimbară cîteva cuvinte cu voce joasă. Raoul d'Avenac reflecta.

Acum, zise Béchoux, dacă vreți să mă însoțiți domnule judecător de instrucție, v-aș da pe loc explicațiile complementare.

Dl. Vertillet încuviință. Béchoux, din ce în ce mai plin de importanță, grav și solemn, arătă drumul și merseră toți pînă la punte, care, după un examen rapid, arătă mai solidă decît se credea. În realitate, chiar dacă se clătina, în mod sigur unele scînduri, și mai ales bîrnele transversale, erau în stare destul de bună și le puteai aventura fără pericol.

Turnul vechiului porumbar era mic și puțin ridicat, cu o fațadă din pietre negre și albe, dispuse în table de

șah si linii de cărămizi roșii înguste. Găurile care serveau odinioară porumbeilor erau astupate cu ciment. O parte din acoperiș lipsea, iar capătul zidurilor era sfărîmat.

Intrară. Lumina cădea de sus, printre bîrnele acoperișului pe care nu mai era aproape de loc tablă. Pămîntul era noroios și acoperit de dîrîmături, cu mocirle de apă neagră.

— Ați vizitat și cercetat, domnule Béchoux ? întrebă dl. Vertillet.

— Da, domnule judecător de instrucție, ripostă brigadierul cu un ton care însemna că vizita și cercetările fuseseră practicate așa cum nimeni n-ar fi putut s-o facă în locul său. Da, domnule, și îmi fu ușor, la prima vedere, să văd că asasinul nu se găsea în partea vizibilă care se întinde în fața noastră. Dar, interogînd-o pe d-na Guercin, înțelesei că ea își amintea de existența unui etaj inferior, unde, copil fiind, cobora pe o scară cu bunicul ei. Imediat, nevrînd s-o ating în nimic esențial, dădui ordin d-lui Arnold să alerge cu bicicleta și să prevină un medic din Lillebonne, ca și jandarmeria. Și în timp ce d-na Guercin se ruga alături de soțul ei și Charlotte mergea să caute pături pentru a-l întinde și un cearceaf pentru a-l acoperi, eu îmi începui investigațiile.

— Singur ?

— Singur, zise Béchoux și acest cuvînt luă în gura sa atîta amploare, ca si cum Béchoux ar fi reprezentat — și, cu cîtă autoritate ! — toate forțele poliției și toate puterile justiției

— Și aceasta dură mult ?

— Puțin, domnule judecător de instrucție. Mai întîi, pe jos, în această mocirlă de apă, descoperii arma care servise crimei. Un browning cu șapte focuri. Îi vedeți aici, în același loc Apoi găsii, sub acest morman de pietre, o trapă pe care o ridicai și unde se încrucișează cei doi montanți ai unei scări de lemn în spirală și coboară la acest etaj interior de care își aminteste d-na Guercin. Era gol Vreti să vă osteniți să mă însoțiți aici, domnule judecător de instrucție ?

Bechoux își aprinse lanterna de buzunar și conduse magistrații. Raoul îi urmă.

Era o încăpere pătrată, înscrisă în circumferința

turnului, boltită, joasă și care măsura poate cinci metri pe cinci. Apa de la primul etaj se infiltra prin crăpăturile bolții, ceea ce forma mai bine de jumătate de picior de noroi. Așa cum remarcă Béchoux, acest fel de pivniță, era odinioară luminată electric, căci firele și toată instalația se vedeau încă. Un miros de umiditate și de putreziciune te strîngea de gît.

— Și nimeni, domnule Béchoux, nu se refugiase aici ? întrebă dl. Vertillet.

— Nimeni.

— Nici o ascunzătoare ?

— O a doua vizită, efectuată de această dată cu unul din jandarmi, m-a convins că așa ceva nu era și, de altminteri cum s-ar fi putut respira într-o cocioabă mai mult subterană ? Este deja o problemă pe care o voi rezolva cu greu, această pivniță.

— Dar, ce ați hotărît ?...

— Da, este o conductă de aer care traversează bolta și temelia turnului și care răspunde astfel deasupra nivelului apei, chiar în timpul mareei puternice. Vă voi arăta afară, prin spatele porumbarului. Ea este, în rest, pe jumătate astupată.

— Și atunci, domnule Béchoux, concluziile dvs. ?

— Nu am încă, domnule judecător de instrucție, vă mărturisesc smerit că nu am. Știu că dl Guercin a fost asasinat de cineva care se afla în turn, dar ce s-a întîmplat cu acest cineva nu știu Și pentru ce l-a omorît pe dl Guercin ? Îi pîndea ? A fost el surprins ? Este aceasta o crimă din răzbunare, sau din cupiditate, sau din întîmplare ? Nu știu Cineva, repet, care era în acest turn, în spatele acestei usi, a tras un glonte... Iată, pînă în acest moment, tot ce se poate spune, domnule judecător de instrucție și toate cercetările noastre ca și cercetările următoare ale jandarmeriei, nu au ajuns cît de cît mai aproape de adevăr

Declarația lui Béchoux era atît de categorică, încît părea a se ciocni de un mister care nu s-ar clarifi a niciodată Ceea ce dl. Vertillet remarca, nu fără oarecare ironie

— Trebuie totusi ca asasinul să fie pe undeva. În afară de a fi scufundat sub pămînt s-au de a-și fi luat zborul în cer, este inadmisibil ca să se fi volatilizat, așa cum istorisirea dvs. ar tinde să facă să se creadă.

— Cercetați, domnule judecător de instrucție, zise Béchoux, pe un ton înțepat.

— Noi cercetăm, bineînțeles, brigadiere, și sînt sigur că lucrînd împreună, vom obține rezultate excelente. Nu există miracol în materie de criminalistică. Există procedee și trucuri mai mult sau mai puțin abile. Le vom găsi și pentru acest caz.

Béchoux simți că nu mai era nevoie de el, rolul său era terminat pentru un timp. Îl luă de braț pe Raoul d'Avenac și-l antrenă :

— Ce spui de asta ?

— Eu ? Nimic

— Dar ai vreo idee ?

— Despre ce ?

— Despre asasin... despre felul in care el a dispărut ?..

— O grămadă de idei.

— Totuși, te observam Aceai aerul de a te gîndi la un alt lucru, de a te plictisi.

Povestea ta mă plictisea, Béchoux. Doamne, ce lungă și intortochetă a fost !

Bechoux se impotrivi :

Depozitia mea a fost un model de concizie și luiditate. Am spus tot ea ce trebuia spus si nimic în plus, așa cum am făcut.

- - Doar că n-ai dus-o la un sfirșit

Și tu ? Cred că nici tu nu ești mult mai avansat a mine

Mult mai avansat

In ce ? M-ai incredințat tu însuti că nu știai nimic

Eu nu știu nimic Dar știu totul.

Explică-te.

Știu cum s-au petrecut lucrurile

Ei ?

Recunosc că este colosal să știi cum s-au petrecut lucrurile

Colosal... colosal... bolborosi Béchoux, care se descuraja pe neașteptate, și care îl privea ca întotdeauna cu ochi mari. Și poți să-mi spui ?...

— Ah ! asta nu, deloc.

— Din ce motiv ?

— Nu m-ai înțeles.

IV

ATACUL

Béchoux nu protestă deloc împotriva acestei afirmații și nu se gîndi măcar să se supere. Pentru el, Raoul, în această întîmplare, ca în toate celelalte, scotea la iveală lucruri pe care nimeni nu le observa. Atunci, cum să se simtă jignit dacă Raoul nu-l trata cu mai multă considerație, cum nu-l trata nici judecătorul de instrucție sau locțiitorul procurorului ?

Dar se agăță de brațul prietenului său și, conducîndu-l de-a latul parcului, vorbea cu emfază despre situație, în speranța de a obține vreun răspuns la întrebările pe care i le punea cu un aer chibzuit, ca și lui însuși

— Ce de enigme, în tot cazul ! Ce de puncte de lămurit ! Nu-i nevoie să ți le enumăr, nu-i așa ? Îți dai seama la fel de bine ca și mine de exemplu, că nu se poate admite ca un om aflat la pîndă în turn, să fi rămas aici după crima sa, deoarece nu a fost găsit — și cu atît mai mult ca el să fi fugit, deoarece nu a fost văzut fugind... Atunci ? Și mobilul crimei ? Cum ! Dl. Guercin era acolo din ajun și individul care voia să se debaraseze de el — căci se omoară pentru a se debarasa de cineva — acest individ ghicise că dl. Guercin trecuse podul și deschisese ușa porumbarului ? Neverosimil !

Béchoux făcu o pauză și observă fața însoțitorului său. Raoul nu se clintea. El reluă

— Știu... îmi vei obiecta că această crimă a fost poate rezultatul unei întîmplări și că ea s-a comis pentru că dl. Guercin pătrunsese în viziunea banditului. Ipoteză absurdă. (Béchoux repetă acest cuvînt pe ton disprețuitor, precum îl disprețuia pe Raoul pentru că își imaginase o astfel de ipoteză). Da, absurd, căci, dl. Guercin

folosise două sau trei minute ca să forţeze lacătul şi individul ar fi avut de douăzeci de ori timp să se ascundă la etajul inferior. Vei recunoaşte că raţionamentul meu este de necombătut şi că trebuie să-mi pui în faţă o altă versiune.

Raoul nu se împotrivise deloc, cu nimic. Tăcea.

Aşa că Béchoux schimbă vorba şi atacă un alt subiect

— Şi acum despre Catherine Montessieux. Cel puţin aici nimic, decît întuneric. Ce-a făcut ea ieri ? Pe unde a dispărut ? Cum s-a reîntors, la ce oră ? Mister. Şi mai mult mister încă pentru tine decît pentru mine, pentru că tu nu ştii tot trecutul acestei tinere persoane, temerile ei mai mult sau mai puţin fondate, capriciile ei, în sfîrşit, totul.

— Absolut totul

— Şi eu la fel, de altminteri. Dar oricum există puncte esenţiale sigure asupra cărora aş putea să te lămuresc !

— Deocamdată nu mă interesează.

Béchoux se irită

— Dar, în sfîrşit, la naiba, nimic nu te interesează ? La ce te gîndeşti ?

— La tine

— La mine ?

— Da.

— Şi în ce sens ?

— În sensul obişnuit în care mă gîndesc la tine.

— Cu alte cuvinte ca la un imbecil.

— Deloc, dar ca la o fiinţă eminamente logică şi care nu face decît într-adins.

— În ce fel ?

— În felul în care mă întreb de azi dimineaţă de ce ai venit la Radicatel ?

— Ţi-am spus-o. Pentru a-mi vindeca sechelele unei pleurezii.

— Ai avut dreptate să vrei să te îngrijeşti, dar puteai s-o faci, de altfel, la Pantin sau la Charenton. De ce ai ales acest sătuc ? Este cumva leagănul copilăriei tale ?

— Nu, zise Béchoux, îngrijorat Dar această căsuţă aparţinuse unuia din prietenii mei şi atunci...

— Minţi

— Spun doar !...

— Arată-mi ceasul tău, fermecătorule Béchoux

Brigadierul trase din buzunăraș ceasul său vechi de argint pe care i-l arătă lui Raoul.

— Ei bine, zise acestea... vrei să-ți spun ce se află sub această cutie ?

— Nimic, zise Bàchoux, din ce în ce mai stingherit.

— Da, se află un carton, și acest carton este fotografia iubitei tale.

— Iubita mea ?

— Da, bucătăreasa.

— Ce tot îndrugi ?

— Ești amantul Charlottei, bucătăreasa.

— Charlotte nu este o bucătăreasă, este un fel de damă de companie.

— O damă de companie care gătește și care este metrasa ta.

— Ești nebun.

— În tot cazul, o iubești.

— Nu o iubesc.

— Atunci de ce păstrezi această fotografie în dreptul inimii ?

— Cum știi asta ?

— Ți-am controlat ceasul astă-noapte, sub pernă.

Béchoux murmură :

„Canalie !...“

Era furios, furios de a fi fost înșelat din nou și mai ales de a fi pentru Raoul, un obiect de luat peste picior. Amantul bucătăresei !

— Îți repet, spuse el, cu o intonație sacadată, că Charlotte nu este o bucătăreasă, ci o damă de companie, cultivată, aproape o prietenă a d-nei Guercin, care apreciază marile sale calități sufletești și de spirit. Am avut plăcerea să fac cunoștință cu ea la Paris și, cînd am intrat în covalescență, ea, mi-a vorbit de această căsuță de locuit și de aerul bun care se respira la Radicatel. De la sosirea mea, ea a făcut să fiu primit la aceste doamne care vrură să mă considere imediat ca de-al familiei. Iată toată istoria. Este o femeie de o virtute verificată și o respect prea mult pentru a-i cere să-i fiu amant :

— Soțul ei, atunci ?

— Asta mă privește.

— Sigur. Dar cum această damă de companie cu așa

inimă mare și spirit frumos acceptă să trăiască în societatea valetului de cameră ?

— Dl. Arnold nu este un valet de cameră, ci un intendent pentru care noi avem toți considerație și care știe să fie la locul lui.

Bechoux, strigă Raoul vesel, ești un înțelept și un norocos. D-na Béchoux îți va face ochiuri la capac bune și eu voi lua pensiunea la voi. De altfel, o găsesc foarte bine pe logodnica ta... de o înfățișare... de un farmec... cu forme rotunjite frumos. Da, da, sînt un cunoscător, tu știi.

Béchoux se arătă disprețuitor. Nu-i plăceau deloc aceste glume și avea momente în care Raoul îl agăsa cu aerul său de superioritate batjocoritoare.

I-o tăie scurt interlocutorului său :

Destul despre asta ! Iată-o tocmai pe domnișoara Montessieux și aceste chestiuni n-au nici un interes pentru ea.

Ei se întorseseră la castel și, în camera în care stătuse cu o oră înainte d-na Guercin, Chaterine apăruse, ceitînd și foarte palidă. Béchoux merse să-l prezinte pe prietenul său cînd acesta se înclină, strînse mîna tinerei fete și îi spuse afectuos :

Bună ziua, Chaterine. Ce mai faceți ?

Béchoux întrebă confuz :

— Ce ? Este posibil ? O cunoști deci pe domnișoara ?

— Nu. Dar tu mi-ai vorbit atîta despre ea !

Béchoux îi observă pe amîndoi și rămase gînditor. Ce voia să spună asta ? Raoul avusese ocazia să se pună în prealabil în legătură cu domnișoara Montessieux și nu intervenise deja deloc în favoarea sa, înșelîndu-i speranțele o dată mai mult ? Dar toată această situație era destul de complicată și de neînțeles. Prea multe elemente pentru a reconstitui adevărul. Exasperat, el întoarse spatele lui Raoul și se îndepărtă cu gesturi de mînie.

Numaidecît, Raoul d'Avenac se scuză, înclinîndu-se :

— Îmi veți scuza domnișoară, familiaritatea mea. Dar vă voi spune sincer că, pentru a păstra ascendentul meu, asupra lui Béchoux, îl țin mereu într-o atenție încordată prin frumoase lovituri de teatru, puțin copilărești, ieftine, care îi par atît de minunate și îmi dau în ochii lui înfățișări de vrăjitor și de demon. Spumegă de mî-

nie, plecă și ma lăsă liniștit. Or, cu am nevoie de sîngele meu rece pentru a clarifica această afacere.

El avu impresia că tot ceea ce făcea sau putea face ar avea mereu aprobarea tinerei fete. De la prima oră, ea era ca și captiva lui și se supunea acestei autorități plină de blîndețe.

Ea îi întinse mîna.

— Purtați-vă în felul dvs., domnule.

Ea îi părea atît de obosită încît el o sili să rămînă de-o parte și să evite, pe cît posibil, interogatoriul judecătorului de instrucție.

— Nu vă mișcați din camera dvs., domnișoară. După cum înțeleg mai bine, trebuie să luăm măsuri de precauție împotriva oricărei ofensive neprevăzute.

— Aveți temeri. domnule ? spuse ea șovăitor.

— Niciuna, dar mă apăr întotdeauna de ceea ce este obscur și invizibil.

O întrebă și-i ceru d-nei Guercin autorizația de a vizita castelul de jos pînă sus. Dl. Arnold fu însărcinat să-l însoțească. Vizită subsolul și parterul, apoi urcă la primul etaj unde toate camerele răspundeau într-un coridor lung. Camerele erau mici și joase, toate complicate prin locuri, colțuri și colțișoare ascunse care serveau drept cabinete de toaletă îmbrăcate încă în lemnăria din secolul al XVIII-lea, ornate de spații și mobilate cu scaune și fotolii împodobite cu tapiserii făcute de mînă și șterse de vreme. Între apartamentul Bertrandei și al Catherinei se afla casa scării.

Această scară conducea la un alt etaj compus dintr-un pod larg care adăpostea o droaie de ustensile scoase din uz și care flancau, la dreapta și la stînga, mansarde pentru servitori, neocupate și nemobilate aproape toate. Charlotte se culca la dreapta, deasupra camerei Catherinei, dl. Arnold la stînga, deasupra camerei Betrandei. Toate ferestrele de la cele două etaje aveau vedere spre parc.

Terminîndu-și inspecția, Raoul se reîntoarse afară. Magistrații își continuau ancheta însoțiți de Béchoux Cum ei reveneau, se uită piezîș spre peretele unde se afla ușița pe care Catherine o folosise pentru a intra dimineața în domeniu. Arbusti masivi și dărîmăturile unei sere surpate a cărei iederă luase totul în stăpînire

astupau aceasta parte a grădinii. El păstrase cheia și putu ieși fără știrea nimănui.

La exterior, cărarea continua să treacă de-a lungul peretelui și urca odată cu el primele pante ale colinei. Ea părăsea Barre-y-va, apoi se abătea și trecea printre livezi si liziera unei păduri, pentru a ajunge la un prim platou unde se grupau vreo douăzeci de căsute și de case care dominau castelul de Basmes.

Corpul principal, încadrat de patru turnulețe, prezenta exact aceleași linii ca și castelul care părea a nu fi decît o copie redusă. Aici locuia acea contesă de Basmes care se opunea căsătoriei fiului ei Pierre cu Catherine și care îi separare pe logodnici. Raoul făcu înconjurul, apoi prînzi într-un han din cătun unde flecări cu țăranii. Se știa în sat de dragostea tinerilor. Adesea erau surprinși că se întîlneau în pădurea vecină, unde stăteau așezați cu mîinile înlănțuite. De cîteva zile nu mai fuseseră zăriți.

„Totul este clar, gîndi Raoul. Contesa avînd obținut de la fiul său acordul că el va pleca în călătorie, întîlnirile au fost suspendate. Ieri dimineață, scrisoarea tînărului o anunța pe Catherine de plecarea lui. Catherine, înnebunită fugi de la Barre-y-va și alergă la locul obișnuit de întîlnire. Contele de Basmes nu era acolo".

Raoul d'Avenac coborî din nou spre această pădurice pe care o parcurse în lung, urcă si pătrunse sub frunzișuri dese unde o cărare era croită prin desișuri. Sosi astfel în pragul unui luminis înconjurat de un povîrniș de arbori și care se prelungea în față, pînă la o bancă rustică. Fără nici o îndoială, aceasta era acolo cînd se întîlneau cei doi logodnici. El se așeză si fu foarte mirat pentru cîteva minute de a deosebi, la extremitatea unei bucăți de metal care strălucea între triunghirile arborilor, ceva ce se mișca la o depărtare de zece sau cinsprezece metri Erau frunze moarte, adunate în acelasi loc și care formau o ridicătură neobisnuită

Se strecură pînă acele. Vîrtejul se mișcă și auzi un geamăt. Cînd atinse locul, văzu ivindu-se un cap straniu de femeie bătrînă, împodobit de un păr ciufulit, ca împletit din rămurele și mușchi. În același timp, un corp slab, îmbrăcat în zdrențe, se ridică din patul de frunze care îl acoperea ca un giulgiu.

Fața îi era palidă, tulburată de spaimă, cu ochi rătăciți. Căzu la loc fără forță, văitîndu-se și ținîndu-și capul ca și cum s-ar fi lovit și ar fi suferit cumplit.

Raoul îi puse întrebări. Ea nu răspunse decît prin văicăreli încoerente, și, cum el nu știa ce să-i facă, se reîntoarse în cătunul de Basmes și reveni cu hangiul, care îi povesti :

— Bineînțeles, este mama Vauchel, o vorbă — lungă bă'rînă, care nu mai e în toate minții de cînd i-a murit fiul. Era pădurare și un stejar pe care îl tăia l-a strivit Ea a lucrat adesea la castel, unde plivea aleile pe timpul d-lui Montessieux.

Hangiul o recunoscu într-adevăr pe mama Vauchel. Raoul și el o transportară în mizerabila cabană în care ea locuia, la ceva distanță de pădure, și o culcară pe o saltea. Ea continua să scoată gîngăveli, din care Raoul, pînă la urmă, reținu aceste cîteva cuvinte care reveneau mai des :

— Trei, „Sălcii" cum că spun, frumoasa mea domnișoară... Trei Sălcii... si cin-'e domnu'ăla, de care'vă spui... și la dvs va sosi.. vă va ucide, frumoasa mea domnișoară... paziți-vă...

— Are orbul găinilor, rînji hangiul, ducîndu-se. Adio, mamă Vauchel, caută mijlocul de a dormi.

Ea plîngea liniștit, cu capul mereu presat între mîinile-i tremurînde si cu o figură dureroasă. Aplecîndu-se spre ea, Raoul văzu că puțin sînge se coagulase între șuvițele cenușii. El o șterse cu o batistă muiată într-un ulcior si, cînd ea fu atipită, mai liniștită, se reîntoarse la luminiș. Îi fu suficient să se aplece pentru a găsi, lîngă mormanul de frunze, o rădăcină groasă, proaspăt tăiată și care avea formă de măciucă.

„Cu siguranță, își spuse el, mama Vauchel a fost lovită, apoi tîrîtă pînă acolo, îngropată sub frunze și lăsată să moară. Cine a lovit-o și pentru ce a făcut-o ? Trebuie să se presupună că este un singur și același individ care unelteste intriga ?".

Dar grija lui Raoul provenea din cuvintele pe care le pronunțase mama Vauchel... „Frumoasa mea domnișoară". Aceasta n-o privea deloc pe Catherine Montessieux, Catherine, întîlnită cu douăzeci și patru de ore înainte, ca nebună, atunci cînd tînăra fată era în această pădure în căutarea logodnicului ei, Catherine care luase

frica de groaznica prezicere: „Vă va ucide, frumoasa mea domnișoară... vă va ucide...“ și care fugise la Paris, pentru a-i cere ajutor, lui, Raoul d'Avenac?

De această parte, faptele păreau bine stabilite, cît despre restul bazaconiilor, cît despre acest neînțeles de trei „sălcii“, repetate de bătrînă, Raoul nu vru să zăbovească. Potrivit obiceiului său, gîndi că erau destule enigme care se rezolvă ele însile cînd va sosi momentul.

Nu se reîntoarse decît spre seară. Magistrații și doctorii plecaseră de mult. Un jandarm rămase de strajă lîngă poarta cu zăbrele.

— Un jandarm nu este suficient, îi spuse el lui Béchoux.

— De ce, făcu Béchouz cu aprindere. Există deci noutăți? Ești neliniștit?

— Și tu, Béchoux, tu nu ai? spuse Raoul.

— Pentru ce aș avea? Este vorba de a descoperi ceva care s-a petrecut și nu de a prevedi ceva care ar putea să se întîmple.

— Ce nătărău ești, sărmane Béchoux!

— În sfîrșit, ce?

— Ei bine, există o amenințare gravă contra Catherinei Montessieux.

— Vezi-ți de treabă, este nebunia ei pe care o iei pe socoteala ta

— După placul tău, excelent Béchoux, faci cum crezi. Mergi să cirezi, fumează-ți pipa și moțăie la „Palatul — Béchoux“ În ceea ce mă privește, nu mă urnesc de aici.

— Vrei să ne culcăm aici? strigă Béchoux dînd din umeri

— Da, în acest salon, pe aceste două fotolii confortabile Dacă ți-e frig, îți prepar imediat un crușon Dacă ți-e foame, îți dau o tartină cu dulceață. Dacă sforăi, îți voi face cunoștință cu piciorul meu Dacă tu...

— Destul! zise Béchoux rîzînd Nu voi dormi decît cu un ochi

— Și eu cu celălalt. Asta va încheia socoteala

Li se servi cina Fumară și discutară amical, depănîndu-și amintirile comune și povestindu-și întîmplări. De două ori făcură ronduri în jurul castelului, se avîntară pînă la turnul porumbarului și deșteptară jandarmul de pază care atipise pe una din pietrele gardului.

La miezul nopții se instalară.

— Pe care-l închizi tu, Béchoux ?

— Pe dreptul.

— Și eu pe stingul. Dar las deschise cele două urechi.

O tăcere grea se lăsă în cameră și în jurul casei. De două ori Béchoux, care nu prea credea în pericol, adormi atît de puternic încît sfori și primi o lovitură de picior în sold. Dar însuși el, Raoul, cedă, după o oră, somnului celui mai profund, pînă cînd sări brusc Un țipăt răsunase undeva

— Nu-i adevărat, ocărî Béchoux. Este un hohot de rîs.

Un alt țipăt, deodată

Raoul se repezi spre scară spunînd :

— Este sus, în camera micuței.. Ah ! drace, dacă o omoară !...

— Eu ies, zise Béchoux. Voi pune mîna pe el cînd va sări pe fereastră

— Și dacă o ucide în acest timp ?

Béchoux se întoarse din drum După ultimii pași, Raoul trase un foc de revolver pentru începutul atacului și pentru a da alarmă servitorilor Cu lovituri puternice, el zgudui ușa, una din tăblii cedînd. Béchoux întredeschizînd brațul, manevră zăvorul, apoi cheia. Intrară.

Camera era luminată vag de o veioză și fereastra era deschisă. Nu era nimeni, nimeni decît Catherine, întinsă pe pat și ale cărei vaiete aveau un aer de sufocare ca și cum ea ar fi horcăit

— Tu, Béchoux, ordonă Raoul, coboară în grădină. Eu mă ocup de ea.

In acest moment, apăru Bertrande Guercin și aplecați asupra tinerei fete, avură imediat impresia că nu era nimic grav, de temut Ea respira Gîfîind încă, murmură:

— Mă sugruma.. nu a avut timp

— Vă sugruma, repetă Raoul turburat. Ah ! banditul ! Și de unde a venit ?

— Nu știu... fereastra... cred...

— Era deschisă ?

— Nu, niciodată...

— Cine era ?

— N-am văzut decît o umbră.

Nu spuse nimic mai mult

Spaima, durerea o epuizaseră. Leșină.

V

„CELE TREI ȘALCII"

În timp ce Bertrande își îngrijea sora, Raoul se repezi spre fereastră și-l regăsi pe Béchoux agățat de cornișă și ținîndu-se de ficrul balconului

— Ei bine, ce e ! coboară iute idiotule, făcu el.

— Și-apoi ? noaptea e neagră ca cerneala. Ce vom mai face jos ?

— Și-aici ?

— De aici se poate vedea...

Își trăsese lanterna din buzunar, îndreptînd-o spre grădină. Raoul făcu la fel. Cele două lanterne erau puternice și aruncau asupra alcilor si pietrelor de zid o lumină destul de puternică.

— Uite, acolo, zise Raoul... o siluetă...

— Da, alături de sera părăsită...

Silueta alerga cu salturi dezordonate care semănau mai mult celor ale unei fiare sălbatice și erau sigur destinate să împiedice orice identificare a personajului.

— Nu-l lăsa, porunc Raoul. Vin și eu de sus.

Dar, înainte să sară peste balcon, un foc de armă răsună, trase de sus de la etajul superior, fără îndoială de servitorul Arnold. Un strigăt se auzi jos, în grădină. Silueta se roti pe loc, căzu, se ridică, căzu din nou și rămase ghemuită, inertă.

De această dată Raoul se aruncă în gol, cu exclamații de triumf.

— Îl avem ! Bravo, Arnold ! Béchoux, nu lăsa fiara sălbatică din lumină. Condu-mă.

Din nenorocire, ardoarea luptei nu-i permise lui Béchoux să-l asculte. El sări la fel și, cînd lanternele fură aprinse din nou și cînd ajunseră lîngă seră, la locul exact unde fiara sălbatică, potrivit expresiei lui Raoul, zăcea,

nu găsiră decît o peluză călcată în picioare, cu urme lăsate, dar nu un cadavru.

— Imbecilule ! Cretinule ! urlă Raoul, asta numai din vina ta. A profitat de cîteva secunde de întuneric pe care tu i le-ai acordat.

— Dar era mort ! gemu Béchoux, cu un aer de milă.

— Mort ca tine și ca mine. În tot cazul era șocat.

Cu ajutorul jandarmului pe care l-au întîlnit ei petrecură timp de patru sau cinci minute încovoiați pe peluză. Dar pista, la cîțiva metri distanță, dădea într-o alee cu pietriș unde se pierdea. Raoul nu se încăpățînă deloc și reveni la castel. Arnold coborî scara cu o pușcă.

Focul de revolver al lui Raoul îl trezise. Crezînd mai întîi că se dădea o luptă între jandarm și ucigașul d-lui Guercin, el deschisese fereastra și aplecîndu-se, zărise vag umbra unui om care se arunca de la camera domnișoarei Montessieux. Atunci el rămase la pîndă si, îndată ce proecția lanternelor îl reperă pe fugar, duse arma la umăr.

— Păcat, spuse el, că ați stins lumina. Fără ea, asta a fost. Dar vom putea face recunoașterea. El are alice în brat și va crăpa ca o bestie nerușinată, sub vreun tufiș unde va fi gonit.

Nu descoperi nimic. Cînd Raoul se asigură de Catherine că, vegheată de sora sa Bertrande și de Charlotte, dormea liniștită, în timp ce el însuși își luă puțin repaus, la fel ca Béchoux și care, în faptul zilei începea vînătoarea nu întîrzie să recunoască faptul că cercetările nu dădeau rezultate mai bune ca înainte.

— Bolboroseli ! spuse în sfîrșit Béchoux Tîlharul care l-a ucis pe dl Guercin și a încercat s-o ucidă pe Catherine Montessieux trebuie să-și fi amenajat, între peretii incintei cîteva adăposturi de nepătruns unde nu-i pasă de noi Cu prima ocazie si cum își va vindeca rănile, dacă într-adevăr este rănit, el va începe din nou.

— Dacă și de această dată nu sîntem mai sireti de îi noaptea trecută, ne va dispărea Catherine Montessieux, spuse Raoul d'Avenue care nu uitase cuvintele mamei Vauchel. Béchoux, Béchoux, să veghem asupra ei Micuța trebuie să fie salvată !

A odua zi, după ceremonia funebră care avu loc la biserica din Radicatel, Bertrand însoți la Paris, unde fu înmormîntat, corpul d-lui Guercin. În timpul absenței sale,

Catherine, cuprinsă de febră și foarte abătută, nu-și părăsi patul. Charlotte se culcă lîngă ea. Raoul și Béchoux se instalaseră în două camere vecine cu a sa. Și unul, și altul erau de pază.

În acest timp cercetarea continua, dar mărginită numai la asasinatul d-lui Guecin, Raoul făcînd în așa fel ca nici tribunalul, nici jandarmeria să nu aibă cunoștință de tentativa efectuată împotriva d-rei Montesseux. Se credea simplu că fusese o alertă nocturnă și un foc de armă motivat de viziunea mai mult sau mai puțin confuză a unei siluete. Catherine rămînea deci în afara anchetei. Suferindă, ea nu fu interogată decît de formă și răspunse că ignora toate evenimentele.

El, Béchoux, se îndîrjea. Cum pe Raoul părea să nu-l mai intereseze afacerea, cu atît mai puțin în privința cercetărilor, el aduse de la Paris pe doi din colaboratorii lui, în concediu ca și el, cu care puse în valoare, după expresia lui Raoul, toate procedeele unui detectiv perfect. Parcul fu împărțit în sectoare marcate și, fiecare dintre ele în sub-sectoare. Unii după alții, apoi toți trei împreună, cei trei camarazi trecură din sector în sub-sector cercetînd fiecare pietricică și fiecare fir de iarbă. Dar fu în zadar. Ei nu descoperiră nici grotă, nici tunel, nici vreo adîncitură suspectă.

Nici măcar o gaură de șoarece, glumea Raoul, care se amuza sincer. Dar te-ai gîndit la copaci Béchoux ? Cine știe ? Poate se ascunde vreun antropoid ucigaș ?

— În sfîrșit, protestă Béchoux indignat, nu-ți pasă chiar deloc ?

— Deloc, în afara de fermecătoarea Catherine, asupra căreia veghez.

— Nu te-am făcut să vii de la Paris pentru ochii frumoși ai Catherinei și cu atît mai puțin pentru a pescui în rîu. Căci iată cu ce-ți pierzi timpul, să privești un dop care plutește. Îți imaginezi că cheia enigmei este în el ?

— Cu siguranță, rînji Raoul, este la extremitatea direcției mele. Uite, privește-o în acest mic vîrtej... și mai departe, la piciorul acestui arbore, care-și scufundă rădăcinile. Orb ce ești !

Figura lui Theodore Béchoux se lumină.

— Știi ceva ? Omul nostru se ascunde pe fundul apei ?

— Tu ai spus-o! El și-a făcut patul în acela al rîului. Acolo mănîncă. Acolo bea. Si nu-i pasă de tine, Theodore.

Béchoux ridică brațele spre cer și Raoul îl zări numaidecît învîrtindu-se în jurul bucătăriei și strecurîndu-se spre Charlotte, căreia îi dezvolta planurile sale de bătaie.

La sfîrșitul unei săptămîni, Catherine se simțea mai bine și, întinsă pe chaise-longue, putu să-l primească pe Raoul. De atunci el veni în fiecare după-amiază. O distra cu umorul și verva sa.

— Nu vă mai este frică, nu? Iată că, exclamă el cu un ton în același timp comic și serios, ceea ce vi s-a întîmplat este cu totul firesc. Nu există zi în care să nu se producă o tentativă asemănătoare celei căreia ați fost victimă. E obișnuit. Esențial este ca aceasta să nu se repete împotriva dvs. Or, eu sînt aici. Știu de ce adversarul nostru sau adversarii noștrii sînt capabili și eu răspund de tot.

Tînăra fată rămase timp îndelungat în defensivă. Ea surîdea, se liniștea, în ciuda oricărui fapt, datorită glumelor și aerului nepăsător al lui Raoul, dar nu răspundea cînd el o întreba despre unele fapte. Aceasta nu o făcu decît cu timpul, cu multă iscusință și răbdare depuse, ca să zicem așa, în lipsa cofidenței.

— Hai, vorbiți, Catherine — ei ajunseră în mod firesc să-și spună pe numele mic — vorbiți cum aveați intenția de a o face cînd ați venit să-mi cereți apărare la Paris. Îmi amintesc chiar de termenii apelului dvs.: „Știu că există în jurul meu lucruri de neînțeles... și altele care se vor produce și care fac să-mi fie frică". Ei, bine, cîteva din aceste lucruri care vă speriau înainte, fără să vă fi fost posibil să le precizați, s-au produs. Dacă vreți să dezvăluiți și alte amenințări, vorbiți.

Ea ezita încă, el sesiză și îi luă mîna, privirea i se fixă atît de tandru asupra ei încît fata roși, și pentru a-și masca zăpăceala, vorbi numaidecît.

— Sînt de părerea dvs., spuse ea. Dar mi-am păstrat din copilăria mea singuratică obiceiuri, dar nu taine, de rezervă și de tăcere. Eram foarte veselă, dar în mine însămi și pentru mine. Cînd mi-am pierdut bunicul, m-am închis mai mult în mine. Îmi iubeam mult sora, dar ea se măritase și călătorea. Reîntoarcerea ei mi-a făcut bine și a fost pentru mine o mare bucurie să vin să locuiesc

aici cu ea. În acest timp nu tusese și nu este între noi, cu toată afecțiunea noastră, intimitatea perfectă și distinsă în care se simte fericirea de a fi împreună. Era greșeala mea. Știti că sînt logodită și îl iubesc din toată inima pe Pierre de Basmes și că el mă iubește mult. Totuși, între el și mine, încă se afla ceva ca o barieră. Și aceasta este încă o consecință a naturii mele, care nu se predă și se îndoiește de un elan prea viu și prea spontan.

După o pauză, ea reluă :

— Acest exces de rezervă, acceptabil cînd este vorba de sentimente și de secrete femeiești, devine absurd cînd este vorba de fapte din viata cotidiană și mai ales de fapte de excepție și anormale. Este totuși ceea ce s-a petrecut de cînd mă aflu la Barre-y-va. Ar trebui să spun adevărul asupra cîtorva evenimente stranii care m-au frapat. În loc de asta, mă prăpădesc și am fost tratată drept ciudată și ca dezechilibrată, pentru că încercam spaime care erau fondate pe realități pe care le păstram pentru mine. Și astfel, am devenit nelinistită, nervoasă, aproape sălbatică, incapabilă să suport pedepsele și terorile ale căror greutăți nu voiam în același timp să le împart cu cei care mă înconjurau.

Ea rămase îndelung în tăcere. El forță lucrurile

— Și iată că sînteti încă nedecisă ! spuse el.

— Nu.

— Așa că vreți să-mi povestiti ceea ce nu ați povestit nimănui ?

— Da.

— De ce ?

— Nu știu.

Catherine spusese aceasta grav și repetă :

— Nu știu. Dar nu pot face altfel. Sînt forțată să vă ascult, și în același timp înțeleg că am dreptate să vă ascult Poate povestea mea vă va părea mai întîi puțin infantilă și temerile mele cu totul copilărești. Dar mă înțelegeți, sînt sigură că mă înțelegeți.

Și imediat, fără nici o rezistență, ea începu :

— Am sosit, sora mea si cu mine, la Barra-y-va, la 25 aprilie trecut, într-o seară, într-o casă rece, părăsită de la moartea bunicului meu, adică de mai bine de optsprezece luni. Am petrecut noaptea relativ bine. Dar a doua zi dimineața, cînd deschisei fereastra, încercam cea

mai mare bucurie din viața mea să revad grădina copilăriei. Așa părăsită cum era, cu ierburile sale înalte, cu aleile sale invadate de plante sălbatice, cu peluzele sale acoperite de ramuri putrezite, era grădina dragă unde eu fusesem atît de fericită. Tot ce avusesem bun în trecutul meu, regăseam viu încă și mereu la fel în ochii mei, în acest spațiu închis de ziduri unde nimeni, absolut nimeni nu mai pătrunsese. Și eu n-avusesem decît o idee, aceea de a cerceta aceste amintiri și de a reînvia ceea ce vedeam nimicit.

Abia îmbrăcată, cu picioarele goale în saboții mei de altădată, tremurînd toată de emoție, mergeam să fac din nou cunoștință cu vechii mei prieteni copacii, cu marele rîu, cu pietrele bătrîne și dărîmăturile statuilor cu care bunicului meu îi plăcea să acopere desișurile. Întreaga lume mică a mea era acolo. S-ar zice că ea mă aștepta și întîmpina reîntoarcerea mea cu aceeași înduioșare pe care eu o resimțeam în mersul spre întîlnirea ei. Dar exista o parte care, în memoria mea, păstra un loc sfînt. Nu era zi, la Paris, în care eu să n-o evoc, căci reprezenta pentru mine toate visurile mele de copil singuratic și de tînără fată romantică. Pretutindeni mă jucam și mă amuzam aiurea, expusă instinctelor mele tulburente. Aici nu făceam nimic. Mă gîndeam. Plîngeam fără motiv. Priveam fără să văd, cum se agitau furnicile și cum zburau muștele. Respiram pentru plăcerea de a respira. Dacă fericirea poate fi negativă și se poate exprima prin beatitudinea amorțită și absența totală a gîndirii, am fost fericită acolo, între aceste trei sălcii izolate, culcată în ramurile lor, unde mă legănam într-un hamac pe care-l agățasem de la un arbore la altul.

Mă dusesem spre ele cum se merge într-un pelerinaj, cu înfocare și încet, cu sufletul recules și tîmpla bătînd de puțină febră. Îm deschisesem un drum printre mărăcinii și urzicile care astupau marginile vechiului pod, acea veche punte viermănoasă unde dansam altădată cu sfidare și pentru că mi se interzicea să mă aventurez aici. L-am trecut. Traversam insula și urmăream rîul ridicîndu-mă pe cărarea ce-l domină și care conduce la regiunea stîncoasă a grădinii. Arbuști, crescuți de la plecarea mea, îmi ascundeau mica movilă la care voiam să ajung. Mă strecuram în acest desiș gros. Îndepărtam ramurile. Fă-

ceam loc și, imediat, eram o exclamație de stupoare. „Cele trei sălcii nu erau acolo". Nu erau acolo și iată că, privind în jurul meu cu ochi înspăimîntați și cu o adevărată disperare așa cum ființele cele mai dragi lipsiseră la întîlnirea mea, iată că la o sută de metri mai departe, de altă parte a stîncilor, după o cotitură a rîului, zăream imediat cei trei copaci ai mei dispăruți.. aceiași, vă asigur, aceiași, plasați ca altă dată în evantai și întorși în direcția castelului, de unde îi contemplasem atît de ades.

Catherine se întrerupse și îl observă pe Raoul nu fără oarecare neliniște. În realitate, el nu surîdea Nu, nu avea aerul de a nu-i păsa si, din contră, ei îi spuse că importanța dramatică pe care ea o dădea descoperirii ei îi părea cu totul legitimă.

— Sînteti sigură că nimeni n-a pătruns în domeniul de la Barre-y-va de la moartea bunicului dvs. ?

— Poate a sărit peste zid. Dar noi aveam la Paris toate cheile și, cînd am revenit aici, nici un lacăt nu era tăiat.

— Atunci, o explicație care se prezintă în mod obligatoriu spiritului este aceea că v-ați înșelat și că cei trei copaci au fost mereu acolo unde i-ati regăsit.

Catherine tresări și protestă cu o vioiciune excesivă.

— Nu spuneți asta ! Nu, nu faceți o asemenea presupunere ! Nu m-am înșelat ! Nu puteam să mă înșel !

Îl luă afară și făcură împreună traseul indicat de ea, urcară din nou cursul rîului, care curgea drept înainte, perpendicular pe unghiul stîng al castelului și urmăriră panta lină care conducea la movilită, de-a lungul ierburilor pe care fata le îndepărtase din tot desișul. Movilita nu purta nici o urmă de arbori smulși sau deplasați.

— Examinați bine perspectiva pe care o am și pe care o aveam de aici, asupra parcului O domină de la doisprezece-cincisprezece metri, nu-i așa ? Și se vede în întregime, ca și castelul și clopotnița bisericii, pe urmă puteți face comparație.

Cărarea devenea abruptă și trecea pe deasupra stîncilor în mijlocul cărora prinseră rădăcini brazi ale căror ace se îngrămădeau unele peste altele pe granit. Exista aici o întoarcere bruscă a rîului, care curgea astfel în adîncitura unui defileu, și un fel de tumul care se îndrepta

înainte, sub o manta groasă de iederă și care se numea Butte-aux-Romains (Movila Romanilor).

Coborîră apoi pînă la mal, la originea defileului. Catherine arătă cu degetul cele trei sălcii plasate în evantai, cele din dreapta și din stînga, la egală distanță de copacul central.

— Iată-le pe toate trei. Puteam să mă înșel? Aici este mai la vale. Aproape fără să fie văzute. Ochiul se izbește de stînci sau de Movila Romanilor. De abia un mic luminiș spre movilă. Îndrăzniți să spuneți că memoria mea conservase amintirea absolut diferită de celălalt amplasament, atunci cînd cei trei copaci se găseau aici, într-un loc pe care-l cunoșteam bine și unde aceștia nu erau cînd eu venam să mă scald?

— Pentru ce, întrebă Raoul, fără a-i răspunde direct, pentru ce îmi puneți această întrebare? Am impresia că o faceți cu o oarecare îngrijorare?

— Dar nu, dar nu, spuse ea pe un ton vehement.

— Ba da. O simt. Și v-ați informat? Ați întrebat și alte persoane?

— Da, fără a avea aerul, pentru că nu vroiam să las să-mi apară tulburarea. Sora mea mai întîi. Dar ea nu-și amintea, părăsind domeniul Barre-y-va de mai mult timp decît mine În acest timp...

— În acest timp?

— Ea credea că-și amintește că arborii se găseau sigur unde se găsesc astăzi.

— Și Arnold?

— Arnold îmi dădu un răspuns diferit Nu afirma nimic, deși amplasamentul actual nu îi păru cel adevărat.

— Și n-ați avut ocazia să invocați o altă dovadă?

— Da, spuse ea după o ezitare, aceea a unei femei bătrîne care lucrase în grădină cînd eram copil.

— Mama Vauchel? făcu Raoul.

Catherine strigă, deodată, cu totul agitată:

— O cunoașteți deci?

— Am întîlnit-o. Și acum îmi dau seama de ceea ce însemnau cele trei „sălcii" despre care vorbea. Era felul ei de a pronunța.

— Da, făcu Catherine, din ce în ce mai pătrunsă Era vorba de cele trei sălcii Și este foarte probabil ca din cauza lor nenorocita, care nu avea deja spiritul destul de solid, a devenit nebună.

VI

MAMA VAUCHEL

Raoul o văzu într-o asemenea agitație, încît o îndreptă spre castel. Era prima ieșire a tinerei fete și nu trebuia să abuzeze de forțele sale.

Timp de două zile, el uză de influența asupra ei pentru a o liniști și pentru a-i arăta aventura sub un aspect mai puțin tragic. Ea se liniștea sub ochii lui Raoul. Se simțea mulțumită, destinsă și fără putere în fața acestei voințe binefăcătoare și afectuoase. Atunci el insistă ca ea să-și reia povestea, ceea ce și începea prin a o face în termeni mai cumpătați.

— Evident, la început, această situație n-ar fi trebuit să-mi pară prea gravă. Dar, oricum, deoarece nu puteam admite că ar fi fost o eroare din partea mea, pentru că nici sora mea, nici Arnold nu mă contraziceau deloc, ce să cred despre această strămutare? În ce fel o efectuaseră și în ce scop? Dar incidentul nu trebuia să întîrzie să-mi apară într-o altă zi și într-una cu mult mai neliniștită. Cercetînd castelul, nu atît din curiozitate, cît pentru a reanima amintiri atît de frumoase, descoperii într-un colț al podului unde bunicul instalase un mic laborator, cu masă, sobă cu petrol, sticle pentru distilare etc., o mapă pentru desen și pentru planuri și printre foile împrăștiate din această mapă, se afla un plan topografic al grădinii.

Îmi amintii imediat. La acest plan colaborasem și eu cu patru sau cinci ani înainte. Împreună, bunicul și cu mine, luaserăm măsuri și indicaserăm cote. Foarte mîndră de sarcina care-mi fusese încredințată, țineam unul din capetele lanțului de hotărnicie sau vizorul cu trepied sau vreun altul oarecare dn instrumentele necesare. Rezulta-

tul muncii noastre comune era acest plan, pe care-l văzusem pe bunicul trasîndu-l, pe care-l semnase cu mîna lui și unde eu mă amuzasem atît de mult în fața rîului albastru și a vîrfului roșu al porumbarului. Iată-l.

Ea derulă hîrtia pe masă și o fixă prin patru ace. Raoul se aplecă.

Lungul șarpe albastru al rîului trecea pe sub locul viran de la intrare, se redresa, ajungea aproape pînă la colțul castelului, se lărgea puțin în dreptul insulei, apoi, brusc se întorcea între stîncii și Movila Romanilor. Peluzele erau desenate și tot așa conturul castelului și acela al pavilionului de vînătoare Zidul contrafort limita domeniul Un punct roșu marca porumbarul. Cruci fixau amplasarea cîtorva copaci, semnalați prin numele lor : Stejarul cu hîrdău... Fagul roșu... Ulmul regal.

Degetul Catherinei se așezase chiar la capătul parcului, pe stînga, aproape de șarpele albastru. Ea arăta o cruce triplă cu această inscripție în cerneală, scrisă de ea : „cele trei sălcii".

— Cele trei sălcii, spuse ea înăbușit. Da, acolo, după stînci și după Movila Romanilor... adică în locul unde sînt astăzi...

Și din nou nervoasă, continuă cu o aceeași intonație înnăbușită și sacadată :

— Atunci, ce, devenisem nebună ? Acești copaci pe care îi cunoscusem mereu pe pămînt, pe care îi văzusem însă aici cu doi ani înainte, nu mai erau deja aici în această vreme, deoarece planul stabilit de bunicul și de mine data de mai mult de cinci ani ? Era deci posibil ca mintea mea să fie expusă unor astfel de aberații ? Luptam contra evidenței faptelor. Aș fi prefrat să cred în transportul copacilor din rațiuni pe care nu le cunoșteam. Dar planul contrazicea temerea ochilor mei și convingerea memoriei mele și, obligată, pe moment, să-mi admită eroarea, leșinam de spaimă. Toată viața mea îmi părea o halucinație, toată gîndirea mea un coșmar în care nu cunoscusem decît viziuni false și realități înșelătoare.

Raoul asculta fata cu un interes crescut. În întunecimea în care ea se zbătea, el însuși, fără a tine seama de cîteva licăriri care îi dădeau certitudinea de a ajunge la țintă, el însuși nu întrezărea decît confuzie și incoerență.

Îi spuse :

— Și despre toate acestea nu i-ați vorbit surorii ?

— Nici surorii și nici nimănui.

— Lui Béchoux, totuși ?

— Cu atît mai mult. N-am înțeles niciodată rațiunea prezenței sale la Radicatel și nu-l ascultam decît cînd ne povestea vreuna din acțiunile voastre comune. Oricum, deveneam posomorîtă, îngrijorată și se mira văzîndu-mi umorul aproape sălbatic și dezechilibrul meu.

— Dar erați logodită ?

Ea roși.

— Da, eram, sînt logodită, ceea ce pentru mine era încă o cauză de zbuciumări, deoarece contesa de Basmes nu vrea să mă căsătoresc cu fiul ei.

— Îl iubești ?

— Mi se părea că-l iubeam, spuse Catherine cu glas scăzut. Dar nici nu mă încredințasem lui. Nu mi-am deschis inima nimănui și căutam, cu singură, să îndepărtez această atmosferă grea care mă apasă. Și astfel am vrut să mă informez pe lîngă această țărancă bătrînă care mătura altădată grădina. Știam că locuia în pădurica Morillot care este în susul parcului.

— O pădurice unde mergeați adesea, nu-i așa ?

Ea roși din nou.

— Da. Cum Pierre de Basmes nu putea veni la Barre-y-va atît cît ar fi vrut, îl întîlneam în pădurea Morillot. Acolo, într-o zi, după ce îl părăsisem, găsii locuința mamei Vanchel. La acea dată fiul său trăia și muncea ca pădurar în pădurea din Tancarville. Ea nu era încă nebună, dar nu avea capul prea teafăr. În acest timp, nu avusesem chiar nevoie să o întreb și nici chiar să-i amintesc numele meu. La prima ochire, ea șopti : „Domnișoara Catherine... Domnișoara de la castel..."

Păstră o tăcere destul de lungă, silindu-se să reflecteze, apoi, ridicîndu-se de pe scaunul unde ea decojea fasole, se aplecă spre mine și, destul de încet, îmi spuse : „Cele trei sălcii... cele trei sălcii... trebuie să fiți atentă frhmoasa mea domniță..."

Eram confuză. Imediat, ea îmi vorbise de cele trei sălcii, tocmai cele care erau pentru mine o așa enigmă și, ideile sale, nehotărîte de obicei erau atît de clare despre acest subiect, încît adăugă : „Trebuie să fii atentă". Ce

însemnau aceste cuvinte, dacă nu decît, în gîndirea ei, viziunea a trei copaci se asocia ideii expunerii unui pericol? O năpădii cu întrebări. Ea ar fi trebuit să-mi răspundă aici. Încerca. Dar frazele nu soseau pe buzele sale decît întrerupte și neprecise. Cel mult putui să înțeleg că articula numele fiului ei. „Dominique... Dominique. "

Îi spusei numaidecît :

„Da... Dominique... fiul dvs... el știe ceva despre acești trei copaci, nu-i așa? Și trebuie să-l văd?... asta vreți să spuneți? Îl voi vedea mîine.. Voi veni aici mîine.. spre sfîrșitul zilei, cînd se va reîntoarce de la muncă Trebuie să-l avertizez, nu-i așa? Și să-i spun să mă aștepte mîine. Mîine, la ora șapte seara, ca astăzi Mîine..."

Mă bizuiam pe acest nume a cărui semnificație ea părea să o sesizeze și o părăsii cu puțină speranță. Se făcea aproape noapte la acel moment și trebuie să spun că îmi părea că disting în umbră, o siluetă de om care se ascundea în spatele cabanei. Făcui greșeala de a nu verifica această impresie fugară Dar amintiti-vă cît eram atunci de puțin stăpînă pe mine și gata să mă sperii fără un motiv foarte precis. Recunosc că mie-era frică și coborîi repede poteca

A doua zi urcai cu mult înaintea orei fixate, spre a mă reîntoarce mai devreme, în plină zi Dominique nu sosise încă de la muncă. Așteptai mult timp lîngă mama Vauchel, care stătea tăcută și cam îngrijorată.

Numai că un țăran apăru. El anunță că doi tovarăși veneau în urma lui și că ei îl transportau pe pădurarul Dominique pe care-l găsiseră rănit, sub stejarul pe care-l dobora. După neliniștea mesagerului, înțelesei drama. De fapt era un cadavru care fu așezat în fata cocioabei mamei Vauchel. Sărmana femeie deveni cu totul nebună.

Nesiguranța Catherinei creștea la fel cum circumstanțele trecute îi reînviau. Raoul, care simțea că întreaga lentativă pentru a-i reda puterea era în zadar, o îndemna să termine.

— Da, da, spuse ea, e mai bine, dar înțelegeți de ce această moarte îmi păru suspectă. Chiar la ora cînd Dominique Vauchel venea, fără nici o îndoială, să-mi dea cheia enigmei, el murea. N-ar trebui să presupun că el era ucis, și ucis tocmai pentru a împiedica toată expli-

cația între ei și mine ? Dar n-am putut avea proba materială a acestui omor. În acest timp, doctorul din Lillebonne, deși declara că moartea a fost accidentală și produsă prin căderea unui copac, se mira, în fața mea, de cîteva anomalii tulburătoare, ca descoperirea unei răni la cap. El nu-i dădu de altfel atenție și-și semnă procesul verbal. Dar eu mă dusei la locul accidentului și găsii, nu departe de acolo, un retevei.

— Pe cine să acuze ? întrerupse Raoul, evident pe individul căruia i-ati surprins silueta în spatele cabanei mamei Vauchel și care știa că, a doua zi, vă veți informa asupra misterului celor trei sălcii.

— Aceasta presupuneam și eu, spuse Catherine și, această supoziție, sărmana mamă a victimei nu încetă, fără știrea nimănui, s-o întrevadă și s-o întărească în mine. De fiecare dată cînd urcam să-mi întîlnesc logodnicul, eram sigură că o voi regăsi. Ea nu mă căuta, dar o întîmplare voită o aducea mereu în calea mea. Atunci ea se oprea cîteva secunde, scormonea în memoria-i rătăcită și scanda dînd din cap : „Cele trei sălcii... trebuie să vă feriți frumoasa mea domnișoară, cele trei sălcii".

De atunci am trăit într-un adevărat chin, cînd, crezîndu-mă de asemenea nebună, cînd, convinsă că exista împotriva mea și a celor care locuiau domeniul de la Barrey-va,o amenințare teribilă. N-am vorbit totuși despre aceasta. Dar cum să nu-mi fie observate temerile și cele ce se numesc capricii ? Biata mea soră, din ce în ce mai neliniștită și neputînd să-și explice starea mea bolnăvicioasă, mă implora să părăsesc Radicatel-ul. Ea însăși pregătise de mai multe ori plecarea noastră apropiată. Eu nu vroiam. Nu eram logodită și, deși cu siguranță starea mea schimba puțin natura relatiilor mele cu Pierre de Basmes, nu-l iubeam mai puțin. Însă, recunosc, aș fi avut nevoie de un povățuitor, de un sfetnic. Obosisem să mai lupt singură. Pierre de Basmes ? Béchoux ? Sora mea ? V-am spus că nu puteam, din cauze puerile de altfel, să mă încred în el. În acest moment m-am gîndit la dvs. Știam că Béchoux avea chea apartamentului dvs. și că o pusese sub pendula sa. Într-o zi, în lipsa lui am fost s-o iau.

— Ei bine, strigă Raoul, trebuia să vii, sau chiar mai simplu, să-mi scrii.

— Sosirea d-lui Guercin întîrzie proiectele mele în privința dvs. Eram mereu în termeni buni cu sotul surorii mele. Era un om amabil, serviabil, care îmi arăta afecțiune, și pe care m-aș fi decis să-l pun la curent Din nenorocire, știți ceea ce s-a întîmplat. A treia zi, primind o scrisoare de la Pierre de Basmes anunțîndu-mi hotărîrea neîmpăcată a mamei sale și propria lui plecare. eu ieșii din grădină pentru a-l vedea o ultimă dată. Îl așteptai la locul obișnuit al întîlnirii noastre. El nu veni. Este seara acelei zile în care pătrundeam în apartamentul dvs.

— Dar, spuse Raoul, trebuia să fi avut loc un fapt ma special care să determine vizita dvs. ?

— Da, spuse ea. Așteptîndu-l pe Pierre în pădure, fui întîmpinată de mama Vauchel. Ea era încă mai agitată ca de obicei și apostrofarea ei fu mai violentă, mai precisă în privința mea. Mă luă de braț, mă scutură și îmi spuse cu o răutate pe care nu i-o cunoșteam, ca și cum vroia să se răzbune pe mine pentru moartea fiului său :

— „Trei șălcii", frumoasa mea domnișoară... Pe dvs. vă are, domnul... și vă va ucide... Luați aminte, vă va ucide vă va ucide..."

Fugii rînjind. Eu îmi piedui capul. Rătăcii pe cîmp și, spre ora cinci a serii, eram la Lillebonne. Un tren pleca. Sării în el

— Astfel, întrebă Raoul, cînd ati luat trenul, d-nul Guercin era asasinat și n-o știați ?

— N-am știut-o decît seara, la dvs., prin telefonul d-lui Béchoux și vă amintiti cît am fost de tulburată.

Raoul reflectă și spuse :

— O ultimă întrebare, Catherine. Cînd ați fost atacată, noaptea, în camera dvs., nimic nu v-a permis să l identificați pe agresor cu individul pe care l-ati întrezărit, într-o seară, în spatele cabanei mamei Vauchel ?

— Nimic. Dormeam, cu fereastra deschisă și n-am fost avertizată prin nici un zgomot M-am simtit luată de gît, m-am zbătut, am țipat și individul a fugit, fără ca eu să-i pot vedea măcar umbra în noapte. Dar cum să nu fie același ? Același care l-a ucis pe Dominique Vauchel și pe d-nul Guercin și care a vrut să mă ucidă, după prezicerea mamei Vauchel ?

Ea vorbea cu o voce schimbată. Raoul o privi cu blîndețe.

— S-ar părea că surîdeți, spuse ea, cu totul surprinsă. De ce?

— Pentru a vă da încredere. Și dvs., vedeți, sînteți mai calmă, trăsăturile vi se destind și toată această istorie vă pare mai puțin înspăimîntătoare prin simplul fapt că eu surîd.

— Este înspăimîntătoare, spuse ea cu convingere.

— Nu atît cît gîndiți.

— Două asasinate...

— Sînteți într-adevăr sigură că Dominique Vauchel a fost asasinat?

— Acest retevei?... această rană la cap...

— Și-apoi? Cu riscul de a adăuga temerilor dvs., v-aș spune că aceeași tentativă a avut loc contra mamei Vauchel și că, a doua zi de la sosirea mea, am descoperit-o sub frunze, rănită la cap, ea însăși, de un retevei. Și nici acum nu sînt sigur că ar fi putut fi o crimă.

— Dar cumnatul meu?... strigă Catherine, nu puteți cu adevărat tăgădui...

— Nu neg nimic și nu afirm nimic. Dar mă îndoiesc. În tot cazul ceea ce știu, Catherine, și trebuie să fiți fericită de asta, este că aveți cu totul dreptate, că amintirile dvs. nu vă înșeală și că cele trei sălcii trebuau să fie acolo unde ele se găseau cînd vă legănați pe cele două ramuri, acum cîțiva ani. O dată rezolvat, tot restul se va limpezi de la sine Pentru moment, prietenă Catherine..

— Pentru moment?

— Surîdeți.

Ea surîse.

Era adorabilă astfel El nu se putu stăpîni să-i spună, într-un elan al întregii ființe.

— Doamne, cît sînteți de frumoasă!... Și atît de tulburătoare! nici n-ați crede, dragă mică prietenă, cît sînt de fericit de a putea să mă dedic dvs și cum o singură privire a dvs. mă recompensează..

El nu continuă. Orice cuvînt prea îndrăznet ei îi părea o ofensă.

Ancheta la care proceda justiția nu înainta deloc. După mai multe zile de investigații și de interogatorii, judecătorul nu se lămurea și relua din nou, la întîmplare,

numai cercetările jandarmeriei și ale lui Béchoux. La capătul a trei săptămîni, acesta, care trimisese din nou pe cei doi tovarăși, nu-și mai ascundea descurajarea și se lega de Raoul :

— La ce servești tu ? Ce faci tu ?

— Fumez țigări, răspunse Raoul.

— Care este scopul tău ?

— Același cu al tău.

— Programul tău ?

— Diferit de al tău. Tu ții penibil drumul sectoarelor, al sub-sectoarelor și al altor fleacuri, eu agreabilul drum în care cedezi gîndirii proprii și, chiar mai mult, intuiției proprii.

— Așteptînd astfel, vînatul fuge.

— Așteptînd astfel, eu sînt în toiul acțiunii și mă descurc, Béchoux.

— Cum ?

— Îți amintești de povestirea lui Edgar Poe, „Scarabeul de aur" ?

— Da.

— Eroul aventurii urcă într-un copac, descoperă un cap de mort și face să coboare prin ochiul drept al acestuia un cap de scarabeu care îi servește drept fir cu plumb

— Inutil. Cunosc. Unde vrei să ajungi ?

— Însoțește-mă pînă la cele trei sălcii.

Cînd sosiră, Raoul escaladă copacul din mijloc și luă loc pe trunchi.

— Théodore ?

— Ce ?

— Sînt cu ochiul deasupra rîului, la șantul care permite să zăresc, pe celălalt versant al stîncilor, o mică movilă... la circa o sută de pași...

— Văd.

— Du-te acolo.

Béchoux, ascultător acestui ordin formulat pe un ton poruncitor, trecu pe deasupra stîncilor și coborî pe colină, de unde-l zări din nou pe Raoul. Acesta se culcase pe burtă, în lungul uneia din principalele ramuri și privea în direcții diferite.

— Stai în picioare, strigă el, făcîndu-se cît mai înalt posibil.

Béchoux înțepeni ca o statuie.

Ridică brațul, ordonă Raoul, ridică brațul și întinde-ți indexul către cer, ca și cum ai desemna o stea. Bine Nu te mișca. Experiența este cît se poate de interesantă și-mi confirmă supozițiile.

El sări din copac, aprinse o țigară și, liniștit, cu aerul unui plimbăreț care hoinărește, ajunse la Béchoux, care nu se mișcase și înțepa cu degetul o stea invizibilă.

— Ce fixezi ? întrebă Raoul, cu un aer stupefiat. Parcă pozezi !

— Cum adică, ce, bombăni Béchoux, mă conformez instrucțiunilor tale.

— Instrucțiunilor mele ?

— Da. Pericolul Scarabeului de aur...

— Ești ieșit din minți.

Raoul se apropie și-i spuse la ureche :

— Ea te admira.

— Cine ?

— Bucătăreasa. Privește-o. E în camera ei. Doamne ! cît de frumos ar putea să te găsească, ca Apollo de Belvedere ! O linie... un conturr...

Fața lui Béchoux exprima o astfel de mînie încît Raoul se salvă izbucnind în rîs. Apoi, întorcîndu-se puțin mai departe, i-o aruncă vesel :

— Fii fără grijă... Totul e bine... Proba scarabeului de aur a reușit.. Eu tin capătul firului...

Oare experienta încercată pe socoteala lui Béchoux îi furnizase într-adevăr lui Raoul capătul firului ? Sau el spera să descopere adevărul prin alte mijloace ? În tot cazul, el se duse adesea cu Catherine pînă la locuința mamei Vauchel După multă blîndețe și răbdare, el reușise să o domesticească, fără ca sărmana nebună să se sperie Îi aducea dulciuri, bani pe care ea îi lua cu un gest brusc și îi punea întrebări, mereu aceleasi, pe care i le repeta neobosit.

„Cele trei sălcii; hei, le-au deplasat ? Cine le-a deplasat ? Fiul tău știa, nu-i așa ? Poate el a făcut asta ? Răspunde !"

Ochii bătrînei străluceau cîteodată Licăriri îi treceau prin memorie. Ar fi vrut să vorbească și să spună ceea ce stia Cîteva cuvinte ar fi fost suficiente pentru ca întreg misterul să se arate în plină lumină si se simțea faptul că la prima ocazie aceste cîteva cuvinte s-ar forma

îne a şi i-ar fi venit pe buze. Raoul şi Catherine aveau această impresie profundă şi neliniştită.

„Va vorbi mîine, afirmă d'Avenac, într-o zi. Fiţi sigură că ea va vorbi mîine".

În acest mîine, cînd ei sosiră în faţa cabanei, o zăriră pe bătrînă întinsă pe pămînt, lîngă o scară dublă. Ea vroise să taie ramurile unui arbust. Unul din montanţii scării alunecase si acum sărmana nebună zăcea, moartă.

VII

SECRETUL NOTARULUI

Moartea mamei Vandiel nu trezi nici o banuiala, nici in ținut, nici la Parchet. Ca și fiul ei, murise accidental în cursul uneia din aceste mici treburi de țărancă pe care nebunia nu o împiedica să le îndeplinească. Fură- jeliți amîndoi. O așezare în pămînt și nu se mai gîndi nimeni la asta.

Dar Raoul d'Avenac constatase că șuruburile vergelei de fier cu care se menținea distanța între cei doi montanți fuseseră scoase și că unul din montanți, mai scurt decît celălalt, fusese tăiat cu fierăstrăul, recent ,la bază. Catastrofa era inevitabilă.

Catherine nu se mai înșela de asta și căzu din nou în neliniște.

— Vedeți bine, spunea ea, ca dușmanii noștrii se înverșunează. Încă o dată a fost moarte.

Nu sînt sigur. Unul din elementele morții este voința de a ucide.

— Ei bine, această voință este evidentă

- Nu sînt sigur, repetă el.

De această dată el nu încercă să calmeze fata a cărei spaimă o simțea și nesiguranța în fața atîtor amenințări îndreptate împotriva ei și îndreptate, de asemenea, pentru ratiuni obscure, împotriva tuturor celor care locuiau castelul.

Lovitură peste lovitură fără alte doua incidente inexplicabile. Puntea se rupse sub pași lui Arnold și servitorul căzu în rîu, fără ca această cădere să-i aducă alte consecințe decît un guturai. A doua zi un șopron vechi, prăbușit chiar în momentul cînd Charlotte ieșea din el, care servea drept adăpost pentru proviziile de lemn. Fu un miracol că dărîmăturile nu o îngropară.

Într-o adevărată criză, în care ieșiră de deasupra, Catherine Montbrieux povesti, în fața surorii sale și a lui Béchoux tot ceea ce știa. Ușa de la sufrageria unde aveau loc scena era deschisă spre bucătărie. Dl Arnold și Charlotte putură auzi

Ea povesti tot, transplantarea sigură a celor trei salcâmi, prezicerile mamei Vauchel, asasinarea ei, asasinarea fiului ei și probele ce nu pot fi îndepărtate, care făceau din aceste două crime fapte ce erau imposibil să fie puse la îndoială.

Dacă ea nu spuse nimic despre voiajul ei la Paris și de prima întrevedere cu Raoul, în revanșă, printr-o reacție neprevăzută împotriva influenței pe care el o exercita asupra ei, fără înconjur, ea spuse despre cercetările lor comune, discuțiile lor și anchetele personale și concluzionale pe care le făcuseră asupra celor doi Vauchel. Toată istorisirea sfîrși prin lacrimi. Dezolată de a-l fi trădat pe Raoul, ea avu un acces de febră care o așeză la pat pentru două zile.

Din partea sa, Bertrande Guercin era biruită de terorile Catherinei. Ea nu vedea decît pericole și agresiuni Dl Arnold și Charlotte împărtășeau aceeași stare de spirit. Pentru ei, ca și pentru ea, dușmanul se învîrtea printre pereți și în jurul domeniului, pătrunzînd în el sau scăpînd prin ieșiri necunoscute. El mergea și venea în felul său, se arăta, dispărea, lovea la ore alese de el, mereu invizibil și mereu inaccesibil, viclean și îndrăzneț, urmărind o operă subterană al cărei scop îl știa numai el

Béchoux nu mai putea de bucurie. Eșecul său îi părea șters de acela al lui Raoul și nu greșea hărțuindu-l pe A'Avenac.

Ne încurcăm în vorbe, dragul meu, rînjea el cu o bucurie feroce. Tu, ca și mine. Chiar încă mai mult. Vezi tu Raoul, cînd te afli în plină furtună, nu i se ține piept Se pleacă. Și se revine cînd pericolul s-a sfîrșit

— Deci, grijile trec?

Ar fi trecut deja dacă acesta depindea decît de mine. Dar...

Dar Catherine ezită?

Cu drept cuvînt. Ea ezita pentru că suferă încă influența ta.

— Să sperăm că tu o vei hotărî

— Sper, și Dumnezeu veghează ca să nu fie prea tîrziu.

Chiar în seara discuției, cele două surori lucrau în salonașul de la parter care le servea drept budoar și unde le plăcea să stea. Două camere mai departe, Raoul citea și Béchoux împingea distrat bile pe o masă veche de biliard. Nu vorbeau. La ora zece, de obicei, fiecare urca în camera lui. Cele zece bătăi sunară în sat, apoi la o pendulă a castelului.

O a doua pendulă începea să bată cînd se auzi o explozie foarte apropiată, însoțită de un zgomot de geam spart și de două țipete stridente.

— Asta se petrece la ea, rosti Béchoux, care se îndreptă spre budoar.

Raoul, negîndindu-se decît să taie calea omului care trăsese, alergă la fereastra camerei unde se afla. Cele două obloane erau închise așa cum erau în fiecare seară. El zgîlțîi bara, dar erau închise din afară și chiar dacă le scuturâ violent, nu reuși să deschidă. Renunță îndată la aceasta și ieși prin camera vecină. Dar pierduse prea mult timp și nu văzu nimic suspect în grădină. O simplă ochire îi ajunse pentru a constata că două zăvoare marl fuseseră puse, fără îndoială noaptea precedentă, în exterorul obloanelor de la camera de bliard, ceea ce ducea la un efort inutil și facilita fuga dușmanului.

Raoul se duse deci la budoar, unde Catherine, Béchoux si cei doi servitori se înghesuiau în jurul Bertrandei Guercin, care, de această dată, fusese obiectul atacului. Proiectilul ,spărgînd geamul, șuierase la urechea ei, fără a o atinge, din fericire, și se turtise de peretele opus.

Béchoux, care îl luă, afirmă cu grijă :

— Este un glonte de revolver. Zece centimetri deviație la dreapta si tîmpla era spartă.

— Ce spui de asta, Raoul d'Avenac ?

— Gîndesc, Théodore Béchoux, răspunse Raoul cu nonsalanță, că d-ra Montessieux nu va avea vreo ezitare să plece.

— Nici una, declară ea.

Aceasta fu o noapte de nebunie și de panică. În afară de Raoul care se culcă si dormi liniștit, toată lumea veghea, cu urechea ațintită, cu nervii surescitați. Cel mai mic zgomot îi făcea pe toti să tresară.

Servitorii își făcură cuferele și plecară cu căruța la Lillebonne, unde luară trenul pentru Le Havre.

Béchoux se întoarse la colibă pentru a supraveghea mai ușor domeniul de la Barre-y-va.

La ora nouă, Raoul le conduse pe cele două surori la Le Havre și le instală într-o pensiune de familie pe a cărei directoare o cunoștea.

În momentul despărțirii, Catherine, cu totul destinsă, îi ceru iertare.

— Iertare, pentru ce ?

— De a mă îndoi de dvs.

— Era natural. În aparență nu am obținut nici un rezultat în munca întreprinsă.

— Și de azi înainte ?

— Odihniți-vă, spuse el. Aveți nevoie să recăpătați forțe. În cinsprezece zile cel mai tîrziu voi veni să vă caut din nou pe amîndouă

— Pentru ce destinație ?

— Barre-y-va.

Ea se înfioră El adăugă :

— Veți petrece aici patru ore sau patru săptămîni, la alegerea voastră.

— Voi petrece aici timpul pe care-l vreți, spuse Catherine, întinzîndu-i mîna pe care el i-o sărută afectuos.

La ora zece și jumătate, el se ducea la Lillebonne și se informa despre birourile celor doi notari ai districtului La ora unsprezece se prezenta la maestrul Bernard, un om voinic și scund, cordial, cu ochii vioi, care îl primi numaidecît.

— Maestre Bernard, îi spuse Raoul, sînt trimis la dvs. de d-na Guercin și d-ra Montessieux. Ați aflat de asasinarea d-lui Guercin și de dificultățile de care se lovește justiția În relație cu brigadierul Béchoux, am cooperat la anchetă și d-ra Montessieux m-a rugat să vin să vă văd, pentru că sînteți notarul bunicului său și să clarificați un punct sigur care rămîne obscur Iată scrisoarea pe care trebuie să v-o înmînez.

Era un fel de semnăturră în alb care fusese datată de Catherine în dimineața sosirii lor la Radicatel, cînd ei veneau de la Paris și care era astfel concepută :

„Dau puteri depline d-lui Raoul d'Avenac pentru a cerceta adevărul și a lua deciziile conform intereselor mele".

Raoul nu avea decît să înscrie data.

— In ce vă pot fi util domnule ? întrebă notarul după ce citi documentul.

— Mi s-a părut, maestre Bernard, că omorul comis şi mai multe evenimente inexplicabile care au urmat şi despre care ar fi de prisos să vă povestesc se raportau poate la o cauză generală care ar fi moştenirea d-lui Montessieux. Pentru aceasta mi-aş permite să vă pun cîteva întrebări

— Vă ascult.

— În biroul dvs. de notariat a fost semnat actul de cumpărare a domeniului de la Barre-y-va ?

— Da, de pe timpul predecesorului meu şi al tatălui d-lui Montessieux, ceea ce se ridică la mai mult de o jumătate de secol.

— Aţi avut cunoştinţă de acest act ?

— Am avut de mai multe ori ocazia să-l studiez la cererea d-lui Montessieux şi pentru raţiuni secundare Nu prezintă de alminteri nimic special.

— Eraţi notarul d-lui Montessieux ?

— Da Avea oarecare prietenie pentru mine şi voia să mă consulte.

— Au existat între dvs. conversaţii relative la dispoziţii testamentare ?

— Au existat, şi nu comit nici o indiscreţie spunînd-o, deoarece am făcut hotărîrea moştenirii d-nei şi d-lui Guerin şi a Catherinei.

— Aceste dispoziţii avantajau pe una sau pe alta dintre nepoatele sale ?

— Nu. El nu-şi ascundea preferinţa pentru d-ra Catherine, care stătea cu el şi căreia dorea să-i lase prin testament acest domeniu unde ei îi plăcea mult. Dar avu grija, prin cîteva mijloace, să restabilească echilibrul între cele două surori. În rest, în definitiv, nu a lăsat testament.

— Ştiu. Şi mărturisesc că sînt mirat, spuse Raoul.

— Eu de asemenea. La fel d-nul Guercin, pe care l-am văzut la Paris, în dimineaţa înmormîntării şi care trebuia să vină să mă vadă în acel timp... iată, a doua zi după cea în care a fost asasinat.

— Şi cum vă explicaţi această uitare din partea d-lui Montessieux ?

— Gîndesc că el neglijase să-şi scrie dispoziţiile şi că moartea l-a surprins. Era un om destul de ciudat, foarte preocupat de lucrările sale de laborator şi de experienţele de chimie.

— Sau mai curînd de alchimie, rectifică Raoul.

— Este adevărat, spuse maestrul Bernard, surîzînd. Pretindea chiar că descoperise marele secret. Îl găsisem într-o zi într-o agitaţie extraordinară şi el îmi arătă o punguţă umplută cu pudră de aur, spunîndu-mi cu o voce care fremăta de emoţie :

— Iată, dragă prietene, iată rezultatul muncii mele. Nu este admirabil ?

— Şi era cu adevărat aur ? întrebă Raoul.

— Incontestabil . El mi-a dat o picătură pe care avui curiozitatea de a o examina. Nici o eroare posibilă. Era aur.

Răspunsul nu păru să-l mire pe Raoul.

— M-am gîndit mereu, spuse el, că această afacere se rotea în jurul unei descoperiri de acest gen.

Şi el reluă ridicîndu-se :

— Un cuvînt încă, maestre Bernard. Nu au avut loc niciodată, în biroul dvs. indiscreţii, ceea ce s-ar numi scurgeri de informaţii ?

— Niciodată.

— Colaboratorii dvs. sînt totuşi puşi la curent cu o parte din aceste drame de familie despre care vin şi vă vorbesc. Ei citesc actele. Ei copiază contractele.

— Aceştia sînt cetăţeni cinstiţi, făcu maestrul Bernard, care au obişnuinţa si instinctul să tacă asupra a tot ce se petrece în birou.

— Existenţa lor este totuşi foarte modestă.

— Ca şi ambiţiile lor. Şi apoi, făcu observatia maestrul Bernard răzînd, norocul îi favorizează uneori. Iată, un vechi lucrător înverşunat, econom, pînă la avarism, care pusese de-o parte ban peste ban, si cumpărase o bucată de pămînt şi o cocioabă unde să se retragă la pensie, a venit să mă caute într-o dimineaţă pentru a-mi anunţa plecarea sa. El cîştigase, mi-a spus, douăzeci de mii de franci cu obligaţiune la loterie.

— Drace ! E mult timp de atunci ?

— Cîteva săptămîni... pe 8 mai.. îmi amintesc data pentru că chiar după-amiază dl. Guercin era asasinat...

— Douăzeci de mii de franci ! spuse Raoul fără să scoată la iveală această coincidentă a datelor. O adevărată avere pentru el !

— O avere care este pe cale să se risipească. Pe legea mea, da ! Se pare că s-a instalat într-un mic hotel din Rouen și că duce o viață plină de veselie.

Raoul se amuză de aventură, făcu în așa fel încît să cunoască numele perrsonajului și își luă rămas bun de la maestrul Bernard.

La ora nouă seara, după o anchetă rapidă la Rouen, el găsea, într-un hotel mobilat din strada Charrettes, pe individul Fameron, secretarul notarului, un bărbat slab, înalt, cu o figură jalnică, îmbrăcat într-o redingotă de postav negru si cu capul acoperit cu o pălărie înaltă ca formă. La miezul nopții, el bea într-o tavernă unde Raoul îl invitase și sfîrșea prin a se îmbăta la un bal public unde dansa un cancan dezmățat în fata unei fete enorme și tumultoase.

A doua zi, sărbătoarea reîncepu, la fel ca și zilele următoare. Banii domnului Fameron se scurgeau în aperitive si în pahare de șampanie oferite unei cete de oameni care se tineau scai de acest personaj generos. Dar Raoul era prietenul său preferat Cînd el revenea, dis-de-dimineață, expansiv și clătinîndu-se pe picioare, îi lua bratul și-și descărca sufletul :

— Un noroc, ceea ce-ți spun, dragul meu Raoul. Douăzeci de mii de franci care îmi cad de sus.. Ei bine, mi-am jurat că nu va mai rămîne nici o picătură din ei. 'Am cîstigat din ce să trăiesc fără să fac nimic. Dar aceasta este un prisos pe care n-am dreptul să-l păstrez. Nu, nu este din banul propriu Trebuie să-l șterg prin chefturi ce mă vor conduce pe cărări care știu viața... ca tine, dragul meu Raoul, ca tine

Confidențele sale nu mergeau mai departe. Dacă Raoul se prefăcea că-l interoghează, el se oprea deodată și începea să plîngă în hohote.

Dar, două săptămîni mai tîrziu, Raoul, care se amuza mult lîngă această marionetă funebră, profită de un banchet mai complet pentru a-i smulge mărturisiri Individul Fameron le gîngăvi plîngînd prăbușit în camera sa, îngenunchiat în fața pălăriei sale înalte, căci avea darul de a se spovedi :

„O secătură... da, nu sînt decît o secătură'. Greutatea obligației ? Minciuni ! Un tip pe care-l cunoșteam m-a oprit noaptea la Lillebonne și mi-a dat o scrisoare să o strecor în dosarul Montessieux. Nu vroiam... Nu, asta nu, i-am spus, nu este în vederile mele. Se poate cerceta viața mea pînă la fundul pămîntului... nu se va găsi un singur truc de acest gen. Și-apoi... și-apoi, nu știu cum s-a făcut... mi-a oferit zece mii... cincisprezece mii. douăzeci de mii... Mi-am pierdut capul... A doua zi am strecurat scrisoarea în dosarul Montessieux. Însă m-am jurat că acești bani nu mă vor murdări. Îi voi bea, îi voi mînca... dar nu voi trrăi cu ei în noua mea casă... Ah ! nu, nu, nu vreau din această putreziciune de bani... mă auziți, domnule... nu-i vreau !'

Roul încercă să afle mai mult. Dar celălalt, care începuse din nou să plîngă, adormi cu sughițuri de disperare.

„Nu mai e nimic de făcut, își spuse Raoul. Dar la ce bun să mă încăpățînez ? Știu destul pentru a lucra și pentru a conduce totul după placul meu. Prostul are încă cinci mii de franci de cheltuit și nu va veni la Lillebonne mai devreme de cinsprezece zile".

Trei zile mai tîrziu, Raoul se prezenta la pensiunea de familie din le Hâvre. Catherine îl informă îndată ce sora sa și ca primiseră, chiar dimineața, o scrisoare de la maestrul Bernard, care le convoca pentru a doua zi după-amiază la domeniul de la Barre-y-va. „Comunicare importantă' spunea notarul.

— Eu, făcu Raoul, am provocat această convocare. Și iată pentru ce vin să că caut, potrivit promisiunii mele, Nu vă e frică să vă reîntoarceți acolo ?

— Nu, afirmă ea.

De fapt, ea, se prezenta cu o fată liniștită, care surîdea și care își reluase aerul de încredere și nepăsare.

— Știți ceva nou ? spuse ea.

El declară :

— Nu știu ceea ce va trebui să aflăm. Dar este fără îndoială că va trebui să intrăm într-o zonă mai clară. Veti decide atunci dacă vreți să vă prelungiți sejurul la Barre-y-va și să-l înștiințați pe Arnold și Charlotte.

La ora fixată, cel e două surori și Raoul soseau la castel. Văzîndu-i, Béchoux își încrucișă brațele furios.

— Dar [illegible] o aberaţi[illegible] trigă e. După ceea ce s a întîmplat să veniţi aici !

— Întîlnire cu notarul, spuse Raoul. Consiliu de familie. Te convoc. Nu eşti din familie ?

— Şi dacă îi atacă din nou, nenorociţii [illegible]

— Nimic de temut.

— De ce ?

— S-a convenit cu fantoma de la Barr[illegible] de va avertiza mai întîi.

— Cum ?

— Trăgînd asupra ta.

Raoul îl luă pe brigadier de umăr şi îi spuse deoparte:

— Deschide-ţi bine urechile, Béchoux, caută să înţelegi şi să admiri modul genial după care eu voi lucra. Va fi lung, foarte lung. O oră de şedinţă, poate. Dar cred că rezultatul va fi pretios.. am intuiţie în asta. Deschide-ţi bine urechile, Béchoux.

VIII

TESTAMENTUL

Maestrul Bernard intră în acel salon unde avea obiceiul să vină de pe timpul clientului său, dl. Montessieux, şi prezentă Bertrandei şi Catherinei omagiile sale. Le indică să se aşeze, apoi întinse mîna lui Raoul.

— Vă mulţumesc de a-mi fi trimis adresa acestor doamne. Dar puteţi să-mi explicaţi ?...

Raoul îl întrerupse.

— Cred, maestre, că explicaţia trebuie să fie dată mai ales de dvs.... în cazul, bineînţeles, în care s-ar fi petrecut cîteva lucruri noi la întrevederea noastră.

Raoul interoga din privire pe notar, care răspunse :

— Ştiţi, deci că s-a petrecut ceva din nou ?

— Am tot motivul să presupun, dragă maestre, că întrebarea pe care v-am pus-o, în biroul dvs. a primit o soluţie.

— Datorită dvs., fără îndoială, spuse notarul şi mă întreb prin ce vrajă. În tot cazul, potrivit intenţiilor pe care mi le exprimase adesea, dl. Montessieux a lăsat un testament şi condiţiile în care noi îl regăsim nu fac decît să întărească surpriza mea.

— În consecinţă, nu m-am înşelat presupunînd că exista corelaţie între dispoziţiile acestui testament şi incidentele care înconjoară crima misterioasă căreia dl. Motessieux i-a fost victimă ?

— Eu nu ştiu. Ceea ce ştiu este că aţi făcut bine să veniţi să mă vedeţi în numele d-rei Montessieux. Cînd am primit, acum cîteva zile, scrisoarea descumpănită pe care mi-aţi trimis-o, eram tentat, datorită imposibilităţii ipotezei, să o verific.

— Aceasta nu era o ipoteză, spuse Raoul.

— Era una pentru mine și cîte se poate de inadmisibilă. Iată scrisoarea dvs. : „Maestre Bernard, testamentul d-lui Montessieux se află chiar în dosarul care este marcat cu numele său în biroul dvs. V-aș ruga să-i preveniți pe cei doi clienți a căror adresă actuală urmează". În cu totul altă circumstanță, aș fi aruncat scrisoarea aceasta pe foc. În loc de aceasta, a căutat...

— Și rezultatul ?

Maestrul Bernard trase din servieta sa o copertă destul de mare, de fildeș alb murdărit de timp și de atingeri. Imediat, Catherine strigă :

— Dar este una dintre coperțile de care se servea mereu bunicul meu !

— Într-adevăr, spuse maestrul Bernard. Eu însumi, am păstrat din ele mai multe pe care el mi le trimitea. Veți citi pe aceasta cîteva rînduri scrise de-a curmezișul.

Catherine citi cu voce tare :

„Acesta este testamentul meu. La opt zile după moartea mea, notarul meu, maestrul Bernard, îl va deschide în castelul meu de la Barre-y-va. Îl va da spre citire celor două nepoate ale mele și va supraveghea ca dorințele mele să fie respectate".

Catherine afirma în modul cel mai hotărît ·

— Acest scris este acela al bunicului meu As putea da douăzeci de probe.

— Eu fac aceeași declarație, spuse notarul Prin exces de scrupul, m-am dus ieri la Rouen si am consultat un expert. Avizul său este absolut conform cu cele ale noastre Deci, nici o ezitare. Dar înainte de a deschide, trebuie să specific că, de mai mult de zece ori în doi ani, pentru a căuta acest act necesar în exploatarea fermelor Montessieux, cu care clientul meu mă însărcinase dintotdeauna, ca și pentru a răspunde nevoii mele de a găsi acest testament, de mai mult de ori, am avut ocazia de a răsfoi dosarul Montessieux. Declar pe onoarea mea profesională, că el nu conținea acest document.

— Cu toate acestea, maestre Bernard... obiectă Béchoux

— Spun ceea ce este domnule. Dosarul nu continea acest document.

— Atunci, maestre Bernard, cineva l-a introdus în el ?

— Nu avansez nimic si nu neg nimic, replică notarul. Eu enunț, simplu, un adevăr indiscutabil. De altfel, amin-

tirile mele sînt coroborate printr-o obișnuită căreia nu m-am abătut niciodată. Niciunul din testamentele care îmi sînt remise nu stau în dosarele clienților mei. Toate sînt închise și aranjate în ordine alfabetică în casa mea de bani. În consecință, dacă aș fi fost în posesia testamentului căruia îi voi da citire, ar fi fost acolo și nu în dosarul Montessieux, în care îl descoperisem.

El începu să deschidă mapa, cînd Théodore Béchoux îl opri cu un gest.

— O clipă. Aveți extrema obligație de a-mi încredința această mapă.

Cînd o avu în mînă, o examină cu o atentie minuțioasă și încheie :

— Cele cinci peceți sînt intacte. Din punct de vedere, nimic suspect. Dar mapa a fost deschisă

— Ce spuneți ?

— Pe ea a fost, pe toată lungimea... practicată o crăpătură în lungul cutiei superioare, cu o lamă de briceag și care a fost apoi lipită din nou cu dibăcie.

Cu vîrful unui cuțit, Béchoux separă cele două margini ale fantei acolo unde indicase și putu astfel retrage din mapă, fără să fi spart pecețile, o foaie dublă de hîrtie pe care erau trasate linii.

— Chiar hîrtia pe care o acoperă, spuse Béchoux. Și același scris, nu-i așa ?

Notarul și Catherine fură de aceeași părere. Era scrisul d-lui Montessieux.

— Un ultim cuvînt. Acceptați amîndouă, dragele mele cliente, ca citirea să aibă loc în fața d-lor Béchoux și Raoul d'Avenac ?

— Da, pronunțară cele două surori.

— Atunci citesc.

Și maestrul Bernard desfăcu foaia dublă.

„Subsemnatul Michel Montessieux, în vîrstă de șaizeci și opt de ani, sănătos la minte și la corp, lucrînd potrivit ideilor cu chibzuință reflectate, după dreptul meu legal și moral, las prin testament celor două nepoate ale mele (rugîndu-le și pe una și pe cealaltă de a le lăsa în indiviziune și de a încasa din ele prin jumătate din ce le revine) pămînturile mult micșorate, vai ! care înconjoară domeniul odinioară atît de înfloritor de la Barre-y-va.

Eu împart acest domeniu în două părți inegale, care urmează prea puțin cursul rîului. Una, la dreapta, care cuprinde castelul și tot ce va conține el la ora decesului meu, va fi proprietatea Catherinei, care, sînt sigur de asta, îl va locui și-l va întreține cum am făcut mereu, ea și cu mine. Cealaltă jumătate va fi a Bertrandei, care, căsătorită și adesea absentă, va avea plăcerea să posede aici, ca loc de popas, vechiul pavilion de vînătoare. Pentru a-l readuce în bună stare și pentru a-l mobila și în același timp pentru a compensa inegalitatea celor două părți, va fi scoasă în urma succesiunii mele, în favoarea Bertrandei, o sumă de treizeci și cinci mii franci, reprezentînd prin pulbere de aur pe care am reușit să o fabric și căreia îi voi spune, într-un codicil, amplasarea exactă. Voi expune, în același timp, cînd momentul va veni, secretul acestei descoperiri fără pereche căreia maestrul Bernard, singur acum, ar putea să-i certifice autenticitatea deoarece eu i-am arătat cîteva grame din pulberea obținută.

Îmi cunosc destul nepoatele pentru a ști că nu va fi între ele nici o dificultate în îndeplinirea dorințelor mele. Dar una este căsătorită, cealaltă se va căsători și, spre a evita erori de interpretare putînd provoca neplăceri penibile, am stabilit un plan topografic al domeniului, care plan îl las în sertarul din dreapta al biroului meu. Și specific aceasta în modul cel mai categoric : limita care va separa cele două proprietăți incluse în domeniu va urmări o linie dreaptă care va porni de la salcia centrală dintre cele trei sălcii unde Catherinei îi plăcea să se refugieze și va duce la ultimul stîlp dinspre vest dintre cei patru stîlpi unde se prind gratiile intrării principale în parc. Am intenția de altfel, de a marca această limită fie printr-un gard de lemn, fie printr-unul de pari. Fiecare la ea. Este o regulă la care țin formal".

Maestrul Bernard terminase foarte repede lectura testamentului, care nu mai oferea, de altfel, decît puncte de un interes secundar. Catherine și Raoul se priviseră cînd fusese vorba de cele trei sălcii. Pentru ei acesta era esențialul celor cîteva pagini. Dar atenția celorlalți fusese atrasă mai ales de clauza pulberii de aur și Bechaux pronunță pe un ton docmatic :

— Ar trebui să se predea acest document experților și să se asigure că nu există nici o îndoială asupra auten-

ticităţii sale. Dar o proba care îi da valoarea sa imediată şi, după părerea mea, definitivă, ar fi să se găsească, în acest castel sau în parc, cele cîteva kilograme de aur care ar plăti suma de treizeci şi cinci mii de franci.

Béchoux îşi luă aerul cel mai batjocoritor pentru a enunţa aceste ultime cuvinte. Dar Raoul d'Avenac spuse Catherinei :

— Nu aveti nici o depoziţie de făcut cu acest prilej, domnişoară ?

Se crezuse că tînăra aştepta întrebarea lui Raoul şi că ea nu vroia să vorbească decît aprobată şi încurajată de el, căci îndată ea declară :

— Da as putea să aduc o mărturie personală şi să dau sinceritatea bunicului meu drept proba palpabilă pe care o cere dlă Béchoux De trei luni de cînd sîntem aici, am căutat peste tot pentru a face să renască toate urmele unui trecut în care eu am fost atît de fericită. Astfel că am luat din locul unde bunicului îi plăcea să lucreze, harta topografică pe care o stabilisem eu el si pe care iat-o Şi astfel că o întîmplare mi-a arătat..

Îl privi din nou pe Raoul şi simţindu-se susţinută, încheie

— ...că o întîmplare mi-a arătat pulberea de aur.

— Cum ! făcu cu aprindere Bertrande, tu ai văzut... şi n-ai spus nimic ?

— Acesta era secretul bunicului. Nu puteam să-l divulg decît sub ordinul lui.

Ea îi rugă pe toţi să o urmeze pînă la etajul superior şi ei pătrunseră, între mansardele slujitorilor, în înalta cameră centrală ale cărei podele suportau partea cea mai ridicată a acoperişului Imediat, ea arătă oale vechi din lut, crăpate, sparte, precum si recipiente scoase din uz, aruncate într-un colţ unde ele nu deranjează. Le acoperea praful si pînze de păianjen le legau unele de altele. Nimeni nu avusese şi nu putuse avea ideea de a le scoate de la locul lor Pe trei dintre ele se întindeau bucăţi de sticlă strînse în grămezi si cioburi de farfurii.

Béchoux luă un taburet descleiat pe care îl apropie şi luă una din oale pe care o întinse maestrului Bernard. De la prima vedere, acesta recunoscu, sub praf, luciul sclipitor al aurului şi murmură, înfundîndu-şi degetele ca în nisip :

— Este aur... este pulbere de aur, asemenea esantionului de altădată, adică alcătuită din granule destul de mari.

O aceeași cantitate umplea celelalte recipiente. Greutatea anunțată de dl. Montessieux trebuia să fie exactă.

Béchoux concluzionă stupefiat :

— Atunci, ce... cu adevărat, el o fabrica ? Este asta posibil ? Cinci sau șase kilograme de aur poate... dar este un miracol !

iȘ adăugă :

— Numai să nu fie pierdut secretul !

— Nu știu dacă el va fi pierdut, pronunță Bernard. În tot cazul, testamentul nu conținea nici un codicil referitor la acest subiect și mapa nici o foaie suplimentară. Fără concursul d-rei Montessieux, este foarte probabil că nimeni n-ar fi avut ideea de a examina oalele vechi în care era ascuns tezaurul.

— Nici chiar prietenul meu d'Avenac, mare ghicitor și mare vrăjitor, spuse Béchoux nu fără ironie.

— Te înșeli, ripostă Raoul. Am făcut vizita aici a treia zi de la sosirea mea.

— Haida-de ! strigă Béchoux, pe un ton sceptic.

— Urcă pe scăunel, ordonă Raoul si coboară al patrulea vas Bine. Se află, dedesubtul lui, înfipt în pulbere, un mic carton, nu-i așa ? Ei bine, vei citi pe acest carton, cu scrisul d-lui Montessieux milesima anului și alături, această dată : 13 septembrie. Este desigur data la care pulberea de aur a fost turnată în acest vas. Două săptămîni mai tîrziu, dl. Montessieux părăsea domeniul Barre-y-va. În seara sosirii sale la Paris, murea subit.

Béchoux asculta. cu gura căscată. Bolborosea :

— „Știai ?... Știai ?..."

— Este meseria mea de a ști, rînji Raoul.

Notarul spuse să se coboare toate oalele și să fie închise la primul etaj în dulapul de perete al unei camere a cărei cheie o luă.

— Este mai mult decît probabil, îi spuse el Bertrandei că această sumă vă va fi remisă Dar eu trebuie, nu-i așa, să văd circumstanțele, să iau precauții relativ la autenticitatea testamentului.

Maestrul Bernard dădea să se retragă cînd Raoul îi spuse

— Pot să vă cer încă un minut de atenție ?

— Sigur.

— Adineaori, cînd citeati testamentul, am zărit pe ultima pagină citeva cifre.

— Într-adevăr, replică notarul, care arătă pagina. Dar acestea sînt cifre care se pun la întîmplare si care răspund unei preocupări de moment. Acestea, evident, nu au nici o legătură cu dispoziția d-lui Montessieux... Asta este certitudinea mea după ce le-am examinat cu atentie. Cum puteți vedea, ele sînt trasate deasupra semnăturii, rapid, deformate, în maniera unei note care ar fi fost aruncată acolo pentru că n-ar fi avut o altă hîrtie la mînă.

— Trebuie să aveți dreptate, maestre Bernard, spuse Raoul. Totuși, vreți să îmi permiteți să le copiez ?

Și Raoul copie această linie de cifre ?

3141516913141531011129121314

— Vă multumesc, spuse el. Citeodată o ocazie favorabilă vă dă indicații întîmplătoare care nu trebuie neglijate. Aceasta, desi foarte obscură, este parte din această categorie.

Întrevederea se terminase Béchoux dornic să dezvolte considerații sigure, personale și să le scoată în relief, îi conduse din nou pe notar pînă la grilaj. După aceea, el îi găsi, în budoarul de la parter, pe Raoul și pe cele două tinere, toți trei tăcuti, si strigă pe un ton degajat :

— Ei bine ? Ce spui de asta ? Aceste cifre ? Au aerul unor cifre aliniate fără sens, nu ?

— Probabil, spuse Raoul. Ti-as da o copie și tu ai cerceta.

— Și pentru rest ?

— Pe legea mea, rezultatul nu e tocmai rău.

Această frază scurtă, aruncată cu nepăsare, fu urmată de o tăcere. Trebuiau rațiuni serioase pentru ca Raoul să o fi pronuntat. Un sentiment de curiozitate îngrijorată îi întoarse pe ceilalti spre el.

El repetă :

— Rezultatul nu e tocmai rău Și nu s-a terminat... Ședința continuă.

— Tu vezi deci o deslusire în toată această harababură ? întrebă Théodore Béchoux.

— Eu văd multe, ripostă Raoul si toate, ne vor întoarce la ceea ce este chiar centrul aventurii

— Adică ?

Adica deplasarea celor trei sălcii.

— Mereu nebunia ta, sau mai mult aceea a d-rei Montessieux.

— Și care își are justificarea foarte clară în testamentul d-lui Montessieux.

— Dar, nume afurisit, fiindcă planul d-lui Montesseiux situează cele trei sălcii chiar în locul unde ele se află

— Da, dar examinează bine planul cum fac eu acum și vei vedea că aceeași muncă ce s-a efectuat pe teren a fost desăvîrșită la fel pe hîrtie. Privește, s-a șters aici, în dreptul movilei, crucea triplă care reprezenta grupul sălciilor, ștersătură abilă, dar care se deosebește ușor cu o lupă.

Atunci ?spuse Béchoux zguduit.

— Atunci amintește-ți ziua recentă în care te-am îndreptat ca pe un Apollon pe colină. Ei bine, în acel moment, căutam la întîmplare și în toate direcțiile ceea ce am găsit aici, pe acest plan, cu o precizie matematică Ia această riglă și acest creion și, conform instrucțiunilor d-lui Montessieux, trage o linie care pleacă de la stîlpul desenat la salcia centrală actuală.

Béchoux ascultă și Raoul continuă :

— Bine. Acum, păstrînd mereu capatul riglei pe stîlp, fă-l să se rotească la stînga în sus, astfel ca să atinga movila. Perfect. Retrage rigla. Ai desenat astfel un unghi ascuțit care pleacă de la stîlp și de la care cele două ramuri se îndreaptă, una spre stînga, către amplasarea mai veche a celor trei sălcii, cealaltă spre dreapta, către amplasarea actuală. În deschiderea acestui compas se întinde o bandă, o fîșie de teren, dacă vrei, care dacă se adoptă planul inițial al d-luiMontessieux sau planul modificat clandestin, aparține lotului nr. 1, adică proprietarilor castelului ,sau lotul nr. 2, adică proprietarilor pavilionului de vînătoare. Înțelegi ?

Da, spuse Béchoux, a cărei argumentare a lui Raoul părea să-l captiveze adesea.

— Deci, reluă Raoul, iată un prim punct elucidat. Să trecem la al doilea. Ce conține această fîșie de teren ?

— Stîncile, spuse Béchoux, jumătate din Movila Romanilor, trecătoarea îngustă pe unde curge rîul, insula etc.

— Înseamnă, formulă Raoul, că fîșia furată (căci este

o hoție pură) înglobează aproximativ întreg rîul, pe parcursul evoluției sale în domeniu și că în definitiv, dl. Montessieux dorea să lase cursul acestui rîu moștenitor castelului și că, acum, îl lasă, contra voinței lui, moștenitorilor pavilionului de vînătoare.

— Deci, pronunță Béchoux, tu ai pretinde că toată mașinația uneltită ar avea ca scop furtul rîului în detrimentul unei persoane și în beneficiul unei alte persoane.

— Exact. La moartea d-lui Montessieux cineva a interceptat testamentul și, mai tîrziu, a venit aici și a mutat, cu complicii săi, cele trei sălcii.

— Dar acest testament nu putea lăsa să se prevadă utilitatea acestei mutări și nimic nu îți indică, chiar și ție, mai mult această utilitate ?

— Nu, dar amintește-ți fraza d-lui Montessieux : „Voi expune secretul aurului cînd momentul va veni". Această explicație nu a putut fi făcută, dar hotul testamentului l-a ghicit fără îndoială și de atunci el lucra într-adins strămutînd cele trei sălcii.

Béchoux, mai mult decît convins căuta încă obiecții și reluă :

— Ipoteză seducătoare. Dar, după tine, cine ar fi putut lucra ?

— Tu cunoști proverbul latin : „Is fecit cui prodest" Vinovatul este cel căruia îi folosește actul.

— Imposibil ! căci, întîmplîndu-se cazul, actul îi folosește d-nei Guercin, a cărei moștenire a sporit prin porțiunea furată. Și tu nu vrei să ne faci să credem ?...

Raoul nu răspunse imediat. El reflecta spionînd mereu fața interlocutorilor săi ca și cum ar fi vrut să vadă efectul pe care-l producea asupra lor fiecare dintre cuvintele sale.

La sfîrșit, el se întoarse către Bertrande.

— Scuzați-mă, doamnă. Eu nu vreau să fac să se creadă nimic, cum pretinde dl. Béchoux. Eu înlănțui simplu evenimentele unele de altele și fac deducțiile mele în modul cel mai riguros și mai logic posibil.

— Lucrurile cu siguranță s-au petrecut cum spuneți, declară Bertrande. Dar este în aparență numai, că s-a lucrat pentru mine. În realitate, nu voi profita eu de furtul comis, cum Catherine nu ar fi profitat în sens contrar. Nu vom avea gard nici de mărăcini și nici de par

înfipți între noi. În consecință instigatorul acestui complot inexplicabil lucra pentru interesul său personal

— Nici o ezitare psibilă la acest moment, spuse Raoul.

Béchoux interveni :

— Și tu nu ai nici o idee ?... În acest moment știi că documentul a fost introdus în dosarul Montessieux.

— Știu.

— Prin cine o știi ?

— Prin acela însuși care a făcut-o.

— Ei bine, prin acela noi putem ajunge chiar în centrul afacerii.

— Acesta nu este decît un om neînsemnat.

— Da, un agent de execuție în slujba altuia ?

— Intocmai.

— Numele său ?...

Raoul nu se grăbea să facă precizări S-ar fi zis că el căuta să dea scenei, prin reticențele și ezitările sale, intensitatea cea mai mare posibilă. Béchoux insista Cele două surori așteptau răspunsul său.

— În tot cazul, Béchoux, făcu el, noi urmărim ancheta între noi, nu ? Nu ne vei arunca prietenii tăi de la poliție în picioare.

— Nu.

— Juri ?

— Jur.

— Ei bine, trădarea s-a produs chiar în biroul notarului

— Esti sigur ?

— Absolut.

— De ce nu l-ai prevenit pe maestrul Bernard ?

— Pentru că nu ar fi lucrat cu discreția necesară.

— Atunci se poate interoga unul din acei ce îl înconjoară, unul din secretarii săi, de exemplu. Eu mă însărcinez

— Îi cunosc pe toti, spune Catherine. Unul din cei doi chiar a venit aici, acum cîteva săptămîni pentru a-l vedea pe sotul tău, Bertrande Iată, îmi amintesc imediat. (ea coborî vocea) era în dimineata zilei cînd a fost ucis... Era ora opt. Eu așteptam un cuvînt de la logodnicul meu și în vestibul am întîlnit acest secretar al maestrului Bernard În acel moment, sotul tău a coborît și au plecat împreună în grădină.

— Deci, spuse Béchoux, știți cum se numește ?

— Oh ! de mult. Este secretarul secund, un om înalt, slab, melancolic... mos... Fameron.

Raoul se aștepta la acest nume și nu se clinti. La capătul unei clipe el întrebă :

— O mică informație, vă rog doamnă. În noaptea precedentă, dl. Guercin ieșise din castel ?

— Poate, spuse Bertrande, nu-mi amintesc prea bine

— Eu îmi amintesc, spuse Béchoux, și perfect. Îl durea puțin capul. M-a condus pînă în sat și și-a continuat plimbarea înspre Lillebonne... Era ora zece seara.

Raoul d'Avenac se ridică și merse din lung în lat timp de două sau trei minute. Apoi el reveni să se așeze și spuse cumpătat :

— Este curios. Există într-odevăr coincidențe ciudate. Omul care a introdus testamentul în dosarul Montessieux se numește Fameron. În cursul acelei nopți, către ora zece seara și înspre Lillebonne, el a întîlnit persoana care dorea ca acest testament, furat de ea evident, să fie plasat printre hîrtiile dosarului și moș Fameron, după ce ezitase, se însărcină cu misiunea, mijlocind vărsămîntul unei sume de douăzeci de mii de franci.

IX

DOI DINTRE VINOVAȚI

Cuvintele lui Raoul d'Avenac se prelungiră într-o tă-cere grea în care palpitau gîndurile cele mai diverse Bertrande își pusese una din mîini în fața ochilor și re-flecta Fa îi spuse lui Raoul :

— Nu înțeleg foarte bine. Există în cuvintele dvs. o acuzație mai mult sau mai puțin directă ?...

— Contra cui, doamnă ?

— Contra soțului meu !

— În cuvintele mele nici o acuzație, replică Raoul. Dar recunosc că, expunînd faptele astfel ca ele să se pre-zinte pe înțelesul meu, sînt mirat de a avea aspectul pe care ele îl iau împotriva d-lui Guercin.

Bertrande nu păru foarte mirată și explică :

— Afecțiunea care ne unise, pe Robert și pe mine, de la căsătoria noastră, nu a rezistat încercărilor. Îl ur-mam în majoritatea călătoriilor sale, pentru că era so-țul meu și interesele noastre erau comune, dar neglijam totul din viața lui personală, în afară de mine Pentru asta nu m-ar indigna peste măsură dacă evenimentele ne-ar obliga să-i examinăm conduita. Care este gîndirea dvs exactă ? Răspundeți fără reticență

— Pot să vă interoghez ? întrebă Raoul.

— Sigur

— Domnul Guercin se afla la Paris la moartea d lui Montessieux ?

— Nu Eram la Bordeaux Anunțați printr-o telegra-mă de Catherine, am sosit a treia zi dimineața.

— Și ați coborît ?

—În apartamentul tatălui meu

— Camera soțului dvs. era reparte de aceea unde se odihnea dl. Montessieux ?

— Foarte aproape

— Soţul dvs. a veghat corpul ?

— Ultima noapte, alternînd cu mine.

— A rămas singur în cameră ?

— Da.

— Exista un dulap, un cufăr unde se presupunea că d-nul Montessieux îşi păstra hîrtiile ?

— Un dulap.

— Închis cu cheie ?

— Nu-mi amintesc.

— Îmi amintesc eu, spuse Catherine. Cînd bunicul a fost surprins de moarte, dulapul era deschis. Am ridicat cheia şi am pus-o pe cămin, de unde maestrul Bernard a luat-o în ziua înmormîntării spre a deschide dulapul

Raoul făcu un gest sec, din mînă şi pronunţă :

— Se poate deci crede că în timpul nopţii, d-nul Guercin ar fi furat testamentul

Numaidecît, Bertrande se revoltă :

— Ce spuneţi ? Dar este cumplit ! Cu ce drept afirmaţi a priori că el l-a furat ?

— El l-a furat sigur, spuse Raoul, deoarece l-a plătit pe d-nul Fameron pentru a-l introduce în dosarul Montessieux

— Dar de ce l-ar fi furat ?

— Pentru a-l citi mai întîi şi pentru a vedea dacă nu existau cîteva dispoziţii dezavantajoase pentru dvs., adică pentru el

— Dar nu era niciuna !

— La prima vedere, nu Dvs. primeaţi o parte sora dvs. o altă parte mai importantă şi eraţi despăgubită printr-o sumă în aur Dar de unde venea acest aur ? Este ceea ce vă întrebaţi şi se întreba şi d-nul Guercin. Fie ce-o fi, el a luat în buzunar documentul, rezervîndu-se să se gîndească la el şi să-şi procure fila suplimentară care trebuia, prin anexă, să explice secretul de fabricaţie al aurului El nu găsi nimic. Dar reflexiunile sale, al căror proces se ghiceşte citind documentul, îl îndemnau, două luni mai tîrziu, să dea tîrcoale în jurul Radicatelului

— Ce ştiţi despre asta domnule ? El nu mă părăsea. Eu călătoream cu el

— Nu întotdeauna La acea vreme el simula o călătorie în Germania. Am cunoscut această absenţă inte-

rogînd-o pe sora dvs. fără știrea ei. În realitate el se stabili de cealaltă parte a Senei, la Quillebeuf și, seara, venea în pădurea vecină și se ascundea în cabana mamei Vauchel si a fiului ei. Noaptea el trecea zidul în spatele stîncilor, într-un loc pe care l-am reparat și venea să viziteze castelul. Vizite inutile, care nu îi procurară nici explicația secretului, nici pulberea de aur. Dar, pentru a adăuga la moștenirea dvs. fîșia de teren de care, în spiritul însuși al testamentului întocmit, păreau legate descoperirea și stăpînirea secretului, el deplasă cele trei sălcii, cuprinzînd astfel în lotul dvs. stîncile, Movila Romanilor și rîul.

Bertrande se irita din ce în ce :

— Probe, probe !

— Fiul Vauchel, pădurar de statura sa, a făcut munca. Mama sa era la curent. Înainte de a deveni într-adevăr nebună, ea a trăncănit. Cumetre ale satului pe care le-am întrebat, mi-au destăinuit aceasta.

— Da, era cu adevărat soțul meu ?

— Da. Era cunoscut în district, pentru că el locuise odinioară cu dvs. la castel. Pe lîngă aceasta, am regăsit urmele sale la hotelul din Quillebeuf, unde se înscrisese sub un nume fals, fără a-și deghiza scriitura. Am rupt pagina din registru și o am în portofel. Registrul conținea de asemenea, și semnătura unei alte persoane care l-a întîlnit spre sfîrșitul ședерii sale.

— O altă persoană ?

— Da, o doamnă.

Bertrande avu un acces de mînie.

— Este o născocire ! Soțul meu nu a avut niciodată o metresă. Si apoi, toate acestea nu sînt decît calomnie și minciună ! De ce vă înverșunați pe urma lui ?

— Dvs. m-ați întrebat.

— Pe urmă ? Pe urmă ? spuse ea, încercînd să se stăpînească. Continuați. Vreau să știu pînă unde se poate avea îndrăzneala...

Raoul urmă calm :

— Pe urmă, d-nul Guercin și-a întrerupt acțiunea. Sălciile își căpătau vigoarea în locul unde el le plantase. Movila de unde el le scoase își recăpăta puțin cîte puțin aspectul ei natural. Mai departe, soluția problemei rămînea în așteptare și secretul aurului fabricat rămînea de ne-

pătruns. Dorința de a se pune din nou pe lucru îl aduse aici cînd vă instalaserăți la castel cu sora dvs.

Venise momentul de a utiliza testamentul, de a trăi în locul unde însuși d-nul Montessieux trăise și de a studia pe loc terenul cîștigat și condițiile în care aurul putea fi fabricat. Începînd de a doua seară, el îl ademeni pe individul Fameron și folosind douăzeci de mii de franci, cumpără conștiința naivului. A doua zi dimineața, individul Fameron îi arunca din nou aici — ultime scrupule — instrucțiuni de primit, nu se putea preciza ce. După dejun, d-nul Guercin se plimba în parc, traversa rîul, se îndrepta spre porumbar, deschidea ușa...

— Și primea un glonte în piept, care îl ucidea deodată, întrerupse Béchoux, cu voce puternică, ridicîndu-se, cu brațele încrucișate, atitudine provocatoare. Căci, în sfîrșit către asta tinde demonstrația ta !

— Ce vrei să spui ?

Béchoux repetă, cu aceeași voce aprinsă și triumfătoare

— . și primea un glonte în piept care îl ucidea deodată ! Astfel d-nul Guercin ar fi sufletul complotului ; ar fura testamentul ; ar transmuta trei copaci ; ar fura mii de metri din această grădină ; ar pune în mișcare cer și pămînt și n-ar fi numai el care, completîndu-și opera, ar întinde capcana supremă, dar el ar fi, din contră, victima propriei sale curse ! Și iată tot ceea ce tu ne propui Și ai vrea să mă faci să înghit orice, pe mine, Béchoux, pe mine brigadierul Béchoux, să mă faci să cred orice seamnă a gogoși ! Cu mine nu-ți merge, dragul meu !

Béchoux, brigadierul Béchoux, se așezase în fața lui Raoul d'Avec, cu brațele încă încrucișate și fizionomia încărcată de o mare indignare Alături de el, Bertrade își revenise, gata să-și apere sotul. Catherine, așezată și cu capul plecat, fără să manifeste nici unul din sentimentele sale, părea să plîngă

Raoul îl privi lung pe Béchoux cu o expresie de nespus dispreț, ca și cum ar fi gîndit : „Dar nu voi face, deci niciodată nimic din acest imbecil !" Apoi dădu din umeri și ieși.

Fu văzut în latul ferestrei. Cutreiera terasa care se întindea de-a lungul casei. Cu țigara între buze, mîinile

la spate, ochii fixaţi pe dalele terasei, el reflecta. O dată el merse spre riu, pe care-l urmă pînă la podeţ, se oprì, apoi reveni. Cîteva minute încă se scurseră.

Cînd el intră din nou, cele două surori şi Bechoux nu pronunţară vreun cuvînt. Bertrande, aşezată lîngă Catherine, părea prăbuşită. Cît despde Béchoux, el nu mai prezenta cea mai mică simptomă de rezistenţă, de provocare, de trufie agresivă. S-ar fi spus că privirea dispreţuitoare a lui Raoul îl desumflase şi că nu mai gîndea, după multă umilinţă, decît de a-şi face iertată revolta sa contra maestrului.

Acesta, de altfel, nu-şi dădu chiar ostenceala să urmărească argumentaţia sa şi să-i explice contradicţiile

O întrebă simplu pe Catherine :

— Trebuie să răspund, pentru că aveţi încredere în mine, la întrebarea bîlbîită de Théodore Béchoux ?

— Nu, spuse fata.

— Acesta este avizul dvs., doamnă ? o întreba el pe Bertrande

— Da.

— Aveţi încredere absolută în mine ?

— Da.

El reluă :

— Doriţi să rămîneţi la castel, să vă reîntoarceţi la Le Havre sau să mergeţi la Paris ?

Chaterine se ridică brusc şi cu ochii în ochii lui, îi spuse :

— Noi vom face ceea ce ne veţi sfătui, sora mea şi cu mine.

— În acest caz, rămîneţi la castel. Dar rămîneţi aici fără să ameţiţi de ceea ce s-ar putea întîmpla. Oricare ar fi aparenţele atît de violente, cît ar fi de mari ameninţările de care vă simţiţi înconjurate şi prezicerile lui Théodore Béchoux, să nu aveţi nici o secundă de teamă. O singură precauţie să luaţi : pregătiţi-vă să părăsiţi castelul în cîteva săptămîni şi spuneţi că plecaţi pe 10 septembrie, pe 12 sau mai tîrziu, afaceri sigure rechemîndu-vă la Paris.

— Cui trebuie să spunem aceasta ?

— Oamenilor satului pe care-i puteţi întîlni.

— Nu ieşim deloc.

— Atunci spuneţi-o slujitorilor dvs. pe care voi merge să-i caut la Le Havre. Intenţiile voastre să fie cunoscute

de maestrul Bernard, de [illegible], de Charlotte și Arnold, de judecătorul de instrucție etc. Pe 12 septembrie apropiat, castelul va fi închis și intenția voastră este de a nu reveni aici decît în primăvara viitoare.

Béchoux insistă :

— Nu înțeleg foarte bine.

— Contrariul m-ar fi mirat, spuse Raoul.

Ședința se terminase. Cum prevăzuse Raoul, fusese lungă.

Béchoux îl întrebă, luîndu-l deoparte :

— Ai terminat ?

— Nu, nu cu totul. Ziua se va sfîrși abia mai tîrziu. Dar restul nu te privește.

În aceeași seară, Charlotte și d-nul Arnold se reîntorceau. Raoul decisese cu Béchoux și el, de a doua zi, să se instaleze, fără multe formalități, în pavilionul de vînătoare și că menajera lui Béchoux se va ocupa de serviciul lor. Era maximum de precauție pe care el consimțea să-l ia, afirmînd că cele două surori nu-și puneau și nu-și puseră niciodată viața în pericol locuind singure și că era preferabil, pentru rațiuni pe care nu le explică, să locuiască separat. Și într-atît de mare îi era influența asupra lor, încît ele nu protestaseră, nici una, nici cealaltă.

Catherine, aflîndu-se o clipă singură cu el, murmură, fără să-l privească :

— Vă voi asculta, Raoul, orice ar întîmpla. Mi-ar fi imposibil să nu vă ascult.

Își pierduse puterile, de emoție. De asemenea, surîdea.

Acest ultim dîneu, luat în comun, avu loc în tăcere. Acuzațiile lui Raoul produseseră supărare. Seara, ca de obicei, cele două surori rămaseră în budoar. La ora zece, Catherine mai întîi, apoi Béchoux, se retraseră. Dar, în momentul în care Raoul părăsea biliardul, Bertrande îl ajunse și îi spuse :

— Vreau să vă vorbesc.

Era foarte palidă și el văzu că buzele îi tremurau.

— Nu cred, spuse el, ca această discuție să fie indispensabilă.

— Firește, firește, făcu ea repede. Nu știți ce am să v. spun și dacă este grav sau nu.

El repetă :

— Sînteți sigură ? Sînteți sigură că nu știu ?

Vocea Bertrandei se alertă puțin :

— Cum răspundeti ! S-ar crede că aveți ură împotriva mea.

— Ah ! nicidecum, v-o jur, spuse el.

— Da, da. Altfel nu mi-ați fi vorbit de prezența acestei femei la Quillebeuf, alături de soțul meu. Asta pentru a mă îndurera inutil.

— Sînteți liberă să nu dați crezare acestui amănunt.

— Nu este un amănunt, murmură ea. Nu este un amănunt.

Ea nu-l slăbea din ochi pe Raoul. După o pauză, ea întrebă, ezitînd și îngrijorată.

— Atunci, ați luat această pagină din registru ?

— Da.

— Arătați-mi-o.

El scoase din portofelul său o pagină tăiată cu grijă. Era împărțită în șase rubrici, din care fiecare oferea întrebări imprimate și răspunsurile scrise ale călătorilor.

— Unde este semnătura sotului meu ?

— Aici, spuse el, d-nul Guercigny. Vedeti, este o falsificare a numelui său. Recunoașteți scrisul ?

Ea dădu din cap și nu replică. Apoi reluă, cu ochii mereu ridicați spre el :

— Nu zăresc nici o semnătură a femeii pe această pagină.

— Nu. Femeia nu a venit decît cîteva zile mai tîrziu. Iată pagina pe care de asemenea am luat-o si iată semnătura : d-na Andréal, din Paris.

Bertrande murmură :

„D-na Andréal.. d-na Andréal..."

— Acest nume nu vă spune nimic ?

— Nimic.

— Si nu cunoasteți scrisul ?

— Nu.

— Ea este, în fond, vizibil deghizată. Dar, studiind-o cu atentie, este imposibil să nu regăsiți cîteva semne particulare si foarte caracteristice, ca A majuscul, ca punctul de pe i plasat foarte la dreapta.

Ea bolborosi după o clipă :

— Pentru ce spuneti semne particulare ? Aveți deci puncte de comparație ?

— Da.

— Posedați scrierea acestei femei ?

— Da.

— Dar... atunci... știți cine a tras aceste linii ?

— Știu.

— Și dacă vă înșelați ? strigă ea, deodată, energic... Căci, în sfîrșit... Vă puteți înșela... Două scrieri pot fi asemănătoare și să nu aparțină aceleiași persoane. Reflectați O astfel de acuzație este atît de gravă !

Ea renunță. Ochii săi, rînd pe rînd, implorau pe Raoul și îl înfruntau. Și apoi, deodată, învinsă, căzu pe un fotoliu și începu să plîngă în hohote.

El îi dădu timp să-și revină, puțin cîte puțin, și aplecat asupra ei, punîndu-i mîna sa pe umăr, murmură :

— Nu plîngeți Vă promit că aranjez totul. Dar spuneți-mi drept că toate presupunerile mele sînt exacte și că pot continua pe calea pe care m-am angajat.

— Da, făcu ea pe un ton de abia perceptibil... da... acesta este întregul adevăr.

Simtise mîna lui Raoul și, ținînd-o între ale sale, o presa si o scălda cu lacrimile sale

— Cum s-au petrecut lucrurile ? spuse el. Cîteva cuvinte numai, pentru a sti.. Mai tîrziu, dacă trebuie, vom mai vorbi despre asta

Ea pronunță cu o voce zdrobită :

— Soțul meu nu este totuși, la fel de vinovat cum se poate crede... Bunicul îi încredințase o scrisoare, care trebuia să fie deschisă la moartea sa, în prezența notarului. Soțul meu a deschis-o și a găsit testamentul.

— Asta este explicația pe care va dat-o soțul dvs ?

— Da.

— Este puțin verosimil. Soțul dvs. era în termeni buni cu dl. Montessieux ?

— Nu.

— Atunci, cum i-ar fi putut încredința bunicul dvs., lui, testamentul ?

— Într-adevăr... într-adevăr Dar vă spun ceea ce mi-a povestit el... la cîteva săptămîni după.

— Nepăstrînd secrete vointele lui Montessieux, vă faceți complicea sotului dvs....

— Știu Și sufeream mult din această cauză Dar aveam mereu nevoie de bani si mi se părea că eram frustrați în profit de Catherine. Doar această istorie a auru-

lui l-a ameţit pe soţul meu. Orice s-ar fi întîmplat, eram convinşi că bunicul găsise secretul fabricaţiei şi că, lăsînd prin testament Catherinei castelul şi toată partea parcului de la dreapta rîului îi lăsa prin asta şi numai ei, comori nelimitate.

— Dar ea ar fi împărţit negreşit cu dvs.

— Sînt sigură, dar m-am supus dominaţiei soţului meu şi m-am lăsat antrenată prin slăbiciune, prin laşitate... Uneori, chiar cu un fel de patimă. Era atît de nedrept... de revoltător... !

— Dar deoarece testamentul era suprimat, proprietatea rămînea în comun între sora dvs şi dvs.

— Da, dar ea se putea căsători — aşa cum vrea acum — şi noi nu mai eram liberi să facem cercetările pe care le vroiam. De altfel, soţul meu trebuia să ştie mai mult decît ne spunea.

— Prin cine ?

— Prin mama Vauchel, care lucrase aici altădată, şi care în sminteala ei, îi povestea anumite lucruri despre bunicul, unde era mai ales vorba de stînci, de Movila Romanilor şi de rîu. Aceasta coincidea cu voinţa bunicului asupra acestei limite a sălciilor pe care el vroia să o impună între cele două proprietăţi.

— Şi pentru asta dl. Guercin a schimbat această limită ?

— Da. Eu am venit la Quillebeuf, cum aţi înţeles prin semnătura mea. Soţul meu îmi dădea socoteală...

— Şi mai tîrziu ?

— Nu mi-a mai spus nimic. Se îndoia de mine.

— Pentru ce ?

— Pentru că îmi dădusem seama şi îl ameninţam că îi voi spune totul Catherinei. De altfel, noi trăim din ce în ce mai departe unul de altul. Anul acesta, cînd am venit aici cu Catherine, în vederea căsătoriei ei, exista, în ideea mea, o separare definitivă. Sosirea soţului meu două luni mai tîrziu m-a surprins. Nu mi-a spus nimic de afacerea lui cu Fameron şi nu ştiu cine l-a ucis şi pentru ce l-a ucis.

Tremura. Amintirea crimei a tulburat-o din nou şi avu un acces de disperare şi de teroare care o aruncă din nou spre Raoul.

— Vă rog... Vă rog... implora ea, ajutaţi-mă... Apăraţi-mă...

— Impotriva cui ?

— Impotriva nimănui.. Dar contra evenimentelor... contra trecutului.. Nu vreau să se ştie ce a făcut soţul meu si că eu am fost complicea lui. Dvs care aţi descoperit totul puteţi împiedica aceasta .. Puteţi tot ceea ce vreţi.. Am senzaţia unei asemenea siguranţe lîngă dvs. ! Apăraţi-má.

Apăsă cu tărie mîna lui Raoul pe ochii ei uzi, pe obrajii ei acoperiţi cu lacrimi

Raul fu tulburat. Se redresă. Frumoasa faţă a Bertrandei se afla lîngă a sa, faţă tragică şi deformată de emoţie.

— Nu vă temeţi de nimic, murmură el, vă voi apăra.

— Şi apoi veţi face lumină, nu-i aşa ? Tot acest mister apasă asupra mea. Cine l-a ucis pe soţul meu ? Pentru ce a fost ucis ?

El îi spuse foarte încet, contemplînd buzele care fremătau .

— Gura dvs. nu este făcută pentru disperare... trebuie să surîdeţi... Să surîdeţi şi să nu vă fie frică... Vom cerceta împreună.

— Da, împreună, spuse ea cu înfocare. Lîngă dvs. sînt atît de liniştită. Nu am încredere decît în dumneavoastră... În afară de dvs., nimeni nu poate să mă ajute... Nu ştiu ce se petrece în mine... Dar nu mai sînteţi decît dvs... nu mai sînteţi decît dvs... nu mă părăsiţi...

IX

OMUL CU PĂLĂRIE URIAȘĂ

Individul Fameron reveni de la Rouen mult mai devreme decît calculase Raoul. Jefuit de unul din tovarășii lui de chefuri, își luă în stăpînire, pe ruta de la Léllebonne la Radicatel, căsuța pe care și-o pregătise în cursul unei lungi vieți de privațiuni și spirit de dreptate și se culcă, în acea seară, cu conștiința împăcată a unui om care nu are în buzunar un ban cîștigat în afară de munca sa cinstită

Fu deci surprins să fie trezit în plină noapte, de un individ care îi aruncă în ochi un jet de lumină și care îi aminti unele episoade destul de confuze din viața sa veselă de plăceri.

— Ei bine, ce, Fameron, nu îți recunoști vechiul tău tovarăș din Rouen, prietenul Raoul ?

El se ridică în sezut, speriat și înceremenit și îngînă :

— Ce vreti de la mine ?... Raoul ?.. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Cum ? Nu ți amintesti de chefurile noastre, potrivit expresiei tale și de confidențele pe care mi le-ai făcut, într-o noapte, la Rouen ?

— Ce confidențe ?

— Știi bine, Fameron.. cei douăzeci de mii de franci ? Domnul care te-a întîmpinat... scrisoarea introdusă în dosarul Montessieux ?

— Tăceți !... Tăceți ! gemu Fameron, cu o voce sugrumată.

— Fie. Dar atunci răspunde .Și dacă răspunzi frumos, nu voi spune un cuvînt despre afacerea ta prietenului meu Béuchoux, brigadierul de la Siguranță cu care anchetez asasinarea d-lui Guercin.

Teroarea naivului Fameron ajunse la culme. Își rotea ochii săi albi și părea pe punctul de a leșina.

— Guercin ?... D-nul Guercin ?... vă jur că nu știu nimic.

— Cred Fameron... nu ai figura unui asasin... Altceva aș vrea să știu... un lucru mic de tot... după care vei putea dormi ca o fetiță cuminte.

— Ce ?

— Îl cunoșteai pe Guercin altădată ?

— Da, îl văzusem la biroul de notariat, ca client.

— De atunci ?

— Niciodată

— În afară de data cînd te-a oprit și în afară de data în care tu ai fost să-l vezi la Radicatel, în dimineața crimei ?

— Așa este.

— Ei bine, iată tot ceea ce te întreb : în acea noapte el era singur ?

— Da... sau mai curînd nu.

— Precis.

— Era singur pentru a-mi vorbi. Dar, la zece metri distanță, între copaci — asta se petrecea pe drum, aproape de aici — era cineva pe care-l deslușeam în întuneric.

— Cineva care era cu el, sau care-l pîndea ?

— Nu știu... i-am spus : „Este cineva..." El mi-a răspuns : „nu-mi pasă".

— Cum era acel cineva ?

— Nu știu. Nu am văzut decît umbra lui.

— Cum era această umbră ?

— N-aș putea spune. Oricum, am văzut că purta o pălărie uriașă.

— O pălărie foarte mare ?

— Da, ca o pălărie cu bor foarte larg și cu calota foarte înaltă.

— Nu ai altă particularitate să-mi semnezi ?

— Nimic.

— N-ai nici cea mai mică părere asupra asasinului d-lui Guercin ?

— Nici una. M-am gîndit numai că exista poate o legătură între criminal și umbra pe care o zărisem.

— Probabil, spuse Raoul. Dar nu te ocupa de asta, Fameron. Nu te mai gîndi și dormi.

Printr-o împingere ușoară, îl obligă pe Fameron să

i întinsă, îi trase cearceaful pînă la bărbie, îl înfășură și plecă în vîrful picioarelor, recomandîndu-i să doarmă cuminte.

Cînd Arsène Lupin povesti, mai tîrziu, rolul pe care-l jucase, sub numele de Raoul d'Avenac, în aventura de la Barre-y-va, avu loc la acel moment o mică digresiune psihologică: „Am constatat mereu că, în plină criză de acțiune, te înșeli asupra stării de spirit a celor care se află aici în luptă. Judecă cu perspicacitate tot ceea ce privește acțiunea în care s-au angajat, dar gîndurile lor secrete, în afară de aceasta, sentimentele lor, gusturile, proiectele lor ne rămîn necunoscute. Astfel, întîmplîndu-se cazul, nu distingem absolut nimic în psihologia Bertrandei și mai cu seamă în aceea a Catherinei. Nu gîndeam chiar că existau cîteva lucruri de distins care erau străine afacerii noastre. Ele aveau, și una, și alta, schimbări bruște, accese de încredere în privința mea și de neîncredere, de temere și de liniște, de veselie și de melancolie sumbră, pe subiectul cărora am fost în întregime pe o pistă falsă. În toate mișcările spiritului lor nu căutam decît o egătură cu afacerea noastră și nu le interogam decît cu privire la această afacere, atunci cînd, în cea mai mare parte a timpului gîndurile lor nu se refereau la asta deloc. Eroarea mea, pentru mine, care eram obsedat de o problemă criminală asupra căreia opinia nu era departe de a se forma, de a nu vedea că problema era în parte sentimentală. Această întîrzie puțin soluția."

Dar, în revanșă, ce compensație îi oferi lui Raoul această întîrziere! Povățuitor cotidian al celor două surori, obligat să le susțină moralul și să le redea curajul, el petrecu între ele, fie cu una, fie cu cealaltă, săptămîni încîntătoare. Dimineața, înaintea dejunului, ele îl regăseau într-o barcă pe care o legase la țărm de stîlpul din stînga și unde preda peștele pescuit, diverlismentul său favorit.

Uneori, ei mergeau la întîmplare, duși de fluxul care făcea să crească rîul către izvorul său. Treceau pe sub pod, pe lîngă Movia Romanilor, prin strîmtoarea adîncă ce ducea la sălcii. Și apoi se reîntorceau alene cu refluxul care cobora. După-amiaza făceau o plimbare prin împrejurimi, spre Lillebonne sau Tancarville, sau spre cătunul Besmes. Raoul discuta cu țăranii, cu toate că

normanzii nu au încredere în străini, în cei pe care ei îi numesc venetici. Raoul știa să le dezlege limba și află astfel că mai multe furturi fuseseră comise de cîțiva ani, în prejudiciul proprietarilor castelului sau al fermierilor bogați. Se săreau zidurile, se escaladau povîrnișurile, se pătrundea în case și dispăreau vechi bijuterii de familie sau piese de argintărie.

Anchetele ce au urmat nu dăduseră niciodată rezultate și justiția nu evocase aceste furturi în afară de afacerea Guercin, dar se știa în ținut că mai multe dintre ele le comisese un om cu pălărie uriașă. Se afirma că văzuseră silueta acestei uriașe pălării care părea de culoare închisă, neagră fără îndoială. Omul era slab și de o talie cu mult peste cea medie.

La a treia întîlnire, se culeseră amprentele pașilor săi . erau mari, chiar enorme și proveneau evident de la încălțări peste măsură de mari.

Dar ceea ce intriga mai mult, era constatarea că odată, pentru a pătrunde într-un castel, omul nu putuse să intre decît printr-o canalizare veche, atît de strîmtă că ar fi putut permite numai trecerea unui copil. Și, în curtea interioară a acestei proprietăți, se zărea silueta gigantică a pălăriei sale și urmele saboților săi enormi. Și se strecurase cu totul prin vechea canalizare!

Astfel circula prin regiune legenda omului cu pălărie uriașă precum a unui sălbatic teribil și capabil de cele mai rele lucruri Pentru cumetre nu era nici o îndoială că acesta fusese el însuși ucigașul d-lui Guercin. Supozitia nu era lipsită de adevăr.

Béchoux, pus la curent, crezu că poate afirma că, în noaptea în care Catherine fusese atacată în camera sa, agresorul urmărit în toiul întunericului parcului îi lăsase, lui Béchoux, viziunea unui om cu capul acoperit de o mare pălărie. Viziunea foarte fugitivă, dar pe care o regăsea acum înregistrată în memoria sa.

Prezumptiile acestea se învîrteau în jurul acestui individ misterios, cu capul acoperit și încălțat ciudat. Intrînd în domeniu cum vroia, folosindu-se de el după bunul său plac, dînd tîrcoale împrejurimilor, apărînd din dreapta și din stînga și la intervale foarte neregulate, părea cu adevărat geniul răufăcător al ținutului.

Într-o după-amiază, Raoul, al cărui instinct îl îndrepta adesea spre cabana mamei Vauchel, le chemă pe

cele două surori. Examinînd toți un grup de plante îndreptate unele contra altora și sprijinite de trunchiul unui copac, el începu să descopere o ușă veche, despicată și demolată, pe care era trasat un desen cu cretă, grosolan, de o mînă stîngace.

— Iată, spuse el, iată omul nostru, sînt sigur liniile pălăriei lui... ale acestei specii de sombrero, de hamul care i se atribuie.

— Este impresionant, murmură Catherine. Cine a putut face asta ?

— Fiul Vauchel. El se distra creionînd pe resturi de plante sau bucăți de carton. Nici o artă la întîmplare, chiar rudimentară și atunci totul coincide. Cabana Vauchel era în centrul mașinațiilor. Omul nostru și domnul Guercin s-au întîlnit, poate, aici. Aici unul sau doi pădurari în trecere au fost tocmiți de fiul Vauchel pentru a muta cele trei sălcii. Mama, pe jumătate nebună, asista la întrunirea secretă. Ea ghicea ceea ce nu înțelegea, interpretînd, imaginînd, rumegînd totul în biata ei minte și asta exprima ceva mai tîrziu în fața dvs., Catherine, în fraze neisprăvite și incoerente, în care existau acele amenințări care v-au speriat atîta. A doua zi, Raoul descoperea o jumătate de duzină de schițe, schema celor trei sălcii, roci, porumbar, două siluete cu pălărie și un căpăstru pe care se deosebea forma unui revolver.

Și Catherine își amintea că fiul Vauchel, foarte îndemînatic, venea adesea la castel, ca și mama sa, și, sub directia domnului Montessieux, făcea munci accesorii de tîmplărie sau de lăcătuserie.

— Or, concluzionă Raoul, din cinci persoane pe care tocmai le căutăm, patru sînt moarte : D-l Montessieux, d-l Guercin, mama și fiul Vauchel. Singur omul cu pălărie rămîne și numai prinderea lui poate dezlega situatia.

De fapt, această figură întunecoasă domina întreaga dramă. Părea, la fiecare clipă, că ea se arăta printre copaci, de dedesubtul pămîntului, sau chiar din albia rîului. La cotitura aleilor, ca si la nivelul peluzelor sau pe crestetul pomilor, plutea o fantomă pe care o privire mai atentă o întrezărea îndată.

Catherine și Bertrande deveniră nervoase. Și una si alta se alăturau lui Raoul, ca și cum s-ar fi pus la adă-

post de pericol Exista adesea între ele un dezacord pe care el îl contesta, cu tăceri jenante, cu îmbrățișări pe neașteptate, spaime pe care le liniștea prin cuvinte și gesturi afectuoase, dar care renășteau fără motiv precis. De unde venea acest dezechilibru ? Oare frica de fantomă era suficientă pentru a-l explica ? Sufereau ele o influență neglijată de el ? Luptau ele contra unor forțe ascunse ? Cunoșteau ele secrete pe care refuzau să le denunțe ?

Data plecării se apropia. Zile frumoase se succedau la sfîrșitul lunii august. După cină le plăcea să rămînă afară, pe terasă. Nu se vedea Béchoux, dar se ghicea nu departe de casă, fumînd în compania frumoasei Charlotte, în timp ce d-l Arnold termina cu bună-voință serviciul.

Către ora 11, se despărțeau Apoi Raoul făcea un rond pe furiș în grădină și, luînd barca, urca din nou cursul rîului și rămînea la pîndă cu urechea întinsă.

Într-o seară, timpul era atît de minunat încît cele două surori voiră să-l întîlnească. Barca aluneca fără zgomot cu mici lovituri de rame care lăsau să cadă cu un murmur rece, picături de apă. Un cer de stele aruncau un luciu confuz ca și o parte din luna răsărind care se ridica undeva, în bruma orizontului și se arăta puțin cîte puțin mai precisă.

Ei păstrară tăcere.

În fundul defileului, ramele neputîndu-se întinde, aproape că nu se puteau mișca din loc. Apoi avu loc ca un vîrtej al mareei care îi făcu să plutească lin și să se balanseze de la un mal la altul.

Raoul își trecu mîinile peste mîinile tinerelor și șopti :

— Ascultați

Ele nu auziră nimic, dar simțiră o anumită apăsare ca la apropierea unui pericol care nu se anunța nici în suflul egal al brizei, nici în liniștea naturii. Raoul își strîngea mai mult îmbrățișarea. El trebuia mai mult, să audă ceea ce ele nu auzeau și să știe că există tăceri încărcate de amenințări. Inamicul, dacă era în ascunzătoare, îi vedea, în timp ce nu se puteau scurta pantele care, de fiecare parte, ofereau atîtea viziuni imaginare.

— Să mergem acolo, spuse el împingînd una din vîsle în panta malului.

Era prea tîrziu. Ceva se prăbușise de sus, de deasupra falezei, ceva care se rostogoli cu zgomot și care, în intervalul de trei sau patru secunde, se cufundă în rîu. Dacă Raoul n-ar fi ținut vîslele în mînă și dacă n-ar fi avut prezența de spirit să facă să se rotească barca, un bolovan i-ar fi zdrobit partea din față. Un șuvoi de apă, cel mult, îi stropi.

Raoul sări pe mal. Cu ochiul său pătrunzător, el zărise printre pietrele și pinii de pe culme, forma unei pălării uriașe. Capul singur se ivise timp de o secundă, apoi dispăruse. Omul se credea în siguranță în colțul său. Cu o viteză neverosimilă, Raoul escaladă peretele aproape vertical, ajutîndu-se de ferigi și ținîndu-se de asperități. Inamicul nu reuși să-l audă decît în ultimul moment, căci, îndreptîndu-se pe jumătate, el se turti din nou și Raoul nu văzu decît ridicătura de pămînt acoperită de umbra copacilor.

Se orientă o clipă, ezită, apoi făcu un salt uriaș și căzu asupra unei mase negre și imobile care părea mai mult o ridicătură de pămînt. Era el. Îl ținea.

Îl ținea de mijloc și îi striga :

— Ești pierdut, prostule ! Nu poți face nimic în strînsoarea mea. Ah ! Ticălosule, ce vei păți.

Omul alunecă, ca într-o groapă și se tîrî cîțiva metri, ținîndu-se strîns de șolduri. Raoul îl insulta și-l batjocorea. În acest timp Raoul avea impresia că prada sa, în umbra deasă unde era disimulată, se contura — fie zis — în mîinile sale. Din cauza a doi bolovani, între care ea se afunda, Raoul a strîns-o nu prea puternic, avînd mîinile zgîriate de asperități, iar brațele apropiate din ce în ce unul de celălalt.

Firește, firește, ea se afunda ! În continuare s-ar fi spus că intra în pămînt, că se micșora din clipă în clipă, mai măruntă și de neapucat. Scos din sărite, Raoul mormăia și blestema. Dar omul se întindea, se subția, se răsucea între degetele crispate și veni o clipă cînd Raoul nu mai avu nimic de ținut. Totul dispăruse. Prin ce miracol ? În ce refugiu de nepătruns ? Asculta. Nici un zgomot în afară de chemarea celor două tinere care l-așteptau lîngă barcă, speriate și tremurînd. Le întîlni.

— Nimeni, spuse el, fără a-și recunoaște înfrîngerea.

— Dar l-ați văzut ?

— Am crezut că-l văd. Dar, sub copaci, printre toate aceste umbre, se poate afirma ?...

Le conduse repede la castel și alergă în grădină.

Era furios, furios împotriva omului și împotriva lui însuși. Făcu înconjurul zidurilor, pîndind cîteva ieșiri pe unde știa că se poate fugi. Deodată, își precipită mersul înspre sera prăbușită. Iată că o siluetă mișca, ca îngenunchiată... chiar două siluete

Se aruncă asupra ei. A doua se salvă. Raoul înhață cu amîndouă brațele pe prima dintre cele două ființe și o rostogoli cu el printre mărăcini strigînd :

— Ah ! De data asta ești aici ! Ești aici !

O voce slabă se văita.

— Ah ! Dar ce, ce ai ? Vrei să mă lași în pace ?

Era vocea lui Béchoux.

Raoul fu exasperat.

— Drace ! Nu puteai să fii culcat la această oră ? De trei ori imbecil, cu cine erai ?

Dar, la rîndul său, Béchoux avu un acces de mînie și îndreptat împotriva lui Raoul, scuturîndu-l cu o forță irezistibilă, mormăi :

— Imbecil ești tu ! De ce te amesteci ? Pentru ce ne-ai deranjat ?

— Pe cine ? Pe voi ?

Pe ea, zău ! Eram pe punctul de a o îmbrățișa. Își pierduse capul pentru prima dată... Vroiam s-o îmbrățișez și iată că tu revii. Ticălos, idiot, pleacă !

Cu toată furia și necazurile, Raoul, evocînd în sfîrșit scena seductiei pe care o întrerupsese, începu să rîdă, rîs nebun, care îl încovoia.

— Bucătăreasa !... Bucătăreasa !... Béchoux vroia să îmbrățișeze bucătăroasa !... Și am tăiat scurt această ceremonie... Doamne, cît e de caraghios ! Béchoux vroia să îmbrățișeze bucătăreasa ! Don Juan, pleacă !

XI

PRINS ÎN CAPCANĂ

După cîteva ore de somn, Raoul d'Avenac sări din pat se îmbrăcă și se duse la stîncile defileului. Pentru a recunoaște locul unde se dăduse lupta, își lăsase batista.

Nu o regăsi în același loc, ci mai departe, înnodată de două ori (atunci cînd putuse afirma nu făcuse nici un nod) și înfiptă în trunchiul unui copac prin vîrful unui pumnal.

„Iată, își spuse, mi se declară război. Deci îi este frică de mine. Cu atît mai bine! Dar imediat individul X are îndrăzneala... Și cîtă virtuozitate pentru a aluneca între mîini ca o anghilă"

Asta îl interesa mai cu seamă pe d'Avenac. Și rezultatul observațiilor sale îl interesa încă mai mult. Ieșirea pe unde adversarul îi scăpase era constituită printr-o fisură naturală un fel de falie, cum existau multe aici în dealul de granit. Aceasta, săpată între două stînci, era adîncă cel mult șaizeci pînă la la optzeci centimetri, dar lungă și mai ales extrem de îngustă. Ea se termina, în partea sa descendentă printr un fel de gît, atît de îngust încît nu se putea imagina că omul trecuse pe acolo și că trecuse cu o pălărie cu siguranță mai largă decît umerii săi și cu ghete ca saboți. Totuși el arăta astfel. Nici o altă ieșire nu exista.

Și putința de a se întinde, care proba incredibila sa fugă, coincidea întocmai cu această impresie de subțiere și de fluiditate pe care Raoul o contestase simțindu-l că se dizolvă, ca să zicem și așa, între degetele sale.

Catherine și Bertrande îl întîlniră încă foarte emoționate de incidentul din timpul nopții și cu fața obosită de insomnie. Și una și cealaltă îl rugară insistent pe Raoul să grăbească data plecării.

— De ce ? strigă el... Din cauza acestui bolovan ?

— Desigur, spuse Bertrande. Se află în asta o tentativă.

— Nici o tentativă, vă jur. Tocmai cercetez locul și vă afirm că acest bolovan s-a desprins singur. Este deci o întîmplare nenorocită și nimic mai mult.

— În acest timp, dacă ați alergat pînă sus, este pentru că ați crezut că vedeți...

— N-am crezut că văd, afirmă el. Am vrut să-mi dau seama dacă nu fusese cineva și căderea nu fusese provocată artificial. Cercetările mele din această noapte și cele de azi-dimineață nu-mi lasă nici o îndoială în această privință. De altfel, pentru a pregăti căderea unui astfel de bolovan, trebuie timp. Or, nimeni nu putea bănui că veți face această plimbare nocturnă, care a fost decisă, o știti, în ultima clipă.

— Nu, dar se știa bine că dvs. o veți face, de mai multe nopți. Nu mai sîntem noi cele atacate, ci dvs., Raoul.

— Nu vă frămîntați pentru mine, spuse Raoul rîzînd.

— Ba da, ba da ! Nu aveți dreptul să vă expuneți și noi nu o vrem.

Eram speriate amîndouă, în timp ce el se plimba prin grădină, ținîndu-l de braț și implorîndu-l, amîndouă.

— Să mergem de aici ! Vă asigur că nu mai avem nici o plăcere să rămînem. Ne este frică. Nu sînt decît capcane în jurul nostru... Să mergem. Pentru ce motiv nu vreți să plecăm ?

Pînă la urmă el răspunse :

— Pentru ce ? Pentru că misterul este pe punctul de a se dezlega, că data este irevocabil fixată și că trebuie să aflați cum a murit domnul Guercin și de unde provine aurul bunicului dvs. Nu este asta dorința dvs. ?

— Sigur, spuse Bertrande. Dar nu numai aici puteți afla.

— Numai aici și la datele fixate, care sînt sau 12 sau 13 sau 14 septembrie.

— Fixate de cine ? De dvs. ?... Sau de altcineva ?

— Nici de mine, nici de el.

— Atunci ?

— De destin și destinul el însuși nu le poate schimba.

— Dar dacă aceasta este convingerea dvs., cum se face că problema rămîne neclară pentru dvs.?

— Nu mai este neclară, stărui el asupra cuvintelor cu o convingere de-a dreptul stupefiantă. In afară de cîteva puncte, adevărul apare clar.

— În acest caz, acționați.

— Nu pot acționa decît la datele fixate și numai la aceste date va fi posibil să pun mîna pe individul X și să vă furnizez o cantitate de pulbere de aur.

El prorocea pe tonul vesel al unui vrăjitor care se amuza să intrige și să deruteze. Și le propuse:

— Sîntem astăzi în patru septembrie. Nu mai aveți decît șase sau șapte zile. Aveți răbdare, vreți? Și, fără să vă mai gîndiți la aceste lucruri supărătoare, să profităm de această ultimă săptămînă la țară.

Ele avură răbdare. Uneori erau înflăcărate sau neliniștite. Se certau adesea fără motiv aparent. Rămîneau, sub ochii lui Raoul, de neînțeles, capricioase și, prin chiar aceasta, mai atrăgătoare. Dar nu se puteau despărți și mai ales, nu-l părăseau pe Raoul.

Astfel, aceste cîteva zile fură încîntătoare.

Așteptînd o luptă căreia îșI dădeau silința să-i ghicească peripețiile și tot întrebîndu-se dacă va avea loc înainte sau după plecare, ajungeau, sub influența lui Raul, să se destindă și să se bucure profund de viață. Rîdeau de tot ce spunea el, vioaie și cu poftă, înfocate și nepăsătoare și se lăsau purtate spre el cu avîntul căruia el îi gusta întreaga spontaneitate.

Citeodată, în mijlocul dezlănțuirilor lor, ei se întreba vesel și fără să meargă prea adînc în sine: „Drace, iată că le iubesc din ce în ce mai mult pe frumoasele mele prietene. Numai că pe care dintre ele o iubesc mai mult? La început era Catherine. Mă emoționa și m-am dedicat ei, nepăsător de ce s-ar fi întîmplat. Și apoi Bertrande, mai femeie și mai chochetă mă tulbură acum. Într-adevăr, îmi pierd capul.

„Judecînd bine, poate le iubesc pe amîndouă și, iubindu-le pe amîndouă, una atît de pură și de ingenuă, cealaltă atît de stilată și de complexă, poate nu iubea decît o singură și aceeași femeie, care era, sub două forme diferite, femeia aventurii căreia el îi consacra toate forțele și toate gîndurile.

Astfel se scurseră 5, 6, 7, 8 și 9 septembrie. Pe măsură ce data se apropia, Bertrande și Catherine se stăpîneau mai mult pînă la a împărtăși seninătatea lui Raoul. Își pregăteau cuferele în timp ce dl. Arnold și Charlotte dereticau castelul. Théodoré Béchoux, foarte binevoitor, nu ezită să dea o mînă de ajutor Charlottei. Aceasta înainte ca ea să meargă în familie pentru o săptămînă și Béchoux care vroia să o însoțească, declarînd că va lua trenul Raoul obținuse de la surorile care fuseseră cu el în automobil turul Bretaniei. În acest timp, servitorul punea în ordine apartamentul din Paris.

La 10 septembrie, după dejun, Bertrande ieși din castel și se duse în sat pentru a plăti facturile furnizorilor Cînd ea reveni, îl zări mai întîi pe Raoul care pescuia cu undița rezemat în barcă, apoi 20 metri mai departe, la intrarea podului, pe Catherine care-l privea.

Ea se așeză 20 metri înaintea bărcii și îl privi cum făcea sora sa. El era aplecat asupra apei și nu părea să se ocupe de dopul de plută al undiței care se legăna. Constata el un spectacol oarecare pe fundul rîului ? Sau își urmărea o idee în el însuși ?

Raoul simți că era privit, căci întoarse capul către Catherine căreia îi surîse, apoi asupra Bertrandei căreia îi surîse de asemenea. Ele urcară în barcă.

— Vă gîndeați la noi, nu-i așa ? întrebă una din ele rîzînd.

— Da, spuse el.

— La care ?

— La amîndouă. Nu pot într-adevăr să vă separ una de alta. Cum aș face să trăiesc fără voi ?

— Plecăm, totuși, mîine ?

— Da, mîine dimineață, 11 septembrie. Este recompensa mea, acest mic voiaj în Bretania.

— Plecăm... în timp ce nimic nu este rezolvat, făcu Bertrande.

O lungă tăcere se instală între ei ; Raoul nu pescuia nimic și nu avea nici o speranță de a pescui ceva, rîul fiind lipsit de cel mai mic peștișor. Dar totuși ei contemplau toți trei mișcările dopului de plută. Din cînd în cînd ei schimbau cîte o frază și amurgul fi surprinse în această intimitate fericită.

— Merg să mă uit la automobil, spuse Raoul. Mă însoțiți ?

Se duseră la şopronul unde îşi adăpostiseră automobilul, nu departe de biserică. Totul mergea bine. Motorul se învîrtea cu un uruit regulat.

La ora şapte, Raoul le părăsi pe Bertrande şi Catherine, spunîndu-le că va veni să le caute a doua zi către ora zece şi jumătate şi că vor traversa Sena pe bacul din Quillebeuf.

Apoi îl întîlni pe Béchoux în căsuţa sa, unde, pentru mai multă comoditate, trebuiau să pregătească această ultimă noapte.

După dineu, şi unul şi altul ajunseseră în camerele lor. Peste puţin timp, Béchoux sforăia.

Atunci Raoul ieşi din casă, trase de sub acoperişul de paie o scară suspendată de două cîrlige, o luă cu sine, urmă cărarea care mergea, la dreapta, de-a lungul zidului de la Barre-y-va, o apucă în sus pe stînga şi urcă pe zid. Ajuns pe culme, în umbra deasă a unui copac ale cărui ramuri cădeau în jurul lui şi îl ascundeau, lasă să alunece scara în afară, cu ajutorul unei frînghii si o culcă printre mărăcini.

Timp de o jumătate de oră rămase în copac. Vedea întreg parcul, sub o lună strălucitoare care difuza o lumină albă şi calmă, părea să cerceteze umbrele şi se scălda în apa argintie a rîului.

Departe, luminile castelului, una după alta, se stinseră. Orologiul din Radicatel suna zece bătăi

Raoul veghea. Nu credea că cel mai mic pericol să le ameninţe pe cele două tinere femei, dar nu vroia să lase nimic la întîmplare Presupunînd chiar că nici o cursă nu fusese întinsă duşmanul putea da tîrcoale, să urmărească preparativele sale, să se apropie de ţintă, pe care o credea atinsă deja şi să se asigure că el însuşi nu era urmărit.

Deodată Raoul tresări. Evenimentul venea să-i dea dreptate de a se fi pus la pîndă, ca să nu-l surprindă orice manevră! La cincizeci de paşi de el, în interiorul incintei închisă de zidul pe care-l urmase, nu departe portita pe unde, în prima dimineaţă Catherine trecuse, el zărea o formă imobilă, lipsită de trunchiul unui copac, dar care nu părea să facă parte din el De fapt, ea oscilă de mai multe ori, apoi păru să-şi micşoreze din înălţime, pînă ce s-a întins pe pămînt. Dacă Raoul nu ar fi asistat la această mişcare imperceptibilă, n-ar fi deosebit nici-

odată această umbră alungită de umbra unui stîlp înalt și care începu să se tîrască în linia însăși a întunericului.

Ea parcurse astfel colnicul care se formase în jurul și deasupra serei părăsite, învălmășeală de pietre și ierburi și de tufișuri, unde un drum se reliefa ca o curbă albicioasă. Ea se ridică, puțin cîte puțin, tîrîndu-se pe pămînt, apoi dispăru în desișuri.

Raoul îndată, sigur de a nu fi văzut, sări din copac si începu să alerge, alergînd locurile unde nu ajungea strălucirea lunii. Ochii săi nu părăseau punctul cel mai înalt al ruinelor. Cîteva minute îi fură suficiente pentru a le atinge baza. Acolo, fără a-și mai lua precauții, el se angajă prin trecerea croită în mijlocul surpăturii si urcă pista care șerpuia.

Cu revolverul în mînă, căci încerca o oarecare neîncredere, ajunse pe culme și cercetă dintr-o ochire. Nezărind nimic suspect, crezu că inamicul cobora cealaltă pantă și făcu încă trei pași.

Avu o secundă sau două de ezitare. Sînt clipe cînd excesul de calm, între care prea marea neclintire a frunzelor și a ierburilor, ne pare atît de am enințătoare. El înaintă totuși, pîndind în toate direcțiile și brusc avu impresia că un trosnet al ramurilor se produce sub picioare si că o fisură se deschidea în mijlocul dărîmăturilor.

Căzu în gol și fără îndoială, căderea fusese combinată în așa fel încît primi la înălțimea torsului ceva ca o formidabilă lovitură de berbec, care îl împiedica să cadă în picioare, îl făcu să-și piardă echilibrul și-l doboî ca pe o masă inertă. De asemenea, fu înfășurat într-un fel de cuvertură, mulată și legată cu sfoară înainte ca el să fi avut timp să-și dea seama și să opună numai o încercare de rezistentă.

Totul fu executat cu o rapiditate extraordinară și, atît cît putu el să gîndească, de un singur agresor. Și nu mai puțin rapidă fu urmarea operației. Se înfășuraseră alte sfori, care trebuie să fi fost fixate la puncte de legătură așezate solid, pari, țăruși de fier sau pietre cimentate. Apoi se produse o surpătură de pietriș și de nisip care se arunca deasupra lui din sus.

Și apoi mai nimic, liniștea, umbrele, greutatea unei pietre de mormînt. Raoul era îngropat.

Dar nu era omul care să se considere ca pierdut și să suprime în el noțiunea de speranță. În tot cazul, fără a micșora gravitatea unei situații mai întîi îi zărea părțile liniștitoare. Așa cum nu-și spusese cînd era deasupra că, în fond, ar putea fi ucis si nu fusese. Ar fi fost atît de ușor ! O lovitură de pumnal și l-ar termina, ca o piedică oarecum de neînvins, pe care el o alcătuia pentru adversarul său. Dacă nu-l ucisese, era pentru că suprimarea sa nu era absolut necesară și că se putea mulțumi să-l reducă la neputință pe timpul celor cîteva zile ce le necesita munca de cercetare.

Și această ipoteză era în înțelegere cu ceea ce știa cu siguranță Raoul.

Dar, cu toate acestea, dușmanul nu șovăia în fața soluției criminale. El se lăsa pe seama deciziei destinului. Dacă Raoul murea, atîta pagubă pentru el.

„Nu voi muri, își spuse Raoul. Esențialul este să nu mă tem de un alt atac"

Și, de la început, instinctul lui făcîndu-l să-și ia cea mai bună poziție posibilă, își încordă toate fortele pentru a-și îndoi puțin genunchii, să-și întindă brațele și să-și umfle pieptul. Păstra astfel o libertate sigură a mișcărilor și un loc pentru a respira. Pe de altă parte, își dădea seama exact de locul unde se găsea. De mai multe ori, într-adevăr, aluneeînd sub dărîmăturile serei, căutînd adăposturi unde omul cu pălărie se putea ascunde, remarcase acest loc situat nu departe de intrarea de altădată

Deci două speranțe de scăpare, pe sus de-a curmezișul cărămizilor, pietricelelor, nisipului și fierului vechi prăbușit ; pe jos, chiar pe pămînt unde odinioară era construită sera. Dar pentru a încerca evadarea, trebuia să se miște. Și era acolo, poate, într-o dificultate de neînvins, sforile fiind înnodate în așa fel încît la cel mai mic efort, ele se strîngeau mai mult.

În acest timp, își bătu capul cu toate mijloacele de a se reîntoarce și de a-și face loc În același timp, cursul ideilor sale se continua. Își imaginase toate fazele pîndei, supravegherea exercitată asupra tuturor faptelor sale, felul în care el fusese reperat pe culmea zidului, sub ramurile copacului și modul abil prin care adversarul îl atrăsese în capcană.

Lucru curios, datorită învelitorii care îl înfășura și a valului de pămînt care ridica în jurul lui masa acumulată, el auzea, nu în mod confuz, ci cu o claritate de neerezut, zgomotele de afară, sau cel puțin cele care se ridicau dinspre Sena și numai din această parte. Erau aduse, fără nici o îndoială, de vreun spațiu care rămînea deschis printre dărîmături, de-a lungul malului de pămînt și cre forma, în direcția Senei, un fel de horn, aproape orizontal.

Astfel, sirene de vapoare vuiră pe fluviu. Claxoane de automobil sunară pe drum. Biserica din Radicatel sună de unsprezece ori și ultima bătaie nu lovise cînd el simți primele uruituri ale unui motor pus în mișcare și care era al său. Îl recunoștea. L-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Și într-adevăr era a sa mașina care pleca în sat, apoi pe șosea și care, cu un mers sigur, se îndrepta spre Lillebonne.

Dar Lillebone ? Asta era oare ținta ? Dușmanul, căci nu putea fi decît el, nu continua pînă la Rouen, pînă la Paris ? Și pentru ce ar face-o ?

Puțin obosit datorită încercării sale dure de a se elibera, se odihni, reflectă. În fond, situația se prezenta astfel : a doua zi, 11 septembrie la ora zece și jumătate dimineața, trebuia să ajungă la castel și să le ia pe Catherine și pe Bertrande. Deci, pînă la ora zece și jumătate sau unsprezece, nimic anormal. Catherine și Bertrande nu s-ar neliniști și nu l-ar căuta Dar după aceea ? În cursul zilei, oare dispariția, adică dispariția lui atît de evidentă nu va duce la investigații care ar putea să-l salveze ?

În tot cazul, dușmanul trebuia să prevadă că cele două tinere rămîneau la Barre-y-va și așteptau. Or, acesta era eșecul întregii combinații, deoarece proiectul inamicului presupunea o libertate absolută de acțiune. La urma urmei, trebuia ca și una și cealaltă să fi plecat. Mijlocul ? Unul singur : Să le cheme la Paris. O scrisoare, se recunoaște scrisul Deci o telegramă... o telegramă semnată Raoul, are să le spună că el a trebuit să plece numai decît și care să le impună să ia trenul chiar de la primirea depeșei.

„Și cum n-ar asculta ele ? gîndea Raoul. Porunca formală le-ar părea atît de logică ? Și apoi, pentru nimic în lume, ele n-ar rămîne la Barre-y-va fără protecția mea".

El se frămîntă o parte din noapte, dormi destul de mult, cu toate că avu o anumită lipsă de aer, și-și reluă gîndurile. Fără să aibă convingerea, credea că se va apropia sigur de ieșire, căci zgomotele din exterior îi ajungeau încă cu claritate. Dar din cîti centimetri se compunea această apropiere, obținută cu un preț atît de greu și prin mișcări minuscule ale corpului.

Cît despre legăturile sale, ele nu se urneau. Singure sforile fixate prin puncte de legătură, ca odgoanele, se slăbeau puțin.

Către ora șase dimineața, el crezu că recunoaște uruitul familiar al automobilului său. Fără îndoială eroare. Zgomotul se opri înainte de Radicatel. De altfel, pentru ce inamicul ar fi readus această mașină a cărei prezență ar fi compromis efectul telegramei ?

Dimineața trecu. La prînz, deși el nu simțise mersul nici unei mașini, presupuse că cele două surori părăsiseră Radicatel-ul, de la primirea telegramei, pentru a merge la Lillebone să ia trenul.

Contrar previziunilor sale, către ora unu, orologiul bisericii continuînd să-l informeze regulat, el auzi o voce care striga, nu departe de el :

„Raoul ! Raoul !".

Era vocea Catherinei.

Și vocea Bertrandei striga la fel :

„Raoul ! Raoul !".

El le strigă la rîndul său numele lor. Nimic.

Alte strigăte fură lansate de cele două tinere femei, dar se îndepărtau

Și din nou liniște.

XII

REVANȘA

„M-am înșelat, gîndi Raoul. Ele n-au primit telegrama care le ruga să vină la Paris, lîngă mine și, surprinse de disparitia mea, mă caută".

Imediat are ideea că investigațiile lor n-ar fi zadarnice și că Béchoux, mai ales, specialist în materie, ar reuși cu ușurință. Domeniul, de fapt, era de proporții restrînse și, ascunzătorile unde l-au putut îngropa presupunînd că îl crezuse mort sau rănit — nu erau atît de numeroase. Stîncile defileului, Movila Romanilor, ruinele serei, două sau trei locuri poate pe care le cunoșteau toți și pe care el le cercetase adesea cu Béchoux, în afară de aceea, de pe coastă, de la pavilionul de vînătoare și de la castel, unde s-ar putea disimula un cadavru ?

Dar orele treceau și speranta lui Raoul scădea.

„Béchoux, își spunea el, nu este acum în formă Oarecare înverșunare îi spune să mă regăsească, amorul propriu îi indică o parte din mijloace Și apoi, fără îndoială, rătăcește cu cele două tinere femei și cei doi servitori, afară din grădină, către colinele apropiate, către pădurice, către Sena.. și apoi... și apoi.. cine știe ? poate nu s-au oprit la ipoteza unei crime Ei pot crede că am plecat pentru motive fără amînare, fără să am timp să-i avertizez și că efectuez o expediție prealabilă... Și mă așteaptă !".

De fapt, ziua se sfîrși fără noi strigări. Nici un zgomot nu- parveni în afară de zgomotele navelor, sau cele ale automobilelor.

Orele de asemenea continuau să sune. Și cînd, seara, sună de ora zece, își spuse că Bertrande și Catherine nu mai erau apărate de el și că, cu noaptea care începea, ele trebuie să tremurau de frică.

Își dublă eforturile. Sforile îl strîngeau cu mai puțină tărie și, punctele de legătură sfîrșiră prin a ceda în așa fel încît îi era posibil să înainteze mai repede spre ieșirea pe care și-o imagina. Respira mai bine, în curmezișul materialului destul de destins al cuverturii. Dar foamea, fără a-l face totuși să sufere, îl făcea să muncească mai violent și mai puțin eficace.

Adormi . Somn febril, întrerupt de coșmaruri care îl trezeau brusc... și somn din care se deștepta imediat țipînd de spaimă, fără a ști pentru ce.

„Eh, eh ! spuse el cu voce tare spre a-și reveni în echilibru, oare creierul meu se va tulbura pentru două zile nefericite de oboseală și de foame ?".

Suna de ora șapte.Era dimineața de 12 septembrie, prima zi fatidică anunțată de el. Totul lăsa să se prevadă acum că inamicul ar cîștiga bătălia.

Această idee îl izbi cu o energie în care se întrezărea furie și exasperare. Bătălia cîștigată de altul însemna înfrîngerea și ruinarea surorilor, marele secret dispărut, nepedepsirea vinovatului... și însemna și moartea sa datorită lui însuși. Dacă vroia să nu moară ci să învingă, trebuia să ridice piatra de pe mormînt și să scape.

Era conștient, după aerul mai curat pe care-l respira, că ieșirea nu era departe. Odată afară, el ar chema, ar veni cineva, ar fi salvat.

Făcu efortul suprem. Poate cumva crezuse că pericolul trecuse, cînd deodată avu impresia că se producea în jurul lui un cataclism. Întreg dealul, unde, cu capul său, cu umerii, cu coatele, cu genunchii și picioarele sale, își săpa bordeiul, se prăbuși. Era oare mișcările sale care provocaseră nimicirea ? Era inamicul care, veghind și constatînd progresele drumului spre ieșire, demolase printr-o lovitură de cazma edificiul fragil ? În tot cazul, Raoul se simți strivit din toate părțile, sugrumat, pierdut.

Rezistă. Se arcui sprijinind din nou. Își reținu răsuflarea. Economisi aerul care-i rămînea. Dar de-abia dacă putea să-și ridice pieptul și respira sub greutatea care-l apăsa.

Gîndi încă :

„Mai am pentru cincisprezece minute... Dacă, în cincisprezece minute...".

Numără secundele. Dar în curînd tîmplele sale înce-

pură să bată, ideile sale se tulburaseră în delir și nu mai știu ce se petrece.

Se regăsi pe patul său, în vechea cameră pe care o ocupa la castel. Cînd deschise ochii, constată că era deja îmbrăcat, că Bertrande și Catherine îl priveau neliniștite și că pendula arăta ora opt fără un sfert. Murmură :

„Cincispreze minute... nu mai mult... nu... Fără ca..."

— Repede, Arnold, aleargă la pavilion și adu-i înapoi valiza. Charlotte, o ceașcă de ceai și pesmeți, dar repede, da, ?

Și, revenind la pat, Béchoux îi spuse :

— Trebuie să mănînci, prietene... Nu prea mult.. dar trebuie. Ah ! La naiba, ne-ai jucat o farsă ! Cine naiba te-a adus ?

Catherine și Bertrande cu fața descompusă, plîngeau. Fiecare din ele îi luă cîte o mînă.

Bertrande murmură :

— Nu răspundeți... nu vorbiți... Trebuie să fiți la capătul puterilor. Ah ! de asta ne-a fost frică ! Nu vă înțelegeam dispariția. Spuneți-ne... Dar nu, nu spuneți nimic... odihniți-vă !...

...Tăcură. Dar erau și una, și cealaltă, atît de îngrijorate, încît îi puneau noi întrebări, cărora lui, pe loc, îi era dificil să-i răspundă. Îi era indiferin de Béchoux, căruia pericolele prin care trecuse Raoul îi păreau a fi complet nimicite. El arunca cuvinte incoerente și se întrerupea pentru a striga ordine absurde...

Cînd Raoul își bău ceașca de ceai și își mîncă pesmeții puțin reconfortat, murmură :

— Vi s-a trimis o telegramă din Paris, nu-i așa ?

— Da, făcu Béchoux, ne chemai să venim cu primul tren. Să ne întîlnim cu tine.

— Și de ce nu ați venit ?

— Eu, vroiam . Ele nu au vrut.

— De ce ?

— Nu au avut încredere, spuse Béchoux. Nu credeau că tu puteai să le părăsești așa. Atunci am căutat... peste tot afară, în pădure. Și pe urmă eram dezorientați. Erai oare plecat ? Nu se știa. Și orele se scurgeau. Nu se mai dormea.

— N-ai prevenit jandarmeria ?

— Nu.

— Minunat. Și cum m-au găsit ?

— Charllotte. Azi dimineață ea a strigat în casă : „A plecat dinspre seră.. am văzut de la fereastră". Atunci a alergat..., s-a făcut o deschizătură...

Rapul spuse foarte încet :

„Mulțumesc, Charllotte".

Apoi, cum era întrebat despre proiectele lui, articulă cu o voce foarte hotărîtă :

„Să dormim mai întîi și apoi plecăm... Vom merge la Le Havre... cîteva zile... Aerul mării mă va restabili.

Il lăsară. Jaluzelele fură trase, ușile închise Adormi

Cînd el sună, către ora două după-amiază și cînd Bertrande intră în cameră, îl găsi întins pe un fotoliu, cu o înfățișare mai bună, proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu haine curate. Ea îl admiră o clipă cu ochi încîntați, apoi merse spre el și, foarte simplu, îi îmbrățișă fruntea. Apoi îl cuprinse cu mîinile și lacrimi se amestecară cu sărutările ei.

Charlotte servi masa tuturor în camera lui Raoul. Mîncă putin Părea foarte sătul și se grăbea să părăsească domeniul, ca și cum amintirile suferințelor sale îl obsedau

Béchoux trebui să-l sustină, aproape să-l urce în automobil Îl instală în spate Béchoux se așeză la volan și conduse relativ bine. Arnould și Charlotte trebuiau să ia trenul de seară pentru Paris.

La Le Havre, Raoul, nu vru, din motive pe care nu și le formulă, să i se coboare valizele și să se instaleze la hotel. Se duse pe plaja din Sainte-Avresse și se întinse pe nisip, unde rămase toată ziua, fără să spună vreun cuvînt, trăgînd în plămîni aerul mai proaspăt care se ridica putin cîte putin

Astfel soarele apuse printre norii lungi și roz aliniati de-a lungul cerului și ultima strălucire se stinse la orizont : cele două surori si Béchoux asistară la spectacolul cel mai neașteptat. Raoul d'Avenac se îndreptă deodată spre coltul plajei virane unde se găseau toti patru și începu să danseze un dans dezmățat, compus din pași și gesturi bizare și însotit de mici tipăte ascutite, asemeni celor ale pescărușilor care planau pe deasupra apei.

— Ei bine, ești nebun ! exclamă Béchoux.

Raoul îl apucă de talie, îl învîrti, apoi îi ridică de la pămînt și îl înălță cu brațele întinse în aer.

Catherine și Bertrande rîdeau și se minunau De unde îi venea această forță neașteptată lui, care părea, încă de dimineață extenuat de dura încercare ?

— Atunci, spuse el, antrenîndu-i, vă imaginați că voi zace în comă timp de zile și zile ? Gata cu prăpădenia. Ea se sfîrșise chiar la castel, după ceașca cu ceai și cele două ore de somn. La dracu' ! Dacă credeți, dragii mei prieteni, că-mi voi pierde timpul jucîndu-mă cu noi-născuții. La treabă ! Și mai întîi să mîncăm. Mi-e o foame !...

Se duseseră toți trei într-o cîrciumă de vază unde serviră o masă copioasă în stil Gargantua și niciodată ele nu-l văzuseră atît de plin de vervă și de spirit. Béchoux, el însuși era confuz din această cauză.

— Ai întinerit în mormîntul tău ! strigă el.

— Trebuie să compensezi ramolismentul tău, dragul meu Béchoux, spuse Raoul. Adevărat, în timpul acestei crize, tu ai fost vrednic de milă. Și cînd ai condus mașina, ce gloabă ai fost Adineauni tremurai de frică. Uite, vrei să-ți dau o lecție ?

Se înnoptase cînd se urcară din nou în mașină. De această dată, Raoul luă volanul și-l așeză pe Béchoux lîngă el, iar pe surori în spate.

— Si mai ales, spuse el, să nu vă speriați !. Am nevoie să mă dezmorțesc și după ce vom pleca, restul vom vedea.

De fapt, mașina păru că sare în sus și, imediat, se lansă pe străzile pavate și pe șoseaua care duce la Haifleur. O lungă coastă se netezea în fața lor și o trombă de abur trecu pe acest platou din Caux. Traversară tîrgul Saint-Romain și o luară pe ruta Lillebonne.

Adesea Raoul lansa un cîntec de triumf sau îl apostrofa pe Béchoux.

— Ei, dragul meu, te emoționează ? Pentru un muribund nu merg rău. Iată, Béchoux, cum conduce un gentilom. Dar poate ți-e groază ? Catherine ! Bertrande ! lui Béchoux îi e groază E preferabil, în acest caz, să opresc, ce ziceți ?

Întoarse către dreapta, înainte să se angajeze în lunga coborîre spre Lillebonne și se îndreptă spre o biserică a cărei clopotnițe țîșnea sub lună și-n mijlocul norilor.

Saint-Jean-de-Folleville... Cunoașteți acest sat, nu, Bertrande, Catherine ? Douăzeci de minute pe jos pînă la

Barre-Y-va. Am preferat să apar din sus, pentru a nu ne auzi venind pe șoseaua dinspre Sena.

— De ce ? întrebă Béchoux.

— Ai să vezi, buflei.

Își așeză masina în lungul unei pante de pămînt și urmară drumul învecinat care scoate la iveală castelul și cătunul de Basmes, pădurea mamei Vauchel și valea Radicatelului Mergea încet, cu precauție. Vîntul sufla și nori nu prea groși întunecau luna

Sosiră astfel din susul zidurilor, nu departe de mărăcinișul unde Raoul, cu o zi înainte, ascunsese scara. Regăsind-o o sprijini de zid urcă si observă parcul. Apoi își chemă însoțitorii.

— Sînt doi care muncesc le spuse el cu voce joasă. Nu sînt prea surprins de asta.

Ceilalți urcară, rînd pe rînd, dornici să vadă și întinseră capul.

Două umbre, într-adevăr, erau în picioare, de-o parte și de alta a rîului, în înaltul porumbarului, unul în insulă, celălalt pe marginea parcului. Ele nu se mișcau și nu păreau să se ascundă Ce făceau ? La ce muncă misterioasă se dădeau ?

O pîclă ușoară legînd norii, nu se puteau recunoaște cele două ființe, dacă într-adevăr erau cunoscute deja. Siluetele lor păreau din ce în ce mai aplecate deasupra rîului Trebuiau să-și afunde privirile si să urmăreas.ă ceva Totusi nu aveau nici o lanternă care putea să-i ajute S-ar spune doi braconieri la pîndă sau care întindeau curse

Raoul aduse scara pînă la casa lui Béchoux. Apoi, se duseră la castel. Două lanțuri cu lacăt întăreau încuietoarea de la ușă. El făcuse dublură tuturor cheilor și avea de asemenea cheia care deschidea ușa casei prin dos. Mergeau cu grijă, dar nu exista nici un pericol decît ca ceilalti care operau în parc, în fața castelului, să-i poată auzi. O lanternă de buzunar foarte slabă le lumina drumul.

Raoul intră în sala de biliard și luă, din mijlocul unei panoplii cu arme vechi scoase din uz, o pușcă așezată dinainte.

— E încărcată, spuse el. Recunoaște, Béchoux, că este bun cartușul și că nu te îndoiești de asta.

— Nu-i veți ucide, murmură Catherine, care se sperie.

— Nu, dar voi trage.

— Oh ! Vă implor.

El stinse lanterna și foarte încet, deschise una din ferestre și ridică unul din voleți.

Cerul era din ce în ce mai închis. În acest timp, jos, cam la 60 sau 80 de metri se vedeau încă cele două umbre nemiscate, asemeni unor statui. Vîntul bătea intens.

Se scurseră cîteva minute Una din umbre făcu un gest lent. Cealaltă, care era pe insulă, se îndoi mai mult deasupra rîului Raoul își rezemă arma de umăr.

Catherine, cu lacrimile curgînd îl imploră :

— Vă rog.. vă rog...

— Ce vreți să fac ? întrebă el.

— Să alergi si să-i prinzi

— Și dacă fug ? Dacă ne scapă ?

— Imposibil.

— Prefer o certiudine.

Ochi.

Inima celor două femei se crispă Ar fi vrut ca actul teribil să se fi produs deja și se temeau să audă detunătura.

În insulă, umbra se înclină încă mai mult, apoi se îndreptă Era acesta semnalul plecării ?

Una după alta urmară două detunături Raoul trăsese. Și acolo, cele două ființe, se restogoliră pe iarbă gemînd.

— Nu vă mișcați de aici, porunci Raoul Bertrandei și Catherinei Nu vă mișcați !

Și, ca si cum ele insistau pentru al urma :

— Nu nu spuse el, nu se știe niciodată cum pot reacționa acești ticăloși Asteptati-ne si pregătiți tot ce trebui pentru ai îngriji Oricum, nu este prea grav. Le-am tras cu alice la picioare Bechoux, vei găsi în cufărul din vestibul curele de piele si două frînghii.

El însusi trecînd prinse un sezlong care puitea servi drept brancardă si merse, fără să se grăbească, spre rîu, pe malurile căruia cei doi răniți zăceau nemiscați

La ordinul lui, Béchoux tinea un revolver în mînă și Raoul spuse aceluia dintre adversari care era mai aproape :

— Nu-i o lovitură necinstită, nu, prietene ! La cea mai mică tentativă brigadierul te doboară ca pe o lichea neru-inată. În rest la ce ti-ar servi să protestezi ?

Îngenunche, aruncă un jet de lumină și rînji :

— Bănuiam eu că erai tu, domnule Arnold. Dar manevrai atît de abil încît presupunerile mele se risipeau mereu și nu m-am convins decît azi dimineață. Și acum, ce făceai acolo, dragul meu ? Pescuiai praf de aur în rîu? Béchoux, imobilizează-mi acest client pe brancardă. Două curele la încheietura mîinilor va fi sufecient. Și apoi, liniște, nu-i asa ? Are alice în aripă, sau mai curînd în fese.

Îl duseră cu atenție în salonul principal unde cele două tinere aprinseră lămpile și Raoul le spuse :

— Iată coletul numărul 1, d-l Arnold. Doamne, da... lacheul, servitorul fidel al bunicului Montessieux,. omul său de încredere. Nu vă așteptați la asta, nu ? Și acum, numărul 2.

Zece minute mai tîrziu, Raoul si Béchoux culegeau complicele care reușise să se tîrască pînă la porumbar și a cărui voce plîngătoare bîlbîia :

— Eu sînt... da, eu sînt... Charlotte... dar nu am nici o vină... n-am făcut nimic.

— Charlotte ! strigă Raoul pufnind în rîs. Cum este frumoasa bucătăreasă în salopetă și-n pantalon de pînză ! Spune, deci. Béchoux, felicitările mele.. E fermecătoare astfel iubita ta ! Și totuși. Charlotte, complicea d-lui Arnold ! Asta e din cale afară si nu m-am gîndit Sărmană Charlotte, oare nu v-am cam piperat partea cea mai cărnoasă a confortabilei voastre persoane ? O vei îngriji, nu, Béchoux ? Oh. cîte comprese, răcoritoare, puse delicat și schimbate des.

Raoul cercetă malurile rîului si ridică de jos o fișie lungă de pînză fină, compusă din două ceaceafuri cusute cap la cap și care se tîra de la un mal la altul, scăldîndu-se în apă.

O cută largă forma un buzunar la partea inferioară.

— ‚Ah ! ah ! exclamă el vesel. Iată deci fileul nostru de pescuit ! Peștii noștri de aur, Béchoux !

XIII

RECHIZITORIUL

Cei doi captivi se întindeau pe două canapele din salon. Dl. Arnold, atins destul de rău la coapsă, scotea gemete înăbușite Charlotte suferea mai puțin, cîteva alice numai pleznindu-i pulpa.

Bertrande și Catherine îi contemplau cu stupoare. Nu-și credeau ochilor. Arnold si Charlotte, doi servitori al căror atașament le păruse mereu fără limite, doi confidenți doi prieteni aproape... erau ei vinovații ? Ei manevraseră toată sumbra aventură ? Ei trădaseră, furaseră, omorîseră ?

Béchoux însuși arăta o fată descompusă și păstra atitudinea coplesită a unui domn asupra căruia s-au adunat cele mai rele nenorociri Se apleca asupra bucătăresei și îi vorbi foarte încet, cu gesturi care exprimau amenințare, reprosuri și disperare.

Ea ridica umerii si părea să îi răspundă printr-o insultă disprețuitoare care îl scoase din sărite

— Desfă legăturile, dragule Béchoux Biata ta prietenă nu are un aer după placul său

Béchoux desfăcu cele două curele care strîngeau încheieturile mîinilor. Apoi imediat elibaretă. Charlotte căzu în genunchi în fața Bertrandei si reîncepu lamentările

— Nu am nic o vină, doamnă Doamna să mă ierte... Doamna știe bine că eu l-am salvat pe d-nul d-Avenac...

Béchoux se îndreptă brusc În zăpăceala lui, argumentul îi părea de necombătut si îl indigna c uo forță neprevăzută.

— Este adevărat ! Cu ce drept ni se spune că Charlotte este vinovată ? Și apoi, vinovată de ce ? Căci, după toate, ce probe există contra ei ? Și ce probe există de asemenea.

împotriva lui Arnold ? sau mai mult, ce acuzații ? De ce sînt ei acuzați ?

Béchoux, cum se spune, punea paie pe foc, pe măsură ce vorbea cu emfază. Se exalta, provoca, cîștiga teren, și întors spre Raoul, îl ataca în față pe adversarul său.

— Da, te întreb, de ce-o acuzi pe această nenorocită ? De ce îl acuzi de asemenea pe Arnold ? I-ai surprins pe malul apei de la Barre-y-va, în timp ce trebuia să fie în trenul de Paris... și apoi ? Dacă au preferat să întîrzie plecarea cu o zi, este o crimă ?

Bertrande dădea din cap, impresionantă de logica lui Béchouz și Catherine murmura :

— L-am cunoscut întotdeauna pe Arnold... Bunicul avea toată încrederea în el.. cum să-ți imaginezi că acest om l-ar fi putut ucide pe soțul Betrandei, adică însăși fiica bunicului ? Și pentru ce ar fi făcut astfel ?

Raoul pronunță cel mai liniștit posibil :

— Nu am pretins niciodată că el l-a ucis pe d-nul Guerin.

— Atunci ?

— Atunci, să ne explicăm, spuse Raoul decis. Afacerea este obscură, complicată, să o lămurim împreună. Am impresia, că d-nul Arnold ne va ajuta Nu-i așa, d-le Arnold ?

Servitorul, eliberat de piedicile sale, de Béchoux, stătea aplecat, nu prea bine, pe un fotoliu. Fața sa, de obicei indiferentă și care căuta mai curînd să treacă neobservată, arăta acum o expresie de nepăsare și de aroganță care trebuia să fie veritabilă.

El replică :

— Nu mă tem de nimic.

— Nici chiar de poliție ?

— Nici chiar de poliție.

— Dacă vei fi predat ?

— Nu mă veți preda.

— Este un fel de mărturisire pe care o faci ?

— Nu mărturisesc nimic. Nu neg nimic. Nu-mi pasă de dvs. și de ceea ce veți putea spune.

— Și dvs., simpatică Charlotte ?

Bucătăreasa părea că prinsese ceva curaj ascultîndu-l pe Arnold. Ea replică hotărît :

— Nici eu, domnule, nu mă tem de nimic.

Perfect. Pozițiile voastre sînt luate. Vom vedea dacă ele corespund realității. Asta se va face repede.

Și Raoul, tot plimbîndu-se cu mîinile la spate, începu:

— Asta se va face repede, cu toate că sîntem obligați să reluăm afacerea de la început. Dar mă voi mulțumi cu un simplu rezumat, care va da evenimentelor locul lor cronologic și valoarea lor naturală. Acum șapte ani, adică cu cinci ani înaintea morții, d-l Montessieux angajă ca fecior de casă pe d-l Arnold, în vîrstă de patruzeci de ani acum, și care îi fusese recomandat de unul din furnizorii lui care s-a spînzurat de atunci, în urma unor speculații destul de neclare. Arnold, inteligent, îndemînatic, trebui să-și dea seama destul de repede că i se ve întîmpla ceva, într-o zi sau alta, unui bătrîn așa de misterios și așa de original ca patronul său. Îl îngriji, se supuse ușor obiceiurilor și manierelor sale, obținu încrederea sa, deveni servitorul său, băiatul său de laborator și omul de încredere al casei, într-un cuvînt se făcu indispensabil. Amintesc această perioadă după ceea ce mi-ați povestit, Catherine și mi-ați povestit-o fără să prea știți că vă interogam și asta la întîmplare, din amintirile dvs. Or, aceste amintiri evocau adesea o oarecare neîncredere pe care bunicul dvs. o păstra mereu, chiar cu Arnold și chiar cu dvs., care erați totuși preferata sa și care nu puteați gîndi că el avea secrete și că ar fi poate util să cunoaște secretele sale.

Raoul se întrerupse, constată atenția profundă pe care i o dădeau auditorii săi, și continuă:

— Aceste secrete sau mai bine acest secret, era producerea aurului. Noi îl știm astăzi. Dar este foarte sigur că servitorul Arnold îl știa la acea dată deoarece d-nul Montesisieux nu se ferea de asta prea tare și pentru că îi arăta chiar notarului său, maestrul Bernard, rezultatul cercetărilor sale. Ceea ce ascundea era procedeul său. Și asta d-nul Arnold vroit cu tot prețul să cunoască. Secretul de fabricație? Era în chiar laboratorul așezat în pod. Era în chiar laboratorul mai misterios, așezat în subsolul porumbarului, așa cum mi-ați spus, Catherine, și pentru care d-nul Montessieux făcuse să se tragă electricitate cu ajutorul băieților pe care i-a găsit. Dar se fabrică aur? Laboratoarele nu erau o înșelătorie. Nu serveau altor scopuri, principalul fiind precis de a lăsa să se creadă în fabricarea aurului? Astea au fost întrebări pe care d-nul Arnold trebuia să și le pună și pentru soluționarea cărora

își spiona stăpînul cu îndărătnicie... și de asemenea în zadar.

În fond, sînt convins că la moartea d-lui Montessieux, el nu știa despre asta mai mult cum nici eu nu știam înainte de citirea testamentului. Și aceasta se reducea, pe scurt, la a presupune, după un anumit număr de deducții, că exista o legătură între prezența aurului la Berre-y-va și cursul unui rîu de-a latul domeniului și în partea acestui rîu care traversează domeniul. De la început, ochii mei se fixară asupra apei limpezi a l'Aurelle-ei și de la început notai acest nume al rîului a cărei etimologie este semnificativă. L'Aurelle este rîul aurului, nu-i așa ? Am rămas deci în barcă, am pescuit pe mal, căutînd să descopăr vreo părticică din metalul care să fie rostogolit pe fund sau care înnota între două ape.

D-nul Arnold trebuia să lucreze, ca și mine în timpul vacanțelor pe care stăpînul său și Catherine le luau aproape de paști și în lunile de vară. El își urmărea de altfel opera executînd mereu lovituri fructuoase în ținutul unde sfîrșise prin a se impune sub numele de omul cu pălărit uriașă. Sînt convins, Béchoux, că, dacă s-ar cerceta datele acestor isprăvi de care nu ți-am vorbit încă, cred că ele ar corespunde șederii lui Arnold la Barre-y-va.

Și api surveni moartea d-lui Montessieux care continuă cu furtul testamentului, furt a cărei responsabilitate aș înclina să o atribui d-lui Arnold El căuta să-l prevină pe d-l Guarcin, să-i ofere serviciile, să-i destăinuie unele detalii relative la stăpînul său și în final să-i propună un plan de acțiune Rezultatul : d-l Guarcin se duce la Barre-y-va și organizează cu pădurarul Vauchel mutarea celor trei sălcii De-acum încolo rîul face parte din parcela care într-o zi sau alta o va mosteni doamna Guercin.

Totul se combină astfel între cei doi oameni, încet, căci lor le lipsesc elementele adevărului Rîul se află chiar în centrul operațiilor viitoare Aurul este acolo, undeva. Dar cum ă rezolve problema fără explicațiile pe care le-a promis d-l Montessieux si pe care Arnold și D-l Guercin nu reușesc să le descopere ?

O singură informație, dacă exista una și dacă ea contribuie la afacere : seria de cifre însemnată la sfîrșitul testamentului de d-l Montessieux. Este puțin și asta presupune că d-l Guercin nu i-a găsit niciodată semnificația

și chiar că nu i-a dat niciodată importanță Totuși, trebuie să lucreze. Eventuala căsătorie a Catherinei precipită lucrurile Cele două surori decid să se instaleze aici. Cu atît mai mine. Arnold va fi pregătiţ. El corespondează cu d-l Guercin. Acesta sosește, îl plătește pe secretarul notarului, Femeron, face în așa fel ca să-i dea însemnătatea sa testamentului introducîndu-l în dosarul Montessieux, și începe investigațiile în parc...

— Și moare asasinat de servitorul Arnold ! strigă ironic Béchoux aruncînd aceiași obiectie pe care o arătase deja în timpul primei dezbateri.

Și Béchoux adăugă :

— De servitorul Arnold, care se afla pe pragul bucătăriei cînd omorul fu comis si care mă urmărea cînd mă îndreptam spre porumbar, de pe pragul căruia trăsese un foc de revolver !

— Te repeți, Béchoux, spuse Raoul. Și eu mă voi repeta răspunzîndu-ti că servitorul Arnold nu l-a ucis pe d-l Guercin

— În acest caz, arată-ne vinovatul. Sau este cu adevărat Arnold — și vă afirm că nu — sau este un altul și tu nu ai dreptul să-l acuzi pe Arnold de o crimă pe care nu a comis-o

— Nu este o crimă.

— D-l Guercin nu a fost asasinat ?

— Nu.

— De ce a murit ?

— De un guturai ?

— A murit ca urmare a unei serii de întîmplări funeste declanșate de d-l Montessieux

— Haida-de, iată că vinovatul era d-l Montessieux, care nu mai exista de aproape doi ani.

— D-l Montessieux era un om cu toane și un inspirat și asta este toată explicația. Stăpîn al aurului, nu admitea ca un altul să-și poată însusi din ceea ce el cercetase atîta și din ceea ce, în sfîrșit, descoperise. Închipuieste-ti că un avar ar îngrămădi în subsolul porumbarului un tezaur inestimabil si că d-l Montessieux l-ar putea crede inepuizabil ; nu te gîndesti că acest avar și-ar lua toate precauțiile pentru a apăra toate bunurile sale în timpul absentei sale ? Or, în ultimii ani din viața sa d-l Montessieux, nu mai putea suporta iarna destul de aspră de pe malurile Senei și în timpul verii care precedă moartea sa, profită

de firele electrice pe care fiul Vauchel le pusese în laboratorul său subteran, pentru a instala singur, în mare secret, un sistem capabil de a apăra automat și mecanc. intrarear porumbarului. Era suficient ca un intrus să încerce să deschidă ușa pentru ca un revolver plasat la înălțimea omului să tragă asupra lui și să-i atingă din plin în piept. Aceasta era, matematic, de neînlăturat. Înaintașul său decedat, d-l Montesseux, pentru mai multă siguranță, făcu să se pună, de fiecare parte a punții șubrede o pancardă cu această inscriptie : „A se repara. Trecere periculoasă". Apoi, la fel ca la sfîrșitul fiecărei luni de septembrie, încuie casa, luă cu sine cheile și plecă la Paris cu Arnold și Catherine. În aceeași seară murea de o congestie

Nu mă îndoiesc că nu ar fi vrut să lase instructiuni pentru ca, în caz de deces, nimeni să nu încerce să pătrundă în porumbar, fără să blocheze sistemul Dar nu a mai avut timp pentru asta, ca si pentru a dezvălui secretul aurului. Se scurseră douăzeci de luni O întîmplare vru ca nimeni să nu încerce să deschidă porumbarul, nimeni neîncercînd, evident să se aventureze pe podul șubred al insulei O altă întîmplare vru ca umiditatea să nu întrerupă nici firele electrice, nici gloantele din revolver Pe scurt, cînd d-l Guercin, aflînd de Catherine că, traversa frecvent puntea,, riscă și el la rîndu i, se apropie de porumbar, a cărei ușă deschizîndu se, el primi un glonț în piept Și astfel, el nu a fost asasinat, ci a murit ca victimă hazardului Cele două surori îl consultau cu o atentie pînă la pasiune si convingerea lui demonstra că nu se înșela Béchoux devenise posomorît Servitorul aplecat înainte nu-și lua ochii de la Raoul l'Avenac. Acesta reluă :

— Arnold cunoștea acea capcana întinsă După ăte știu, nu mergea niciodată, în insulă. Neîncredere gîndită ? Abtinere întîmplătoare ? Nu știu nimic despre asta În tot cazul după moartea d-lui Guercin rămînea singurul șef al complotului destinat să captieze comorile d-lui Montessieux. Justiția reprezentată prin judecătorul de instrucție nu înțelegeau nimic din cele făcute și, nu mai mult, politia reprezentată prin brigadierul Béchoux, care în toate aceste circumstante, trebuie s o spun, se arăta de o suficiență deplorabilă...

Béchoux întrerupse, ridicînd umerii :

— Vei pretinde de a fi ghicit aceasta, tu, la moment ?

— Chiar la minut. Din moment ce nu era nimeni aici pentru a comite crima, înseamnă că ea se comisese singură. De la aceasta pînă la a înțelege situația nu era decît un pas. Și eu l-am sărit numaidecît examinînd firele electrice și revolverul. Deci, pentru a reveni la d-l Arnold, el era liber să lucreze după obiceiul său, înlăturînd mereu pericolele care puteau surveni. Astfel Dominique Vauchel, care lucrase cu d-l Montessieux, știa cîteva lucruri și trebuia să fi ghicit alte cîteva. Deși puțin vorbăreț, el îi spusese mamei sale și bătrîna nebună trăncănea aiurea despre celei trei „sălcii" și despre pericolele la care era expusă Catherine. Trebuia deci să fi fost prevăzătoare.

— Și pentru ce, rînji Béchoux, Arnold a început prin a se debarasa de Dominique Vauchel, apoi de mama Vauchel ?

Raoul bătu din picior și pronunță cu o voce puternică:

— Ei bine, nu, asta te înșeală, Arnold nu este un asasin.

— Totuși, Dominique și masa sa au fost uciși.

— El nu a ucis niciunul, spuse Raoul cu aceeași furie. Arnold nu a ucis pe nimeni, dacă se numește ucidere comiterea unei crime cu premeditare.

Béchoux se încăpățînă :

— Totuși, este chiar ziua în care Catherine Montessieux avea întîlnire cu Dominique Vauchel — și cineva care era ascuns, Arnold sau un altul, a auzit de această întîlnire — în acea zi Dominique Vauchel a fost strivit sub un copac.

— Și apoi ? Nu este un accident foarte natural ?

— Deci coincidență ?

— Da.

— Ezitarea doctorului ?

— Eroare.

— Măciuca găsită ?

— Ascultă-mă, Théodore, spuse Raoul cu o voce mai cumpănită. La urma urmelor tu nu ești atît de cretin pe cît vrei să lasi să se creadă și vei sesiza valoarea raționamentului meu. Moartea lui Dominique Vauchel a precedat-o pe aceea a D-lui Guercin, dar ea a fost unul din acele incidente care, cu transplantarea celor trei sălcii și prezicerea mamei Vauchel, au speriat-o cel mai mult pe

Catherine Montessieux. Presupun că, la acea vreme, s-a produs în spiritul d-lui Guercin și a lui Arnold o oarecare clarificare relativă la testament sau, mai puțin la explicațiile care trebuiau să fie adăugate de d-l Montessieux. Poate că enigma cifrelor înscrise pe document este cea care a hotărît. În tot cazul, un alt plan s-a impus servitorului Arnold, un plan fondat pe această teroare crescîndă, pe care moartea d-lui Guercin trebuia s-o ducă la culme și imediat, chiar în ziua acestei morți, mama Vauchel, devenită cu totul nebună, era ascunsă în frunze fără a-i fi posibil să recunoască punerea la cale a morții. Și, la cîtva timp după aceasta, sărmana nebună cădea de pe scară fără a fi posibil să se afirme un alt lucru decît intenția de a o face să cadă de pe scară.

— Fie, strigă Béchoux, dar care este planul servitorului Arnold? La ce vrea el să ajungă?

— La aceea ca toată lumea să părăsească acest castel El a venit aici pentru a lua aur. Dar el a întrezărit că nu va lua acest aur, că nu va putea îndeplini munca necesară pentru a-l lua decît dacă va fi părăsit castelul, astfel ca nimeni să nu-l poată supraveghea Castelul trebuie să fie gol înaintea unei date fixe, care este 12 septembrie și, pentru a obține aceasta trebuie să creeze aici o atmosferă de spaimă care în mod fatal le va obliga pe cele două surori să plece. El nu le va ucide, deoarece nu are instinctele unui ucigaș. Dar le va alunga de aici Și, într-o seară el intră pe fereastră în camera Catherinei și o apucă de gît. Atentat, vei spune Da, dar atentat simulat El o apucă de gît, dar nu o ucide Avea timp pentru asta Dar, la ce bun? Nu este acesta scopul lui Și fuge.

— Fie, strigă Béchoux mereu gata să cedeze, dar care mereu se răzvrătea. Fie. Dar dacă era cu adevărat Arnold cel pe care l-am deosebit în parc, cine a tras cu pusca asupra lui din propria-i cameră?

— Charlotte, complicea lui! În caz de alertă era lucrul înțeles între ei. Arnold face omorul Cînd noi sosim, mai nimeni El se afla din nou sus, în camera lui, iar noi îl întîlnim cînd coboară din nou, cu pușca în mînă.

— Dar pe unde s-a urcat din nou?

— Există trei scări, dintre care una la margine și de

care el se servește fără îndoială de fiecare dată cînd dă cîteo lovitură noaptea.

— Dar dacă el era cu adevărat vinovatul, n-ar fi fost atacat, și Charlotte cu atît mai mult !.

— Simulare ! Nu trebuie cu nici un preț să fie bănuit. El rupe o scîndură a podului și dinspre pentru a se scălda. O bîrnă a șopronului se desprinde, șopronul se prăbușește, dar Charlotte nu este atinsă, bineînțeles. Numai teroarea sporește aici. Cele-două surori nu vor să mai rămînă. Și cum ele ezită, o nouă agresiune, un foc tras prin geam asupra Bertrandei Montessieux, foc ce nu o atinge, bineînțeles. Castelul este închis. Ele se instalează la Le Havre.

— Arnold și Charlotte la fel, observă Béchoux.

— Și apoi ? E vor cere un concedui, iată totul, un concediu care le va permite să fie la castel pe furiș, pe 12, 13 și 14 septembrie. Și am astfel intuiția, sau mai degrabă convingerea obiectivă, că aceste date guvernează totul, că, dacă vă readuc pe amîndouă aici, conform hotărîrii notarului, este suficient să vă anunțați plecarea pentru 10 sau 11 sau mai tîrziu, avînd astfel liniște. De atunci, trei săptămîni de liniște. Castelul va fi gol...

Totusi data se apropie, Arnold se teme. Se teme cu atît mai mult cu cît Charlotte trebuie să-i raporteze cîteva rezerve pe care d-na Guercin care să le aibă. Plecarea nu este simulată ? Nu vor reveni pe negîndite ? Eu nu sînt capabil să neglijez plecarea El simte asta și se agită. Și, de această dată, lucrează cu mai puține scrupule. În clipa cînd va cîștiga bătălia, se va retrage din fața unui atac mai grav. Și cum spionează plimbările mele în barcă, într-o seară, face să se rostogolească un bolovan asupra mea... asupra mea și a celor două stăpîne care mă însoțeau fără știrea lui. Acolo, într-adevăr, are loc atentatul și dacă noi am scăpat, este numai printr-un miracol. Dar războiul s-a declarat. Eu sînt cu siguranță inamicul. Trebuie să mă suprime. Arnold mă pîndește, nu pierde unul din gesturile mele, nu se teme să se descopere pe jumătate, împingîndu-mă pe pista omului cu pălărie. Și atunci are loc agresiunea supremă unde el riscă totul pentru tot. După ce m-a atras spre ruinele serei, el m-a îngropat. Apoi ia mașina mea (căci știe să conducă, ceea ce vă ascunsese) se îndreaptă spre Paris, și vă trimite,

semnat cu numele meu, o telegramă care vă roagă pe amîndoi, să mă întîlniți. Dacă nu erați bănuitoare, el rămînea singur la castel, cum vroia. Supărat, furios, constatînd că am reușit să sap o galerie pe unde pot scăpa, face să cadă asupra mea tot molozul. Fără Charlotte, eram pierdut.

Din nou Béchoux se ridică :

— Vezi bine !... Fără Charlotte, tu însuți spui. Deci Charlotte nu are nici o vină în afacere.

— Este complicea lui, de la primul moment, pînă la ultimul.

— Nu, pentru că ea te-a salvat.

— O remușcare ! Pînă aici ea accepta totul de la Arnold, îl aproba și colabora în toate faptele sale. La momentul suprem, ea n-a vrut crima care se împlinea, sau mai mult, n-a vrut ca Arnold să fie criminal.

— Dar de ce ? Ce interes avea ?

— Vrei s-o știi ?

— Da.

— Vrei să știi pentru ce ea n-a vrut ca Arnold să fie un criminal ?

— Da.

— Pentru că îl iubește.

— Cum ? Ce spui tu ? Ce îndrăznești să spui ?

— Spun că Charlotte este metrasa lui Arnold.

Béchoux ridică pumni și urlă : minți ! minți !

XIV

DESPRE AUR

Lacheul Arnold urmărise argumentarea lui Raoul cu ochii din ce în ce mai pasionat. Cu mîinile fixate pe fotoliu, cu bustul pe jumătate ridicat pe braţe, cu faţa crispată de atenţie astfel încît cuvintele lui Raoul păreau să-l exaspereze minut cu minut, el asculta fără să sufle un cuvînt.

— Minţi! Minţi! continua să strige Béchoux. Şi este foarte urît să acoperi cu insulte o femeie care nu-ţi poate răspunde.

— Cum protesta Raoul, dar îi este permis să-mi dea toate răspunsurile pe care le vrea. Le aştept fără teamă.

— Te dispreţuieşte, şi ea la fel. Fie este inocentă ca Arnold la fel. Toate istoriile sînt poate juste şi nu mă mulţumesc chiar că sînt, dar, nu se aplică nici la unul, nici la celălalt. Ascultă, mă declar contra acuzaţiilor tale şi îi acopăr şi pe unul şi pe altul cu autoritatea şi experienţa mea. Ei nu sînt vinovaţi.

— La dracu! Ce te face să crezi?

— Probe!

— Una singură ţi-ar ajunge?

— Da, dacă nu poate fi înlăturată.

— Mărturisirea lui Arnold va fi o probă de neînlăturat?

— Zău?!

Raoul se aplecă de lacheu şi faţa în faţă, ochi în ochi, îl întreabă:

— Tot ceea ce am spus este adevărat, nu-i aşa?

Servitorul articulă înnăbuşit:

— De la primul pînă la ultimul cuvînt.

Și reluă, pe tonul stupefiat al unui om care nu înțelege.

— De la primul pînă la ultimul cuvînt. S-ar crede că ați asistat la toate actele mele și mi-ați citit toate gîndurile.

— Ai dreptate, Arnold. Ceea ce nu văd, ghicesc. Viața ta îmi apăru așa cum a trebuit să fie. Prezentul tău, explică trecutul tău. A trebuit să faci parte dintr-un circ unde exercitai meseria de acrobat, nu-i așa ?

— Da, da, răspunse Arnold, într-un fel de delir în care era ca fascinat de Raoul.

— Nu-i așa ? Știai să te întinzi, să-ți alungești corpul în așa fel încît să aluneci într-un butoi prea strîmt ? Datorită vîrstei tale, poți încă, la nevoie, să urci în camera ta prin exterior, ajutîndu-te de țevi și de strașină ?

— Da, da.

— Atunci, nu m-am înșelat ?

— Nu.

— În nimic ?

— În nimic !

— Și ești amantul Charlottei ? Nu la sfatul tău l-a vrăjit pe Béchoux, așa încît l-a făcut să vină aici, pentru a-ți permite să lucrezi după bunul tău plac, sub protecția poliției pe care o reprezenta ?

— Da... da...

Pe măsură ce servitorul confirma precizările date de Raoul, mînia lui Béchoux devenea mai violentă. Livid, nesigur, îl apucă de guler pe Arnold și, scuturîndu-l bolborosi :

— Te arestez... te predau Parchetului... vei răspunde de crimele tale în fata justiției.

Domnul Arnold dădu din cap și rînji vrajnic :

— Nu... nu-mi veți face nimic. Să mă predați înseamnă să o predați și pe Charlotte. Și nu ați voi asta. Și asta ar însemna de asemenea să se facă scandal și să se compromită d-na Catherine, d-na Guercin. Și la asta se va opune d-nul d'Avenac. Nu-i așa, domnule, d'Avenac, dvs., care sînteți șeful și de care Béchoux este forțat să asculte, nu-i așa că vă veți opune la întreaga acțiune împotriva mea ?

Părea să-l provoace pe Raoul și să accepte duelul în cazul în care acesta se va decide să-l combată. Raoul nu știa că Bertrande fusese complicea soțului ei și că cea

mai mică dezvăluire ar fi dat o lovitură teribilă afecțiunii celor două surori! A-l deferi justiției însemna rușine publică pentru Bertrande.

Raoul d'Avenac nu ezită. Afirmă :

— Sîntem de acord. Ar fi absurd să provocăm un scandal.

D-nul Arnold insistă.

— În consecință nu am de ce să mă tem de represalii ?

— Nu

— Sînt liber ?

— Ești liber.

— Și cum, pe scurt, am conlucrat pentru o parte însemnată la o afacere pe care un om de talia dvs. nu va întîrzia să o realizeze, deci am dreptul la o cotă parte personală din beneficiile viitoare ?

— Ah ! asta nu ! făcu Raoul rîzînd din inimă. Exagerezi, domnule Arnold.

— Este părerea dvs. nu și a mea. În tot cazul, eu insist.

Cele două silabe fură scandate puternic, și cu o voce care nu glumea. Raoul spionă fața îndîrjită a lacheului și se neliniști. Dușmanul avea deci în rezervă o armă secretă care îl autoriza să dicteze condițiile sale pînă la un oarecare punct ? Se înclină spre el și foarte jos :

— Șantaj, ai ? Cu ce titlu ? Pe ce te bizui ?

Arnold murmură :

— Cele două surori vă iubesc. Charlotte, care este o șiroată și jumătate, își are probele ei. Adesea există certuri foarte vii cu privire la dvs. Ele nu le cunosc motivele și nu știu chiar ceea ce se petrece în inima lor. Dar un singur cuvînt poate să le lămurească și ele vor deveni dușmance de moarte Pot să spun acest cuvînt ?

Raoul fu pe punctul de ai da un pumn viguros în semn de pedeapsă Dar el simți vanitatea unui asemenea gest. Și apoi, în fond, revelația lacheului îl tulbura peste măsură Sentimentele celor două surori nu-i erau străine. Chiar de dimineață Bertrande îl îmbrățișase cu o ardoare căreia el nu-i putea ignora cauza și vusese adesea impresia dragostei pe care i-o purta Catherine. Dar acestea îi stîrneau emotii profunde, confuze, pe cale el le lăsa în mod voit în umbră de teama de a nu le altera farmecul și gingășia.

„Să nu ne gîndim la asta, își spuse el. Totul se va vesteji în plină zi".

Și el strigă vesel :

— Zău, pe legea mea, d-le Arnold, argumentele dumitale nu sînt lipsite de valoare. Din ce era pălăria cea mare a dumitale ?

— Din pînză, ceea ce îmi permitea să-o pun în buzunar.

— Și enormii saboți ?

— Din cauciuc.

— Ceea ce îți permitea să mergi fără zgomot și să-i faci să alunece prin deschizăturile pe unde se strecura bustul dumitale de acrobat ?

— Întocmai.

— Domnule Arnold, pălăria dumitale din pînză și încălțămintea de cauciuc vor fi umplute cu pulbere de aur.

— Mulțumesc. Vă voi ajuta cu sfaturile mele pentru a descoperi aurul.

— Cu greu. Ați eșuat, buzunarul cearceafului pe care l-ați tîrît în rîu, este gol. Eu aș fi reușit. Un detaliu, totuși, al acestui subiect : Cine a descifrat enigma cifrelor aliniate de domnul Montessieux ?

— Eu.

— La ce dată ?

— Cu cîteva zile înaintea morții domnului Guercin.

— Și asta va condus ?

— Da ?

— Perfect... Bechoux !

— Ce ? mormăi polițistul, care încetase să mai fie violent

— Ești în continuare convins de nevinovăția amicilor tăi ?

— Aproape deloc.

— Minunat. Ei bine, ocupă-te atunci de ei, îngrijește-i, hrănește-i... și nu-i lăsa să iasă din salon înainte ca eu să-mi termin treaba. De altfel, „sărați", cum sînt, nu-i prea cred capabil să se miște timp de 48 de ore. Dar asta nu mă privește și ne vom lipsi de serviciile lor fiecare din noi făcîndu-și menajul. Noapte bună. Pic de somn.

Lacheul Arnold îl opri cu un gest :

— De ce nu vă încercați norocul chiar din seara asta?

— Haida-de, văd că ai lucrat fără să înțelegi și că n ai sesizat întregul înțeles al cifrelor aliniate. Căci asta

nu este o chestiune de noroc, domnule Arnold, ci o certitudine. Numai...

— Numai ?

— Nu prea bate vîntul astă seară.

— Atunc rămîne pentru mîine seară ?

— Nu, pentru umîine dimineaţă.

— Mîine dimineaţă !

Exclamaţia domnului Arnold probă că într-adevăr el nu înţelesese.

Dacă vîntul era un auxiliar dorit, Raoul fu favorizat. Toată noaptea l-a auzit şuierînd şi mugind. Dimineaţa, de-abia îmbrăcat, Raoul văzu, de la ferestrele culoarului, cum răsturna copacii şi se năpustea dinspre vest, de-a curmezişul văii Senei, violent, neînduplecat, tumultuos, tulburînd fluviul larg care veşea întru întîmpinarea su.

În salon Raoul le găsi pe cele două surori. Ele pregătiseră micul dejun. Béchoux sosea din sat cu pîine, unt şi ouă.

— Sînt pentru amicii tăi, aceste provizii ?

— Pînca le va fi de ajuns, făcu Béchoux cu un aer crud.

— Ei, drace, s-ar zice că eşti mai puţin entuziast...

— Două, canalii mormăi el. Le-am legat cătuşe pentru a fi mai sigur. Şi am închis uşa cu cheia. De altfel, ei nu pot merge.

— Le-ai pus comprese în locurile sensibile ?

— Eşti nebun. Să se descurce !

— Atunci ne însoţeşti ?

— Zău !

— Minunat ! Iată-te revenit de partea bună a baricadei.

Ei mîncară cu poftă.

La ora nouă, încercară să iasă afară, sub o, ploaie atît de violentă, încît se confunda cu norii joşi care antrenau suflul furtunii, o furtună de cataclism care părea să caute obstacole pentru a le nimici.

— Asta este mareea, spuse Raoul. Ea se anunţă cu lovituri de trăsnet. Cînd vijelia va trece cu valul fluxului urcînd, ploaia se va diminua.

Trecură podul şi cotind spre dreapta, în insulă, ajunseră la porumbar. Din propria-i iniţiativă, Raoul făcuse în luna anterioară o cheie pe care o purta mereu la el.

Deschise. În interior, firele electrice, restabilite de el, funcționau. Aprinse.

Un lacăt solid ținea închis canatu chepengului pivniței. Avea de asemenea o cheie.

Subsolul era iluminat. Cînd cele două surori și Béchoux coborîră, el zăriră un taburet și Raoul le arătă, pe peretele opus scării, o sită din sîrmă subțire cu ochiurile apropiate ca la canavaua de tapiserie și care acoperea aproape toată lungime peretelui, pe o înălțime de maximum 40 cm. Un cadru de fier o înconjura.

— Ideea domnului Arnold, spuse el, nu era rea. Cu două cearceafuri cusute unul de altul și formînd buzunar, el bara rîul Dar cearceafurile, înnotînd nu ajungeau la fund ceea ce era esențil. Acest inconvenient se rezolvă cu cadrul construit de domnul Montessieux.

Urcă pe taburet. La partea superioară a pivnitei, situată la un metru deasupra nivelului apei, se afla o gaură în zid alungită, închisă de un geam prăfuit. Deschise. Vîntul, răcoarea de afară, pleoscăitul apei, intrară dintr-o dată. Cu ajutorul lui Béchoux, el trecură cadrul prin această faură, introducînd montantii în doi pari înfipți de fiecare parte a rîului l' Aurelle și scobiți de obloane culisante și-l lăsă să cadă.

— Ei bine, spuse el, asa arătă adîncul închis, ca printr un fileu de pescuit care capturează pesti. Notații de altfel că, dacă sita a fost fabricată recent, parii prevăzuti cu culise datează de mult, poate de un secol sau două În secolele XVII, XVIII boiernasii de la Barre-y va, manevrau deja tot acest sistem care trebuia să fie mai complicat decît cel pe care îl vedem noi

Iesiră din turn Ploua mai putin. Pe maluri, printre pietre si nămol, se ivea capul uzat a doi pari. Dacă mai existau si altii nu se remrea în mod deosebit.

În această clipă l'Aurelle foarte joasă, se oprise să curgă către Sena. După un moment de echilibru, se dădea lupta între apa care vroia să-și urmeze cursul său obișnuit și apa care începe să se reverse din marele fluviu, a cărui efervescență produsă de spargerea valului de flux învolburat se auzea ca un vacarm. Sub creșterea formidabilă a mareei, pe care vîntul o ridica și o spulbera, valul enorm trebuia să se întindă si să se spargă în Sena, umplînd valea de vîrtejuri, de munți de apă care se revărsau și se învolburau.

Şi l'Aurelle, nehotărîtă, invadată la rîndul ei de valul irezistibil unde marea şi Sena se uneau, umflată de această undă mai puternică decît ea, cedă teren, se retrase, fu învinsă, absorbită şi pe neaşteptate pribeagă, se întoarse spre izvorul ei.

— Ce fenomen straniu ! strigă Raoul. Avem noroc. E rar, sînt sigur, ca el să se producă cu această amploare şi atît de violent. Nu trebuei să pierdem nici un detaliu, dacă vrem să înţelegem totul.

Repetă :

— Să înţelegem totul ! Sînt întradevăr cîteva minute în care toate motivele determinante se vor vedea cu ochiul liber.

El traversă insula alergînd şi, trecînd pe celălalt mal, escaladă panta care conducea în vîrful stîncilor. Oprindu-se în locul în care d-nul Arnold îi scăpase printre mîini, se aplecă deasupra defileului. Strangulată între stînci şi Movila Romanilor masa de apă urcase pînă la jumătatea falezei, ocolea pe jumătate Movila şi se tulbura în această cuvă de unde nu putea să scape decît printr-o ieşire strîmtă care o lăsa să cadă într-o cascadă mică pe crîngul celor trei sălcii.

Şi alte mase dădeau năvală, crescute de vînt şi umflate de rafalele de ploaie care azvîrleau drept valuri imense de nori înnebuniţi.

Béchoux şi cele două surori se strîngeu în jurul lui Raoul şi priveau ca şi el. El murmura fraze scurte în care gîndirea lui se exprima în cuvinte desperecheate.

— E tocmai bine, tocmai ceea ce presupunem. Dacă evenimentele continuă potrivit ipotezelor mele, se va explica totul. Şi asta nu poate fi altfel... Dacă ar fi altfel, nu ar avea logică.

Se scurse o jumătate de oră. Departe, pe Sena, a cărei curbă imensă se zărea, marea bătălie se îndrepta, antrenînd escorta ca de furtună şi averse şi lăsînd în urma ei un fluviu lărgit, scuturat de frisoane, dar a cărui năpustire devenea mai puţin rapidă.

O jumătate de oră, încă. Rîul, el însuşi, se potolea mai repede. Se imobiliza sub ofensiva, timidă încă, a izvorului care căuta să-şi reia cursul său normal. Aproape încercuită, Movila Romanilor se golea de apa care o invadase şi curgea şiroaie prin sute de jgheaburi ce străbăteau în lungul pămîntului aşternut cu verdeaţă şi între crăpă-

turne fundațiilor. Foarte repede, nivelul scăzu: l'Aurelle își acceleră cursul ca aspirată din nou de fluviul în care se pierdea.

Și totul își reluă aspectul cotidian. Ploaia încetase.

— Iată, spuse Raoul. Mu m-am înșelat.

Béchoux, care nu pronunțase un cuvînt, obiectă:

— Pentru ca să nu te fi înșelat, ar trebui ca aici să fie pulbere de aur. Ai întins rețelele, ai reluat, după modul în care trebuia preluată, tentativa lui Arnold — pretinzi că elementele te-au favorizat. Consecința matematică: aur. Unde este acest aur?

Raoul îl luă în zeflemea.

— Este mai ales ceea ce te interesează, aud?

— Vezi bine! Și pe tine?

— Nu pe mine. Dar admit perfect că te situezi în acest punct de vedere.

Coborîră din nou calea stîncilor și se reîntoarseră în insulă, lîngă potumbar.

Raoul mărturisi:

— Nu prea știu cum domnul Montessieux își efectua rezoltările, nici dacă el le putea efectua integral. Îmi imaginez de altfel că ele trebuiau să fie puțin numeroase, având în vedere complexitatea condițiilor necesare. În tot cazul, el dispunea cu siguranță de mijloace deja existente, stăvilare, țevi de scurgere, etc., dar timpul nu mi-a permis să caut și să îmbunătățesc. Cel mult, am descoperit sita pentru a stabili și barajul și în podul castelului ceea ce se numește plasă suport de prins peste. Dă-mi-o Béchoux. Este acolo, pe pămînt, la piciorul acestui copac.

Era, întradevăr, o plasă cu un cerc de fier și o rețea, dar o rețea de metal cu ochiuri imperceptibile, ca cele ale sitei.

— Béchoux, nu-ți place tare mult să cobori în rîu?

Nu? Atunci pescuiește, dragul meu și răzuie fundul pe toată lungimea sitei-stăvilar.

— Din partea izvorului?

— Da, ca și cum rîul curgînd în direcția sa adevărată, a cărat cu sine pulbere de aur care se lipește de sită.

Béchoux ascultă. Canalul era lung. Punîndu-și picioarele pe un bolovan al rîului, el putea atinge aproape tot rîul.

Întoarse, aduse cu sine rețeaua, tîrînd totodată și cercul de fier.

se înghesuira cu toții. Momentul era solemn. Previziunile lui Raoul erau oare juste? Oare, de pe acest pat fin de prundiș și de ierburi acvatice, domnul Montesicum ridicase prețioasa sa pulbere?

Béchoux își termină treaba și ridică plasa.

În rețeaua de metal erau pietricele fine, ierburi și nisip, dar granule care luceau. Acestea erau pulbere și câteva grăunțoare de aur.

XV

BOGĂȚIILE PROCONSULULUI

— Acultă, spuse Raoul intrînd în salonul castelului, unde lacheul si Charlotte, legați pe două canapele depărtate una de alta, nu păreau prea mulțumiți, vezi, domnule Arnold, iată o parte din ceea ce ți-am promis, cu care îți voi umple jumătate din pălărie. Pentru rest nu vei avea decît să răzui rîul în locul pe care ți-l va indica prietenul tău Béchoux și astfel îți vei umple micii tăi saboți de Crăciun.

Ochii servitorului scînteiară. Se vedea deja singur în domeniu și continuînd recoltări fructuoase pentru că poseda secretul d-lui Montessieux.

— Nu te bucura prea mult, spuse Raoul. Mîine... astă seară... voi seca sursa prețioasă si va trebui să te mulțumești cu cadoul convenit

Ei se retraseră în camerele lor pentru a-și schimba hainele care erau ude leoarcă. Dejunul îi readuse pe toti Raoul vorbi vesel despre tot felul de lucruri Dar Béchoux ardea de nerăbdare să știe mai mult, îl năpădea cu întrebări.

— Astfel, evenimentele pun în lumină un fapt care se poate rezuma în aceste cîteva cuvinte · rîul este aurifer într-un fel constant, dar în cantități infime. Sub acțiunea cîtorva elemente și a cîtorva date el, rostogolește pepite mai groase care se acumulează maiales în jurul turnului Asa e bine, nu ?

— Deloc, dragul meu N-ai înțeles măcar un cuvînt. Asta este credința veche a proprietarilor de la Barre-y va, credință transmisă d-lui Montessieux sau redescoperită de el. Este si credința d-lui Arnold Dar cînd ai un spirit constructiv, ceea ce nu este cazul tău, nu te oprești

la jumătatea drumului, ci mergi pînă la limitele extreme ale adevărului. Ori, eu, am un spirit constructiv și sînt primul care, în această afacere, nu s-a oprit la jumătatea drumului. Să facem drumul împreună, Béchoux.

Raoul trase din buzunarul său o foaie de hîrtie pe care se găseau cifrele aliniate de d-nul Montessieux și le citi cu voce tare : „3141516913141531011129121314."

— Dacă se examinează atent acest document, se observă — d-nul Guercin și Arnold au irosit luni și luni fără a observa — se observă că cifra unu revine o dată la două și că se pot forma patru serii de numere de două cifre care merg în creștere și care sînt separate de două ori printr-un trei și de două ori printr-un nouă. Suprimă aceste cifre intermediare și obții : „14.15.16. — 13.14.15 — 10.11.12. — 12.13.14."

— Foarte natural, printre ipotezele care-ți vin în minte, ești gata să crezi că aceste numere sînt date și că cifrele trei sau nouă care le separă reprezintă anumite luni, luna martie și luna septembrie. Or, aceste luni erau cele în care d-nul Montessieux se găsea regulat aici. În fiecare an, el petrecea o parte din martie la Barre-y-va, și nu pleca decît în a doua jumătate a lunii septembrie. Se poate admite deci că, înaintea plecării sale acum doi ani, d-nul Montessieux să fi adnotat, pentru aducere aminte, cele patru viitoare grupe în care rîul se va revărsa sau ar putea să dea puțin din aurul său, adică numerele 14, 15, 16 martie și 13, 14 și 15 sepembrie în ultimul an, apoi 10, 11, 12 martie și 12, 13 și 14 septembrie din acest an. Ieri, 12 septembrie, astăzi, 13 și iată pe ce și-a construit planul de acțiune d-nul Arnold Pentru el, d-nul Montessieux sprijinindu-se pe date vechi, pe tradiții vechi de mai multe secole, lucra cu date fatidice și verificate de experiență. Din moment ce el a cules aur la o asemenea dată și știe că îl va culege la aceleași date, Arnold nu se îndoiește. La rîndul său, el va lucra.

Béchoux făcu observația :

— Ei bine, Arnold nu se înșela. Perioadele notate de d-nul Montessieux sînt cele bune.

—Pentru ce sînt ele cele bune ?

— Pentru motive pentru care nu le cunosc.

— Idiotule! Pentru motive pe care le-am prezentat de la început.

— Care?

— Sînt datele marilor maree, triplu imbecil ce ești. Înseamnă echinocțiile de primăvară și de toamnă. De două ori pe an, valul uriaș merge în susul Senei cu mai mare violență dimineața și seara timp de mai multe zile. Adaugă la aceasta că sînt maree de echinocții mai mari decît altele, că vîntul poate spori încă enormitatea stăvilarului și vei înțelege că sînt necesare pentru a reuși, circumstanțe deosebite care nu se prezintă decît rar

— Și cînd ele se prezintă, spuse Béchoux, după ce reflectă cu chibzuială, particulele de aur care înoată în rîu sau care zac în orice găuri sînt puse în agitație și se depun în locul pe care-l cunoaștem

Raoul lovi masa cu pumnul.

— Nu, nu, nu, de o mie de ori nu. Nu este așa. Asta este eroarea comisă de ceilalți care au cunoscut secretul și care au profitat. Adevărul este altul.

— Explică-te.

— Nu există într-adevăr în țara noastră rîuri care să conțină aur. Poate exista aur într-un rîu, dar nu în mod natural. Nu este aceasta o calitate a nisipului care se rostogolește în adînc, sau a pietrelor care acoperă albia

— În acest caz, de unde vine acel pe care noi l-am văzut?

— De la o mînă care l-a pus acolo.

— Ce spui? Ești nebun! O mînă care își va reînnoi provizia de fiecare dată cînd marea maree o va epuiza?

— Nu, ci o mînă ce ar fi plasat acolo o așa provizie, că nici o serie de mari maree nu ar putea să o epuizeze. Nu există zăcăminte de aur produse de forțe fizice sau chimice, ci zăcăminte de aur îngrămădite de oameni. Noi nu ne aflăm în fața unei fabricații, cum ar fi vrut să facă să se creadă domnul Montessiuex, nici o producție spontană cum el credea și cum alții au crezut-o, ci în fața unei foarte simple comori, o comoară care se scurge puțin cîte puțin, cînd cîteva condiții sînt îndeplinite. Începi să înțelegi, Béchoux?

Béchoux meditâ, cîteva clipe și răspunse:

— Nu-mi pică fisa deloc. Precis.

Raoul surîse, privi la cei două surori care l-ascultau cu pasiune și precizâ :

— După mine, există ceea ce se poate numi o operație în doi timpi. Timpul 1 : o comoară considerabilă este depusă într-un astfel de loc, într-un recipient solid închis ermetic. Ea stă aici de zeci, de sute de ani... pînă în ziua în care se produc fisuri în recipient și în care, sub acțiunea forțelor exterioare survenind la intervale îndepărtatate, scapă părticele din conținut. Acesta este timpul 2. Cînd a sosit acesta pentru prima dată ? Cine culese pentru prima dată puțin din acest aur scăpat ? Nu știu. Dar nu mi se pare imposibil să se poată ști aceasta studiind arhivele locale, acelea ale uarohiilor sau ale familiilor nobile.

— Știu eu, spuse Catherine surizînd.

— E adevărat ? strigă cu aprindere Raoul d'Avenac.

— Da Bunicul poseda — și cred că este la Paris un plan al domeniului care datează din 1750. Or, rîul nu este desemnat acolo sub numele de L'Aurelle. El se numea încă în 1759 Beesalé (gură sărată).

Raoul triumfă.

— Proba e formală Astfel nu pare să fie mai mult de un secol și jumătate de cînd evenimentul s-a produs și de cînd „gura sărată", adică rîul sărat, a devenit L'Aurelle (auritul) pentru motive care au impus putin cîte puțin această schimbare a numelui. De atunci, aceste motive se uitară, fără îndoală, din cauza raritătii faptului Dar faptul însuși persistă și îi furăm martori astăzi

Béchoux părea convis. Spuse .

— Ți-am cerut să precizezi ai precizat Îți cer acum să închei.

— Închei, Théoore. Tocmai ai văzut pe ce punct se situează denumirile, mai ales în satele unde numele unui loc, unei coline, unui curs de apă, își trag întotdeauna originea de la o cauză reală și se perpetuează dincolo de timpuri, cînd această cauză este uitată Această regulă invariabilă mi-a purtat atenția, chiar din primele zile, asupra Movilei Romanilor și pentru aceasta, chiar din primele zile am examinat formațiunea acestei movile. Nu era o movilă naturală, ci un morman arti-

ficial în formă de trunchi de con, cu o temelie de piatră de zidărie și așezări alternative de pămînt și de pietre. Aceasta servea, în general drept loc de înmormîntare și în centru erau practicate camere funerare. Dar erau folosite de asemenea pentru a ascunde aici arme sau cufere cu argintărie și aur. Imediat am recunoscut aici cea ce romanii numeau un tumulus. Cu secole, tumulusul acesta s-a îndesat și fără îndoială că s-a prăbușit în interior. O vegetație deasă îl acoperea și, din tot trecutul său nu rămînea decît acest nume de Movila Romanilor. Nu are importantă ! Mereu atenția mea rămînea în așteptare.

Și poate cu acest prilej încoți în mine ideea unei comori, idee care se combină cu aceea a curgerii posibile a metalului prețios. Conformația tumulușului, înconjurat aproape în întregime de un cot al rîului dădea autoritate ipotezei mele. Și ați văzut adineauri cu cîtă precipitare am căutat să o verific. Văzusem corect. Apa urca, forma, între faleză și Movilă, o cuvă, ca un rezervor întotdeauna mai ridicat. Cînd fluxul se liniști, cînd rîul începu să coboare, acest rezervor trebuia să se golească în mod forțat prin toate ieșirile posibile, adică prin toate fantele, scobiturile, fisurile, crăpăturile care găureau Movila ca un filtru. Rezultatul : în trecere, apa antrenă în urma ei tot ce este pulbere și granule mărunte. Aceasta am cules noi lîngă bariera de sită.

Raoul tăcu. Strania istorie apărea tuturor, cu adevărat, în fond atît de simplă și de logică și nici unul dintre ei nu avea de gînd să emită cea mai mică obiecție. Béchoux murmură :

— Era o ascunzătoare cu totul nesigură... acest tumulus încercuit uneori de apă.

— Ce știm noi ? exclamă Raoul. Estuarul Senei a suferit mereu transformări profunde și, la acea vreme, tumulusul se afla poate mai izolat, mai puțin accesibil puterii mareelor. Și apoi, nu se ascunde o comoară pentru eternitate : se ascunde în favoarea cuiva care ar avea în aceasta bucuria și supravegherea și care ar fi e-o datorită unor amenințări neprevăzute. Dar adesea secretul, transmis la început cu regularitate sfîrșește prin a se pierde. Amplasarea exactă a lăzii de fier nu mai este cunoscută și, mai mult, nici cuvîntul care

deschide lacătul. Amintiți-vă de comorile regilor Franței, închise în l'Aiguille d'Etretat [1]. Amintiți-vă de comorile religioase ale evului mediu îngropate de abatele de Jumièges [2]. Ce rămase din toate acestea? Legende pe care un spirit mai avizat decît altele le-a convertit într-o zi în realități. Ei bine, astăzi, în acest ținut Caux, vechi ținut al Franței în care istoria a fost întotdeauna propice marilor aventuri și amestecată în marile secrete naționale, ne ciocnim de una din aceste probleme pasionate care dau tot interesul vietii

— Ce presupui tu?

— Aceasta. Dată fiind apropierea de Lillebonne (Iulia — bona la romani, capitală importantă și al cărui teatru antic probează vitalitatea în timpul perioadei galo-romane), vreun proconsul avîndu-si drept casă de țară vila de la Radicatel, și-o fi ascuns bogățiile personale, fructul jafurilor sale, transforma-te în pulbere de aur, în acest vechi tumulus, construit poate de armatele lui Iulius Caesar. Și apoi, el o fi murit în cursul vreunei expediții sau în urma vreunei orgii, fără să fi avut timp să transmită secretul său copiilor sau prietenilor După aceea, ca în întreg haosul evului mediu, după toate zbuciumările din țară, lupte împotriva oamenilor din Est, împotriva celor din Nord, împotriva Angliei Totul a dispărut în întuneric Chiar mai mult, în legendă Oricum, nu se pune problema. De abia o urmă a trecutului care apare în secolul al XVIII-lea... puțin aur care curge. Apoi drama care se pregătește... domnul Montessieux .. domnul Gurcin

— Și tu care apăreai! murmură Béchoux pe acel ton de admiratie aproape mistică pe care-l lua adesea vorbind despre Raoul.

— Și eu care apăream! repetă Raoul cu voioșie

Cele două surori îl priviră și ele la fel, cum se privea un personaj de esență specială în afara proportiilor umane.

— Și acum, spuse el, ridicîndu-se, la lucru Ce a mai rămas din tezaurul proconsulului? Poate nu mare lucru, fie că fusese la origine destul de neînsemnat, fie

---

1 — vezi romanul „Piscul săpat".

2 — vezi romanul „Contesa de Cagliostro".

că mareele l-au dizolvat puțin câte puțin și l-au dus nu se știe unde. Dar, în sfîrșit, să încercăm să probăm.

— Cum ? spuse Béchoux.

— Deschizînd tumulusul.

— Dar este muncă de mai multe zile. Trebuie să scoatem arborii din rădăcini, să deschidem tranșee, să săpăm, să transportăm pămîntul. Și cum nu putem începe fără ajutorul nimănui...

— Este o muncă de o oră sau două, cel mult trei.

— Oh ! oh !

Negreșit ! Dacă admitem că tumulusul a fost folosit drept cufăr, trebuie să admitem că un cufăr nu se plasează în inima pămîntului, ci într-un loc care, fiind în întregime invizibil și nebănuit, să fie ușor accesibil. Or, făcînd săpături printre mărăcini, am constatat că prima temelie de piatră situată la un metru de sol depășea puțin și constituia evident, odinioară, un drum circular îngust. Pe lîngă acestea, vă dați seama că din această parte din fața castelului și sub pături de iederă groase, se află un fel de adîncitură, de încintă rotundă care trebuia să adăpostească cîteva statui ale Minervei sau Junonei, așezate acolo împreună ca paznici sau ca însoțitori. la un tîrnăcop, Béchoux. Fac și eu la fel și, dacă nu mă înșel, nu vom mai întîrzia să cunoaștem soluția problemei.

Se duseră în șopron unde erau încuiate unelte de grădinărit, aleseră două tîrnăcoape și, însoțiți de tinerele femei, se îndreptară spre împrejurimile Movilei Romanilor.

Rădăcini și mărăcini, uzi încă, fură smulse, țărîna eliberată, rotonda descoperită și pietrele, care formau temelia, lovite.

Acest meterz dărîmat făcu loc unui altuia, de lucrătură mai delicată, unde se observau încă urme de mozaic și legătura soclului pe care trebuia să se ridice statuia. Eforturile lor se concentrară în acest loc.

Apa șiroia din toate părțile și se întindea în mocirle care se scurgeau spre rîu. Aproape imediat unul din tîrnăcoape găuri peretele și trecu în gol. Ei măriră deschiderea. Raoul aprinse lanterna.

Așa cum prevăzuse, găsiră o scobitură destul de joasă, unde abia se putea sta în picioare și care, fără

îndoiala, servise drept camera funerară. Un stîlp central susținea plafonul. În jur se grupau trei din acele urcioruri provensale din pămînt smălțuit, cu burduf larg, care se mai folosesc încă în sudul Franței pentru a conserva uleiul. Cioburile unui al patrulea acopereau pămîntul lipicios. Granule de aur luceau.

Așa este cum spusesem, pronunță Raoul. Priviți Priviți acești pereți ai grotei... peste tot cu crăpături și distruși După fluxul marilor maree, încep infiltrațiile, se formează mici cascade, care sapă și își deschid ieșiri și granule de aur, particule de metal se strecoară prin aceste ieșiri.

Emoția le strîngea gîtul. Rămaseră un moment tăcuți în această redută sumbră unde cu cincisprezece sau douăzeci de secole înainte o ființă umană își pusese la păstrare bogățiile sale și unde, de atunci, nimeni nu pătrunse. Cîte mistere se acumulaseră acolo și, ce miracol de a se găsi acum acolo!

Cu vîrful tîrnăcopului său, Raoul sparse gîtul fiecăruia din cele trei ulcioare și le lumină rînd pe rînd cu un jet de lumină. Fiecare din ele era umplut cu aur foițe, aur în granule, aur în pulbere! Mîinile lui pline simulau doi pumni pe care îi lăsă să se scurgă și care scînteiază la lumina lămpii.

Bêchoux era atît de zguduit de acest spectacol încît genunchii săi se îndoiră și, fără să spună un cuvînt, se așeză jos, pe călcîie.

Cele două surori de asemenea se strîngeau. Dar nu vederea aurului le tulbura. Chiar mai mult, această impresie nu era puternică față de aceea de a încerca să se simtă în contul unei aventuri de acum douăzeci de secole, ale cărei peripeții, cel de altădată și cele din prezent, se derulau în fața ochilor lor descumpăniți. Nu, era altceva. Și cum Raoul le interoga cu voce joasă despre gîndurile lor secrete, una din ele răspunse:

— Ne gîndim la dumneata, Raoul... la omul care sînteți...

— Da, făcu cealaltă, la tot ce faceți, atît de ușor, jucîndu-vă... nu înțelegeam... E atît de simplu și atît de extraordinar...

El murmură — și fiecare din ele putu crede că numai ea auzie și că numai ei i se adresase:

— Totul este ușor, cînd iubești și cînd vrei să plîngi

Numai în astă-seară, prin tavoarea umbrei — se putea oare să fie spionat de afară? — Raoul își apropia mașina și doi saci mari plini de pocneau fură încărcați de la Movila Romanilor. Apoi, Béchoux și el astupară din nou scobitura din pămînt si, fără prea multă îndemînare, șterseră urmele muncii executate.

— În primăvara vitoare, spuse Raoul, natura se va însărcina să acopere din nou totul. Și cum pînă atunci, nimeni nu va intra în castel, nimeni nu va cunoaste niciodată, în afară de noi patru, secretul rîului

Vîntul se potolise. A doua maree din 13 septembrie fu slabă si se presupunea că cele două maree din 14 nu vor face să urce apa decît pînă la un nivel normal, fără ca Movila să fie înconjurată.

La miezul nopții. Catherine și Bertrande se instalară în masină. Raoul merse să-și ia adio de la D-l Arnold și Charlotte.

— Ei bine, puișorii mei, merge? Nu e prea rău să sezi? Drace, mi se pare că vei scînci încă, frumoasă Charlote Ascultați-mă, amîndoi... Vă las aici timp de patruzeci si opt de ore cu Théodore Béchoux ca infirmier, bucătăreasă extra, damă de companie și păzitor de ocnasi Pe lîngă aceasta, Béchoux se va însărcina să treacă rîul cu un pieptene fin pentru a răzui, după intenția voastră peliculele de aur După care, el vă va expedia, cu trenul, unde vreți, cu buzunarele umflate de pepite si de pepiti și sufletul plin de intentii bune. Căci nu mă îndoiesc de faptul că nu le-ați lăsa liniștite pe cel două stăpîne si că n-ati vrea să fiți spînzurati aiurea. S-a înteles, domnule Arnold?

— Da, declară acesta, limpede.

— De minune. Sînt sigur de buna ta credință Ai simtit în mine un domn care nu făcea glume și te-am speriat cît de putin, nu? Deci, fiecare pe drumul său. De acord și dumneata, amabilă Charlotte?

— Da, spuse aceasta

— Perfect. Dacă din întîmplare l-ai părăsi pe domnul Arnold...

— Ea nu mă va părăsi, mormăi lacheul.

— De ce?

— Sîntem căsătoriți.

Béchoux strînse pumnii și articulă:

— Ticăloaso ! și vroiam să te iau de nevastă.

— Ce vrei, dragul meu, spuse Raoul, dacă pe frumoasa copilă o distrează faptul de a fi bigamă !

Își antrenă tovarășii, îi luă de braț și formulă sever :

— Privește adevărul în față, Béchoux, decît să ai relații îndoielnice. Compară conduita noastră. Erau aici două persoane de calitate proastă și două nobile creaturi. Pe cine ai ale, tu, sprijin al societății ? Soiul prost. Pe cine am ales eu ? Nobilele creaturi. Ah ! Béchoux, ce lecție pentru tine !

Dar Béchoux se găsea într-unul din acele momente în care problemele de moralitatee nu prea interesează. Nu se gîndea decît la strania enigmă descifrată de Raoul și era confuz.

— Atunci, spuse el, ți-a ajuns să citești acest șir de cifre pe testamentul d-lui Montessieux pentru a ghici că era o succesiune de date, pentru a vedea raportul care exista între aceste date și cele ale marilor maree de echinocțiu care spărgeau un depozit de aur, pe scurt, pentru a descoperi adevărul ?

— Aceasta nu mi-a fost suficient, Bechoux.

— Ce ți-a trebuit încă ?

— Aproape nimic.

— Adică ?

— Geniu.

XVI

EPILOG

CARE DIN CELE DOUĂ ?

Trei săptămîni mai tîrziu, la Paris, Catherine se prezenta la domiciliul lui Raoul d'Avenac. O doamnă în vîrstă cu alură de intendent îi deschise.

— Este aici d-nul d'Avenac ?

— Pe cine trebuie să anunț, domnișoară ?

Catherine de abia avu timp să se întrebe dacă să-și spună sau nu numele Raoul apăruse și strigă :

— Ah ! dumneata, Catherine. Ce drăguț ! Dar ce este nou ? Ieri, la dumneata nu mi-ai anunțat această vizită.

Nimic nou, spuse ea... Cîteva cuvinte să vă spun... Cinci minute de conversație.

El o pofti să intre în cabinetul de lucru unde, cu șase luni înainte, ea venise șovăitoare și sfioasă, să implore ajutorul său Nu mai avea, firește, același aer de animal hăituit care îl mișcase pe Raoul, dar părea la fel de nehotărîtă Și începu prin a pronunța cuvinte care nu aveau legătură cu motivul care o adusese.

Raoul îi luă mîinile și o privi în adîncul ochilor. Era încîntătoare, fericită de a se simți lîngă el, în același timp surîzătoare și gravă.

— Vorbește, deci, mică și dragă Catherine. Știi ce încredere poți avea în mine și că îți sînt prieten... mai mult decît prietenul tău.

— Mai mult decît prietenul tău, ce înseamnă aceasta? murmură ea roșind.

La rîndul său el fu încurcat O simțea foarte tulburată gata să-i deschidă inima și de asemenea pe punctul de a fugi.

— Mai mult decît prietenul tău... spuse el, asta înseamnă că îţi sînt mai ataşat ca nimeni în lume.

— Mai mult ca nimeni în lume ? răspunse ea cu aerul naiv şi încăpăţînat.

— Da, desigur da, răspunse el.

Ea afirmă :

— Atîta poate, dar nu mai mult.

După o tăcere între ei, Catherine, dintr-o dată hotărîtă, spuse cu voce joasă :

— Am discutat mult, în tot acest timp, Bertrande şi cu mine... Pînă acum ne iubeam mult... dar viaţa... diferenţa de vîrstă... căsătoria Bertrandei ne separaseră. Aceste şase luni de criză ne-au pus mereu una lîngă alta... cu toate că avură loc între noi cîteva lucruri... care ar trebui, din contră...

Şi aplecă ochii, încurcată, dar îi ridică numaidecît şi cu dibăcie, termină :

— Între noi, Raoul, eşti dumneata... da, dumneata.

Tăcu. Raoul rămase indecis şi îngrijorat. Îi era teamă să n-o rănească pe ea sau pe Bertrande şi rolul său, dintr-o dată, îi părea penibil, aproape odios. Şopti :

— Vă iubesc şi pe una şi pe cealaltă.

— Aşa e bine, spuse ea cu aprindere, şi pe una şi pe cealaltă... pe una tot atît cît pe cealaltă, asta înseamnă nu mai mult pe una decît pe cealaltă

El protestă printr-un gest.

— Nu, nu, spuse Catherine... acceptă situaţia ta, aşa cum este. Sentimentele noastre pentru dumneata, ale Bertrandei şi ale mele, nu pot să nu vă fie cunoscute... dar le răspundeţi prin sentimente care nu se adresează decît amîndurora... Acolo, la castel, v-aţi luptat pentru ea şi pentru mine, pentru cauza noastră comună şi vă este imposibil să ne separaţi una de cealaltă. Or, cînd se iubeşte cu adevărat, nu este aşa. De la întoarcere, veniţi să ne vedeţi în fiecare zi şi noi aşteptăm, fără fals orgoliu, decizia dumitale. Dar, acum ştim că nu va fi nici o decizie. Ne veţi iubi mereu pe una la fel ca pe cealaltă Atunci...

— Atunci ? făcu Raoul, cu gîtul sugrumat.

— Atunci, vin din partea amîndorura să vă spun decizia noastră, pentru ca dumneata să nu poţi lua vreuna.

— Şi această decizie ?

— Este aceea de a pleca.

El sări în sus.

— Dar asta este absurd !... Nu aveţi dreptul... Cum Catherine, vrei să mă părăseşti ?

— Trebuie.

— Dar cu nici un preţ, protestă Raoul. Nu vreau.

— Pentru ce nu vreţi ?

— Pentru că te iubesc.

Ea îi închise gura cu un gest rapid.

— Nu spuneţi asta... nu vă permit. Pentru a mă iubi, ar trebui să mă iubeşti mai mult decît pe Bertrand, şi nu e aşa.

— Îţi jur...

— Îţi interzic să vorbeşti astfel .. Admiţînd că ar fi adevărat, ar fi prea tîrziu.

— Nu este prea tîrziu...

— Da, pentru că sînt aici şi pentru că ţi-am făcut mărturisirea mea... şi a Bertrandei. Astfel de lucruri nu se spun decît dacă s-a hotărît definitiv... Adio, prietenul meu.

El simţea că, orice ar fi făcut, nu o împiedica şi simţea atît de bine, încît nu încerca să se răzvrătească, nici să o reţină.

— Adio, prietenul meu, repetă ea. Şi suferinţa mea este atît de mare, încît vreau... vreau ca ea să fie între noi... o amintire...

Catherine îşi pusese mîinile pe umerii lui Raoul Îşi apropie faţa şi îi oferi buzele sale.

O clipă se pierdu în braţele care o strîngeau nebuneşte şi sub buzele care le sărutau pe ale sale. Apoi, eliberîndu-se cu un gest, fugi.

O oră mai tîrziu, Raoul alerga la cele două surori. Vroia să o revadă pe Catherine. Vroia să-i spună toată dragostea lui, fără chiar să gîndească la ce l-ar conduce un astfel de demers.

Catherine nu se întorsese. Şi nu o văzu nici pe Bertrande.

A doua zi, aceeaşi vizită inutilă.

Dar a treia zi, Bertrande Guercin suna la uşa sa şi, ca şi Catherine, fu introdusă în biroul său.

Ea intră cu acelaşi aer de ezitare ca şi sora sa, dar, mult mai repede decît sora sa, ea prinse curaj şi, în timp ce el îi ţinea mîinile şi o privea cum o privise pe Catherine, ea murmură :

— Ea v a spus totul... Ne promiseserăm una alteia să venim o ultimă dată... Este rîndul meu... Vin să vă spun adio, Raoul, și să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru noi două... pentru tot ce ați făcut pentru mine, care eram vinovată și, că ați salvat remuscări și rușine.

El nu răspunse imediat. Era tulburat și Bertrande reluă jenată de tăcere și spunînd cuvinte la întîmplare :

— I-am povestit totul. Ea m-a iertat... este atît de bună ! Este ca și pentru aceste bogății, care îi apartin ei singure pentru că bunicul nostru vroia astfel. Ea refuză... să împartă... totul rămîne în comun...

Raoul nu asculta. El observa mișcarea buzelor și această față frumoasă, arzînd toată fremătînd aprinsă de pasiune.

— Nu pleca Bertrande... nu vreau să pleci...

— Trebuie... spuse ea, cum spusese și sora ei.

Și el repetă :

— Nu, nu vreau... te iubesc Bertrande.

Ea surîse trist.

— Ah ! i-ai spus la fel și Catherinei că o iubeai... și e adevărat... de asemenea, e adevărat că mă iubești... și că nu poți să alegi... E mai presus de puterile tale...

Și ea adăugă :

—Și asta ar fi poate mai presus de puterile noastre, Raoul dacă ai pe vreuna din noi. Cealaltă ar suferi mai mult Noi sîntem fericite astfel.

— Dar eu, eu sînt mai nenorocit pentru două iubiri pierdute..

— Pierdute ?

El nu înțelese la început întrebarea ei. Ochii lor se interogau Ea surîse, misterioasă și captivantă. Și el o atrase spre el fără ca ea să reziste...

Două ore mai tîrziu, el conduse tînăra femeie pînă la ea acasă și obtinu promisiunea că va veni a doua zi să îl revadă, la ora patru după-amiază Și așteptă, fericit și încrezător. la fel de melancolic visînd la Catherine.

Dar promisiunea nu era decît o capcană A doua zi, sună de ora patru și apoi de cinci...

Bertrande nu veni

La ora șapte, el primi un bilet. Cele două surori îl anunțau că părăsiseră Parisul.

Raoul nu era omul care să se lase pradă disperării sau

mîniei. Rămase propriul lui stăpîn, calm, ca și cum nu primise șocul cel mai dureros din partea destinului. Merse să prînzească într-un mare restaurant, servi o masă bună, pe care o prelungi printr-o havană excelentă, apoi se plimbă pe bulevarde, cu capul sus și pasul nepăsător.

Către ora zece, intră, fără ca alegerea sa să fie condusă de cea mai mică rațiune, într-un local de dans din Montmartre și, de cînd trecu pragul, se opri stupefiat. Printre cuplurile care se roteau el zări pe ea, dansînd foxtrot, cu întoarceri repezi, plini de veselie și de antren, pe Charlotte și Béchoux.

„Numele unui cîine, mormăi el, ce nerușinare la ei".

Jazz-ul intră în tăcere. Cei doi dansatori ajunseră la masa lor. Și, la această masă, se afla, în fața a trei pahare și a unei sticle de șampanie începută, Dl. Arnold.

Numai în acest moment, întreaga mînie, mult timp înăbușită de Raoul, i se urcă la cap. Roșu de furie, sări din sărite, cu toate că încă se stăpînea, merse spre ei trei. Cînd îl văzură, ei avură toți trei, pe scaunul lor, o mișcare de retragere. Revenindu-și numaidecît, Arnold afișă un surîs arogant. Ea, Charlotte, era palidă și sfîrșită. Béchoux se îndreptă ca pentru a i apăra pe însoțitorii săi.

Raoul se apropie de el și, cu fața foarte apropiată de a lui, ordonă :

— În galop... mișca.

Celălalt încercă să se înfurie. Atunci Raoul îi aplică din plin mîneca vestonului, în dreptul umărului, îl împinse spre scaunul său, care se clătină, îl roti și, fără să-i pese de oamenii care observau scena, îl antrenă spre culoar, apoi spre vestibul, apoi către stradă. Și mormăia :

— Dezgustător personaj... nu ți-e rușine ? Iată să te expui cu un asasin și o bucătăreasă... tu, un brigadier ! un zarzavat al poliției ! Și crezi că Lupin va tolera asta ? Așteaptă puțin, canalie !

Printre trecătorii uluiți, el îl purta aproape în vîrful brațelor, ca pe un manechin dislocat și își continua invectivele, încîntat în fond de această abatere de la nevoile sale.

— Da... potlogar... mizerabil ! Tu nu mai ai deci simț moral decît cît un dovleac ? Vezi unde te face să te prăvălești cel mai ticălos amor ? Iată-i pe însoțitorii tăi de desfrîu... un asasin și o bucătăreasă ! Ah ! Noroc că Lupin

este aici pentru a te salva... și pentru a te salva datorită ție. Ah! Lupin, iată încă un prost! Lupin se supune oare pasiunii? El însuși poate avea chinuri ale inimii. Cea pe care e iubește acum este bogată, datorită lui și, ea își va regăsi logodnicul. Să se plîngă oare? Bertrande, oare de asemenea? Îl iubește, îl va uita. Să se gîndească numai la a alerga după ea? Nu. Fericirea lor înainte de orice. Fericirea Bertrandei! Puritatea Catherinei! Și în acest timp tu te cramponezi de o bucătăreasă!

Raoul îl duse astfel pe Béchoux în cartierul Europa unde se afla garajul său. Îl conduse în fața mașinii sale și îi spuse:

- Urcă.

- Ești nebun.

Urcă.

Pentru ce s-o fac?

Plecăm, spuse Raoul.

Unde?

— Nu știu nimic despre asta. N-are importanța unde. Esențialul este să te salvez.

— Nu am nevoie să fiu salvat.

— N-ai nevoie să fii salvat! Ce-ți trebuie ție. Dar, fără mine ești pierdut, băiatule. Cobori în noroi, în mocirlă. Să plecăm de aici. Nu mai este nimic de făcut pentru noi în această clipă. Tu ai nevoie de distracție și de uitare. Trebuie să muncești. Cunosc un bandit la Biarritz care și-a ucis soția, apoi a mîncat-o. Îl vor aresta. Și-apoi o tînăr fată la Bruxelles care și-a sugrumat cei cinci copii. O vor aresta. Vino.

Béchoux rezista, indignat.

— Dar eu nu am concediu, la naiba!

— Vei avea. Voi telegrafia prefectului de poliție. Vino.

— Dar n-am nici măcar o valiză.

— Am eu una, în cufăr. Am eu una. Are tot ce trebuie. Vino.

Îl urcă pe Béchoux cu forța în mașină și porni. Nenorocitul de polițist scîncea.

— Dar nu am nimic ce să mi pun, nici lenjerie, nici ghete.

— Îți voi cumpăra ghete rupte și o perie de dinți.

— Dar...

Nu te mînia. Iată, mă simt mult mai bine. Găsesc că Bertrande și Catherine au făcut bine să fugă de mine.

De asemenea, nimic nu mai e stupid, cum nici eu nu sînt. A le iubi pe amîndouă şi a nu putea să-i spui uneia : „Te iubesc", fără a o minţi pe cealaltă... Este ăsta om prost ? În aceste cazuri se sfîrşeşte prin a rămîne cu totul singur, ca un idiot. Din fericire am amintiri frumoase... Ah ! Béchoux, frumoasele amîntiri... Îţi voi povesti totul cînd te voi pune la adăpost. Ah ! vechi prieten, trebuie să-mii fii o strașnică lumînare.

Şi, pe străzi, pe şosele, ducîndu-l pe Béchoux, automobilul alerga spre Biarritz sau Bruxellles... spre sud sau spre nord... Raoul nu prea ştia nimic.

2. Domnișoara cu ochii verzi

Traducere : *Florin Dochia*

I

...ȘI ENGLEZOAICA CU OCHII ALBAȘTRI

Raoul de Limésy hoinărea vioi pe bulevarde, ca un om fericit care n-are altă grijă decît să se bucure de viaţă, de spectacolele ei încîntătoare şi de veselia frivolă pe care o oferă Parisul în anumite zile luminoase de aprilie. De talie mijlocie, el avea o siluetă în acelaşi timp suplă şi puternică. În privinţa bicepşilor, mînecile hainei sale se umflau, iar pieptul era bombat deasupra unei talii fine şi suple. Croiala şi nuanţa veştmintelor indicau omul care dă importanţă alegerii stofelor.

Astfel, cum trecea prin faţa Gimnaziului, avu impresia că un domn care mergea lîngă el urmărea o doamnă, impresie căreia el putu imediat să-i verifice exactitatea.

Nimic nu i se părea lui Raoul mai comic şi mai amuzant ca un domn care urmăreşte o doamnă. El îl urmări deci pe domnul care urmărea o doamnă şi toţi trei, unul în urma altuia, la distanţe convenabile, se plimbau de-a lungul bulevardelor tumultuoase...

Era necesară toată experienţa baronului de Limésy pentru a ghici că acest domn o urmărea pe doamna respectivă, căci domnul avea o discreţie de gentleman, asupra căreia doamna nu s-ar fi îndoit deloc. Raoul de Limésy fu la fel de discret şi, amestecîndu-se între cei care ieşiseră la plimbare, grăbi pasul pentru a avea o imagine cît mai exactă a celor două personaje.

Văzut din spate, domnul se distingea printr-o cărare impecabilă care împărţea părul negru şi pomădat şi printr-o ţinută la fel de impecabilă care punea în valoare umerii largi şi talia înaltă.

Văzut din faţă, avea o figură corectă, înzestrată cu o barbă îngrijită şi cu un ten proaspăt şi roz. Treizeci

de ani, poate. Siguranță în mers. Trufie în gesturi. Vulgaritate în aspect. Inele în degete. Capăt de aur la țigaretul cu care fuma.

Raoul se grăbi. Doamna înaltă, hotărîtă, cu alură nobilă, punea cu aplomb pe trotuar picioarele de englezoaică cu care compensa gambele grațioase și gleznele delicate. Chipul ei era foarte frumos luminat de admirabilii ochi albaștri și de părul bogat și blond. Trecătorii se opreau și se întorceau. Ea părea indiferentă la acest omagiu spontan al mulțimii.

— Drace, gîndea Raoul, ce aristocrată. Merită mai mult decît un pomădat care-o urmărește. Ce vrea ? Soț gelos ? Pretendent respins ? Sau mai degrabă un individ fudul în căutare de aventură ? Da, asta trebuie să fie. Domnul are în întregime figura unui om norocos și care se crede irezistibil.

Ea traversă piața Operei fără a se sinchisi de vehiculele care o stînjeneau. Un camion voi să-i bareze trecerea ; ea apucă temeinic hățurile calului și îl opri. Furios, camionagiul sări de pe capră și o înjură în față ; ea îi trimise în nas o mică lovitură de pumn care fă u să-i izbucnească sîngele. Un agent de poliție ceru explicații : ea îi întoarse spatele și se îndepărtă calmă.

Pe strada Auber, doi ștrengari se bat ; ea îi apucă de guler și îi expedie de-a dura la zece pași. Apoi le aruncă niște monede.

Pe Bulevardul Haussmann, intră într-o patiserie și Raoul o văzu de departe cum se așează la o masă. Domnul care o urmărise rămînînd afară, el luă loc înăuntru, în așa fel ca să nu fie remarcat.

Ea comandă un ceai și patru felii de pîine prăjită cu unt, pe care le devoră cu dinții ei magnifici.

Vecinii săi o priveau. Ea continuă imperturbabilă și ceru să i se aducă alte patru felii de pîine prăjită cu unt.

Dar o altă tînără femeie, așezată la o masă mai depărtată, atrăgea de asemenea curiozitatea. Blondă ca englezoaica, cu părul ondulat, pieptănat cu cărarea la mijloc, mai puțin bogat îmbrăcată, dar cu un gust mai mult ca sigur parizian, era înconjurată de trei copiii, îmbrăcați sărăcăcios cărora le împărțea prăjituri și pahare cu limonadă.

Îi întîlnise la ușă și le dăruia totul pentru bucuria evidentă de a vedea ochii lor aprinzîndu-se de plăcere și obrajii mînjiți cu cremă. Ei nu îndrăzneau să vorbească și își îndopau din plin gurile. Dar, mai copil decît ei ea se amuza infinit și le vorbea : „Ce-i spuneți domnișoarei ?... Mai tare... Nu aud... Nu, nu sînt doamnă... Trebuie să-mi spuneți : Mulțumesc, domnișoară...".

Raoul de Limésy fu imediat cucerit de două lucruri : veselia duioasă și naturală a feței sale și seducția profundă a ochilor mari și verzi ca jadul și de care nu-ți mai puteai desprinde privirea cînd ai fixat-o o dată.

Asemenea ochi sînt de obicei stranii, melancolici sau gînditori, și era poate expresia obișnuită a lor. Dar ei ofereau în acest moment aceeași strălucire de viață intensă ca și restul figurii, cu gura malițioasă, cu nările fremătînde și cu obrajii plini de o grație surîzătoare.

— Bucurii extreme sau dureri excesive, nu există mijloc pentru acest gen de creaturi, își zise Raoul care nutrea în sine dorința bruscă de-a influența aceste bucurii sau de a combate aceste dureri.

Se întoarse spre englezoaică. Era într-adevăr frumoasă, de o frumusețe puternică, făcută din echilibru, proporții și seninătate. Dar domnișoara cu ochii verzi, cum o numea el, îl fascina mai mult. Dacă o admirai pe una, doreai s-o cunoști pe cealaltă și să pătrunzi secretul existenței sale.

Ezita încă, atunci cînd ea plăti nota și plecă împreună cu cei trei copii. S-o urmeze ? Unde să rămînă ? Ce era mai important ? Ochii verzi ? Ochii albaștri ?

Se ridică grăbit, aruncă bani pe tejghea și ieși. Ochii verzi l-au învins.

Un spectacol neprevăzut îl frapă : domnișoara cu ochii verzi vorbea pe trotuar cu individul îngîmfat care, o jumătate de oră mai devreme, o urmărea pe englezoaică precum un îndrăgostit timid sau gelos. Conversație animată, agitată de-o parte și de alta, și care semăna mai degrabă cu o ceartă. Părea vizibil că tînăra fată încerca să treacă și individul, plin de el, o împiedica și părea și mai vizibil că Raoul era, contrar tuturor convenienței, pe punctul să intervină.

Nu avu timp. Un taxi opri în fața portierei. Un domn coborî și, văzînd scena de pe trotuar, alergă, ri-

dica bastonul şi, din zbor, făcu să sară pălăria individului pomădat.

Stupefiat, acela se retrase, apoi se precipită spre el fără să se preocupe de persoanele care se adunaseră

Sînteţi nebun ! Sînteţi nebun ! strigă.

Noul venit, care era mai scund şi mai în vîrstă, în poziţie de apărare şi cu bastonul ridicat, strigă :

- Vă interzic să vorbiţi cu această tînără. Sînt tatăl ei şi vă spun că nu sînteţi decît un mizerabil, da, un mizerabil !

Era între ei ceva ca un freamăt de ură. Individul îngîmfat, jignit se încordă gata să sară asupra noului venit pe care tînăra îl ţinea de braţ şi încerca să-l ducă spre taxi. Reuşi să-i despartă şi prinse bastonul de mijlocul, cînd, deodată, se găsi faţă în faţă cu un corp necunoscut, bizar, al cărui ochi drept clipea nervos şi în a cărui gură, deformată de o grimasă ironică, era o ţigară.

Era Raoul, cel care apărea astfel şi articula cu o voce aspră :

- Un foc, vă rog.

Cerere, într-adevăr, nepotrivită. Ce voia oare acest intrus ? Pomădatul se răsti :

Lasă-mă-n pace ! N-am foc

— Ba da ! adineauri fumaţi — afirmă intrusul

Celălalt, scos din fire, încercă să-l îndepărteze. Neizbutind cîtuşi de puţin şi reuşind la fel de puţin să mişte braţele, coborî privirea să vadă ce obstacol îl împiedica. Părea tulburat. Cele două mîini ale domnului îi strîngeau pumnii de-o asemenea manieră că nici o mişcare nu era posibilă. O menghină de oţel nu l-ar fi paralizat mai mult. Şi intrusul nu înceta să repete, tenace, obsedant :

Un foc, vă rog. Ar fi într-adevăr neplăcut să refuzaţi a-mi oferi un foc.

Mulţimea din jur rîdea. Individul îngîmfat, exasperat, răsti :

Du-te şi-lasă-mă în pace, auzi ? Ţi-am spus că n-am !

Domnul dădu din cap, cu un aer melancolic

Sînteţi cam nepoliticos. Niciodată nu se refuză un cuiva care îl cere atît de curtenitor. Dar, din moment ce vă face atîta silă să-mi faceţi un serviciu..

Desfăcu strînsoarea. Îngîmfatul eliberat, se grăbi. Dar maşina plecase deja, luîndu-i cu ea pe agresor şi pe

domnişoara cu ochii verzi şi Raoul fu mulţumit să vadă că efortul pomădatului fusese inutil.

— Iată-mă destul de avansat, îşi spuse Raoul, privindu-l cum pleacă. Am făcut pe Don Quijote în favoarea unei frumoase necunoscute cu ochii verzi şi ea se eschivează, fără să-mi spună numele sau adresa. Imposibil s-o regăsesc. Atunci?

Atunci, se decise să se reîntoarcă la englezoaica. Ea se îndepărta, într-adevăr, după ce asistase fără îndoială la scandal. O urmări.

Raoul de Limésy se găsea într-unul din momentele cînd viaţa e într-un fel suspendată între trecut şi viitor. Un trecut, pentru el, plin de evenimente. Un viitor care se anunţa la fel. La mijloc, nimic. Şi, în acest caz, cînd ai treizeci şi patru de ani, femeia e aceea care pare că ţine în mîinile sale cheia destinului. De vreme ce ochii verzi au dispărut, îşi reglă mersul nesigur după străluci rea ochilor albaştri.

Aproape imediat, fiind preocupat să ia un alt drum şi revenind la pasul său, observă că îngîmfatul cu părul pomădat era pus din nou pe vînătoare şi, schimbînd direcţia, porni în urma acestuia. Şi toţi trei reîncepură să se plimbe fără ca englezoaica să-şi poată da seama de manevrele pretendenţilor săi.

De a lungul trotuarelor pline, ea hoinărea mereu atentă la vitrine şi indiferentă la omagiile pe care le aduna. Ea ajunse astfel în piaţa Madeleine şi, prin strada Regală, atingînd cartierul Saint-Honoré, pînă la marele hotel Concordia.

Îngîmfatul se opri, se duse o sută de metri mai încolo, cumpără un pachet de ţigări, apoi intră în hotel, unde Raoul îl văzu că se întreţine cu hotelierul. Trei minute mai tîrziu el plecă şi Raoul se ducea şi el să întrebe pe hotelier despre tînăra englezoaica cu ochii albaştri, cînd aceasta străbătu vestibulul şi urcă într-o maşină în care puse o valijoară. Pleca, deci, într-un voiaj?

— Şofer, urmăreşte maşina aceea! spuse Raoul care chemase un taxi.

Englezoaica făcu cumpărături şi, la orele opt, coborî în faţa gării Paris Lyon şi se instală la bufet unde îşi comandă masa.

Raoul se aşeză de [illegible] parte.

Masa odată terminată, ea fumă două țigări, apoi pe la 9 și 30' se găsea în fața unui funcționar al Companiei Cook care îi primea biletul și tichetul de bagaje. După care, se urcă în rapidul de 9 și 46'.

— Cincizeci de franci, oferi Raoul funcționarului, dacă îmi spui numele acestei doamne.

— Lady Bakefield.

— Unde merge?

— La Monte-Carlo, domnule. E în vagonul numărul cinci.

Raoul reflectă, apoi se decise. Ochii albaștri meritau deplasarea.

Și apoi, urmărind ochii albaștri, a cunoscut ochii verzi și s-ar putea, prin englezoaică să-l regăsească pe individul îngîmfat și prin el să ajungă la ochii verzi.

Se întoarse să ia un bilet pentru Monte-Carlo și se grăbi spre peron.

O zări pe englezoaică urcînd scara unui vagon, lunecînd printre grupurile de călători și o revăzu, în dreptul unei ferestre, în picioare, scoțîndu-și mantoul.

Era puțină lume. Cu cîțiva ani înainte de război, la sfîrsit de aprilie, acest rapid, altfel incomod, fără vagoane de dormit, fără restaurant, nu ducea spre sud decît puțini călători de clasa întîi. Raoul nu numără decît doi oameni care ocupau compartimentul situat înaintea aceluia din același vagon numărul cinci.

Se plimbă pe peron, nu prea departe de vagon, închirie două perne, se aprovizionă la chioșcul rulant de ziare si broșuri și, un fluierat, o săritură, escaladă scara si intră în compartimentul al treilea, ca unul care sosește în ultimul minut.

Englezoaica era singură, aproape de fereastră. El se instală pe bancheta opusă, dar mai aproape de culoar. Ea ridică ochii, observă acest intrus care nu oferea chiar de loc garantia unei valize sau unui pachet și, fără a părea că se emoționează, reîncepu să mănînce din enorma ciocolată.

Un controlor trecu și compostă biletele. Trenul părăsi suburbiile, luminile Parisului se răreau. Raoul răsfoi distrat ziarele și, negăsind nimic interesant, le puse deoparte.

— Nici un evenimont — își zise. Nici o crimă senzațională. Atît de captivantă e această tînără persoană!

Faptul de a fi singur, într-o mică încăpere închisă, cu o necunoscută, mai ales drăguță, de a petrece noaptea împreună și de a dormi aproape unul lîngă altul, i-a părut mereu o anomalie mondenă în care s-ar distra bine. De aceea, era hotărît să nu-și piardă timpul cu lectura, meditații sau priviri furișe.

Se apropie cu un loc. Englezoaica ar fi trebuit, evident, să ghicească cum că însoțitorul ei de călătorie a dispus să-i vorbească, și ea nu s-ar mai fi emoționat. El ar fi trebuit deci să facă, de unul singur, tot efortul de a intra în relație. Nu se simțea stînjenit. Cu un ton deosebit de respectuos, el articulă :

— Oricît de incorectă ar fi intervenția mea, vreau să vă cer permisiunea de a vă avertiza asupra unui lucru care poate avea importanță pentru dumneavoastră. Oare-mi pot permite cîteva cuvinte ?

Ea luă o ciocolată și, fără a întoarce capul, răspunse scurt :

— Dacă e vorba de cîteva cuvinte, domnule, da.

— Iată, doamnă...

Rectifică...

— Domnișoară.. Iată, domnișoară Știu, din întîmplare, că ați fost urmărită toată ziua, într-o manieră oarecum neobișnuită de către un domn care se ascundea de dumneavoastră și...

Ea îl întrerupse pe Raoul :

— Intervenția dumneavoastră este într-adevăr de o incorectitudine care mă uimește din partea unui francez. Dumneavoastră nu aveți misiunea de a supraveghea oamenii care mă urmăresc

— Este cineva care mi s-a părut suspect...

— Cineva pe care îl cunosc și care mi s-a prezentat anul trecut dl Marescal El a avut cel puțin delicatețea de a mă urmări de departe și de a nu năvăli în compartimentul meu

Raoul, rănit în amorul propriu, se înclină

— Bravo, domnișoară lovitura e directă, nu mai am decît să tac

— Nu mai aveți decît să tăceți, într adevăr, pînă la prima stație, unde vă sfătuiesc să coborîți

— Mii de regrete. Afacerile mele mă cheamă la Monte-Carlo.

— Ele vă cheamă de cînd știți că eu merg acolo.

— Nu, domnișoară, spuse Raoul sigur, ci din momentul în care v-am remarcat, nu demult, într-o patiserie, pe bulevardul Haussmann.

Riposta fu rapidă.

— Inexact, domnule, spuse englezoaica. Admirația dumitale pentru o tînără persoană cu ochi verzi v-ar fi antrenat cu certitudine pe urmele ei, dacă ați fi putut-o regăsi după încăierarea care s-a produs. N-ați reușit, v-ați lansat pe urmele mele, mai întîi pînă la hotelul Concordia, cu individul pe care mi l-ați denunțat, apoi pînă la bufetul gării.

Raoul se amuza sincer.

— Sînt flatat că nici unul din faptele și gesturile mele nu v-au scăpat, domnișoară.

— Nimic nu mi-a scăpat, domnule.

— Mi-am dat seama. Poate îmi știți și numele.

— Raoul de Limésy, explorator, întors din Tibet și Asia Centrală.

Raoul nu-și ascunse mirarea.

— Din ce în ce mai flatat. V-aș întreba, pentru ce această anchetă?...

— Nici o anchetă. Dar cînd o doamnă vede un domn intrînd în compartiment ei în ultima clipă și fără bagaje, ea trebuie să fie atentă. Or, ați răsfoit două-trei pagini de revistă cu una dintre cărțile dumneavoastră de vizită. Am citit această carte de vizită și mi-am amintit un interviu recent în care Raoul de Limésy povestea ultima sa expediție. E simplu.

— Prea simplu. Dar trebuie să ai vederea ascuțită.

— A mea e excelentă.

— Totuși, n-ați încetat să priviți cutia cu bomboane. Sînteți la a optsprezecea ciocolată.

— Nu e nevoie să privesc pentru a vedea, nici să reflectez pentru a ghici.

— Pentru a ghici ce, în acest caz?

— Pentru a ghici că numele dumneavoastră adevărat nu e Raoul de Limésy.

— Imposibil!

— Altfel, domnule, inițialele care sînt înăuntrul pălăriei dumneavoastră n-ar fi un II. și un V..., în afară de cazul în care nu purtați pălăria unui prieten.

Raoul începu să se impacienteze. Nu-i plăcea ca, în-

tr-un duel pe care îl susținea, adversarul să fie mereu în avantaj.

— Și ce semnifică acest H. și acest V., după dumneavoastră ?

Ea mușcă din cea de-a nouăsprezecea ciocolată și, pe același ton neglijent :

— Acestea sînt, domnule, inițiale a căror împerechere e destul de rară. Cînd le întîlnesc din întîmplare, spiritul meu face întotdeauna o apropiere involuntară între ele și inițialele a două nume pe care le-am remarcat odată.

— Pot să vă întreb care ?

— Acestea nu v-ar spune nimic. Este un nume necunoscut pentru dumneavoastră.

— Totuși ?

— Horace Velmont

— Și cine este acest Horace Velmont ?

— Horace Velmont e unul din numeroasele ps odonime sub care se ascunde...

— Sub care se ascunde ?...

— Arsène Lupin.

Raoul izbucni în rîs.

— Eu aș fi, deci, Arsène Lupin ?

Ea protestă :

— Ce idee ! V-am povestit numai amintirea pe care mi-au evocat-o inițialele din pălăria dumneavoastră Și mi-am zis că drăguțul dumneavoastră nume de Raoul de Limésy seamănă mult cu un anumit nume de Raoul d'Andrésy pe care Arsène Lupin l-a purtat deopotrivă.

— Excelent răspuns, domnișoară. Dar, dacă aș avea onoarea de a fi Arsène Lupin, credeți-mă n-aș juca rolul un pic nerod pe care l-am avut în fața dumneavoastră. Cu ce măiestrie l-ați luat în rîs pe bietul Limésy !

Ea îi întinse cutia.

— O ciocolată, domnule, pentru a compensa înfrîngerea dumneavoastră, și lăsați-mă să dorm

— Dar, imploră el, conversația noastră nu va rămîne aici ?

— Nu, zise ea. Dacă bietul Limésy nu mă interesează, din contră, oameni care poartă un alt nume decît al lor mă intrigă totdeauna. Care sînt motivele ? Pentru ce se deghizează ? O curiozitate puțin perversă...

— Curiozitate pe care şi-o poate permite • Bakefield — zise el cam anevoie.

Şi adăugă :

— Cum vedeţi, domnişoară, şi eu cunosc numele dumneavoastră

— Şi funcţionarul de la Cook la fel, zise ea rîzînd.

— Deci, făcu Raoul, sînt învins Îmi voi lua revanşa cu prima ocazie.

— Ocazia apare mai ales cînd n-o aştepţi, încheie englezoaica.

Pentru prima dată, ea îl privea deschis şi direct cu frumoşii ei ochi albaştri. El se-nfioră

— Pe cît de frumoasă, pe atît de misterioasă, murmură.

— Nu mai puţin a unei lumi misterioase, zise ea. Mă numesc Constance Bakefield Mă întîlnesc la Monte-Carlo cu tatăl meu, lordul Bakefield, care mă aşteaptă să jucăm golf. În afară de golf, de care sînt pasionată ca de tot ce înseamnă exerciţiu fizic, scriu la ziare pentru a-mi asigura existenta şi a-mi păstra independenţa. Meseria mea de reporter îmi permite astfel să am informaţii de primă mînă asupra tuturor personajelor celebre, oameni de stat, generali, şefi şi cavaleri ai industriilor, mari artişti si iluştri spărgători. Vă salut, domnule.

Deja ea închidea peste faţă cele două extremităţi ale unui şal, îşi ascundea capul blond într-un colţ, trăgea o cuvertură peste umeri şi şi întindea picioarele pe banchetă.

Raoul, care tresărise auzind cuvîntul „spărgător", azvîrli cîteva fraze care nu si atinseră ţinta · se izbea de o poartă închisă Cel mai bine era să tacă şi să aştepte revanşa

Se aşeză deci liniştit în colţul său tulburat de aventură, dar, în fond visător şi plin de speranţă Delicioasă creatură, originală captivantă enigmatică şi atît de deschisă. Şi ce acuilate în observaţiile sale ! Cum a văzut clar în el ! Cum i a arătat micile imprudenţe pe care dispretul faţă de pericol l-a făcut uneori să le comită ! Altfel cele două iniţiale...

Apucă pălăria şi scoase căptuşala de mătase pe care o aruncă pe fereastra culoarului Apoi se aşeză pe un loc din mijlocul compartimentului şi visă nonşalant.

Viaţa îi părea fermecătoare. Era tînăr Bancnote cîştigate uşor, îi umpleau portofelul. Douăzeci de proiecte de execuţie sigure şi raporturi fructuoase dospeau în creierul său ingenios. Şi, mîine dimineaţă, va avea în faţă spectacolul pasionant şi tulburător al unei femei care se trezeşte.

Se gîndea cu satisfacţie. Pe jumătate adormit, vedea frumoşii ochi albaştri, de culoarea cerului Lucru bizar, ei căpătau puţin cîte puţin nuanţe imprevizibile şi deveneau verzi, culoarea valurilor. Nu prea ştia dacă aceia ai englezoaicei sau aceia ai pariziencei îl priveau în amurgul confuz. Tînăra din Paris îi surîsese amabil. În sfîrşit, era chiar ea cea care dormea în faţa lui Şi, cu un surîs pe buze, cu conştiinţa liniştită, adormi.

Visele unui om a cărui conştiinţă este liniştită şi care întreţine cu propriul stomac relaţii cordiale, aduc totdeauna o plăcere pe care nu o atenuează nici chiar zgîlţîiturile drumului de fier. Raoul plutea fericit în zonele vagi unde se aprindeau ochi albaştri şi ochi verzi şi călătoria era atît de plăcută încît el nu luă precauţiunea de a lăsa în afară, altfel zis la pîndă, cum făcea totdeauna, o mică parte a spiritului său

Aceasta fu o greşeală. Pe calea ferată, trebuie totdeauna să fii neîncrezător, în special pentru că aici e o lume. El nu auzi deloc deschizîndu-se uşa pasarelei cu burduf care folosea drept comunicare cu vagonul din faţă (vagonul numărul patru), nici apropiindu-se cu pas de lup trei personaje mascate şi îmbrăcate în lungi mantale cenuşii, care se opriră în faţa compartimentului său.

Altă greşeală : nu a stins veioza. Dacă ar fi acoperit-o măcar cu perdeaua, indivizii ar fi fost obligaţi să aprindă un chibrit pentru a săvîrşi funestele lor planuri şi Raoul s-ar fi trezit brusc.

Astfel că, în acest caz, nu auzi şi nu văzu nimic. Unul dintre bărbaţi, cu revolverul în mînă, rămase ca o santinelă pe culoar. Ceilalţi doi, după cîteva semne, se puseră pe treabă şi scoaseră cîte o măciucă Unul lovi primul călător, al doilea pe cel care dormea sub o uvertură.

Ordinul de atac se dăduse în şoaptă dar cît de în şoaptă fu, Raoul percepu murmurul, se trezi şi, instantaneu îşi încordă mîinile şi picioarele. Pe [illegible]. Măciuca se abătu asupra fruntii sale şi-l adormi. În [illegible]

putu simţi ca e apucat de gît şi percepu că o umbra trecea prin faţa lui şi se năpustea peste miss Bakefield. După aceea, fu noapte, tenebre profunde, în care, pierdut ca un om băut, nu mai avu decît impresii incoerente şi penibile, care străbat mai tîrziu la suprafaţa conştiinţei şi cu care realitatea se potriveşte în ansamblul ei. Fu legat fedeleş, i se puse căluş fără menajamente şi îi fu învelit capul cu o stofă aspră. Bancnotele îi fură luate.

— Bună afacere, şopti o voce. Şi totul în plus. I ati legat pe celălalt?

Se părea că lovitura nu-l ameţise pe „celălalt" destul şi că faptul de a fi dat legat nu-i convenea, pentru că se auzeau înjurături, un zgomot de busculadă, o luptă îndîrjită care mişca toată bancheta şi apoi strigăte — strigăte de femeie.

— Drace, o tipesă! aruncă surd una dintre voci. Zorile, muşcă... Ia, zi, tu o cunoşti?

— Femeie! e tot ce poti să spui.

— Ce bătaie i-aş trage ca să tacă!

Întrebuinţa orice mijloace ca s-o facă să tacă, astfel, puţin cîte puţin strigătele se atenuară, deveniră sughituri gemete. Ea lupta, totuşi şi aceasta se petrecea alături de Limésy, care simţea, ca-ntr-un coşmar, toate eforturile atacului şi rezistenţei.

Subit, totul se sfîrşi. O a treia voce, care venea de pe culoar, aceea a omului de pază evident, ordonă cu voce înăbuşit:

— Gata! Lăsaţi-o! N-aţi ucis-o încă, ei?

— Într-adevăr, mi-e teamă. În orice caz se poate scotoci.

— Gata! şi linişte, Doamne!

Cei doi agresori ieşiră. Se certau şi discutau pe culoar şi Raoul care începea să-şi revină şi să se mişte, surprinse aceste cuvinte: „Da..., mai departe... comparmentul din faţă. Şi repede... poate veni controlorul!...

Unul dintre cei trei bandiţi reveni şi se aplecă asupra lui.

— Tu dacă mişti eşti mort. Stai liniştit.

Tricul se îndreptă spre extremitatea opusă unde Raoul remarcase prezenţa a doi călători. Deja el încerca să slăbească strînsoarea legăturilor şi, prin mişcările maxilarului, să deplaseze căluşul.

Lîngă el, englezoaica gemea din ce în ce mai încet, ceea ce îl îngrijora. Din toate forţele, el căuta să se elibereze cu teama să nu fie prea tîrziu ca să salveze nefericita. Dar legăturile erau solide şi zdravăn înnodate.

Totuşi, stofa care-l orbea, prost pusă, căzu brusc. Remarcă tînăra în genunchi, cu coatele pe banchetă şi privind cu ochi care nu vedeau.

Departe, se auziră focuri de armă. Cei trei bandiţi mascaţi şi cei doi călători se luptau în compartimentul din spate. Aproape imediat, unul dintre bandiţi trecu în fugă, cu o valiză în mînă şi gesturi dezordonate.

După unul sau două minute, trenul încetini. Probabil că lucrări de reparaţii efectuate pe calea ferată îl făcea să frîneze şi de aici provenea alegerea momentului pentru agresiune.

Raoul era disperat. Încordîndu-se tot contra frînghiei nemiloase, reuşi să spună tinerei, în ciuda căluşului:

— Ţineţi-vă bine, vă rog... Vreau să am grijă de dvs... Dar ce-i, ce aveţi?

Bandiţii strînseră peste măsură gîtul tinerei, rănindo fiindcă faţa ei împestriţată de pete negre şi convulsionate, prezenta toate simptomele de asfixie.

Raoul avu siguranţa că ea era aproape să moară şi îşi înăbuşi şi tremura, cu picioarele strînse spre cap.

Bustul ei se apleca spre tînărul de alături. El percepu sufletul răguşit al respiraţiei şi, printre horcăituri ale epuizării, cîteva cuvinte pe care ea le bîiguia în engleză:

— Domnule... Domnule... ascultaţi-mă... sînt pierdută...

— Nicidecum, zise bulversat. Încercaţi să vă ridicaţi şi să trageţi semnalul de alarmă.

Ea n-avea putere. Şi nici-o şansă nu rămînea pentru ca Raoul să reuşească să se elibereze, în ciuda energiei supraomeneşti a eforturilor sale. Obişnuit cum era să facă să triumfe voinţa sa, suferea îngrozitor să fie doar spectatorul neputincios al acestei morţi îngrozitoare. Elementele scăpaseră de sub dominaţia lui şi se învîrteau în juru-i într-un vîrtej de furtună.

Un al doilea individ mascat trecu, încărcat cu un sac de voiaj şi ţinînd un revolver. Un al treilea venea după el. În urma lor, fără îndoială, cei doi călători sucombaseră şi, cum trenul avansa din ce în ce mai încet în mijlocul lucrărilor, ucigaşii vor putea fugi în linişte.

Și, spre marea surpriză a lui Limésy, ei se opriră brusc chiar în fața compartimentului, ca și cum un obstacol serios se ivise deodată înaintea lor. Raoul presupuse că cineva apăruse la intrarea coridorului, poate controlorul care își făcea rondul.

Imediat, într-adevăr, se auziră strigăte, apoi, brusc, lupta. Primul dintre indivizi nu putu nici măcar să se servească de arma sa, care-i zbură din mînă. Un funcționar îmbrăcat în uniformă, îl atacă și se rostogoleau amîndoi pe podea, în timp ce complicele, mic, părînd și mai neînsemnat în bluza cenușie, pătată de sînge, și al cărui cap se ascundea sub o șapcă prea largă, la care era atașată o mască de lustrin negru, încerca să-și elibereze camaradul.

— Hei, controlor! strigă Raoul exasperat... Ajutor!

Dar controlorul pierdu din vigoare, cu o mînă imobilizată de cel mai mic dintre complici. Celălalt se ridică și-i stîlci figura funcționarului cu o puternică lovitură de pumn.

Apoi, cel mic se ridică și cum o făcu, masca fu smăgătată și căzu, antrenînd șapca prea largă.

Cu un gest rapid, se acoperi cu amîndouă. Dar Raoul avu timp să observe părul blond și adorabila față, speriată și lividă, a necunoscutei cu ochii verzi întîlnită după-amiază în patiseria de pe bulevardul Haussmann.

Tragedia luă sfîrșit. Cei doi complici se salvaseră. Raoul, încremenit de stupoare, asistă fără un cuvînt la lungul și penibilul efort al controlorului care reuși să se ridice pe banchetă și să tragă semnalul de alarmă.

Englezoaica agoniza. Cu ultimele suspine, ea bîlbîia încă incoerent:

— Pentru Dumnezeu... ascultați-mă... trebuie să luați... trebuie să luați...

— Ce? Vă promit...

— Pentru Dumnezeu, luați geanta mea... scoateți hîrtiile. Tatăl meu nu știe nimic.

Capul îi căzu și muri. Trenul opri.

II

INVESTIGAȚII

Moartea domnișoarei Bakefield, atacul sălbatic al celor trei personaje mascate, asasinarea probabilă a celor doi călători, pierderea bancnotelor, toate acestea nu cîntăreau nimic în sufletul lui Raoul pe lîngă viziunea de neconceput care l-a izbit la sfîrșit. Domnișoara cu ochii verzi ! Cea mai grațioasă și mai seducătoare femeie pe care a întîlnit-o vreodată, ivindu-se din umbra criminală ! Cea mai strălucitoare imagine, apărînd sub masca josnică a hoțului și asasinului ! Domnișoara cu ochii verzi de jad în fața căreia instinctul lui de bărbat a izbucnit din primul moment și pe care a regăsit-o în bluză pătată de sînge, cu o față nebunească în compania a doi înfricoșători ucigași și, ca ei, zdrobind, ucigînd, semănînd moartea și groaza !

Cu toate că viața sa de mare aventurier, amestecînd în același timp orori și infamii, l a călit în cele mai rele spectacole, Raoul (continuăm să-l numim așa, fiindcă sub acest nume Arséne Lupin joacă rolul său în dramă), Raoul de Limésy rămase uluit în fața unei realități pe care îi era imposibil s-o conceapă și, într-un fel s-o înțeleagă. Faptele depășeau imaginația sa.

Afară se auzea un tumult. De la o gară apropiată, gara Beaucourt, lucrătorii alergau, împreună cu un grup de muncitori care se ocupau cu reparațiile de căi ferate. Strigau. Căutau locul de unde venise semnalul.

Controlorul desfăcea legăturile lui Raoul, ascultînd în același timp explicațiile sale, apoi deschise o fereastră de pe culoar și făcu semne lucrătorilor.

— Pe aici ! Pe aici !

Se întoarse spre Raoul, îi zise :

— E moartă, nu-i așa, această tînără ?

— Da... strangulată. Şi asta nu e tot... doi călători la cealaltă extremitate.

El se duse repede la capătul culoarului. În ultimul compartiment, două cadavre. Nici o urmă de dezordine. În plase, nimic. Nici valize, nici pachete.

În acest moment, lucrătorii gării încercară să deschidă uşa vagonului de pe acea parte. Era blocată, ceea ce îl făcu pe Raoul să înţeleagă motivele pentru care cei trei bandiţi au avut de ales acelaşi drum pe culoar, fugind prin prima uşă.

Cealaltă, deci, fu găsită deschisă. Oamenii urcară. Alţii sosiseră prin pasarela burdufului şi deja năvăliră în cele două compartimente, cînd o voce puternică striga pe un ton imperios :

— Să nu se atingă nimic ! Nu, domnule, lăsaţi revolverul unde e. E o piesă cu certitudine extrem de importantă. Şi, apoi, e preferabil ca toată lumea să coboare. Vagonul va fi detaşat şi trenul pleacă imediat. Nu-i aşa, domnule şef de gară ?

În minutele de confuzie, ajunge ca cineva să vorbească net şi să ştie ce vrea pentru ca toate voinţele răzleţe să se plieze la această energie care pare aceea a unui şef. Or, acela se exprimase categoric, ca un om familiarizat cu cea ce auzea. Raoul îl privi şi fu stupefiat să-l recunoască pe individul care o urmărise pe miss Bakefield şi o abordase pe domnişoara cu ochi verzi, individul căruia el îi ceruse un foc, mai scurt, îngîmfatul pomădat, acela pe care englezoaica îl numise dl. Mareşal. La intrarea în compartiment, unde zăcea tînăra, el bară drumul intruşilor şi îi împingea spre uşile deschise.

— Domnule şef de gară, reluă el, aveţi obligaţia, nu-i aşa, să supravegheaţi manevra. Luaţi cu dvs. pe toţi lucrătorii. Trebuie de asemenea să telefonaţi la jandarmeria cea mai apropiată, să chemaţi un medic şi să preveniţi parchetul din Romillaud. Sîntem în faţa unei crime.

— A trei asasinate, rectifică controlorul. Doi oameni masaţi au fugit, doi oameni care m-au atacat.

— Ştiu, spuse Mareşal. Muncitorii de la calea ferată au observat umbre şi sînt pe urmele lor. Deasupra taluzului e o pădurice şi căutarea e organizată de jur împrejur şi de a lungul şoselei naţionale. Dacă îi capturează, o vom şti

El articula cuvintele dur, cu gesturi seci și alură autoritară.

Raoul se mira tot mai mult și, treptat, îi reveni sîngele rece. Ce făcea acolo pomădatul ? și ce-i dădea acel aplomb incredibil ? N-ajungea încă faptul că siguranța acestor personaje provine într-adevăr din aceea că au ceva de ascuns în spatele fațadei lor strălucitoare ?

Și cum să uiți că Marescal a urmărit-o pe miss Bakefield toată după-amiaza, că el a pîndit-o înainte de ora plecării și că el se găsea acolo, fără îndoială în vagonul cu numărul patru, în același moment în care se comitea crima ? Dintr-un vagon în altul, pasarela..., pasarela pe unde cei trei bandiți mascați au fugit și pe unde unul din cei trei, primul, s-a putut întoarce. Acela nu era chiar personajul care acum făcea pe fanfaronul și comanda ?

Vagonul s-a golit. Nu a mai rămas decît controlorul. Raoul încercă să-și găsească locul.

— Cum, domnule ! zise, sigur că domnul Marescal nu-l recunoscuse Cum ! dar eram aici și pretind să mă întorc

— Nu, domnule, ripostă Marescal, tot locul unde crima a fost comisă aparține justiției și nimeni nu poate pătrunde fără o autorizație

Controlorul interveni.

— Acest călător a fost una dintre victimele atacului. L-au legat și l-au prădat.

— Regret, spuse Marescal. Dar ordinele sînt categorice

— Care ordine ? făcu Raoul iritat.

— Ale mele.

— Dar, în fine, domnule, de care drept vorbiți ? Sînteți cel care face legea cu o insolență pe care alte persoane ar putea-o accepta, dar eu nu sînt în starea în care s-o suport

Îngîmfatul întinse cartea sa de vizită și scandă cu o voce pompoasă :

— Rodolphe Marescal, comisar al serviciului de cercetări internaționale, atașat al ministrului de interne

În fața unor asemnea titluri, avea aerul de a spune, nu ai decît să te închini. Și el adăugă :

— Dacă am înțeles rensul evenimentelor, există a-

cordul șefului de gară, întrucît competența mea specială mă autorizează.

Raoul, puțin surprins, se opri. Numele de Marescal, căruia nu i-a dat atenție, trezi subit în memoria sa amintirea confuză a unor afaceri în care i se părea că acest comisar a dovedit talent și o clarviziune remarcabilă. În orice caz, ar fi fost absurd să-i țină piept.

„E greșeala mea, gîndi el.

În loc să fiu pe lîngă englezoaică și să împlinesc ultima ei dorință, am pierdut timpul impresionat de fața mascată. Și, astfel, m-a înhățat cu un tertip pomădatul și voi ști cum se poate ca să fiu în acest tren, exact atunci cînd mă pot ocupa de o afacere în care două eroine sînt chiar frumoasele femei de după-amiază.

Si, cu un ton respectuos, ca și cum era foarte sensibil la prestigiul înaltelor funcții :

— Scuzați-mă, domnule. Cît de puțin parizian sînt, pentru că locuiesc foarte frecvent în afara Parisului, notorietatea dvs. a ajuns pînă la mine, și îmi reaminteso printre altele, o istorie despre cercei...

Marescal se umflă în pene.

— Da, cerceii prințesei Laurentini, zise el. N-a fost rău ca efect. Dar ne străduim să reușim încă și mai bine astăzi și recunosc că înainte de sosirea jandarmeriei și, de asemenea, a judecătorului de instructie, aș dori să aduc ancheta la un punct în care...

— La un punct, încuviință Raoul, în care acești domni nu vor avea decît să tragă concluziile. Aveți desigur dreptate și eu nu-mi voi continua călătoria decît mîine, dacă prezența mea vă poate fi utilă.

— Extrem de utilă, și vă mulțumesc.

Controlorul plecă după ce spuse ce știa. Totuși, vagonul a fost tras pe o linie secundară și trenul plecă.

Marescal își începu investigațiile, apoi, cu intenția evidentă de a-l îndepărta pe Raoul, îl rugă să se ducă pînă la gară și să caute cearșafuri pentru a acoperi cadavrele.

Raoul, prevenitor, coborî, merse de-a lungul vagonului și se ridică la nivelul celei de-a treia ferestre a culoarului.

„E bine ce gîndesc, își spuse, pomădatul vrea să fie singur. Cîteva mici mașinații preliminare"

Marescal, într-adevăr, ridică puțin corpul tinerei englezoaice și întredeschise mantoul ei de voiaj. În jurul taliei era o mică poșetă de piele roșie. Deschise copcile curelei, luă poșeta și o deschise. Ea conținea hîrtii, pe care începu să le citească imediat.

Raoul, care nu-i vedea decît spatele și nu putea deci judeca, după expresia lui, ceea ce gîndea despre lectura lui, plecă bombănind :

— E frumos să te gîndești, prietene, te voi ajunge mereu înainte de țintă. Aceste hîrtii mi-au fost lăsate moștenire și nimeni altul nu are drept asupra lor

El îndeplini misiunea care-i fusese dată și, cînd reveni cu nevasta și mama șefului gării care se oferiseră pentru veghea funebră, află de la Marescal că au fost reperați în pădure doi oameni care se ascunsesesă în mijlocul hățișului.

— Nici o altă indicație ? întrebă Raoul.

— Nimic, declară Marescal, pe cît se pare, unul dintre oameni șchiopăta și s-a cules în urma lui un toc înțepenit între două rădăcini Dar e tocul unui pantof de femeie

— Deci, nici o legătură.

— Niciuna

Englezoaica era întinsă Raoul o privi pentru ultima dată pe frumoasa și nefericita însoțitoare de călătorie și murmură pentru el însuși : „Vă voi răzbuna, miss Bakefield Dacă nu v-am păzit și salvat vă jur că asasinii vor fi pedepsiti".

Se gîndea la fata cu ochii verzi și repeta, împotriva misterioasei creaturi, același jurămînt de ură și răzbunare Apoi, sărutînd pleoapele tinerei, el trase cearșaful peste fața ei palidă.

— Era într-adevăr frumoasă, spuse Nu-i știți numele ?

— De unde să-l știu ? se eschivă Marescal

— Dar iată o poșetă...

— Nu trebuie deschisă decît în prezența justiției, spuse Marescal, care o puse în bandulieră pe umărul său, și adăugă : E surprinzător că bandiții n au șterpelit-o.

— Trebuie să conțină acte...

— Vom aștepta justiția, repetă comisarul. Dar se pare, în orice caz, că bandiții care v-au prădat pe dvs

nu i-au furat nimic ei, nici ceasul brățară, nici această broșă, nici acest colier...

Raoul povesti ceea ce s-a întîmplat și el o făcu desigur cu precizie, într-atît dorea să colaboreze la descoperirea adevărului. Dar, puțin cîte puțin, rațiuni obscure împingîndu-l să denatureze adevăratele fapte, nu spuse nimic de-al treilea complice și nu dădu despre ceilalți doi decît semnalmente aproximative, fără să releve prezența unei femei între ei.

Marescal ascultă și puse cîteva întrebări, apoi, lăsînd unul dintre gardieni, îl luă pe celălalt în compartimentul în care zăceau cei doi bărbați.

Semănau, unul mult mai tînăr, dar amîndoi oferind aceleași trăsături vulgare, aceleași sprîncene groase și aceleași haine cenușii, urîte. Cel mai tînăr primise un glonț în plină frunte, celălalt în gît.

Marescal, care afecta cea mai mare rezervă, îi examină îndelung, fără însă a-i deranja din poziția lor, le scotoci buzunarele și îi acoperi din nou cu un singur cearșaf.

— Domnule comisar, spuse Raoul, căruia vanitatea și pretențiile lui Marescal nu-i scăpau, am impresia că ați făcut deja pași serioși pe calea adevărului. Simt în dv. un maestru. E posibil, în cîteva minute...?

— De ce nu? spuse Marescal, care îl antrenă pe Raoul în alt compartiment. Jandarmeria nu va întîrzia, și medicul cu atît mai puțin. Pentru ca să marchez bine poziția pe care am luat-o și să-mi asigur beneficiul, nu mă mulțumesc să expun în prealabil rezultatul primelor investigații.

„Vezi, pomădatule, își spuse Raoul. Nu poți găsi un confident mai bun ca mine".

Părea vagă o asemenea șansă. Ce onoare și ce bucurie. Comisarul îl rugă să se așeze și începu:

— Domnule, fără să mă las influențat de aparentele contradicții și nici să mă pierd în detalii, țin să pun în evidență două fapte primordiale, de o importanță considerabilă, după umila mea părere. Mai întîi reține. Tînăra englezoaică, cum ați numit-o, a fost victima unei neînțelegeri. Da, domnule, a unei neînțelegeri. Nu protestați. Am probele mele. La ora fixată pentru încetinirea prevăzută trenului, banditii care se găseau în vagonul următor (îmi amintesc că i-am întrevăzut de de-

parte și mi s-au părut a fi în număr de trei), vă atacă, vă prădă, atacă pe vecina dumneavoastră, caută să o lege... și apoi, brusc lasă totul și se duc mai departe, la compartimentul din capăt!

— Pentru ce această schimbare? Pentru ce? Pentru că s-au înșelat, pentru că tînăra femeie era ascunsă sub cuvertură, pentru că au crezut că se năpustesc asupra a doi bărbați și că au observat o femeie. De aici buimăceala lor, „Drace, o țipesă"-și de aici plecarea lor precipitată. Cercetează culoarul și descoperă pe cei doi bărbați pe care-i căutau... cei doi care sînt acolo. Or, cei doi se apără. Îi ucid cu împușcături de revolver și îi prădă imediat de tot ce aveau. Valize, pachete, totul a luat, pînă la șepci... Primul punct precis stabilit, nu?

Raoul era surprins, nu de ipoteză, pe care el însuși a admis-o de la început, ci pentru că Mareșcal a putut observa cu asemenea acuitate și asemenea logică.

— Al doilea punct... reluă polițistul, pe care admirația interlocutorului îl exalta.

Îi întinse lui Raoul o cutie de argint fin cizelată.

— O tabacheră?

— Da, o tabacheră veche..., dar servind drept etui pentru țigări, într-adevăr, iată tutun blond, pentru femei.

— Sau pentru bărbați, spuse Raoul, surîzînd pentru că, în fine, n-aveau acolo decît bărbați

— Pentru femei, insist.

— Imposibil!

— Mirosiți cutia.

O puse sub nasul lui Raoul. Acesta, după ce mirosi, consimți:

— Într-adevăr, într-adevăr..., un parfum de femeie care își pune etuiul de țigări în geantă, împreună cu batista, pudra de obraz și vaporizatorul de buzunar. Mirosul caracteristic.

— Deci?

— Deci nu mai înțeleg. Doi bărbați aici pe care i-au găsit morți... și doi bărbați care au atacat și au fugit după ce au împușcat.

— De ce nu un bărbat și o femeie?

— Ei! O femeie... Unul dintre acești bandiți era o femeie?

— Și această cutie de țigări?

— Probă insuficientă.

— Am alta.

— Care ?

— Tocul de pantof care a fost găsit în pădure, între două rădăcini. Credeți că trebuie mai mult pentru a stabili o legătură solidă cu privire la al doilea punct pe care l-am enunțat astfel : doi agresori, adică un bărbat și o femeie.

Clarviziunea lui Marescal îl agasa pe Raoul. Se abținea s-o arate și făcu printre dinți, ca și cum exclamația i-ar fi scăpat :

— Sînteți strașnic de puternic !

Și adăugă :

— Asta e tot ? Nu sînt alte descoperiri ?

— He ! zise celălalt rîzînd, lăsați-mă să răsuflu !

— Aveți deci intenția de a lucra toată noaptea ?

— Cel puțin pînă vor fi aduși cei doi fugari, ceea ce nu va dura mult, dacă se vor conforma instrucțiunilor mele.

Raoul a urmărit dizertația lui Marescal cu aerul calm al unui domn care, el însuși nu e strașnic de puternic și care recunoaște altora meticulozitatea de a descurca o afacere despre care nu știe mare lucru Lăsă capul în jos și pronunță căscînd :

— Amuzați-vă dvs., domnule comisar Pe mine, recunosc, toate aceste emoții m-au obosit peste măsură și o oră două de odihnă...

— Odihniți-vă, fu de acord Marescal N are importanță ce compartiment vă va servi drept cușetă. Poftiți, aici. . Voi avea grijă ca nimeni să nu vă deranjeze și cînd voi termina, voi veni să mă odihnesc la rîndul meu

Raoul închise ușa, trase perdelele și aprinse lampa. Pe moment nu avea o idee clară despre ce-ar vrea să facă Evenimentele foarte complicate nu se pretau încă la reflectarea asupra unei soluții și el se concentră să înțeleagă intențiile lui Marescal și să afle enigma purtării sale.

— Tu pomădatul meu, își zicea el, te-am prins Ești ca și corbul din fabulă : cu elogii te fac să deschizi pliscul Merit, desigur, al primirii. Dar prea guraliv. Cît despre punerea la răcoare a necunoscutului și complicelui său, asta m ar mira mult. E o întreprindere de care va trebui să mă achit personal

Dar, se întîmplă că, din direcția gării, un zgomot de voci se ridica și luă destul de repede proporțiile unui tumult. Raoul ascultă. Marescal era aplecat peste o fereastră a culoarului și striga la oamenii care se apropiau.

— Cine-i ? A ! perfect, jandarmii... Nu mă-nșel, nu-i așa ?

I se răspunse :

— Șeful gării mă aduce la dumneavoastră, domnule comisar

— Domnule brigadier ? Sînt arestări ?

— Una singură, domnule comisar. Unul din cei urmăriți a căzut de oboseală pe șosea, în timp ce noi ajungeam la un kilometru de aici. Celălalt a reușit să scape.

— Și medicul ?

— Ni s-a alăturat pe drum Dar avea o vizită de făcut. Va fi aici în patruzeci de minute.

— Este cel mai mic dintre cei doi, cel pe care l-ați arestat, brigadiere ?

— Unul mic, foarte palid, cu o șapcă prea mare... și care plînge... și care face promisiuni : „Voi vorbi, dar numai domnului judecător... Unde este domnul judecător ?“

— L-ați lăsat în stație pe cel mic ?

— Sub pază bună.

— Bine.

— Dacă asta nu vă deranjează, domnule comisar, aș vrea mai întîi să văd cum s-a petrecut totul în tren.

Brigadierul urcă, însoțit de un jandarm... Marescal îl ajută să urce în tren și, imediat, îl conduse în fața cadavrului tinerei englezoaice.

„Totul merge bine, își zise Raoul, care nu pierduse nici un cuvînt din dialog. Dacă pomădatul începe explicațiile lui, va dura destul“.

De această dată, el vedea clar în dezordinea minții și discernea gîndurile într-adevăr neașteptate care-i apăreau brusc, fără știrea lui, ca să zicem așa, și fără ca să poată înțelege motivul secret al conduitei sale.

Coborî pe geam și se aplecă asupra liniei duble a căii ferate. Nimeni. Nici o lumină.

Sări.

III

SĂRUTUL DIN NOAPTE

Gara Beaucourt era situată în plin cîmp, departe de orice localitate.

O șosea perpendiculară pe calea ferată o lega de satul Beaucourt, apoi de Romillaud, unde se găsea jandarmeria apoi de Auxerre, de unde erau așteptați magistrații. Ea era tăiată în unghi drept, de o șosea națională care mergea de-a lungul liniei la o distanță de cinci sute de metri

Se adunaseră pe peron toate posibilitățile de iluminare disponibile : lămpi, lumînări, lanterne, felinare, ceea ce îl obligă pe Raoul să nu înainteze decît cu precauții infinite Șeful gării, un funcționar și un lucrător conversau cu jandarmul de gardă, a cărui talie înaltă se ridica în fața ușii aproape închise a unei camere pline cu pachete, rezervată serviciului de mesagerie. În semiobscuritatea acestei camere, se înghesuiau grămezi de coșuri, lăditze și erau împrăștiate pachete de toate felurile. Apropiindu-se, Raoul crezu că vede, așezată pe un morman de obiecte, o siluetă curbată care nu se mișca

„E ea, foarte probabil, își spuse, e fata cu ochii verzi. O răsucire de cheie și închisoarea e gata, de vreme ce temnicerii păzesc singura ieșire posibilă ?".

Situația i se păru favorabilă dar cu condiția de a nu se izbi de obstacole susceptibile de a-l stingheri Marescal și brigadierul puteau apărea pe neașteptate Făcu deci un ocol alergînd și ajunse în spatele gării fără să întîlnească vreun suflet. Era după miezul nopții Nici un tren nu sosise încă și, cu excepția micului grup care pălăvrăgea pe peron, nu era nimeni. Intră în sala de înregistrări. O ușă la stînga, un vestibul cu o scară și,

la dreapta acestui vestibul, o altă ușă. După topografia locului, ar fi trebuit să fie aici.

Pentru un om ca Raoul, o încuietoare nu constituie un obstacol serios. Avea asupra lui patru sau cinci feluri de instrumente cu care reușea să deschidă ușile cele mai recalcitrante. De la prima încercare, aceasta se supuse. Odată ușa ușor întredeschisă, nu văzu nici o lumină. O împinse deci, aplecîndu-se, și intră. Cei de afară nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă și cu atît mai puțin captiva ale cărei suspine grele ritmau liniștea încăperii.

Lucrătorul povestea urmărirea de-a lungul pădurii. Era acela, care, într-un desiș, sub raza unui felinar, a ridicat vînatul. Celălalt borfaș, după cum spunea, era subțire și înalt și se cărase ca un iepure. Dar el trebuia să revină pe urmele sale și să-l ducă cu sine pe cel mic. Pe de altă parte, vedea destul de sumbru, că vînătoarea nu era comodă.

— Imediat pustiul de-acolo, povestea lucrătorul, se puse să geamă. Are o caraghioasă voce de fată, cu lacrimi : „Unde e judecătorul ? lui îi voi spune totul... Duceți-mă în fața judecătorului !".

Auditoriul rînji. Raoul profită ca să-și strecoare capul între două stive de lădițe ca să vadă mai bine. Se găsea, astfel în spatele îngrămădirii de colete poștale, unde captiva stătea deprimată. De această dată, percepu anumite zgomote pentru că suspinele încetară

El șopti :

— Nu vă fie frică.

Cum ea tăcea, el repetă :

— Nu vă fie frică, sînt un prieten.

— Guillaume ? întrebă ea foarte încet.

Raoul înțelese că era vorba de celălalt fugar și răspunse :

— Nu, sînt acela care te va salva de jandarmi.

Ea nu suflă un cuvînt Trebuia să se teamă de o capcană Dar el insistă :

— Sînteți în mîinile justiției. Dacă nu mă urmați, asta înseamnă închisoarea, curtea cu juri...

— Nu, făcu ea Domnul judecător mă va lăsa liberă.

— Nu vă va lăsa liberă Sînt trei morți. Cămașa dvs. e plină de sînge... Veniți... O secundă de ezitare poate să vă piardă... Veniți...

După o clipă de tăcere, ea murmură :

— Am mîinile legate.

Tot timpul ghemuit, el tăie legăturile cu cuțitul pe care îl avea și întrebă :

— Cine vă poate vedea în acest moment ?

— Doar jandarmul, cînd se întoarce, și nu prea bine, pentru că sînt în umbră... Pentru alții, ei sînt prea la stînga...

Pe peron, pași se apropiau și el recunoscu vocea lui Marescal.

Îi spuse :

— Nici un gest... Iată-i că sosesc, mai curînd decît aș fi crezut... Auziți ?...

— Oh ! Mi-e frică, bîigui fata Mi se pare că vocea asta... Doamne, e posibil !

— Da, zise el, e vocea lui Marescal, dușmanul dvs. Dar nu trebuie să vă fie frică... Nu demult, amintiți-vă, pe bulevard, cineva s-a interpus între dvs. și el Eram eu. Vă implor să nu vă fie teamă.

— Dar va veni... Dacă vine ?

— Vă prefaceți că dormiți, că sînteți epuizată Ascundeți-vă capul între bratele încrucișate... Și nu mișcați !

— Dacă încearcă să mă vadă ? Dacă mă recunoaște ?

— Nu-i răspundeți... Orice s-ar întîmpla, nici un cuvînt... Marescal nu va actiona imediat... va reflecta . și atunci...

Raoul nu era liniștit. Presupunea că Marescal trebuie să fie dornic să știe dacă nu se înșelase și dacă banditul era, într-adevăr femeie Avea să procedeze la un interogatoriu imediat și, în orice caz, gîndind precauțiunile insuficiente, va inspecta, de asemenea, închisoarea. De fapt, comisarul strigă imediat, pe un ton vesel :

— Ei bine, domnule șef de gară, iată-mi noutatea ! un prizonier la dvs. ! Și un prizonier de marcă ! Gara Beaucourt va deveni celebră... Brigadier, locul îmi pare tare bine ales, și sînt convins că nu se putea face mai mult. Din exces de prudență aș vrea să mă asigur..

Astfel, din prima lovitură, el merse drept la scop, după cum prevăzuse Raoul. Îngrozitoarea parte se va juca între acest om si tînăra fată Cîteva gesturi, cîteva cuvinte și domnișoara cu ochii verzi va fi iremediabil pierdută.

Raoul fu gata să bată în retragere. Dar asta însemna să renunțe la orice speranță si să arunce pe urmele sale

o hoardă de adversari, care nu-i vor mai permite să reînceapă ceea ce voia. Se lăsă în voia norocului.

Marescal pătrunse în încăpere, continuînd să vorbească cu cei de-afară despre felul cum au ascuns forma imobilă pe care voia să o contemple de unul singur.

Raoul rămase de-o parte, suficient ascuns de lăzi ca Marescal să nu-l vadă încă.

Comisarul ajunse şi zise tare :

— Pare că doarme... Ei camarade, n-ar fi nici un mijloc să începem o şuetă ?

Trase din buzunar o lanternă, apăsă pe un buton şi dirijă fascicolul luminos. Nu văzu decît o şapcă şi două braţe strînse, dădu deoparte şapca şi o ridică.

— Asta e zise încet..., o femeie... O femeie blondă ! Hai, micuto, arată-mi frumoasa ta mutriţă.

Înhăţă capul cu forţa şi îl întoarse. Ceea ce văzu era atît de extraordinar, că nu acceptă neverosimilul adevăr.

— Nu, nu, murmură, asta nu e admisibil !

Observă uşa de intrare, temîndu-se ca nu cumva cineva dintre ceilalţi să apară.

Apoi, febril, el smulse sapca. Faţa apăru luminată din plin.

— Ea ! Ea ! murmură Dar sînt nebun... Iată, e incredibil .. Ea aici ! Ea, o ucigaşă ! Ea ! Ea !

Se aplecă mai mult. Prizoniera nu se clinti. Figura sa palidă n-avea nici un tresărit şi Marescal îi aruncă, cu o voce gîlgîită :

— Dumneata eşti ! Prin ce minune ! Aşadar ai ucis... şi jandarmii te-au prins Şi eşti aici, dumneata ! E imposibil !

S ar fi zis, într-adevăr, că dormea. Marescal tăcu. Oare în realitate dormea ? Îi spuse :

— Asta e, să nu te mişti mă duc să-i îndepărtez pe ceilalţi şi revin Într-o oră voi fi înapoi... şi vom sta de vorbă Ah ! va trebui să te supui, micuţa mea

Ce voia să zică ? Avea să i propună cine ştie ce tîrg admirabil ? În fond (Raoul a ghicit-o), el nu putea avea o idee bine fixată. Evenimentul îl lua pe neaşteptate şi se întreba ce beneficiu ar putea să obţină

Puse din nou şapca pe capul blond si răsfiră toate buclele, apoi, întredeschizînd bluza, exploră buzunarele vestonului Nu găsi nimic Se ridică şi emoţia era cu atît

mai mare cu cît nu se gîndise și la inspecția încăperii și ușii.

— Pușțan caraghios, spuse revenind lîngă grup. N are douăzeci de ani.. O obrăznicătură, pe care complicele lui va trebui să...

Continuă să vorbească, dar de-o manieră nepăsătoare, în care se simțea confuzia gîndirii și nevoia de reflecție.

— Cred, spuse, că mica mea anchetă preliminară n-ar fi lipsită de interes pentru acești domni de la parchet. Așteptîndu-i, voi face de pază aici, cu dumneata, brigadiere. Sau chiar singur... căci n-am nevoie de nimeni, dacă vrei un pic de repaus...

Raoul se grăbi, sesizase printre pachete, trei saci legați cu o sfoară la care pînza era cam de aceeași nuanță cu bluza cu care prizoniera acoperise deghizarea în băiat. Ridică unul dintre saci și murmură :

— Apropiați-vă picioarele de mine... pentru ca să pot trece asta prin față la locul său. Mișcarea e dificilă, nu ? Acum aduceți pieptul spre mine... și apoi capul.

Luă mîna, care era înghețată, și repetă instrucțiunile pentru ca fata să rămînă nemișcată.

— Vă conjur, supuneți-vă. Marescal e capabil de orice.. L-ați umilit. Se va răzbuna într-un fel sau altul, de vreme ce dispune de dvs... Apropiați-vă picioarele de mine..

Ea se mișcă cu gesturi mici, ca să pară imobilă, deplasîndu-se aproape insensibil și fură necesare trei-patru minute pentru deplasare. Cînd manevra fu sfîrșită, avea în față și puțin mai sus decît ea o formă cenușie încrețită, avînd aceleași contururi și care dădea suficient iluzia prezenței sale pentru ca jandarmul și Marescal, aruncînd un ochi să o poată crede mereu acolo.

— Hai, spuse el... Profitați de o clipă în care ei sînt întorși și în care se vorbește puțin mai tare, și lăsați-vă să alunecați...

El o prinse în brațele acum îndoite și o trase prin deschizătură. În vestibul, ea putu să se ridice. El închise ușa și traversă sala de bagaje. Dar, fiind mai greu pe terenul care preceda gara, ea avu o slăbiciune și căzu aproape în genunchi.

— Niciodată nu voi putea..., gemu.

Niciodată...

Fără cel mai mic efort, el o urcă pe umerii săi și începu să meargă pe lîngă masa de arbori care marca șoseaua ce lega Romillaud și Auxerre. Simți o satisfacție profundă la ideea că avea prada, că ucigașa lui miss Bakefield nu mai putea scăpa și că acțiunea lui se substituia aceleia a societății. Ce va face ? Puțin important ? În acest moment era convins — sau cel puțin și-o spune — că o mare nevoie de dreptate îl ghida și că pedeapsa va lua forma pe care i-o vor dicta circumstanțele.

Două sute de pași mai departe se opri, nu pentru că își pierduse respirația, dar asculta și cerceta marea liniște care agita greutatea freamătului frunzelor și trecerea scurtă a micilor animale nocturne.

— Ce-i ? întrebă fata cu neliniște

— Nimic... Tropotul unui cal... foarte departe... E ceea ce aveau și sînt foarte mulțumit... e salvarea dvs..

O coborî de pe umerii săi și o lungi pe brațele sale ca pe un copil. Trecură astfel, în mers vioi, trei sau patru sute de metri, care îi aduseră la răspîntia cu șoseaua națională, pentru că albul apăruse pe fundalul negru al arborilor Iarba era atît de umedă că-i spuse, așezîndu-se de-a curmezișul :

— Ramîi întins pe genunchii mei și înțelege-mă bine. Această trăsură, pe care ei o așteaptă, e aceea a medicului ce trebuie să sosească Mă voi debarasa de omul acesta și-l voi lega cu amabilitate de un copac Vom urca în trăsură și vom călători toată noaptea pînă la o stație oarecare a unei alte linii

Ea nu răspunse El se îndoia că înțelesese Mîna începuse să-i tremure Bolboroseă într-un fel de delir :

— N-am ucis... N-am ucis

— Tăceți, zise Raoul brusc Vom vorbi mai tîrziu.

Tăcură amîndoi Imensa pace a cîmpiei odihnite întindea în jurul lor un spațiu de liniște și siguranță. Singur, tropotul de cal se ridica din timp în timp în întunerice Se văzu de două sau trei ori, la o distanță incertă lumina felinarelor trăsurii care licărea ca niște ochi holbați Nici un strigăt, nici o amenințare dinspre gară

Raoul se gîndea la această situație ciudată și, după enigmatica ucigașă căreia inima îi bătea atît de tare, încît, simțind ritmul nebunesc, vedea parizianca, întîlnită de la orele opt la orele nouă, mai curînd fericită și fără griji, în siguranță

Cele două imagini, atît de diferite una de alta, totuşi se confundau în el însuşi. Amintirea viziunii strălucitoare atenua ura sa contra aceleia care o ucisese pe englezoaică. Dar era încercat de ură ? Se agăţă de acest cuvînt şi gîndea cu duritate :

— O urăsc... Deşi a spus ce a spus, ea a ucis... Englezoaica e moartă datorită greşelii ei şi aceleia a complicelui... O urăsc... Miss Bakefield vă fi răzbunată.

Cu toate acestea, nu spuse nimic despre toate astea, din contră, îşi dădu seama că ieşeau din gura sa numai cuvinte dulci.

— Nenorocirea se abate asupra fiinţelor cînd nici nu se gîndesc, nu-i aşa ? Eşti fericit... Trăieşti... şi apoi vine crima. Dar totul se aranjează Îmi veţi mărturisi totul... şi lucrurile se vor aplana...

Avea impresia că o mare linişte o cuprindea puţin cîte puţin. Ea nu mai era cuprinsă de acele mişcări febrile care o scuturau din cap pînă în picioare. Răul se potoli, coşmarurile, neliniştile, spaimele, toată lumea hidoasă a nopţii şi a morţii.

Raoul gusta cu intensitate manifestarea influenţei şi puterii sale, într-un fel magnetică, asupra anumitor fiinţe pe care circumstanţele le-au dezorientat şi cărora le-a readus echilibrul, le-a făcut să uite realitatea înfiorătoare.

Chiar el, de altfel, fusese deturnat de dramă Englezoaica moartă se stergea din memoria lui şi nu era femeia cu bluza pătată de sînge cea care îi lua locul, ci femeia din Paris, elegantă şi radioasă. Era frumos să zică : „O voi pedepsi. Va suferi " Dar cum să nu simtă respiraţia proaspătă care venea de pe buzele din apropiere ?

Ochii farurilor creşteau Medicul sosea în opt sau zece minute.

„Şi acum, îşi zise Raoul, va trebui să mă despart de ea şi să acţionez... şi se va sfîrşi... Nu voi mai putea regăsi între ea şi mine o clipă ca aceasta.. O clipă care ar avea această intimitate..."

Se aplecă mai mult. Ghici că ea ţinea pleoapele închise şi că se abandonase protecţiei lui. Totul era bine, dar, trebuia să gîndească ea. Pericolul trecuse.

Brusc, el se aplecă şi îi sărută buzele.

Ea încercă uşor să se zbată, suspină şi nu spuse nimic. El avu impresia că ea a acceptat mîngîierea şi că, în ciuda

retragerii capului, a cedat dulcetii acestui sărut. Aceasta dură cîteva secunde. Apoi o tresărire de revoltă o scutură. Ea încordă brațele și se degajă cu o energie neașteptală, gemînd :

— Ah ! este abominabil ! Ah ! ce rușine ! Lăsați-mă ! Lăsați-mă ! Ceea ce faceți este mizerabil

El încercă să rîdă și, furios pe ea, ar fi vrut s-o înjure. Dar nu găsea cuvintele și, pe cînd ea îl împingea înapoi și se retrăgea în noapte, el repetă cu voce joasă :

— Ce înseamnă asta ? ! Iată ce pudoare ! Și după aceea ? Ce ? Crede că am comis un sacrilegiu...

Se ridică în picioare, escaladă taluzul și o căută. Unde? Desisul compact proteja fuga ei N-avea nici o speranță de a o prinde din nou

Tuna și fulgera, blestema, nu mai găsea în el însuși, acum, decît ura si ranchiuna unui om ridicol și rumega în el însuși îngrozitoarea descriere a reîntoarcerii la gară, să dea alarma, cînd auzi strigăte la oarecare distanță Acestea proveneau din sosea, dintr-un loc care disimula probabil o curbă si de unde el presupunea că trebuia să fie trăsura Alergă Văzu într-adevăr, cele două faruri, dar păreau că virează în loc și schimbă direcția. Trăsura se îndepărtă și asta nu mai era un tropot ușor de cal, ci un galop al unei fiare, enervată de loviturile de bici Două minute mai tîrziu, Raoul, dirijat de strigăte, ghici în obscuritate silueta unui om care gesticula în mijlocul hățișurilor și mărăcinilor

— Sînteți, desigur, medicul din Romillaud ? zise. M au trimis de la gară în întîmpinarea dvs.. Ați fost atacat, fără îndoială ?

— Da !. un trecător care m-a întrebat de drum Am oprit și el m-a luat de gît, m-a atacat și m-a aruncat în mărăcini.

— Și a fugit cu trăsura dvs

— Da

— Singur ?

— Nu, cu cineva care l-a întîlnit...

— Un bărbat ? O femeie ?

— N am văzut Au avut grijă să vorbească încet. Imediat după plecarea lor, am strigat după ajutor.

Raoul reuși să l scoată și fi zise :

— Nu v au legat la gură ?

— Ba da, rău.
— Cu ce ?
— Cu fularul meu.
— E o modalitate de a lega la gură pe care o cunosc, spuse Raoul, care apucă fularul, îl întinse pe spate pe doctor și începu să-i arate cum au operat.

Lecția fu urmată de o altă operațiune, aceea a legării fedeleș, savant executată cu pătura calului și căpăstrul pe care Guillaume l-a utilizat (pentru că nu ne putem îndoi că agresorul a fost Guillaume și că fata l-a regăsit).

— Nu v-am făcut rău, așa-i, doctore ? Sînt dezolat. Și apoi nu aveți de ce vă teme de spini, de urzici, adăugă Raoul conducîndu-și prizonierul. Țineți, iată un loc unde nu veți petrece o noapte prea rea. Mușchii trebuie să fie arși de soare, pentru că e uscat... Nu, fără mulțumiri, doctore. Credeți că dacă aș putea să mă dispensez...

Intenția lui Limésy în acest moment era de a o lua în pas de gimnastică și a ajunge, cu orice preț, pe cei doi fugari.

Era furios că se afla încă pe drum Trebuie să fie stupid ! Cum ! a ținut-o în gheare și, în loc s-o strîngă de gît, el se amuzase s-o sărute ! Poți să-ți păstrezi ideile clare în asemenea condiții ?

Dar, în această noapte, intențiile lui Limesy ajungeau mereu la acte contrare. Încă de cînd îl părăsise pe doctor, nerenunțînd la proiectul său, reveni spre stație cu un nou plan care consta în a încăleca un cal din cei ai jandarmilor ca să determine astfel succesul întreprinderii.

A observat că cei trei cai ai jandarmeriei se găseau sub un hangar în fața căruia veghea un om din echipă. Ajunse la el. Omul dormea la lumina unui felinar Raoul trase cuțitul ca să taie una dintre legături, dar, în loc de aceasta, tăie, încet, cu toate precauțiile imaginabile, chingile slăbite ale celor trei cai și curelele cataramelor.

Astfel, urmărirea fetei cu ochii verzi, cînd se va afla de dispariția ei, devenea imposibilă.

„Nu prea știu ce să fac, își spuse Raoul, întorcîndu se în compartimentul său. Am oroare de această ticăloasă. Nimic nu mi-ar fi mai plăcut decît s-o dau pe mîna justiției si să-mi țin jurămîntul de răzbunare. Or, toate eforturile mele n-au fost decît ca s-o salvez De ce ?"

Răspunsul la această întrebare, îl știa bine, îl știa bine. Dacă era interesat de tînăra fată pentru că ea avea ochi

de culoarea jadului, cum să n-o protejeze acum, cînd a simțit-o atît de aproape de el ; atît de slabă și buzele ei pe ale sale ? Ce-ți dăruie o femeie pe care ai sărutat-o pe gură ? Ucigașă, știu. Dar ea a fremătat sub mîngîiere și el înțelesese că pentru nimic în lume nu ar putea ca de-acum înainte ca să nu o apere față de toți și contra tuturor. Pentru el, sărutul pătimaș din această noapte, domina întreaga dramă și toate concluziile la care instinctul, mai mult decît rațiunea, îi ordona să se ralieze.

Pentru că trebuia să reia contractul cu Marescal ca să cunoască rezultatul cercetărilor sale și să-l revadă, de asemenea, cu privire la tînăra englezoaică și la geanta despre care Constance Bakefield îi vorbise

Două ore mai tîrziu, Marescal se lăsă să cadă, frînt de oboseală, în fața banchetei unde, în vagonul detașat, Raoul aștepta liniștit. Trezit brusc, acesta făcu lumină și, văzînd fața descompusă a comisarului, figura răvășită și mustața pleoștită, strigă :

— Ce aveți, domnule comisar ? Sînteți de nerecunoscut !

Marescal bîlbîi :

— Deci, nu știți nimic ? N-ați auzit ?

— Chiar nimic. N-am auzit nimic după ce ați închis această ușă.

— A evadat !

— Cine ?

— Asasinul !

— L-ați prins deci ?

— Da !

— Pe care dintre cei doi ?

— Femeia.

— Era chiar o femeie ?

— Da. Numai că... Era un pachet de rufărie.

Raoul l-a ascultat, cu siguranță, între alte motive, dintr-o nevoie imediată de revanșă Ridiculizat, el voia să ridiculizeze la rîndul său și îl lua în rîs pe altul așa cum fusese luat și el în rîs. Marescal era acel, victimă desemnată, Marescal, de la care spera să-i facă și alte confidențe și care, în fond, îi și provoca, de asemenea, o emoție delicată.

— E o catastrofă, zise.

— O catastrofă, confirmă comisarul.
— N-aveţi nici-o certitudine ?
— Nici una.
— Nici o urmă a complicelui ?
— Care complice ?
— Cel care a organizat evadarea ?
— Dar nu e deloc ! Cunoşteam urmele pantofilor relevate aproape peste tot , în pădure, în special Or, la ieşirea din gară, într-o băltoacă de noroi, lîngă marca pantofului fără toc, s-au descoperit amprente diferite, un picior mai mic, tălpi ascuţite

Raoul trase cît mai mult posibil sub banchetă botinele sale murdare de noroi şi întrebă foarte interesat :
— Deci mai era cineva. afară ?
— Indubitabil. Şi, după mine, acest cineva a fugit cu ucigaşa folosind trăsura medicului
— A medicului ?
— Fără de care n-ar fi fost văzut, el, acest medic ! Si, dacă n-a fost văzut, e pentru că ar fi fost aruncat jos din trăsura lui si înfundat într-o groapă
— O trăsură, asta poate fi ajunsă din urmă.
— Cum ?
— Caii jandarmilor...
— Am alergat la hangar şi am sărit pe unul din ei. Dar saua a alunecat şi m am rostogolit pe pămînt
— Ce spuneti !
— Omul care supraveghea caii aţipise şi, în acest timp, au fost desfăcute bridele şi chingile de la şa În aceste condiţii, imposibil să pornesti la vînătoare Raoul nu se putu împiedica să rîdă
— Drace ! iată un adversar demn de dumneavoastră.
— Un maestru domnule Am avut ocazia să urmăresc în detaliu o afacere în care Arsène Lupin era în luptă contra lui Ganimard Lovitura din această noapte a fost montată cu aceeaşi măiestrie.

Raoul fu necruţător
— E o adevărată catastrofă Pentru că, totuşi, contaţi mult pe această arestare pentru viitorul dumneavoastră ? ..
— Mult, spuse Marescal, a cărui înfrîngere îl dispunea din ce în ce mai mult pentru confidenţe Am duşmani puternici la minister şi captura, ca să zicem asa, instantanee, a acestei femei, a acestei femei mi ar fi servit

în cel mai înalt grad. Gîndiți-vă ! Răsunetul afacerii ! Scandalul cu această criminală, deghizată, tînără, frumoasă !... De la o zi la alta, eram în plină lumină. Și apoi...

— Și apoi ?

Marescal avu o ușoară ezitare. Dar erau ore întregi de cînd nici un gînd nu îi interzicea să vorbească și să arate același fond al sufletului său, cu riscul de a regreta. Se lumină așadar.

— Și apoi, asta dubla, tripla importanță a victoriei obținută pe un teren advers !...

— O a doua victorie ? zise Raoul cu admirație.

— Da, și definitivă, aceasta.

— Definitivă ?

— Cu siguranță, nimeni nu mai poate mișca, de vreme ce e vorba de moarte.

— Despre tînăra englezoaică, poate ?

— Despre tînăra englezoaică.

Fără să abandoneze aerul său un pic neghiob ca și cum cedă mai ales dorinței de a admira reușitele însoțitorului său, Raoul întrebă :

— Puteți să-mi explicați ?

— De ce nu ? Veți fi lămurit cu două ore înaintea magistraților, iată totul.

Beat de oboseală, cu creierul confuz, Marescal avu imprudența, contrar obișnuințelor sale, de a flecări

Aplecîndu-se spre Raoul, îi zise :

— Știți cine era această englezoaică ?

— O cunoașteți deci, domnule comisar ?

— Dacă o cunosc ! Eram buni prieteni, chiar. De șase luni, trăiesc în umbra ei, o pîndesc, caut contra ei probe pe care nu pot să le adun !...

— Contra ei ?

— Ei, drace, contra ei ! contra lady-ei Bakefield, fiica lordului Bakefield pair al Angliei și multimilionar, dar, pe de altă parte, hoață internațională, șobolan de hotel și șef de bandă, toate pentru plăcerea ei, din pură pasiune. Și ea la fel, șmechera, m-a demascat și, cînd îi vorbeam o simțeam malițioasă și sigură de ea însăși. Hoață, da, și mi-am prevenit șefii. Dar cum s-o prinzi ? Or, după ziua de ieri, o aveam în mînă. Eram avertizat de către cineva de la locuința ei, în serviciul nostru, că miss Bakefield a

primit de la Nisa, ieri, planul unei vile, unde trebuia să aibă loc o spargere, vila B..., cum a fost denumită într-o scrisoare anexă, căci ea avea rînduite aceste hîrtii într-o mică geantă de piele împreună cu un teanc de documente la fel de dubioase și fugea spre Sud. De unde, plecarea mea. „Acolo, gîndeam, că am s-o prind în flagrant delict, sau pun mîna pe hîrtiile ei". Astfel, nu voi avea nevoie să aștept atît de mult timp. Banditii mi-au predat o

Și geanta ?

— O purta sub veșminte, prinsă cu o curea. Și iată o acum, spuse Marescal, deschizîndu-și paltonul mai sus de talie. Am avut exact timpul de-a arunca o privire care mi-a permis să întrevăd probe irecuzabile, cum ar fi planul vilei B. , unde, cu propria scriere, ea a adăugat, cu creion albastru, această dată : 28 aprilie. 28 aprilie e poimîine, miercuri !

Raoul era încercat de o oarecare decepție. Drăguța lui cumpănise de-o seară, o hoață ! Și decepția lui era cu atît mai mare, cu cît nu putea protesta contra unei acuzații justificate de atît de numeroase detalii și care explică, de exemplu, clarviziunea englezoaicei cu privire la el. Asociată la o bandă de hoți internaționali, ea poseda asupra unora sau altora indicații care i-au permis să întrevadă, dincolo de Raoul de Limésy, silueta lui Arséne Lupin.

Și nu s-ar fi crezut că, în momentul morții sale, cuvintele pe care făcuse eforturi vane să le scoată erau cuvinte de mărturisire a vinovăției și rugă adresată în adevăr lui Lupin :

„Apără mi memoria. Căci tatăl meu nu știe nimic ! Hîrtiile mele să fie distruse !.. "

— Deci, domnule comisar, e dezonoarea pentru nobila familie Bakefield ?

Ce vreți ! făcu Marescal.

Raoul reluă .

Această idee nu vă e penibilă ? Și de asemenea idee de a preda justiției o tînără femeie ca aceea tocmai v a scăpat ? Căci ea e foarte tînără nu i așa

— Foarte tînără și foarte drăguță

— Și cu toate acestea ?

— Domnule, cu toate acestea, și în ciuda tuturor considerațiilor posibile, nimic nu mă va împiedica nicicînd să-mi fac datoria -

El pronunță aceste cuvinte ca un om care găsește evidentă recompensarea talentului său, dar conștiința profesională îi domină toate gîndurile.

— Bine zis, domnule comisar, aprobă Raoul, gîndindu-se că Marescal părea să confunde datoria sa cu multe alte lucruri unde intrau și ranchiuna și ambiția.

Marescal își consulta ceasul, apoi, văzînd că avea tot timpul să se odihnească înainte de venirea Parchetului, se întoarse pe jumătate și mîzgăli cîteva note într-un mic carnețel care nu întîrzie să-i cadă pe genunchi. Domnul comisar cedă somnului.

În fața lui, Raoul îl contemplă preț de multe minute. După întîlnirea din tren, memoria îi adusese, puțin cîte puțin, amintiri mai precise despre Marescal. Evoca figura unui polițist destul de inteligent, sau mai degrabă amator bogat, care făcea poliție din pură plăcere, dar de asemenea, ca să-și servească interesele și pasiunile. Un om norocos, acesta, Raoul își amintea bine, amator de fuste, nu totdeauna scrupulos și pe care femeile îl ajutau, la nevoie, în cariera sa un pic prea rapidă. Nu se spunea că avea intrare chiar în casa ministrului și că soția acestuia [illegible] era străină de cîteva favoruri nemeritate?

Raoul luă carnețelul și înscrise supra [illegible] polițist:

„Observații asupra lui Radolphe Mar[illegible]

Agent remarcabil. Cu inițiativă și lucidit[illegible] D[illegible] flecar. Se confesează primului venit, fără a-l întreba de nume, fără să-i verifice starea ghetelor, nici chiar [illegible] vească și să ia cunoștință cu fizionomia lui.

Destul de prost educat. Dacă întîlnește, la ieșirea d[illegible] o patiserie de pe bulevardul Haussmann, o tînă[illegible] pe care o cunoaște, o acostează și îl vorbește fără [illegible] ei. Dacă o regăsește cîteva ore mai trziu deghizată, plină de sînge și păzită de jandarmi, nu se asigură dacă încuietoarea e în bună stare și dacă cineva pe care l-a [illegible] în compartimentul său nu e [illegible] în [illegible] acilor pe[illegible]

Nu trebuie să se mire dacă acel cineva, profitînd de greșeli atît de grosolane, decide să păstreze un [illegible] prețios, să refuze rolul său de martor și de josnic denunțător, să ia energic, cu ajutorul documentelor din geantă, memoria sărmanei Constance și onoarea familiei Ba[illegible] și să [illegible] cată [illegible] sa pentru [illegible]

cunoscutei cu ochii verzi, fără a-i permite nimănui de a se atinge de un singur fir al părului ei blond sau de a-i cere socoteală despre sîngele care păta adorabilele ei mîini."

Drept semnătură, Raoul, evocînd întîlnirea cu Marescal în fața patiseriei, desenă un cap de bărbat cu ochelari și o țigară între buze și scrise: „Ai un foc Radolphe ?"

Comisarul sforăia. Raoul îi puse carnețelul pe genunchi apoi trase din buzunar un mic flacon pe care-l desfăcu și-l făcu pe Marescal să respire din el. Un miros violent de cloroform se degajă. Capul lui Marescal se înclină mai mult. Foarte încet, Raoul deschise pardesiul, desfăcu curelele genții și le trecu în jurul propriei sale talii, sub veston.

Tocmai trecea un tren, cu viteză mică, un tren de marfă. Ieși, sări, fără a fi văzut, de pe o platformă pe cealaltă, și se instală confortabil sub prelata unui vagon încărcat cu mere.

„O hoață care e moartă, își spuse, și o ucigașă de care am oroare, acestea sînt persoanele recomandabile cărora le acord protecția mea. Pentru ce naiba m-am lansat în aventura asta ?"

IV

Se pradă vila B...

— „Dacă este un principiu căruia îi rămîn credincios — îmi spunea Arsène Lupin, cînd, mulți ani mai tîrziu, îmi povestea istoria domnișoarei cu ochii verzi — e de a nu căuta soluția unei probleme înainte dea-i sosi momentul. Pentru a ataca orice enigmă, trebuie așteptat ca hazardul, sau ca abilitatea să-ți aducă un număr suficient de fapte. Trebuie să avansezi pe drumul adevărului, pas cu pas, în acord cu mersul evenimentelor."

Raționament de altfel foarte just într-o afacere în care nu erau decît contradicții, absurdități, acte izolate pe care nici-o legătură nu părea să le unească unele cu altele. Nici o unitate. Nici un gînd director. Fiecare era de capul lui. Niciodată, Raoul nu s-a simțit într-un asemenea punct în care trebuie să se ferească de orice grabă în acest fel de aventuri. Deducții, intuiții, analiză, examinare, un fel de capcană în care trebuia să se ferească să cadă.

Rămase deci toată ziua sub prelata vagonului, pe cînd trenul de marfă mergea spre sud, printre cîmpurile însorite. Visa fericit, rontăind mere pentru a-și potoli foamea și, fără să-și piardă timpul dezbătînd ipoteze fragile asupra sufletului tenebros, savura amintirile gurii celei mai tandre și celei mai delicate pe care gura sa o sărutase. Iată unicul fapt de care voia să țină cont. Să o răzbune pe englezoaică, să o pedepsească pe vinovată, să l prindă pe cel de-al treilea complice, să reintre în posesia bancnotelor furate, evident, asta ar fi interesant. Dar a reg' și ochi verzi și buze ce se abandonează, ce voluptate!

Cercetarea genții nu-i aduse mare lucru. Liste de complici corespondență cu afiliați din alte țări... Vai! miss Bakefield era desigur o hoață, cum o demonstrau toate aceste probe pe care cei mai isteți au imprudent-

de a nu le distruge. Lîngă acestea, scrisorile lordului Bakefied în care se releva toată tandreţea şi onestitatea tatălui. Dar nimic care să indice rolul jucat de ea în afacere, nici raportul existent între aventura tinerei englezoace şi crima celor trei bandiţi, adică, însumat, între miss Bakefield şi ucigaşă.

Un singur document, acela la care Marescal a făcut aluzie şi care era o scrisoare adresată englezoaicei cu privire la spargerea de la vila B...

„Veţi găsi vila B... pe partea dreaptă a şoselei Nisa-Cimiez, dincolo de Arenele Romane. E o construcţie masivă, într-o grădină mare, înconjurată de ziduri.

A patra miercuri din fiecare lună, bătrînul conte de B... se instalează în fundul caleştii sale şi descinde de la Nisa cu servitorul său, cele două bone şi coşuri cu provizii. Deci, casă goală de la orele trei la cinci.

Se înconjoară zidurile grădinii, pînă la partea dinspre valea Paillon. Acolo e o mică poartă de lemn mîncat de cari, pentru care vă expediez cheia prin acelaşi curier.

E sigur că acest conte de B... care nu se înţelegea cu soţia lui nu a găsit pachetul de titluri pe care ea le-a ascuns. Dar o scrisoare scrisă de defunctă unei prietene face aluzie la o cutie de vioară spartă care se găseşte într-un fel de foişor unde se îngrămădesc obiecte scoase din uz. Pentru ce această aluzie pe care nimic n-o justifică ? Prietena a murit în aceeaşi zi în care a primit scrisoarea, care, fiind rătăcită, mi-a căzut în mînă doi ani mai tîrziu.

E inclus planul grădinii şi al casei. În capătul de sus al scării se află foişorul, aproape în ruină. Expediţia necesită două persoane, dintre care una să stea la pîndă, pentru că trebuie să vă feriţi de o vecină care e spălătoreasă şi care vine uneori printr-o altă intrare a grădinii, închisă cu un grilaj de la care are cheie.

Fixaţi data (pe margine, o notă cu creion albastru preciza : 28 aprilie) şi anunţaţi-mă, ca să ne întîlnim la acelaşi hotel

Semnat : G

Post-scriptum — Informaţiile mele asupra marii enigme despre care v-am vorbit sînt încă la fel de vagi. Dacă e vorba de o comoară considerabilă, de un secret ştiinţific ? Nu ştim nimic încă. Călătoria pe care o pregătesc va fi deci decisivă. Cît de utilă ar fi deci intervenţia dvs !..."

Pentru moment, Raoul neglijă acest post-scriptum atît de bizar. Era acol, după o expresie care-i plăcea, unul din acele hățișuri în care nu se putea pătrunde decît cu forța supozițiilor și interpretărilor periculoase. Pe cînd spargerea de la vila B l...

Această spargere căpăta puțin cîte puțin pentru el un interes particular. Visa mult despre asta. O digresiune, desigur. Dar sînt asemenea digresiuni care pot aduce o valoare substanțială. Și, întrucît Raoul călătorea spre Sud, ar fi fost o greșeală să nu ia în seamă o asa de bună ocazie.

În gara Marsilia, în noaptea următoare, Raoul sări din vagonul său de marfă și urcă într-un expres din care coborî la Nisa, în dimineața zilei de 28 aprilie, după ce usurase un brav burghez de cîteva bancnote care i-au permis să-și cumpere o valiză, haine, lenjerie și să opteze pentru Majestic Palace, mai jos de Cimiez.

Dejună, citind în ziarele locului poveștile mai mult sau mai puțin fanteziste despre afacerea din trenul rapid. La orel două după-amiază, sosea, atît de transformat în ținută și la figură, că i-ar fi fost aproape imposibil lui Marescal să-l recunoască. Dar cum ar fi bănuit Marescal că cel care-l mistificase va avea îndrăzneala de a se substitui lui miss Bakefield în spargerea anunțată a unei vile ?

„Cînd un fruct este copt, își zicea Raoul, este cules. Or, acest lucru mi se pare pus la punct și aș fi într-adevăr prea prost să-l las să putrezească. Această sărmană miss Bakefield nu mi-ar ierta o".

Vila Faradoni era la marginea șoselei și domina un vast teren accidentat și plantat cu măslini. Drumuri pietroase și aproape mereu pustii, însoțind la exterior celelalte trei laturi ale incintei. Raoul făcu inspectia, retinu o mică poartă de lemn mîncată de cari, mai departe un grilaj de fier, remarcă, pe un cîmp vecin, o căsuță care trebuia să fie aceea a spălătoresei și reveni în preajma soselei principale în momentul în care o vechitură de caleașcă o pornea spre Nisa. Contele Faradoni și personalul lui plecau cu provizii. Erau orele trei.

„Casă goală, gîndi Raoul. E puțin probabil ca acel corespondent al lui miss Bakefield, care nu poate ignora la ora actuală asasinarea complicei sale, să fie tentat de aventură. Deci, la noi cu vioara spartă !"

Se reîntoarse spre mica poartă de lemn putrezit, la un loc unde remarcase că zidul oferea asperităţi care facilitau escaladarea. De fapt, el îl sări zburînd şi se îndreptă spre casă cu sentimente de teamă întreţinută. Toate obloanele parterului erau deschise. Acela al vestibulului îl conduse la scara la capătul căreia se găsea foişorul. Dar nu puse piciorul pe prima treaptă că o sonerie electrică răsună.

„Drace, îşi spuse, casa are sistem de siguranţă ?“ Oare contel se teme de ceva ?“

Soneria care răsuna în vestibul, neîntrerupt şi oripilant, se opri brusc atunci cînd Raoul se mişcă. Dornic de a-şi încheia socotelile, examină soneria care era fixată aproape de plafon, urmări firul care cobora de-a lungul peretelui şi constată că vine de afară. Deci, declanşarea nu se făcuse din greseala lui, ci, prin urmare, datorită unei intervenţii exterioare

Ieşi. Firul trecea prin aer, destul de sus, suspendat din loc în loc şi după direcţia pe care o avea, el realiză de unde venea. Convingerea lui fu deci formată.

„Cînd se deschide mica poartă putrezită, soneria se pune în funcţie Prin urmare, cineva a vrut să intre, apoi a renunţat percepînd sunetul îndepărtat al soneriei“.

Raoul se retrase puţin spre stînga şi trecu de culmea unei movile, acoperită de frunziş, de unde se vedeau casa, cîmpul de măslini şi o oarecare parte a zidului ca şi împrejurimile porţii de lemn

Aşteaptă. O a doua tentativă avu loc, dar de o manieră pe care nu a prevăzut o Un bărbat sări zidul, aşa cum făcuse el însuşi şi în acelaşi loc încălecă creasta, desfăcu capătul firului şi-l lăsă să cadă

Poarta fu, deci deschisă de afară, soneria nu sună şi o altă persoană intră, o femeie

Hazardul joacă, în viaţa marilor aventurieri şi, de obicei la debutul actiunilor lor, un rol de adevărat colaborator. Dar, cît de extraordinar ar fi era într adevăr un joc al hazardului că domnişoara cu ochii verzi se găsea acolo şi că se afla în compania unui bărbat care nu putea fi decît dl. Guillaume ? Rapiditatea fugii lor şi a călătoriei, pătrunderea subită în această grădină, la această dată de 28 aprilie şi la această oră de după-amiază, totul nu arăta că şi ei cunoşteau afacerea şi această oră de după-amiază, totul nu arăta că şi ei cunoşteau afacerea şi mergeau

direct a scop cu aceeași certitudine ca și el ? Și, la fel, nu era permis să se vadă aici, ceea ce Raoul căuta, o relație sigură între acțiunile englezoaicei, victimă, și frantuzoacei, ucigașă ?

Plini de bani, cu bagajele înregistrate la Paris, compicii aveau să continue cu totul natural expediția lor.

Veneau, amîndoi, de-a lungul șirului de măslini. Bărbatul destul de slab, proaspăt ras, cu aerul unui actor puțin simpatic, ținea un plan în mînă și mergea preocupat și cu urechea la pîndă.

Tînăra femeie... Într-adevăr, cu toate că nu se îndoia deloc asupra identității ei, Raoul o recunoștea cu greu. Cît era de schimbată această figură drăguță, fericită și surîzătoare care-a fost atît de admirată cîteva zile mai înainte în patiseria de pe bulevardul Haussmann ! Nu era chiar imaginea tragică întîlnită pe culoarul rapidului, ci o sărmană față contractată, îndurerată, sfioasă, care te făcea să suferi văzînd-o. Purta o rochie foarte simplă, cenușie, fără ornamente și o pălărie de paĭ care acoperea părul ei blond. Or, cum înconjura movila de unde pîndea, ascuns în frunzis, Raoul avu o viziune bruscă, instantanee, ca aceea a unui fulger, a unui cap care se ridica deasupra zidului în același loc, cap de bărbat, fără pălărie... păr negru și zbîrlit... fizionomie vulgară... Asta nu dură decît o secundă.

Era acesta un al treilea complice postat pe ulicioară ?

Cuplul se opri mai departe de movilă, la răspîntia unde se uneau drumul dinspre poartă și drumul dinspre grilaj. Guillaume se îndepărtă mergînd spre casă. O lăsă pe tînăra femeie singură.

Raoul, care se găsea la o distanță de cincizeci de pași cel mult, o privea cu aviditate și se gîndea că o altă privire, cea a omului ascuns, trebuia că o contempla la fel prin crăpăturile porții mîncate de cari. Ce era de făcut ? S-o prevină ? S-o ia cu sine, ca la Beaucourt și s-o salveze de pericole pe care nu le cunoștea ?

Curiozitatea fu mai puternică decît orice. Voia să știe. În mijlocul acestei confuzii în care inițiativele contrare se încîlceau, în care atacurile se încrucișau fără ca să fie posibil să se vadă ceva clar, spera că un fir conducător va apărea, permițîndu-i la momentul potrivit, să ai agă un drum mai degrabă decît altul și, de ce nu, acționa la

întîmplare dintr un elan dat de milă sau dintr o credință de răzbunare.

Totuși, ea rămînea rezemată de un copac jucîndu-se distrată cu un fluier pe care trebuia să-l folosească în caz de alarmă. Tinerețea feței sale, o față de copil, aproape, (desigur, n-avea, cu siguranță mai mult de douăzeci de ani) îl uimi pe Raoul. Părul, sub pălăria puțin ridicată, scînteia cu bucle ce păreau metalice și formau o aureolă de voioșie.

Timpul se scurgea. Deodată, Raoul auzi grilajul de fier care scîrțîia și văzu, de cealaltă parte a mașiei, o femeie îmbrăcată simplu care venea fredonînd și se îndrepta spre casă cu un coș de lenjerie pe brat

Domnișoara cu ochii verzi o auzise și ea. Șovăi, lunecă spre un copac, pînă la pămînt și spălătoreasa își continuă drumul fără să observe această siluetă în mijlocul grupului de arbuști care marcau răspîntia.

Momente de temut se scurgeau

Ce făceau Guillaume, deranjat în plină acțiune și față fată cu această intrusă? Dar se întîmplă un fapt neașteptat, că spălătoreasa intră în casă printr-o ușă de serviciu și că în același moment în care ea dispărea înăuntru, Guillaume revenea din expediția lui, aducînd un pachet învelit în ziar care avea forma unei cutii de vioară. Întîlnirea nu avu, deci, loc

Acest lucru, necunoscuta aflată în ascunzătoarea ei nu-l văzu imediat și, în timp ce complicele ei se apropia, furișîndu-se prin iarbă, ea avea aceeași față înspăimîntată de la Beaucourt, după asasinarea lui Louis Bakefield și a celor doi bărbați. Raoul o detestă.

Exista o explicație, că Guillaume își dăduse seama de pericol La rîndul său, șovăia, și, cînd trecură de-a lungul movilei, ei se clătinau amîndoi, livizi.

„Da, da, gîndea Raoul, plin de dispreț, dacă e Marescal sau sînt acoliții lui, cei care stau la pîndă dincolo de zid cu atît mai bine. Sînt arestați amîndoi! Aruncați în închisoare!"

S ar zice chiar că circumstanțele dejucaseră toate previziunile lui Raoul, că fusese silit să acționeze aproape fără voia lui și, în orice caz fără a se gîndi. La douăzeci de pași de poartă, adică la douăzeci de pași de presupusa ambuscadă, bărbatul căruia Raoul i-a văzut capul apărînd peste zid sări mărăcini care se aplecau peste cărare.

cu o lovitură de pumn în plin maxilar îl scoase pe Guillaume din luptă, puse mîna pe tînăra fată pe care o ridică în braţe ca pe un pachet, luă de jos cutia de vioară, şi porni într-o cursă de-a curmezişul cîmpului de măslini, depărtîndu-se de clădire.

Imediat, Raoul se lansă Bărbatul, totodată sprinten şi bine construit, fugea foarte repede şi fără să se uite înapoi, ca unul care se îndoia că cineva va putea să-l împiedice să-şi atingă scopul.

El trecu astfel într-o curte plantată cu lamîi care urca încet pînă la un promontoriu, unde zidul, înalt de cel mult un metru, trebuia să formeze un ieşind spre înafară.

Acolo, lăsă jos fata, pe care o făcu să alunece în exterior ţinînd-o de încheieturile mîinilor. Apoi coborî, după ce aruncase vioara.

„Minunat, îşi zise Raoul. Va fi ascuns un automobil pe un drum mai îndepărtat care înconjoară grădina şi poteca asta. Spionînd, puţin mai tîrziu o capturează pe fată, revine la punctul de plecare şi o lasă să cadă inertă şi lipsită de rezistenţă, pe bancheta maşinii."

Apropiindu-se, Raoul constată că nu se înşelase. Un automobil mare, decapotabil, staţiona.

Plecarea fu imediată Bărbatul se urcă lîngă prada sa şi demară în grabă.

Solul era desfundat, plin de pietre. Motorul trăgea din greu şi gîfîia. Raoul sări, ajunse în zbor automobilul, încălecă pe capota lăsată şi se culcă în faţa banchetei din spate acoperindu-se cu o manta care atîrna de scaun Agresorul, neîntorcîndu-se nici măcar o singură dată în timpul tumultului acestei puneri în mişcare dificile, nu observase nimic.

Urmau drumul din exteriorul zidului, apoi şoseaua cea mare.

În timp ce vira, bărbatul puse pe gîtul tinerei fete o mînă noduroasă şi puternică şi mormăi :

— Dacă te mişti, eşti pierdută. Te strîng de gît ... pe celălalt... înţelegi ce vreau să zic... ?

Şi adăugă rînjind :

— De altfel, n-ai poftă, ca şi mine, să strigi după ajutor, nu, micuţo ?

Ţărani, oameni ieşiţi la plimbare, treceau pe drum. Automobilul se îndepărta de Nisa pentru a merge spre munţi. Victima nu se clintea.

Cum Raoul nu cunoștea fapte sau vorbe spuse anterior, ce semnificație logică putea extrage?

În mijlocul acestei încîlceli de peripeții între care nici una nu păruse pînă aici să se lege cu cele precedente, acceptă brusc ideea că omul era al treilea bandit din tren, cel care îl strînsese de gît pe celălalt, adică pe miss Bakefield.

„Acela este, gîndea. Nici o grijă de încurcături în meditații și deductii logice. Acela este? Și iată o probă mai mult că există un raport între afacerea Bakefield și afacerea celor trei banditi. Sigur, Marescal are dreptate să pretindă că englezoaica a fost ucisă din eroare, dar, în același timp, toți aceștia mergeau spre Nisa cu același obiectiv, spargerea de la vila B-

Această spargere, Guillaume a combinat-o Guillaume, autorul evident al scrisorii semnate G Guillaume care, el însuși, face parte din două bande și care urmărea spargerea concomitent cu englezoaica și soluția marii enigme despre care vorbea în post-scriptum Nu e clar? Prin urmare, englezoaica fiind moartă, Guillaume a vrut să execute lovitura pe care a combinat-o El o luă pe prietena sa cu ochii verzi ca să facă în așa fel să fie doi Și lovitura ar fi reușit, dacă al treilea bandit, care își supraveghease rivalii, nu ar fi luat prada și n-ar fi profitat de ocazie ca să răpească „ochii verzi" Cu ce scop? O fi vreo rivalitate în dragoste între cei doi bărbați? Pentru moment să nu ne întrebăm mai mult!

Cîțiva kilometri mai departe, automobilul o luă la dreapta, coborî serpentinele brutal desenate, apoi se îndreptă spre șoseaua spre Levens, de unde se putea merge prin trecătorile de la Var, spre regiunea munților înalți. Și apoi?

„Da, apoi, își zise, ce-o să fac dacă expediția se va sfîrși într-un oarecare bîrlog al banditilor? Trebuie să mă aștept să fiu singur în fața unei jumătăți de duzină de turbați cu care va trebui să mi disput „ochii verzi"?

O tentativă bruscă a tinerei feete îl făcu să se hotărască Într-un acces de disperare, ea încercă să fugă, cu riscul de a se sinucide. Bărbatul o reținu cu mîna sa puternică, implacabilă.

— Fără prostii Dacă trebuie să mori, asta hotărăsc eu, și la ora fixată. N ai uitat ce ți-am zis, în tren, îna-

înte ca Guillaume și cu tine să-i ucideți pe cei doi frați. La fel, te sfătuiesc...

Nu termină. Întorcîndu-se spre fată, între două viraje, remarcă un cap și un bust care îl separau de ea, un cap rînjind și un bust care-l incomoda și care se îndesa în colțul lui. Și o voce rînji :

— Ce faci, bătrîne ?

Bărbatul fu năucit. O deviere bruscă îi făcu să intre toți trei într-un șanț. Îngăimă :

— Cristoase Dumnezeule ! Ce e cu tipul ? De unde a apărut ?

— Cum ! spuse Raoul, nu mă recunoști ? De vreme ce vorbești despre tren, trebuie să-ți amintești, nu ? tipul pe care l-ai lovit chiar de la început ? Săracul individ căruia i-ai șparlit douăzeci și trei de bancnote. Domnișoara mă recunoaște, însă ? Nu-i așa domnișoară, recunoașteți pe domnul care va purtat pe brațele sale, astă-noapte, și pe care l-ați părăsit nu prea amabil ?

Fata tăcea, aplecată sub borurile pălăriei. Bărbatul continua să mormăie :

— Ce e cu pasărea asta ? De unde a căzut ?

— De la vila Faradoni, unde am fost cu ochii pe tine. Și acum, trebuie să oprești ca domnișoara să coboare.

Individul nu răspunse. Acceleră.

— Te înfurii ? N-ai dreptate. Ar fi trebuit să vezi în ziare că te-am menajat. Nici un cuvînt despre tine și, prin urmare, eu sînt cel acuzat de a fi șeful bandei ! eu, călător inofensiv care nu visez decît să salvez pe toată lumea...

Șoseaua șerpuia într-un defileu, agățată de pereții unei faleze și mărginită de un parapet care urma sinuozitățile unui torent Foarte îngustă, era și dublată de o linie de tramvai. Raoul căuta o situație favorabilă Pe jumătate ridicat, el pîndea orizontul restrîns care se oferea la fiecare viraj

Brusc, se ridică, desfăcu bratele, le trecu prin dreapta și prin stînga inamicului, se aplecă realmente deasupra lui și, peste umerii acestuia, prinse volanul zdravăn în mîini.

Bărbatul, deconcertat, slăbi rezistența, tot bîguind :

— Cristoase ! E nebun ! Ah ! trăznete ! ne vor arunca în prăpastie ! Lasă-mă, tîmpitule !

Incercă să se elibereze, dar cele două braţe îl strîngeau ca o menghină şi Raoul îi zise, rîzînd :

— Trebuie să alegi, dragul meu domn. Ripa sau cioc-nirea cu tramvaiul. Ia te uită, tramvaiul, care vine la întîlnirea cu tine. Trebuie să opreşti, bătrîne. Fără asta...

De fapt, greaua maşină apăruse la cincizeci de metri. Cu trenul care venea, întîlnirea devenea imediată. Bărbatul înţelesese şi frîna, în timp ce Raoul, cramponat de direcţie, imobiliză automobilul chiar pe şinele celor două linii ferate. Nas în nas, am putea zice, cel două vehicule se întîlniră.

Bărbatul nu se potoli.

— Cristoşii şi dumnezeii Ce-i cu individul ăsta ? Ah ! ai să mi o plăteşti.

— Fă-ţi socoteala. Ai un stilou ? Nu ? Atunci, dacă nu ai intenţia să te culci în faţa tramvaiului, eliberează drumul.

Întinse mîna tinerei fete, care o refuză, ca să coboare şi aşteaptă pe şosea.

În acest timp, călătorii se impacientează Conductorul striga. După ce drumul fu liber, tramvaiul porni

Raoul ,care îl ajutase pe individ să degajeze autoturismul îi zise imperios :

— Ai văzut cum operez, nu, bătrîne ? Ei bine, dacă ţi permiţi în continuare s-o baţi la cap pe domnişoara, te dau pe mîna justiţiei. Tu eşti cel care ai combinat lovitura din trenul rapid şi care ai strangulat o pe englezoaică.

Omul se întoarse alb la faţă ca varul. Pe faţa sa gă-roasă, cu pielea deja brăzdată de riduri, buzele îi tremurau Bîigui :

— Minciună... n-am atins o.

— Tu eşti, am toate probele... Dacă eşti surprins, asta înseamnă eşafodul... Deci, spală putina Lasă-mi rabla ta O voi aduce înapoi la Nisa împreună cu fata Hai sterge o!

Îl împinse cu o lovitură de umăr irezistibilă, sări în automobil şi luă vioara împachetată Dar o înjurătură îi scăpă :

— Fir-ar al dracului să fie ! Fata a fugit !

Domnişoara cu ochii verzi nu mai era pe şosea Departe, tramvaiul dispărea. Profitînd de disputa celor doi adversari, reuşise să fugă. Mînia lui Raoul căzu pe omul ca care rămăsese.

— Cine ești ? Ei ? O cunoști pe această femeie ? Care-i e numele ? Și numele tău ? Cum se face că... ?

Omul voia să-i smulgă vioara lui Raoul si lupta începu, cînd un al doilea tramvai trecu. Raoul se aruncă, în timp ce banditul încerca în zadar să pornească.

Intră furios în hotel. Din fericire, avea, compensație agreabilă, titlurile contesei Faradonl.

Desfăcu ziarul. Cu tot ce lipsea dintre accesoriile ei, vioara era mult mai grea decît ar fi trebuit să fie

Examinînd-o Raoul constată că una dintre penele de lemn fusese despicată cu abilitate, de jur împrejur, apoi pusă la loc și lipită.

O dezlipi.

Vioara nu conținea decît un pachet de ziare vechi, ceea ce lăsa să se creadă, sau că respectiva contesă ascunsese averea ei în altă parte, sau că domnul conte, descoperind ascunzătoarea, luase în stăpînire liniștit veniturile de care contesa vrusese să-l lipsească.

— Chix pe toate liniile, bombăni Raoul. Ah ! dar începe să mă agaseze, domnișoara cu ochii verzi ! N al văzut că mi a refuzat mîna ! De ce ? A vrut să-i rupă gura ?

Sclifosita, a șters o !

V

MELEAGURI NOI

Toată săptămîna, neștiind unde se desfășoară bătălia, Raoul citi cu atenție reportajele din ziare care relatau triplul asasinat din rapid.

E inutil să se vorbească temeinic despre evenimente prea cunoscute de public, nici de supozițiile ce se făcuseră, nici de erorile comise, nici de pistele urmate. Această afacere, rămasă atît de profund misterioasă și care pasiona lumea întreagă, nu e interesantă azi decît ținînd cont de rolul pe care Arsène Lupin îl juca și decît în măsura în care el influența asupra descoperirii unui adevăr pe care-l putem în sfîrșit stabili cu siguranță. Din clipa aceea, pentru ce să ne încurcăm în detalii fastidioase și să aruncăm lumina asupra unor fapte care s-au petrecut în planul al doilea ?

Lupin sau, mai bine, Raoul de Limésy văzu de altfel imediat la ce se restrînge pentru el rezultatul anchetei și notă, deci :

1. — Al treilea complice, adică bruta cărcia tocmai i-am smuls-o pe domnișoara cu ochii verzi, rămînînd în umbră și nimeni, altfel, nepresupunînd existența sa, se deduce că, în ochii poliției, e călătorul necunoscut, adică eu, care sînt inițiatorul afacerii. La inspirația evidentă a lui Marescal, pe care manevrele mele, detestabile în ceea ce-l privește, trebuie că l-au impresionat puternic, mă transform într-un personaj diabolic și atotputernic care organizează complotul și domină toată drama. Victimă aparentă a camarazilor mei, legat și cu călușul pus, eu îi dirijez, veghez asupra lor, și mă pierd în umbră, fără a lăsa altă urmă, decît aceea a pantofilor mei ;

2. — Pentru ceilalți complici este admis, după povestirea doctorului, că au fugit chiar cu trăsura acestuia.

Dar pînă unde ? Dis-de-dimineață, calul trăgea trăsura peste cîmp. În orice caz, Marescal nu ezită deloc : el scoate masca banditului mai tînăr și denunță fără milă o femeie căreia nu îi dă totuși semnalmentele, rezervîndu-și astfel meritul unei arestări senzationale ;

3. — Cei doi bărbați asasinați sînt identificați. Erau doi frați, Arthur și Gaston Loubeax, asociați în vînzarea unei proprietăți de țară și locuind la Nemilly, pe malul Senei ;

4. — Un punct important ; revolverul cu care au fost uciși cei doi frati și care a fost găsit pe culoar, furniza o indicație sigură A fost cumpărat cu cincisprezece zile mai înainte de către un tînăr zvelt și înalt pe care însoțitoarea lui, o tînără voalată, îl numise Guillaume.

5. — În sfîrșit, miss Bakefield Contra ei, nici o acuzație. Marescal, lipsit de probe, nu îndrăznea să riște și păstra o tăcere prudentă. Simplă călătoare, femeie mondenă agreată la Londra si pe Riviera, ea urma să se întîlnească cu tatăl său, la Monte Carlo. Iată totul A fost asasinată din greșeală ? Posibil. Dar pentru ce frații Loubeaux fuseseră uciși ? Asupra acestor întrebări, ca și asupra restului — întuneric și contradicții.

— Și cum nu sînt dintre aceia care-și frămîntă mintea, să nu mai continuăm, să lăsăm politia să bîjbîie în tihnă și să acționăm.

Dacă Raoul vorbea astfel, era pentru că știa în sfîrsit în ce sens să acționeze Ziarele regionale publicaseră această notă :

„Distinsul nostru oaspete, lordul Bakefield, după ce a asistat la funeraliile nefericitei sale fiice, a revenit printre noi si va petrece acest sfîrșit de sezon după obiceiul său, la „Bellevue" din Monte Carlo"

În aceeași seară, Raoul de Limèsy lua, la „Bellevue", o cameră vecină cu cele trei ocupate de lordul englez. Toate aceste camere, ca de altfel și alte camere de la parter, dominau o grădină mare în care fiecare avea peronul și ieșirea sa și care se întindea de la fațada opusă intrării în hotel.

A doua zi, îl întîlni pe englez în momentul în care acesta ieșea din cameră. Era un bărbat încă tînăr, greoi ca aspect și a cărui tristețe și deznădejde se exprima în mișcările nervoase de neliniște și disperare pe care le avea.

Două zile după aceea, cum Raoul își propusese să-i trimită cartea sa de vizită, împreună cu o cerere de întîlnire confidențială, remarcă pe culoar pe cineva care tocmai bătea la ușa vecină : Marescal.

Faptul nu-l miră peste măsură Întrucît el însuși venise pentru o asemenea întîlnire, era foarte natural ca Marescal să caute a ști ce-ar putea afla de la tatăl Constanței.

Deschise deci una dintre părțile ușii matlasate duble care îl separa de camera alăturată. Dar nu auzi nimic din conversație. Încercă altceva a doua zi. Reușise mai înainte să intre la englez și să tragă văzorul. Din camera sa, întredeschise a doua ușă care era ascunsă de o draperie.

Un nou eșec. Cei doi interlocutori vorbeau atît de încet, încît nu putu surprinde nici măcar un cuvînt.

Pierdu astfel trei zile în care englezul și polițistul avură conversații în șoaptă care îl intrigară în mod deosebit. Ce scop urmărea Marescal ? Să-i arate lordului Bakefield că fiica sa era o hoață, cu siguranță, Marescal nu gîndea astfel. Dar, atunci, trebuie să presupunem că aștepta din întîlnirile sale altceva decît indicii ?

În sfîrșit, într-o dimineață, Raoul, care pînă acum nu putuse auzi multe apeluri telefonice pentru lordul Bakefield într-o cameră mai îndepărtată de apartamentul său, reuși să sesizeze finalul unei comunicări : „Ne-am înțeles, domnule. Întîlnire în grădina hotelului, la orele trei. Banii sînt pregătiți și secretara mea vi-i va remite în schimbul celor patru scrisori de care vorbiți...“

Patru scrisori... banii... își spuse Raoul. Asta are aerul unui șantaj... Și, în acest caz, șantajistul nu era un oarecare domn Guillaume care trebuie, evident, că dădea tîrcoale prin împrejurimi și care, complice al lui miss Bakefield, încerca azi să vîndă corespondența ei cu el ?

Reflexile lui Raoul se justificau prin această explicație pusă în plină lumină de actele lui Marescal. Chemat, fără îndoială, de lordul Bakefield, pe care Guillaume l-a amenințat, comisarul organiza o ambuscadă în care tînărul răufăcător trebuia fatalmente să cadă. Fie. De asta, Raoul nu putea decît să se bucure. Dar domnișoara cu ochii verzi era în combinație ?

În acea zi, lordul Bakefield îl reținu pe comisar la dejun. Odată masa terminată, ei ieșiră în grădină și o parcurseră de cîteva ori, discutînd aprins. La trei fără

un sfert, polițistul reintră în apartament. Lordul Bakefield se postă pe o bancă, la vedere, nu departe de un grilaj închis, pe unde grădina comunica cu exteriorul.

De la fereastră, Raoul supraveghea.

— Dacă vine fata, cu atît mai rău pentru ea! murmură. Cu atît mai rău! Nu voi mișca nici degetul cel mic pentru a o apăra.

Se simți ușurat cînd îl văzu apărînd pe Guillaume singur. Avansa cu precauții pe lîngă grilaj.

Avu loc întîlnirea între cei doi bărbați. Fu scurtă, condițiile schimbului fiind fixate în prealabil. Se îndreptară imediat spre o parte a apartamentului, și unul și celălalt tăcuți. Guillaume, singur și îngrijorat, lordul Bakefield, agitat, cu mișcări nervoase.

La capătul peronului, englezul spuse:

— Intrați, domnule. Nu vreau să fiți amestecat în toate aceste ticăloșii. Secretarul meu este la curent și vă va plăti scrisorile dacă au conținutul despre care vorbiți.

Intrară.

Raoul era la pîndă în spatele ușii matlasate. Aștepta lovitura de teatru, dar înțelese imediat că Guillaume nu-l cunoștea pe Marescal și că acesta trebuie să treacă în ochii lui drept secretarul lordului Bakefield. Polițistul, pe care Raoul îl întrezărea într-un geam, spuse, într-adevăr, sec:

— Iată cele cincizeci de bilete de o mie de franci și un cec de aceeași valoare valabil la Londra. Aveți scrisorile?

— Nu, spuse Guillaume.

— Cum, nu? În acest caz nu e nimic de făcut. Instrucțiunile mele sînt clare. Mi se dă, dau.

— Le voi trimite prin poștă.

— Sînteți nebun, domnule, sau mai degrabă încercați să ne înșelați.

Guillaume se decise.

— Bineînțeles că am scrisorile, dar vreau să spun că ele nu sînt asupra mea.

— Deci?

— Deci unul dintre prietenii mei le păstrează.

— Unde e?

— În hotel. Merg să-l caut.

— Inutil, făcu Marescal, care, înțelegînd situația, forța, lucrurile.

Sună. Camerista veni și el îi zise :

— Adu-mi o fată care trebuie să aștepte pe culoar. Îi spui că vii din partea domnului Guillaume.

Guillaume tresări. Se știa deci numele său ?

— Ce înseamnă asta ? E contrar înțelegerilor mele cu lordul Bakefield. Persoana care așteaptă n-are nimic de făcut aici...

Vru să iasă. Dar Marescal se interpuse rapid și deschise ușa, lăsînd-o să treacă pe d-ra cu ochii verzi care intră cu pași nesiguri și scoase un strigăt de spaimă cînd ușa fu închisă în spatele său, cu vioență, și cheia întoarsă brutal în broască

În același timp, o mînă o prinse de umăr. Tînăra gemu :

— Marescal !

Înainte ca ea să pronunțe acest nume redutabil, Guillaume, profitînd de confuzie, fugi prin grădină fără ca Marescal să se ocupe de el Comisarul nu se gîndea decît la tînăra care, sovăitoare, tulburată, se împletici pînă-n mijlocul camerei, în timp ce el îi lua geanta din mînă, zicîndu-i :

— Ah ! ticăloaso nimic nu te mai poate salva de data aceasta ! Chiar în capcană, ce zici ?

El scormoni în geantă și bombăni :

— Unde vă sînt scrisorile ? Șantaj acum ? Iată unde ați ajuns ! Ce rușine !

Tînăra căzu pe un fotoliu Negăsind nimic, el o brutalizâ ;

— Scrisorile ! Scrisorile, imediat ! Unde sînt ? În corsaj ?

Cu o mînă el prinse stofa pe care o desfăcu cu o furie ciudată și cuvinte insultătoare aruncate prizonierei. Întinse cealaltă mînă ca să caute, cînd se opri stupefiat, cu ochii hobati în fața unui cap de bărbat, unui ochi clipind, unei țigări fixate în colțul unei guri sarcastice.

— Ai un foc, Rodolphe ?

„Ai un foc, Rodolphe ?“ Fraza surprinzătoare, deja auzită la Paris, deja citită în carnetelul lui secret ! . Ce vrea să însemne asta ? și această tutuire insolită ? și acest ochi clipind ?...

— Cine sînteți ?... Cine sînteți ?... Omul din rapid ? Al treilea complice ?... E posibil ?

Marescal nu era un poltron. În nenumărate împrejurări, făcuse proba un curaj puțin comun și nu s-a temut să lupte cu doi sau trei adversari.

Dar acesta era un adversar cum nu mai întîlnise niciodată, care acționa cu mijloace speciale și față de care se simțea permanent într-o stare de inferioritate. Rămînea deci în defensivă, în timp ce Raoul, foarte calm, îi spuse tinerei, pe un ton sec :

— Puneți cele patru scrisori pe colțul șemineului... Sînt cu siguranță patru în acest plic ? Una, două... trei .. patru.. Bine. Acum fugiți repede pe culoar și adio Nu mă gîndesc că circumstanțele ne vor pune vreodată din nou față în față Adio. Și noroc.

Fata nu spuse un cuvînt și plecă

Raoul reluă ·

— Cum vezi, Rodolphe, cunosc puțin această persoană cu ochii verzi Nu sînt nici complicele el, nici asasinul care îți inspiră o spaimă salutară. Nu. Pur și simplu un brav călător căruia tărtăcuța ta pomădată i-a expus totul încă din prima clipă și care a găsit amuzant să te lipsească de victima ta Pe mine, fata nu mă interesează deloc si sînt decis să nu mă mai ocup de ea Dar vreau ca nici tu să nu te ocupi. Fiecare pe drumul său. Al tău la dreapta, al ei la stînga, al meu la mijloc. Înțelegi, Rodolphe ?

Rodolphe schiță un gest spre buzunarul unde avea revolverul, dar nu-l termină Raoul îl trăsese pe-al său și-l privea cu aceeași expresie de voință implacabilă care-l făcu să stea liniștit.

— Să trecem în camera vecină, vrei, Rodolphe ? Ne vom explica mai bine.

Cu revolverul în mînă, îl făcu pe comisar să treacă la el și încuie ușa Dar de-abia aflat în camera sa, subit, luă o față de masă și o aruncă pe capul lui Marescal, ca o glugă. Celălalt nu opuse rezistență. Acest om fantastic îl paraliza. A striga după ajutor, a suna, a se zbate, nu visa măcar, sigur dinainte că riposta va fi îngrozitoare. Se lăsă deci înfășurat într-un amestec de cuverturi și draperii care îl înăbușeau pe jumătate și care îi interziceau orice fe de mișcare.

— Iată, spuse Raoul, cînd fu gata. Sîntem sigur de acord. Așa. Estlmez că vei fi descoperit mîine dimineață, pe la orele nouă, ceea ce ne dă timp, ție să reflectezi,

domnișoarei, lui Guillaume și mie, să ne punem la adăpost, fiecare unde putem.

Își pregăti valiza fără să se grăbească și îl închise cataramele. Apoi aprinse un chibrit și arse cele patru scrisori ale englezoaicei.

— Încă un cuvînt, Radolphe. Nu-l mai bate la cap pe lordul Bakefield Din contră, pentru că nu ai probe contra flicei sale și întrucît nu le vei avea niciodată, joacă rolul domnului providențial și dăruiește-i jurnalul intim al lui miss Bakefield pe care l-ai găsit în geanta ei de piele și pe care ți-l las. Tatăl va avea astfel convingerea că fiica sa era cea mai cinstită și cea mai nobilă femeie. Și ai face bine. E ceva. Cît despre Guillaume și complicea lui, spune-i englezului că ai fost înșelat, că era vorba de un santaj vulgar care n-avea nici o legătură cu crima din rapid și că tu le-ai dat drumul. De altfel, în principiu, lasă această afacere care e un pic prea complicată pentru tine și în care tu nu vei găsi decît fapte de viteji... Adio, Radolphe.

Raoul luă cheia și se duse la recepție unde ceru nota, zicînd:

— Păstrați-mi camera pînă mîine Plătesc în avans, în caz că nu mă voi putea întoarce.

Ajuns afară, se felicită pentru maniera în care decurseseră evenimentele. Își terminase rolul. Întrucît fata se descurcase cum îi spusese : nu-l va mai vedea.

Hotărîrea lui era atît de netă încît, avînd să o remarce în rapidul de Paris în care urcă la trei și 50 de minute, nu căută s o întîlnească și se ascunse.

La Marsilia, ea schimbă direcția, și se urcă în trenul de Toulouse, în compania celor cu care făcuse cunoștință și care păreau a fi actori. Guillaume, apărînd, se amestecă în grupul lor.

— Drum bun ! zise Raoul, către el însuși. Încîntat să nu mai am relații cu acest cuplu drăguț Nici usturoi n-au mîncat, nici gura nu le miroase

Totuși, în ultimul moment, sări din compartimentul său și luă același tren ca tînăra fată. Și, ca și ea, coborî a doua zi dimineață la Toulouse.

* * *

Urmînd crimelor din rapid, spargerea de la vila Faradoni și tentativa de șantaj de la Bellevue-Palace formau două episoade neașteptate, violente, turbate, neprevăzute, ca tablourile unei piese prost făcute care nu lasă spectatorului plăcerea de a înțelege și de a lega faptele unele de altele. Un al treilea tablou trebuia să încheie ceea ce Lupin numea prin urmare tripticul său de salvator, un al treilea care, ca și celelalte, prezintă același caracter aspru și brutal.

Iar de astă dată episodul atinge paroxismul în cîteva ore și nu se poate exprima decît în maniera unui scenariu golit de orice psihologie și, în aparență, de orice logică.

La Toulouse, Raoul se interesă de grup la hotelul unde fata își urmase însoțitorii și află că acești călători făceau parte din trupa în turneu a Léonidei Balli, cîntăreață de operetă care, chiar în acea seară, juca **Veronique** la teatrul municipal.

Se puse la pîndă. La trei, fata ieși cu un aer foarte agitat, tot privind în urma ei, ca și cum se temea că cineva va ieși tot atunci și o va spiona Era complicele ei, Guillaume cel de care se ferea? Ea merse totuși pînă la biroul de poștă unde mîzgăli cu o mînă febrilă o telegramă, de trei ori rescrisă

După plecarea ei, Raoul recuperă una din foile șifonate și citi:

„Hotel Miramare Luz (Hautes Pyrénées) — Sosesc mîine primul tren Așteptați acasă"

— Ce naiba vrea să facă în plin munte la vremea asta? murmură „Așteptați acasă." Oare familia ei locuiește la Luz?

Își reluă urmărirea cu precauție și o văzu intrînd la teatrul municipal, fără îndoială pentru a asista la repetiția trupei

În restul zilei supraveghe împrejurimile teatrului. Dar ea nu se mișcă deloc Cît despre complicele Guillaume, devenise invizibil.

Seara, Raoul se strecură în fundul unei loji și, chiar de la început avu o exclamație de stupoare: actrița care cînta **Veronique** nu era alta decît domnișoara cu ochii verzi

Léonide Balli... își spuse... Acesta era deci aici numele ei? Și era cîntăreață de operetă în provincie?

Raoul nu-şi revenea. Asta depăşea tot ceea ce şi-ar fi putut imagina cu privire a domnişoara cu ochii verzi de jad

Provincială sau pariziană, ea se arăta a fi cea mai pricepută actriţă şi cea mai adorabilă cîntăreaţă, simplă, discretă, emoţionantă, plină de tandreţe şi de veselie, de seducţie şi de pudoare. Avea toate darurile şi toate graţiile, multă abilitate şi o lipsă de experienţă a scenei care aducea un farmec în plus. Îşi aminti prima sa impresie de pe bulevardul Haussmann şi ideea sa despre cele două destine pe care le trăia tînăra fată a cărei mască era în acelaşi timp atît de tragică şi atît de candidă.

Raoul petrecu trei ore tot într-o visare. Nu obosi să admire strania creatură pe care nu o remarcase, după frumoasa viziune iniţială, decît într-o clipă şi în crizele de oroare şi groază Era o altă femeie, acum, cea care răspîndea bucurie şi armonie. Şi era de asemenea şi cea care ucisese si participase la crime şi infamii. Era cu siguranţă complicea lui Guillaume.

Din aceste două imagini, atît de diferite, pe care ar trebui s-o considere ca adevărată ? Era inutil să observe că o a treia femeie se suprapusese peste celelalte si le unea într-o aceeaşi viaţă intensă şi impresionantă, care era aceea a Veronicăi. Cel mult, cîteva gesturi putin prea nervoase, cîteva expresii nereuşite, dezvăluiau unor ochi avertizaţi femeia ascunsă sub eroină şi revela o stare sufletească specială care defăima abia perceptibil rolul.

— Trebuie să fie noutăţi, visa Raoul Între amiază şi orele trei, s-a produs un eveniment grav care a făcut-o să se ducă repede la poştă şi deci consecinţele deformează uneori jocul ei de artistă. Se gîndeste, e îngrijorată. Şi cum să nu presupui că acest eveniment era legat de Guillaume, de acest Guillaume care a dispărut deodată ?

Ovatiile o primiră pe tînăra fată în timp ce saluta publicul după lăsarea cortinei şi o mulţime de curiosi se adunară la ieşirea rezervată artistilor.

În faţa aceleiaşi uşi, un landou închis, cu doi cai, staţiona. Singurul tren care-i permitea să ajungă dimineaţa la Pierrefitte-Nestalas, staţia cea mai apropiată de Luz pleca la cincizeci de minute după miezul nopţii, nici o îndoiaă că fata nu va merge direct la gară, ci mai întîi avea să-şi ia bagajele. El însuşi, Raoul, trebuia să-şi ia valiza.

Cincisprezece minute după miezul nopţii, ea urcă în trăsură, care porni încet. Guillaume nici gînd să apară şi lucrurile se aranjaseră ca şi cum plecarea avea loc fără nici o legătură cu el.

Or, nu trecuseră treizeci de secunde, că Raoul, care se îndrepta şi el spre gară, avu o idee subită, porni şi ajunse din urmă landoul pe vechile bulevarde şi se agăţă de el cum putu

Imediat, ceea ce el prevăzuse, se produse. În momentul în care trebuia s-o ia pe strada Gării, vizitiul întoarse brusc spre dreapta şi biciuind zdravăn caii ajunse cu trăsura pe aleile pustii şi sumbre care duceau la Grand-Rond şi la Jardin des Plantes La această viteză, fata nu putea coborî.

Galopul nu fu lung.

Erau la Grand Rond. Aici opri brusc. Vizitiul sări de la locul său, deschise portiera şi urcă în trăsură.

Raoul auzi un strigăt de femeie, dar nu se grăbi să intervină Convins că agresorul nu era altul decît Guillaume, voia să asculte mai întîi şi să surprindă chiar sensul acestei certe Dar, imediat, agresiunea îi păru că ia o turnură atît de periculoasă că hotărî să intervină

— Vorbeşte! strigă complicele. Deci crezi că ai să speli putina şi ai să mă laşi baltă?. Ei bine, da, am vrut să te păcălesc, dar pentru că o ştii acum, nu te voi lăsa .. Hai vorbeşte Povesteşte Altfel..

Raoul se temea Îşi amintea de gemetele lui miss Bakefield O mînă strîngînd prea violent şi victima moare. Deschise uşa, îl apucă de picior, îl aruncă la pămînt şi îl trîrî repede la o parte

Celălalt încerca să lupte Cu un gest scurt, Raoul îi rupse mîna

— Şase săptămîni de odihnă, spuse, şi dacă vei reîncepe să le tii după domnişoara, va fi coloana vertebrală aceea pe care ţi o voi rupe La bună vedere .. .

Reveni pînă la trăsură Deja fata se pierduse în umbră.

— Fugi, micuţa mea, făcu. Stiu unde te duci şi nu-mi vei scăpa Am să găsesc noile meleaguri, chiar fără a primi o bucăţică de zahăr drept recompensă Cînd Lupin se angajează pe un drum, merge pînă la capăt şi nu lipseşte niciodată de la întîlnirea cu scopul lui. Scopul lui eşti tu, sînt ochii tăi verzi şi sînt buzele tale calde.

Îl lăsă pe Guillaume cu landoul şi se grăbi spre gară. Trenul sosea. Îl luă în aşa fel încît să nu fie văzut de fată. Două compartimente pline de lume îi separau.

Părăsiseră linia principală le Lourdes. O oră mai îrziu, Pierrefitte-Nestalas, staţia terminus.

Abia coborîră, un grup de tinere, toate îmbrăcate la fel, cu rochii cafenii şi pelerine brodate cu panglică albastră lată, în colţuri, se grăbi spre ea, urmate de o călugăriţă care purta o imensă scufie albă.

— Aurélie ! Aurélie ! iat-o, strigau toate.

Domnişoara cu ochii verzi trecu îmbrăţişată de fiecare pînă la călugăriţa care se arăta foarte afectuoasă şi zise veselă :

— Mica mea Aurélie, ce plăcere să te văd ! Deci, vei rămîne pentru o lună întreagă la noi, nu ?

Un brec*), ce făcea curse pentru călători între Pierrefitte şi Luz, aştepta în staţie. Domnişoara cu ochii verzi se instală în el cu însoţitoarele ei Brecul plecă

Raoul care se ţinuse de-o parte, luă trăsura deschisă ca să ajungă la Luz.

---

* Brec — trăsură uşoară cu patru roţi, de obicei neacoperită, cu capra înaltă, avînd două bănci aşezate faţă în faţă de-a lungul său de-a latul ei (nota traducerii).

VI

Între frunzișuri

„Ah! domnișoară cu ochii verzi, își spuse Raoul, în timp ce cei trei catîri ai brecului, cărora le auzea răsunînd zurgălăii, începeau urcușul primelor pante, drăguță domnișoară, sînteți prizoniera mea de acum înainte. Complice de asasin, de escroc, de șantajist, dumneata însăți, tînăra fată de lume, artistă de operetă, locatară a unui pension ținut de călugărițe. Cine mai veți fi fiind nu mi veți mai aluneca printre degete. Încrederea este o închisoare din care nu se poate evada și, dacă atît de tare ați dorit să mă lăsați să vă ating buzele, înseamnă că aveți încredere în adîncul inimii în cel care nu se ferește să vă salveze și care e totdeauna acolo cînd vă aflați pe marginea abisului. Se lungă de noile lui meleaguri, chiar dacă v-a mușcat odată.

Domnișoară cu ochii verzi care aveți refugiat într-un pension pentru a scăpa de tot ceea ce vă persecută, pînă la noi ordine, nu veți fi pentru mine o criminală sau o redutabilă aventurieră, nici chiar o actriță de operetă și nu vă vei numi Léonide Balli. Vă voi numi Aurélie. E numele care-mi place pentru că e învechit, onest și sora mai mică a săracilor.

Domnișoară cu ochii verzi, știm acum că aveți în afara vechilor voștri complici, un secret pe care ei vor să vi-l smulgă și că îl păziți cu strășnicie.

Acest secret îmi va aparține într-o zi pentru că secretele sînt domeniul meu și îl voi descoperi și [illegible], la fel cum voi răspîndi umbrele în care vă ascundeți, misterioasă și pasionantă Aurélie".

Această mică apostrofare îl satisfăcu pe Raoul, care adormi pentru a nu se mai gîndi și mai mult la enigma tulburătoare pe care i o oferea domnișoara cu ochii verzi

Micul orășel Luz și vecinul său Saint-Sauveur, formau o aglomerare termală unde cei veniți pentru băi nu sînt prea mulți în acest sezon. Raoul găsi un hotel aproape gol unde se prezentă ca un amator de botanică și mineralogie și începînd din aceest sfîrșit de după-amiază, studie ținutul.

Un drum îngust, tare incomod, ducea în douăzeci de minute de urcuș la casa călugărițelor Sainte Marie, veche mănăstire amenajată în pension. În mijlocul unei regiuni aspre și accidentate, clădirile și grădinile se întindeau pînă la capătul unui promontoriu, pe terase etajate care susțineau puternicele ziduri în lungul cărora clocotea altădată torentul Sainte Marie, devenit subteran în această parte a cursului său. O pădure de pini acoperea celălalt versant. Două drumuri încrucișate care le făcea pe toate să o dispute între ele.

Îndată Raoul văzu că ea era transformată astfel într-un copil care, după ce fusese bolnav, se destinde la soare și în aerul viu al muntelui. Ea evolua printre tinerele fete, îmbrăcată ca și ele, vioaie, veselă, amabilă cu toate antrenîndu-le puțin cîte puțin la joacă și la alergări și amuzîndu-se atît de mult că izbucnirile sale vesele erau reluate de ecou pînă la limita orizontului.

— Rîde ! își spunea Raoul, uluit, și nu de rîsul ei artificial și aproape dureros de pe scenă, ci de un rîs al lipsei de griji și al uitării prin care se exprimă adevărata ei natură. Rîde... Ce miracol !

Apoi celelalte reintrară pentru cursuri și Aurélie rămase singură. Nu mai părea melancolică. Se ocupa de lucruri mici, cum ar fi să adune conuri de pin pe care le arunca într-un coș împletit din răchită sau să culeagă flori pe care le depunea pe treptele unei capele vecine.

Gesturile sale erau grațioase. Se întreținea din cînd în cînd la jumătate de voce cu un cîine mic care o însoțea sau cu un motan care i se alinta pe lîngă glezne. O dată, împletî o ghirlandă din trandafiri și se contempla rîzînd într-o oglindă de buzunar. Pe furiș, puse puțin roșu în obraji și pudră, pe care le șterse imediat energic.

Acest lucru nu trebuia să fie permis.

A opta zi, ea sări un parapet și ajunse la ultima și cea mai înaltă din terase, cu capătul ascuns de un gard de arbuști.

În a noua zi, se întoarse, cu o carte în mînă. Apoi în a zecea, înainte de ora de recreație, Raoul se decise.

Trebui, deci, să se strecoare printre teii groși care mărginau pădurea, apoi să traverseze un helești larg. Torentul Sainte Marie iese, ca dintr-un imens rezervor, după care se înfundă sub pămînt O barcă putrezită se găsea agățată de un țăruș și îi permise, în ciuda unui contracurent destul de violent, să ajungă la un mic golf, la piciorul aceleeași terase înalte care se ridica precum un meterez de castel fortificat.

Pereții erau făcuți din pietre plate așezate simplu unele peste altele și în care răsăriseră plante sălbatice. Ploile au trasat șanțuri de nisip și făcuseră poteci pe care strengarii din împrejurimi le escaladau cînd aveau ocazia. Raoul urcă fără întîrziere Terasa, sus, forma un fel de sală de vară, înconjurată de aucuba japonica *), de zăbrele ruinate și bănci de piatră, și ornată, în mijloc, cu un frumos vas de pămînt ars.

Auzi freamătul pauzei de recreere Apoi, liniște și, la capătul a cîteva minute. un zgomot de pași ușori veni către locul unde se afla O voce proaspătă fredona o arie romantică Își simti inima tresărind Ce va zice, văzîndu-l?

Ramuri trosniră. Frunzișurile fură date la o parte, ca o cortină care se ridică la începutul unei piese. Aurélie intră.

Se opri brusc, în pragul terasei, cu cîntecul întrerupt și o altitudine stupefiantă. Cartea ei, pălăria de paj pe care o împodobise cu flori și o trecuse pe braț, căzură. Nu se mai misca, cu silueta fină și delicată sub costumul simplu de lînă maron

Nu-l recunoscu pe Raoul decît după un timp se înroși puternic șoptind :

— Plecați Plecați...

Nici o secundă el nu avu ideea de a se supune și ar fi fost crud dacă n-ar fi înțeles situația existentă. O contempla cu o plăcere indicibilă

Ea repetă pe un ton mai imperios :

— Plecați.

— Nu, făcu el

— Deci, eu sînt aceea care voi pleca.

* Aucuba japonica — plantă decorativă.

— Dacă veţi pleca, vă voi urma, afirmă el. Ne vom reîntoarce împreună la mănăstire.

Ea se întoarse ca şi cum ar fi vrut să fugă. El alergă şi o prinse de braţ.

— Nu mă atingeţi ! făcu ea cu indignare şi eliberîndu-se. Vă interzic să vă aflaţi în preajma mea.

El spuse, surprins de atîta vehemenţă :

— Pentru ce ?

Foarte încet, ea replică :

— Am oroare de dumneavoastră.

Răspunsul era atît de extraordinar că Raoul nu-e putu împiedica să surîdă.

— Mă detestaţi într-atît ?

— Da.

— Mai mult decît pe Maresçal ?

— Da.

— Mai mult decît pe Guillaume şi decît pe omul de la vila Faradoni ?

— Da, da, da.

— Ei v-au făcut mai mult rău, totuşi, şi fără mine care v-am protejat...

Ea tăcu. Ridică pălăria şi îşi ascunse cu ea partea de jos a feţei, în aşa fel încît el nu-i văzu buzele Pentru că întreaga sa conduită se explica astfel. Dacă îl detesta, asta nu era pentru că el ar avea mărturia tuturor crimelor comise şi tuturor ofenselor, ci pentru că o ţinuse în braţele sale şi o sărutase pe gură. Stranie pudoare la o femeie ca ea, atît de sinceră într-o asemenea zi chiar asupra intimităţii sufletului şi instinctelor sale, încît Raoul murmură, împotriva voinţei sale :

— Vă cer să uitaţi.

Şi, retrăgîndu-se cîţiva paşi, pentru a-i arăta mai bine că era liberă să plece, reluă pe un ton de respect involuntar :

— Acea noapte a fost o noapte de rătăcire care nu trebuie păstrată în amintire, nici de dumneavoastră, nici de mine. Uitaţi felul în care am acţionat De altfel n-am venit să vă reamintesc acest lucru, ci să-mi continui opera faţă de dumneavoastră. Hazardul m-a adus în calea dumneavoastră şi hazardul a vrut, încă de la început, să pot să vă fiu util. Nu respingeţi ajutorul meu, vă rog. Ameninţarea pericolului, departe de a se fi sfîrşit, din

contră, crește. Dușmanii dumneavoastră sînt exasperați. Ce veți face, dacă nu sînt aici ?

— Plecați, zise ea cu obstinație.

Rămase în pragul terasei ca înaintea unei porți deschise. Se ferea de ochii lui Raoul și își ascundea buzele. Totuși, nu pleca. Așa cum el o gîndea, ești prizonierul aceluia care te salvează cu perseverență. Privirea exprima teamă. Dar amintirea sărutului primit ceda amintirii infinit mai teribilă a încercărilor suportate

— Plecați. Sînt liniștită aici. Ați fost amestecat în toate aceste lucruri... în toate aceste lucruri ale infernului.

— Din fericire, spuse el. Și, la fel, trebuie să fiu amestecat în toate cele care se pregătesc. Credeți că ei nu vă caută ? Credeți că Maréscal renunță la dumneavoastră ? E pe urmele dumneavoastră, acum. Le va regăsi pînă în această mănăstire Sainte Marie. Dacă ați trăit cîțiva ani fericiți ai copilăriei, cum presupun, trebuie să o știți și el va veni.

Vorbea încet, cu o convingere care o impresiona pe tînăra fată și abia dacă se auzea mormăind încă :

— Plecați...

— Da, dar voi fi aici mîine, la aceeași oră și vă voi aștepta în fiecare zi. Avem de vorbit. Oh ! despre nimic care poate să vă îndurereze sau să vă amintească de coșmarul acelei nopți îngrozitoare Despre toate acestea, tăcere N-am nevoie să știu, și adevărul va ieși puțin cîte puțin din umbră. Dar sînt alte puncte, întrebări pe care vi le voi pune și la care va trebui să-mi răspundeți. Iată ceea ce vreau să vă spun astăzi, nu mai mult. Acum puteți pleca. Veți reflecta, nu-i așa ? Dar nu fiți îngrijorată. Obișnuiți-vă cu această idee, că eu sînt mereu aici și că nu trebuie niciodată să disperați, pentru că voi fi totdeauna aici în caz de pericol.

Ea plecă fără un cuvînt, fără un semn din cap. Raoul o urmări cu privirea cum cobora terasele și o lua pe aleea cu tei. Cînd n-o mai văzu, ridică florile pe care le lăsase pe trepte și, remarcîndu-și gestul inconștient, spuse în glumă :

— Drace ! totul devine serios ! Adică.. Fii atent, fii atent, bătrîne Lupin, împotrivește-te.

Se reîntoarse prin deschizătură, traversă din nou holeștеul și se plimbă prin pădure, aruncînd florile una cîte

una, ca și cum nu mai contau. Dar imaginea domnișoarei cu ochii verzi continua să-i rămînă pe retină.

Reveni pe terasă a doua zi. Aurélie nu veni nici în cele două zile care urmară. Dar, în a patra zi, ea dădu la o parte frunzișurile, fără ca el să audă zgomotul pasului ei.

— Oh! făcu el cu emoție, dumneavoastră sînteți... dumneavoastră sînteți..

Din atitudinea ei, el înțelese că nu trebuie să avanseze nici să spună cel mai mic cuvînt care ar putea s-o înspăimînte. Ea rămase ca și în prima zi, ca un adversar care se revoltă împotriva faptului de a fi dominat și care îi vrea inamicului binele pe care acesta i l-a făcut.

Deci, vocea ei era mai puțin dură cînd spuse, avînd capul pe jumătate întors :

— N-aș fi venit Pentru surorile de la Sainte Marie, pentru binefăcătoarele mele, e rău. Dar gîndesc că trebuie să vă mulțumesc și să vă ajut.. Și apoi, adăugă ea, mi-e teamă.. da, mi-e teamă de tot ceea ce mi ați spus Întrebați mă... voi răspunde.

— Despre tot ? întrebă el.

— Nu, făcu ea, cu neliniște... nu despre noaptea de la Beaucourt... Dar despre celelalte lucruri În cîteva cuvinte, nu-i așa ? Ce doriți să știți ?

Raoul reflectă Întrebările erau dificil de spus, pentru că totul trebuia să servească la punerea în lumină a unui punct despre care tînăra refuza să vorbească.

Începu :

— Numele dumneavoastră, deci ?

— Aurélie.. Aurélie d'Asteux

— Pentru ce acest nume de Léonide Balli ? E un pseudonim ?

— Léonide Balli există Suferindă, a rămas la Nisa. Printre actorii trupei sale cu care am călătorit de la Nisa la Marsilia era unul pe care-l cunoșteam, jucînd rolul **Veronique**, iarna trecută într-o trupă de amatori Atunci, toți m-au rugat să iau pentru o seară locul Léonidei Balli.. Erau atît de dezolați, atît de încurcați, încît trebui să le fac acest serviciu. L am prevenit pe directorul de la Toulouse care, în ultimul moment a hotărît să nu facă nici un anunț și să lase să se creadă că eram Léonide Balli.

Raoul concluse :

— Nu sînteți actriță... Îmi place mai mult să fiți drăguța pensionară de la Sainte Marie.

Ea ridică sprîncenele.

— Continuați.

El reluă imediat :

— Domnul care a ridicat bastonul asupra lui Marescal la ieșirea din patiseria de pe bulevardul Haussmann era tatăl dumneavoastră ?

— Tatăl vitreg.

— Numele lui ?

— Brégeac.

— Brégeac ?

— Da, director de afaceri judiciare la ministerul de Interne.

— Și, prin urmare, șeful direct al lui Marescal ?

— Da. A fost totdeauna antipatie între ei. Marescal, care este foarte susținut de ministru, încearcă să-i ia locul tatălui meu vitreg și el caută să se debaraseze de acesta.

— Și Marescal vă iubește ?

— M-a cerut în căsătorie. L-am refuzat. Tatăl meu vitreg i-a arătat ușa. Ne urăște și a jurat că se va răzbuna!

— E unul, spuse Raoul. Să trecem la altul. Bărbatul de la vila Farodoni se numește ?...

— Jodot.

— Profesia ?

— Nu știu. A venit de cîteva ori acasă ca să-l vadă pe tata.

— Și al treilea ?

— Guillaume Ancivel, care ne vizita de asemenea. Se ocupă cu Bursa și afacerile.

— Mai mult sau mai puțin veroase ?...

— Nu știu...poate...

Raoul rezumă :

— Iată deci cei trei adversari ai dumneavoastră... dacă nu mai e vreunul, nu ?

— Ba da, tatăl meu vitreg.

— Cum ! Soțul mamei dumneavoastră ?

— Sărmana mea mamă e moartă.

— Și toți acești oameni vă persecută pentru același lucru ? Fără îndoială cu privire la acest secret pe care-l dețineți independent de ei ?

— Da, în afară de Mareşcal care, din partea lui, ignoră totul şi nu caută decît să se răzbune.

— Se poate să-mi daţi cîteva indicii, nu despre un secret anume, ci despre circumstanţele care-l înconjoară?

Ea se gîndi cîteva momente.

— Da, pot. Pot să vă spun ceea ce alţii cunosc şi motivul înverşunării lor

Aurélie, care, pînă acum, răspunsese scurt şi sec, părea să fie interesată de ceea ce spunea.

— Iată, în cîteva cuvinte Tatăl meu, care era vărul mamei mele, a murit înaintea naşterii mele, lăsînd cîteva rente care veniră să se adauge unei pensii pe care ne o făcuse bunicul d'Asteux, tatăl mamei, un om excelent, artist, inventator, mereu în căutare de descoperiri şi de mari secrete şi care nu încetase să călătorească pentru prelinse afaceri miraculoase în care noi trebuia să ne găsim norocul. Îl cunosc bine : mă văd pe genunchii lui şi îl aud spunîndu-mi : „Mica Aurélie va fi bogată Pentru ea muncesc". Or, aveam chiar şase ani cînd el ne ceru, printr-o scrisoare, mamei şi mie, să-l întîlnim fără ştirea nimănui Într-o seară, am luat trenul şi am rămas două zile împreună cu el ! În momentul despărţirii, mama mi a spus în prezenţa lui :

— Aurélie, nu destăinui nimănui, niciodată unde ai fost în timpul acestor zile, nici ce ai făcut, nici ce ai văzut E un secret care îţi aparţine ţie ca şi nouă de acum înainte, şi care cînd vei avea douăzeci de ani, îţi va dărui mari bogăţii

— Foarte mari bogăţii, confirmă bunicul d'Asteux. De aceea, jură-ne că niciodată nu ai să vorbeşti despre aceste lucruri nimănui, oricine ar fi.

— Nimănui, rectifică mama, doar bărbatului pe care îl vei iubi şi de care vei fi sigură ca de tine însăţi

Am făcut toate jurămintele care mi s au cerut Fiam foarte impresionată şi plîngeam

Cîteva luni mai tîrziu, mama s a recăsătorit cu Br... Căsătorie care nu fu fericită şi care dură puţin. În timpul anului următor, sărmana mama murea de pleurezie, după ce mi dăduse pe furiş o bucată de hîrtie care conţinea toate indicaţiile asupra regiunii vizitate şi asupra celor ce trebuia să le fac cînd împlineam douăzeci de ani Nu mult după aceea bunicul d'Asteux muri şi Rămăsei deci sigură cu tatăl vit... Bréq...

care se debarasă de mine trimiţîndu-mă la acest pension Sainte Marie. Ajunsesem destul de tristă, de disperată, dar susţinută de importanţa pe care o avea păstrarea unui secret. Era într-o duminică. Căutam un loc izolat şi am venit aici, pe această terasă, ca să execut un proiect pe care mintea mea de copil îl făurise. Ştiam pe de rost indicaţiile lăsate de mama mea. Şi atunci, la ce bun să păstrez un document pe care tot universul, mi se părea, va sfîrşi prin a-l cunoaşte, dacă îl păstrez ? L-am aruncat în acest vas.

Raoul clătină din cap :

— Şi aţi uitat indicaţiile ?...

— Da, spuse ea. Zi de zi, fără să-mi dau seama, datorită preocupărilor pe care le-am avut aici, în muncă şi lucruri plăcute, ele s-au şters din memoria mea. Am uitat numele regiunii, locul unde se află, calea ferată care duce acolo, actele pe care trebuie să le împlinesc. Totul.

— Absolut totul ?

— Totul, mai puţin cîteva peisaje şi cîteva impresii care au frapat mai mult decît altele ochii şi urechile de fetiţă... imagini pe care nu voi înceta niciodată să le văd de atunci... Zgomot, sunete de orologii pe care le mai aud, ca şi cum orologiile n-au încetat să bată.

Şi acestea sînt impresiile, imaginile pe care inamicii dumneavoastră ar vrea să le cunoască, sperînd, cu povestirea dumneavoastră, să ajungă la adevăr ?

— Da

— Dar cum de ştiu ?

— Pentru că mama a comis imprudenţa să nu distrugă cîteva scrisori în care bunicul d'Arteux făcea aluzie la secretul care-mi fusese încredinţat. Brégeac, care recuperase acele scrisori mai tîrziu, nu mi-a vorbit niciodată în timpul celor zece ani cît am stat la Sainte Marie, zece ani care au fost cei mai minunaţi din viaţa mea. Dar chiar în ziua în care m am întors la Paris, sînt doi ani de atunci, m-a interogat I-am spus ceea ce v-am spus şi dumneavoastră, cum aveam dreptul, dar nu am vrut să-i spun nimic despre amintirile vagi care ar fi putut să-l pună pe drum. De atunci, totul fu o persecuţie continuă, certuri, furii teribile... pînă în momentul în care am hotărît să fug.

— Singură ?

Ea se înroşi

— Nu, dar nu în condiţiile în care aţi putea crede. Guillaume îmi făcuse curte cu multă discreţie, ca unul care vrea să se facă util şi care nu are nici-o speranţă de a fi recompensat El cîştigă astfel, dacă nu simpatie, cel puţin încrederea mea şi avui marea nesocotinţă de a-i mărturisi proiectele mele de fugă.

— V-a aprobat, fără îndoială ?

— M-a aprobat întrutotul, m-a ajutat în pregătiri şi am vîndut cîteva bijuterii şi titluri pe care le aveam de la mama. Era ajunul plecării, şi cum nu ştiam unde să mă refugiez, Guillaume îmi spuse : „Merg la Nisa şi trebuie să mă întorc mîine. Vreţi să vă conduc ? Nu veţi găsi un refugiu mai liniştit la această vreme decît pe Riviera.“ Ce motiv aş fi avut să-i refuz oferta ? Sigur că nu-l plăceam, dar părea sincer şi foarte devotat. Acceptai.

— Ce imprudenţă ! făcu Raoul.

— Da, spuse ea Şi cu atît mai mult cu cît nu erau între noi relaţii amicale care ar fi scuzat o asemenea conduită. Dar, ce vreţi ! Eram singură, nefericită şi persecutată. Un sprijin se oferea... pentru cîteva ore, mi se părea. Plecarăm.

O uşoară ezitare o întrerupse pe Aurélie. Apoi, grăbind povestirea, ea reluă :

— Călătoria a fost teribilă... din cauze pe care le cunoaşteţi. După ce Guillaume mă aruncă în trăsura pe care i o luase medicului, eram la capătul puterilor. Mă duse [illegible] voi, către o altă gară şi de aici, cum aveam bilete, la Ni[illegible] unde mi-am recuperat bagajele. Aveam febră, deli[illegible] Acţionasem fără să am conştiinta a ceea ce făceam. E[illegible]ofită a doua zi ca să mă facă să-l însoţesc la o proprietate de unde trebuia să ia, în absenţa locatarilor, cîteva valori care îi fuseseră furate. Am mers, cum aş fi mers oriunde. Nu mă gîndeam la nimic. Mă supuneam, p[illegible]ivă. Era la acea vilă, cînd am fost atacată şi răpită de Jodot .

— Şi salvată, a doua oară, de mine, cel pe care l-aţi rec[illegible]mpensat, a doua oară, fugind din nou. Să trecem peste asta. Jodot, şi el, cerea mărturisiri, nu-i aşa ?

— Da.

— După aceea ?

— După aceea, m-am întors la hotel unde Guillaume m-a implorat să-l urmez la Monte-Carlo.

— Dar, în acest moment erați lămurită asupra personajului, obiectă Raoul.

— Prin ce? Vezi clar cînd privești Dar... timp de două zile, trăisem într-un fel de nebunie, pe care agresiunea lui Jodot o amplificase încă. Îl urmai deci pe Guillaume, chiar fără a-l întreba despre scopul acestei călătorii. Eram dezorientată, copleșită de rușinea propriei lașități și stingherită de prezența acestui om care îmi devenea din ce în ce mai străin Ce rol aveam de jucat la Monte-Carlo? Asta nu era prea clar pentru mine. Guillaume mi-a încredințat scrisorile pe care trebuia să i le dea pe culoarul hotelului, pentru ca el să le remită unui domn. Care scrisori? Care domn? Pentru ce Mareșal era acolo? Cum m-ați smuls lui? Toate acestea sînt foarte obscure Totuși, instinctul meu s-a trezit. Simteam contra lui Guillaume o ostilitate din ce în ce mai mare Îl detestam Și am plecat din Monte-Carlo hotărîtă să rup înțelegerea pe care o făcusem și să vin să mă ascund aici. El m-a urmărit pînă la Toulouse și, cînd i-am anunțat, la începutul după-amiezii, decizia mea de a-l părăsi, cînd fu convins că nimic nu mă va face să revin, rece, dur, cu o furie care-i contracta figura, mi a răspuns:

„Fie Ne separăm În fond, mi-e egal Dar pun o condiție

— O condiție?

— Da. Într-o zi l-am auzit pe tatăl dumneavoastră vitreg Brégeac, vorbind de un secret pe care îl dețineți. Spuneți mi acest secret și sînteți liberă."

Atunci, am înțeles totul. Toate protestele, devotamentul lui fuseseră minciuni. Singurul scop al său era să obțină de la mine, într-o zi sau alta, fie cîștigîndu-mă prin afecțiune, fie amenințîndu-mă, mărturisirea pe care o refuzasem tatălui meu vitreg și pe care și Jodot a încercat să mi-o smulgă Tăcu Raoul o observa Avea impresia puternică, despre ea, că a spus întreg adevărul Zise, grav:

— Vreți să cunoașteți exact personajul?

Ea clătină din cap:

— E neapărată nevoie?

— Desigur Ascultați-mă La Nisa, titlurile pe care le căuta la vila Faradoni nu-i aparțineau. Venise pur și simplu să le fure. La Monte-Carlo, el pretindea o sută de mii de franci ca să remită scrisorile compromițătoare. Deci, escroc și hoț, poate mai rău. Iată, omul!

Aurélie nu protestă de loc. Ea probabil întrevăzuse realitatea și anunțul brutal al faptelor nu putea s-o mai surprindă.

— M ați salvat din mîna lui, vă mulțumesc.

— Vai ! spuse el, ar fi trebuit să vă destăinuiți mie, în loc să fugiți de mine. Cît timp pierdut !

Ea era pe punctul de a pleca, dar replică :

— Pentru ce m-am destăinuit dumneavoastră ? Cine sînteți ? Nu vă cunosc. Marescal, care vă acuză, nu vă știe nici măcar numele. M-ați salvat din toate pericolele... Din ce motiv ? Cu ce scop ?

El răspunse :

— Cu scopul de a vă smulge secretul... asa-i că asta vreți să spuneți ?

— Nu vreau să spun nimic, murmură ea, copleșită. Nu știu nimic. De două sau trei săptămîni, mă izbesc în toate părțile de ziduri de umbră. Nu m-am mai îndoit de încrederea pe care puteam s-o acord. Acum mă îndoiesc de tot și de toate.

Îi fu milă de ea și o lăsă să plece.

Mergînd (găsise o altă ieșire, o ușiță secretă aflată deasupra penultimei terase și pe care reușise s-o deschidă), el se gîndea :

„Ea n-a suflat un cuvînt despre teribila noapte. Or, miss Bakefield e moartă. Doi bărbați au fost asasinați. Și eu am văzut-o pe ea travestită, mascată."

Dar pentru el totul era încă misterios și inexplicabil. În jurul lui, ca și în jurul ei, se ridicau acele ziduri de umbră prin care se filtrau din cînd în cînd raze de lumină. Nici o clipă, de altfel, — și era așa de la începutul aventurii — el nu gîndea în prezența ei la jurămîntul de răzbunare și ură pe care-l făcuse în fața cadavrului lui miss Bakefield, la nimic din cea ce putea uriți grațioasa imagine a domnișoarei cu ochii verzi.

Timp de două zile nu o revăzu. Apoi, trei zile la rînd, veni fără să explice întoarecerea, dar ca și cum ar fi căutat o protecție de care nu putea să se lipsească.

Ea rămase zece minute, întîi, apoi cincisprezece, apoi treizeci. Vorbiră puțin. Vrînd-nevrînd, încrederea creștea în ea. Încetișor, de departe, ea avansă pînă la breșă și privi apa fermecătoare a torentului. În mai multe

reprize, el încercă să-i pună întrebări. Ea se ferea de fiecare dată, tremurîndă, emoționată de tot ce putea fi aluzie la orele îngrozitoare de la Beaucourt. Vorbea totuși mai mult, dar despre lucruri din trecutul ei îndepărtat, despre viața pe care o dusese la Sainte Marie și despre pacea pe care o regăsise iar în această atmosferă afectuoasă și senină.

O dată, mîna fiindu-i așezată cu palma deschisă pe soclul vasului, el se aplecă și, fără s-o atingă, îi examină liniile.

— E chiar ceea ce am ghicit în prima zi... Un destin dublu, pe de-o parte, sumbru și tragic, pe de altă parte, fericit și simplu. Se încrucișează, se încurcă, se confundă și nu e posibil să spunem care e mai important. Care e cel adevărat, care e cel care corespunde adevăratei dumitale naturi ?

— Destinul fericit, spuse ea. Sînt în mine cîteva lucruri care se ridică repede la suprafață și care îmi dau, ca aici, bucuria și uitarea pericolului.

El îi continuă examinarea.

— Vă temeți de apă, spuse, rîzînd. Apa vă poate fi funestră. Naufragii, inundații... Ce pericole ! Dar se îndepărtează. Da, totul se aranjează în viața dumitale. Deja, zîna bună a învins răul.

Mintea ca să o liniștească și cu dorința constantă că, pe gura sa drăguță pe care abia îndrăznea s-o privească, va apărea vreodată un surîs El însuși, în rest voia să uite și să se amăgească cu iluzii

Trăi astfel două săptămîni, într-o bucurie profundă pe care se străduia s-o disimileze. Simțea amețeala acestor ore în care dragostea te aruncă în beție și te face insensibil la tot ceea ce nu e bucuria de a contempla și de a aștepta. Refuza să evoce imaginile amenințătoare ale lui Marescal, Guillaume sau Jodot. Dacă niciunul dintre cei trei inamici nu apăruse, era pentru că pierduseră, cu siguranță, urmele victimei. Pentru ce, din cauza lor, să nu se abandoneze stărilor plăcute pe care le trăia în preajma tinerei fete ?

Trezirea fu brutală. Într-o după-amiază, pătrunzînd în tufișurile care domina rîpa, întrevăzu în josul lor oglinda iazului, aproape nemișcată în mijloc, răscolită în maluri de valuri mici grăbite care alergau spre locul

îngust prin care se prăvălea torentul, în timp ce o voce depărtată striga în grădină :

— Aurélie !... Aurélie !... Unde e Aurélie ?

— Doamne ! zise tînăra, îngrijorată, de ce mă strigă ?

Coborînd traseele și strigă la o călugăriță aflată pe aleea de tei.

— Iată-mă ! Iată-mă ! Ce-i, soră ?

— O telgramă, Aurélie.

— O telegramă ! Nu te osteni, soră, vin acum.

O clipă mai tîrziu cînd reveni în sală, cu o telegramă în mînă, era tulburată.

— E de la tatăl meu vitreg, spuse

— Brégeac.

— Da.

— Vă cheamă ?

— Va sosi dintr-un moment în altul !

— De ce ?

— Ca să mă ia de-aici.

— Imposibil !

— Iată ! ..

El citi cele două rînduri, datate la Bordeaux :

„Sosesc la ora patru. Ne întoarcem imediat. Brégeac."

Raoul reflectă și întrebă :

— I-ati scris deci, că sînteți aici.?

— Nu, dar venea altădată în timpul vacanței să vadă cum merg lucrurile

— Și care e intenția dvs ?

— Ce pot să fac ?

— Să refuzați să l urmați

— Maica superioară nu va consimți să mă mai țină aici.

— Atunci, insinuă Raoul, plecați de-aici imediat.

— Cum ?

El privi terasa, pădurea...

Ea protestă :

— Să plec ! să evadez din această mănăstire ca o vinovată ? Nu, nu asta ar fi prea întristător pentru toate aceste femei sărmane care mă iubesc ca pe o fiică, ca pe cea mai bună dintre fiicele lor ! Nu, asta niciodată !

Era foarte obosită Se așeză pe o grămadă de pietre, opusă parapetului. Raoul se apropie de ea și zise cu gravitate :

— Nu v-am dezvăluit niciunul dintre sentimentele pe care le am pentru dvs. Și motivele care m-au făcut să acționez așa cum am făcut-o. Dar, în același timp, trebuie că simțiți totuși, că vă sînt devotat cum un bărbat îi este devotat unei femei... care este totul pentru el... Și trebuie că acest devotament vă dă o încredere absolută în mine și că sînteți pregătită să mă urmați orbește. Este condiția salvării dumneavoastră. Înțelegeți?

— Da, spuse ea, cu totul dominată.

— Atunci, iată instrucțiunile mele... ordinele mele. Întîmpinați-l pe tatăl dumneavoastră vitreg fără împotrivire. Fără ceartă. Fără discuție. Fără un singur cuvînt. Este cel mai bun mijloc ca să nu comiteți nici-o greșeală. Urmați-l. Întorceți-vă la Paris. Chiar în seara sosirii, ieșiți sub un pretext oarecare. O doamnă în vîrstă, cu părul alb, vă va aștepta în automobil, la douăzeci de pași de ușă. Vă voi conduce pe amîndouă în provincie, într-un adăpost unde nimeni nu vă va găsi. Și voi pleca imediat, vă jur pe onoarea mea, pentru a mă întoarce doar atunci cînd îmi veți permite. Sîntem de acord ?

— Da, făcu ea un semn din cap.

— În acest caz, pe mîine seară. Și amintiți-vă cuvintele mele. Orice s-ar întîmpla, auziți, orice s-ar întîmpla, nimic nu va împiedica voința mea de a vă apăra și reușita întreprinderii mele. Dacă totul parea se întoarce contra dumneavoastră, nu vă descurajați. Nici nu vă îngrijorați. Spuneți-vă cu încredere, cu o înverșunare mai mare decît pericolul, că nici un pericol nu vă amenință. Chiar în clipa cînd va fi nevoie, voi fi acolo. Voi fi totdeauna acolo. Vă salut, domnișoară.

Se înclină și sărută ușor panglica de la pelerina ei. Apoi, îndepărtînd un grilaj vechi, sări în desișuri și o luă pe o potecă abia trasată care ducea la vechea poartă secretă.

Aurélie nu se clinti de pe locul pe care-l ocupa pe grămada de pietre.

Se scurseră cîteva clipe.

Deodată, auzind un foșnet de frunze dinspre trecătoare, ea ridică privirea. Arbuștii se mișcau. Era cineva acolo. Da, fără îndoială, cineva era ascuns acolo.

Vru să cheme, să strige după ajutor. Nu putu. Avea vocea ca sugrumată.

Tufișurile se clătinau mai mult. Cine avea să apară ? Din toate puterile, ea își dori să fie Guillaume sau Jodot. Se temea mai puțin de cei doi banditi, decît de Marescal.

Un cap se arătă Marescal ieși, cu șapca lui

De jos, dinspre dreapta, se auzi zgomotul porții secrete care se închidea.

VII

UNA DINTRE GURILE INFERNULUI

Daca situarea terasei, în partea cea mai de sus a unei mari grădini, într-o zonă unde nimeni nu se plimba şi la adăpostul frunzişurilor dense, oferise cîteva săptămîni de siguranţă absolută Aurêliei şi lui Raoul, desigur că Marescal avea să găsească acolo cele cîteva minute care îi erau necesare şi că Aurélie nu putea spera la vreo apărare. Fatalmente, scena continua în termenii doriţi de adversar şi deznodămîntul va fi conform voinţei sale implacabile

O ştia atît de bine, încît nu se grăbea. Avansă încet şi se opri Certitudinea victoriei tulbura armonia chipului său regulat şi deforma trăsăturile de obicei imobile. Un rictus apăruse în colţul din stînga al gurii, antrenînd şi jumătate din bărbia pătrată. Dinţii îi străluceau Ochii erau cruzi şi duri

El rînji :

— Ei, bine, domnişoară, cred că evenimentele nu-mi sînt prea defavorabile ! Nici un mijloc de a-mi scăpa, ca la gara Beaucourt ! Nici un mijloc de a mă alunga, ca la Paris ! Ei, va trebui să suportaţi legea mult mai greu.

Cu bustul drept, cu braţele încordate, cu pumnii rispaţi pe grămada de pietre, Aurélie îl privea cu o expresie de neliniște îngrozitoare. Nici un geamăt ! Aștepresie de neliniște îngrozitoare Nici un geamăt ! Aştepta.

— Cît de bine e să vă văd astfel, dragă domnişoară ! Cînd iubeşti în felul puţin excesiv în care eu vă iubesc, nu e neplăcut să găseşti în faţa ta teamă şi revoltă. E cu atît mai plăcut să cucereşti victima... victi-

ma magnifică, adăugă încet, căci, într-adevăr, sînteţi tare frumoasă !

Observînd telegrama deschisă, zise în bătaie de joc :

— Acest excelent Brégeac, nu-i aşa ? care vă anunţă iminenta lui sosire şi plecarea dumneavoastră ?... Ştiu, ştiu. De cincisprezece zile îl supraveghez pe dragul meu director şi mă ţin la curent cu proiectele sale cele mai secrete. Am oameni devotaţi în preajma lui. Şi astfel am descoperit refugiul dumneavoastră şi că-l pot devansa cu cîteva ore. Timpul să explorez locurile, pădurea, vîlceaua, să vă pîndesc de departe şi să vă văd mergînd grăbită spre această terasă Şi am putut pătrunde aici şi surprinde o siluetă care se îndepărtează. Un iubit, nu-i aşa ?

Făcu cîţiva paşi înainte. Ea se ridică brusc şi bustul atinse grilajul care înconjura grămada de pietre

El se enervă :

— Ei, frumoaso, îmi imaginez că nu vom întîrzia, ca adineauri, cînd iubitul se ocupa să vă mîngîie ! Hai, cine e acest fericit personaj ? Un logodnic ? Un amant, mai degrabă. Haide, văd că am ajuns chiar la timp ca să-mi apăr interesul şi să o împiedic pe candidata pensionară de la Sainte Marie să facă prostii ! Ah ! niciodată nu mi-am închipuit asta !.

Îşi stăpîni furia şi se aplecă asupra ei ·

— În fond, cu atît mai bine ! Lucrurile s-au simplificat. Partida pe care am jucat o era deja admirabilă, de vreme ce am toate atuurile în mînă Dar ce creştere a şansei ! Aurélie nu e o virtute sălbatică ! Se poate fura şi ucide, ferindu-te în faţa prăpastiei Şi apoi, iată că Aurélie e gata să sară obstacolul. Deci pentru ce nu în compania mea ? Hai, Aurélie, mai bine eu, decît celălalt ? Dacă are avantajele sale, am argumente în favoarea mea care nu sînt de dispreţuit. Ce zici despre asta, Aurélie ?

Ea tăcea cu obstinaţie. Furia rivalului creştea la tăcerea aceasta terifiantă şi el reluă scandînd fiecare cuvînt :

— N-avem răgaz pentru amabilităţi preţioase, nu-i aşa ? Aurélie, nici să atingem în treacăt subiectele unele după altele. Trebuie să vorbim clar, fără frica de cuvinte, ca să nu fie neînţelegeri. Deci, drept la ţintă. Tăcere asupra trecutului şi asupra umilinţelor suporta-

te Asta nu mai contează. Ceea ce contează, este prezentul. Un punct, asta-i totul. Or, prezentul, e asasinatul din trenul rapid, e fuga în pădure, e capturarea de către jandarmi, sînt douăzeci de probe din care niciuna nu e mortală pentru dumneavoastră Și prezentul e astăzi, cînd vă țin în gheară, și n-am decît să vreau ca să strîng pumnul, pentru a vă conduce pînă la tatăl dumneavoastră vitreg și pentru a-i striga în plină figură, de față cu martori : „Femeia care a ucis, cea căutată peste tot, iat-o... și mandatul de arestare îl am în buzunar. N-am decît să avertizez jandarmii !".

Ridică brațul, aproape cum spusese, să apuce criminala

Si, încă mai înăbusit, o amenințare suspendată, încheie :

— Deci, pe de o parte, denunțarea publică, juraţii și pedeapsa de temut... și, pe de altă parte, al doilea final din ceea ce vă dau spre alegere : acordul, acordul imediat, în conditiile pe care le ghiciți. E mai mult decît o promisiune pe care o cer, e un jurămînt, făcut în genunchi, jurămîntul că odată întoarsă la Paris, veţi veni să mă vedeţi, singură, la mine acasă. Și mai mult încă, e proba imediată că acordul este loial, semnat de gura dumneavoastră pe gura mea... și nu un sărut de ură și dezgust, ci un sărut voluntar, tot atît de frumos și de flămînd cît mi-aţi dat, Aurélie... un sărut de îndrăgostită... Dar, răspundeți o dată, drace ! — strigă, într-o explozie de furie. Răspundeţi-mi că acceptați. Sînt sătul de aerul dumneavoastră damnat ! Răspundeţi sau vă prind în ghiare și asta va fi ori sărutul, ori închisoarea !

De astă dată mîna se abătu asupra umărului, cu o violență irezistibilă, pe cînd cealaltă mînă, apucînd-o pe Aurelie de gît, îi fixă capul pe grilaj și buzele coborau... Dar gestul nu fu terminat, Marescal simți că tînăra se prăbușește. Ea leșină.

Incidentul îl tulbură profund pe Marescal. Venise fără un plan precis, în orice caz fără alt plan decît acela de a vorbi și într-o oră, înainte de sosirea lui Brégeac, de a obține promisiuni solemne și recunoașterea puterii sale. Or, iată că hazardul îi oferă o victimă inertă și neputincioasă.

Rămase cîteva secunde aplecat peste ea, privind-o cu ochii avizi, şi ultîndu-se în jur la sala cu ziduri de frunziş, închisă şi discretă. Nici un martor, Nici o intervenţie posibilă.

Dar un alt gînd îl conduse pînă la parapet şi prin trecerea practicată în mijlocul arbuştilor, contemplă rîpa pustie, pădurea cu arbori negri, atît de tenebroasă şi misterioasă, unde a remarcat, în trecere, gura grotelor. Aurélie căzută acolo, închisă şi menţinută sub ameninţarea îngrozitoare a jandarmilor. Aurélie captivă, două zile, trei zile, opt zile, dacă trebuie, nu e acesta deznodămîntul nesperat, triumfal, începutul şi sfîrşitul aventurii ?

Fluieră încet. În faţa lui, pe celălalt mal al torentului, două braţe se agitară deasupra a două tufişuri situate la liziera pădurii. Semnale convenite : doi oameni erau acolo, postaţi pentru a servi uneltirilor sale De această parte a torentului, barca se legăna

Marescal nu mai ezită, ştia că ocazia e trecătoare şi că, dacă n-o prinzi la timp, ea dispare, se pierde a o umbră. Traversă din nou terasa şi constată că lua părea de a se trezi.

— Mişcă zise Dacă nu ..

Îi aruncă pe cap un fular ale cărui capete fură înnodate peste gură ca un căluş Apoi o ridică în braţe şi o luă cu sine

Ea era zveltă şi nu cîntărea cine ştie ce. El era solid. Povara îi părea uşoară. Cu toate acestea, cînd ajunse la trecere şi cînd observă panta aproape verticală a rîpei tăiată de torente, se gîndi şi socoti necesar să şi ia precauţii O lăsă pe Aurélie pe marginea trecerii.

Astepta greşeala aceasta ? Avu o inspiraţie subită ? În orice caz, imprudenţa lui Marescal fu imediat pedepsită cu o mişcare neprevăzută, de o rapiditate şi decizie care l deconcertă, ea aruncă fularul şi fără să i pese de ceea ce putea să se întîmple se lăsă să alunece de sus în jos, ca o piatră d sprinsă care se rostogoleşte, într-o surpare de pietricele şi nisip, ridicînd un nor de praf.

Revenit din surpriză, el se lansă cu riscul de a cădea şi observă că se aventura în zigzagul falezei rîpoase, ca un animal hăituit, care nu ştie unde să fugă

— Eşti pierdută, sărăcuţo, profera el. Nimic nu e de făcut decît să cazi în genunchi.

O ajunsese deja şi Aurélie tremura de frică şi se poticnea, cînd avu impresia că ceva cădea din înaltul terasei şi se abătea aproape de el, aşa, ca şi cum ar fi fost o creangă de arbore tăiată. Se întoarse, văzu un om care avea partea de jos a feţei mascată cu o batistă şi care trebuia să fie cel pe care-l numise iubitul Auréliei avu timp să scoată revolverul, dar nu avu timp să se servească de el. O lovitură de picior a agresorului, lansată în plin piept, ca o lovitură de savate *) aplicată viguros, îl aruncă pînă la jumătatea gambei în amalgamul de mocirle pe care le forma torentul în acest loc Furios, împotmolit, îndreptă revolverul spre acest adversar în momentul în care acesta, douăzeci şi cinci de paşi mai departe, întindea trupul fetei în barcă

— Opreşte ! sau trag, îi strigă.

Raoul nu răspunse Ridică şi sprijini pe o banca, precum o pavăză care-i proteja pe Aurélie şi pe el, o planşă pe jumătate putredă Apoi împinse barca în larg şi aceasta începu să danseze pe valuri

Marescal trase cinci focuri Trase cu disperare şi cu furie Dar nici unul din cele cinci gloanţe, înmuiate fără îndoială nu consimţiră să plece

Deci el fluieră, ca mai înainte, dar de o manieră mai stridentă

Jos, cei doi oameni apăruseră din desişurile lor ca nişte diavoli afară din cutie

Raoul se găsea la mijlocul torentului, adică la treizeci de metri de malul opus

— Nu trageţi ! urla Marescal.

La ce bun într-adevăr ! Fugarul nu putea avea alt scop, ca să nu fie antrenat de curent spre hăul unde dispărea torentul decît să fileze în linie dreaptă şi să acosteze cu precizie în locul unde îl aşteptau cei doi acoliţi cu revolverele în mîini

Făcîndu şi el însuşi calculele fugarul, printr-o voltă neaşteptată reveni spre ţărmul unde nu avea decît un singur adversar dezarmat

— Trageţi ! trageţi ! striga Marescal, care ghici ma-

*) sport ce constă într-o luptă folosind mîinile şi picioarele

nevra. Trebuia tras acum, fiindcă se întoarce! Dar trageţi odată, ce dracu'!

Unul dintre bărbaţi trase.

În barcă, se auzi un ţipăt. Raoul lăsă vîslele şi căzu, în timp ce fata se aruncă peste el cu gesturi de disperare. Vîslele se duseră pe apă. Barca rămase o clipă imobilă, indecisă, apoi viră puţin, prova prinse curentul, se dădu înapoi, alunecă în spate, lent la început, mai repede după aceea.

— Doamne, dumnezeule, bolborosea Marescal, sînt pierduţi.

Dar ce putea să facă? Deznodămîntul nu lăsa nici o îndoială. Barca fu înhăţată de doi curenţi de mici valuri grăbite care se înghesuiau de fiecare parte a întinderii de ape, o dată se întoarse în jurul ei însăşi, bruse cambră înainte, cu cele două corpuri culcate pe fund, şi filă ca o săgeată spre deschiderea largă în care dispăru.

Acestea nu se petrecură în mai mult de două minute de cînd cei doi fugari părăsiseră ţărmul.

Marescal nu zicea nimic. Cu picioarele în apă, cu figura contractată de oroare, privea locul blestemat ca şi cum ar fi contemplat o gură a infernului. Pălăria îi plutea pe ape. Barba şi părul îi erau în dezordine.

— E posibil!... E posibil!... bîiguia... Aurélie... Aurélie..

O chemare a oamenilor săi îl trezi din starea aceea. Făcură un mare ocol ca să ajungă la el şi îl găsiră uscîndu-se. Le zise:

— E adevărat?

— Ce?

— Barca?... Hăul?...

Nu mai ştia. În coşmaruri, viziuni abominabile trec astfel, lăsînd impresia unor realităţi înfricoşătoare.

Cei trei urcară deasupra grotei marcată de o lespede şi înconjurată de stuf şi plante agăţate de pietre. Apa sosea în mici cascade, printre care se rotunjea, icl şi colo, spatele lunecos al unor pietre mari. Se aplecară. Ascultară. Nimic. Nimic, decît un tumult de lovituri de valuri. Nimic, decît un suflu rece care urca împreună cu pudra albă de spumă.

— E infernul, bolborosi Marescal... e una dintre gurile infernului.

Şi repetă :

— Ea e moartă... s-a înecat... ce dobitoc !... ce moarte îngrozitoare !... Dacă acest imbecil ar fi lăsat-o.. aş fi. aş fi...

Plecară prin pădure. Marescal mărşăluia ca şi cum ar fi urmat un convoi. Din cînd în cînd, însoţitorii îi puneau întrebări. Erau indivizi puţin recomandabili, pe care-i racolase pentru expediţia lui din afara serviciului şi cărora nu le dăduse decît informaţii sumare. Nu le răspunse. Visa la Aurélie cea atît de gratioasă, atît de vioaie şi pe care o iubea cu atîta pasiune. Amintirile îl tulburau, complicate de remuşcări şi de spaime

Mai mult, el n-avea conştiinţa prea liniştită Ancheta iminentă putea să-l astepte şi, prin urmare, îşi atribuia o parte în tragicul accident. În acest caz, era prăbuşirea, scandalul. Brégeac va fi necruţător şi-şi va continua răzbunarea pînă la capăt.

Curînd el nu se mai gîndea decît să plece, să părăsească ţara cît mai discret cu putintă Îi sperla pe acoliţii săi Un pericol comun îi ameninţa, zicea el, şi siguranţa lor cerea să se disperseze şi ca fiecare să vegheze la propria salvare, înainte ca alarma să fie dată şi prezenţa lor semnalată Le dădu dublul sumei convenite, evită casele din Luz şi luă drumul spre Pierrefitte-Nestalas, cu speranţa de a găsi o trăsură care să-l ducă la gară spre a prinde trenul de şapte seara.

Nu era decît la trei kilometri de Luz, cînd fu depăşit de mica şaretă cu două roţi, acoperită cu o prelată şi pe care o conducea un ţăran îmbrăcat într-o zeghe amplă pe cap avînd o bască.

Se urcă cu autoritate, şi, cu un ton imperios, zise :

— Cinci franci dacă ajungem la tren.

Ţăranul nu părea impresionat şi nu biciui deloo mîrţoaga plăpîndă care se clătina între hulubele prea largi.

Drumul fu lung Nu avansau S-ar fi zis din contră, că ţăranul îşi reţinea animalul din mers .

Marescal turba de mînie. Îşi pierduse orice control asupra lui însuşi şi se lamenta :

— Nu vom ajunge... Ce gloabă e calul dumitale... Zece franci, ei, merge ?

Contrariul îi părea odios, populat de fantome şi străbătut de poliţişti pe urmele poliţistului Marescal. Ideea

de a petrece noaptea pe aceste meleaguri unde zace cadavrul aceleia pe care a trimis-o la moarte, era mai presus de forţele sale.

— Douăzeci de franci, spuse.

Deodată îşi pierdu capul :

— Cincizeci de franci ! Iată ! Cincizeci de franci ! Nu sînt mai mult de doi kilometri..., doi kilometri în şapte minute..., Sfinte Dumnezeule, e posibil !... Haide, ce dracu', biciuieşte mîrţoaga ! Cincizeci de franci !...

Ţăranul fu prins de o criză de energie furioasă şi şi puse, ca şi cum nu auzise decît această propunere magnifică, să lovească cu atîta ardoare, că mîrţoaga porni în galop.

— Ei, atenţie, să nu ne arunci în prăpastie.

Ţăranul era nepăsător faţă de o asemenea perspectivă ! Cincizeci de franci ! Lovea rotindu-şi braţul în care ţinea un retevei terminat cu un capăt de cupru. Animalul înnebunit îşi dublă viteza. Şareta sălta dintr-o parte în alta a drumului. Marescal era din ce în ce mai îngrijorat.

— Dar e idiot !... Ne vom răsturna... Opreşte, pe dracu' !.. Vezi, vezi, eşti ţinut !... Ţine bine, asta !.. Aşa !...

„Asta era", într-adevar. O strunire stîngace a hăţurilor, un avînt prea mare, şi întregul echipaj căzu într-o groapă de o manieră atît de dezastruoasă, încît şareta fu răsturnată pe deasupra celor doi bărbaţi căzuţi pe burtă şi mîrţoaga, încurcată în harnaşament, cu picioarele în sus, lovea cu copitele în scîndurile caprei.

Marescal îşi dădu seama imediat că ieşea lipsit de demnitate din aventură. Dar ţăranul îl strivea cu toată greutatea sa. Vru să se elibereze. Nu putu. Şi auzi o voce amabilă care-i susură în ureche :

— Ai un foc, Rodolphe ?

Simţi cum îngheaţă din cap pînă-n picioare. Moartea trebuie să dea această impresie atroce de membre deja răcite, încît nimic nu va mai fi capabil vreodată să le reanime. Bîlbîi :

— Omul din tren...

— Omul din tren, aşa e, repeta gura care-i irita urechea.

— Omul de pe terasă, gemu Marescal.

— Complet adevărat... omul din rapid, omul de pe terasă... şi, de asemenea, omul de la Monte-Carlo, şi omul de pe bulevardul Hausmann, şi asasinul celor doi fraţi Leubeaux, şi complicele Auréliei, şi luntraşul din barcă, şi ţăranul din şaretă. Ei, Marescal, bătrîne, asta despre adversarii cu care te-ai întîlnit şi toţi de talie, îndrăznesc s-o spun.

Mîrţoaga sfîrşise cu loviturile şi se ridicase. Puţin cîte puţin, Raoul îşi scoase zeghea, în care reuşi să-l înfăşoare pe comisar, imobilizîndu-i atît braţele cît şi picioarele. Puse din nou şareta pe roţi, aranjă cataramele şi hăţurile harnaşamentului şi-l legă zdravăn pe Marescal pe care-l scoase după aceea din groapă şi-l cocoţă pe înălţimea unui taluz, în desişul gros. Două curele rămaseră, cu ajutorul cărora îi fixă pieptul şi gîtul de trunchiul unui mesteacăn.

— N-ai nici o şansă cu mine, Rodolphe, bătrîne. E a doua oară cînd te-nfăşor ca pe un faraon. Ah! să nu uit, ca un căluş, fularul Auréliei! Să nu strige şi să nu fie văzut, asta e regula perfectului prizonier. Dar poţi să vezi şi să auzi în voie. Auzi trenul? Tuf, tuf, tuf... pleacă şi cu el dulcea Aurélie şi tatăl ei vitreg. Deci trebuie să te liniştesc. Aurélie e mai vie ca mine şi ca tine. Puţin obosită, poate, după atîtea emoţii prin care-a trecut! Dar o noapte bună de odihnă şi se va reface.

Raoul înhămă catîrul şi aranjă rămăşiţele vehiculului. Apoi reveni să se aşeze lîngă comisar.

— Ciudată aventură acest naufragiu, nu-i aşa? Dar nici un miracol, cum ai putea să crezi. Şi nimic întîmplător. Pentru tine, reţine, să ştii că nu contez niciodată nici pe miracol şi nici pe hazard, ci doar pe mine însumi. Deci... dar nu te plictiseşte micul meu discurs? Nu ţi-ar place mai mult să dormi? Nu? Atunci, reiau... Deci, tocmai o părăseam pe Aurélie pe terasă, cînd avui, pe drum un gînd: era prudent s-o las aşa? Nu se ştie niciodată dacă un răufăcător oarecare nu-i dă tîrcoale, dacă un oarecare fudul pomădat cotrobăie prin împrejurimi!... Aceste intuiţii fac parte din sistemul meu... Ascult de ele întotdeauna. Deci, mă întorc. Şi ce văd? Rodolphe, răpitor infam şi necinstit, care plonjează în vîlcea urmărindu-şi victima. Asupra căruia, cad din cer, îi ofer o baie la picioare în mocirlă, o iau pe Aurélie şi fie ce-o fi! Torentul, pădurea, grotele, asta-i liber-

tatea. Trosc! iată că tu fluieri și doi lungani sar la apel. Ce-i de făcut? Problemă insolubilă, s-a terminat! Nu, o idee genială... De ce nu m-aș lăsa să alunec prin vîltoare? În adevăr, un browing mă împroașcă cu gloanțe. Las vîslele. Fac pe mortul în fundul bărcii Îi explic asta Auréliei și iată că plonjăm în gura canalului.

Raoul bătu ușor cu palma coapsa lui Marescal.

— Nu, te rog, prietene, nu te speria, n-am riscat nimic. Toți oamenii de pe-aici știu că urmînd acest tunel tăiat în plin teren calcaros, ajungi, două sute de metri mai jos, pe o mică plajă de nisip fin, de unde se urcă din nou pe o cărare în trepte, deloc obositoare. Duminica, zeci de pușteni vîslesc astfel trăgîndu-și barca la întoarcere Fără teamă de vreo zgîrietură. Și, de altfel, am putut asista de departe la prăbușirea ta și te-am văzut plecînd, cu capul aplecat, cuprins de remușcări. Deci, am dus-o din nou pe Aurélie în grădina mănăstirii. Tatăl ei vitreg venise s-o caute, cu trăsura, ca să ia trenul, în timp ce eu m-am dus să trimit pe cineva după valiză, am cumpărat trăsura și țoalele unui țăran și am plecat tîrîș-grăbiș, fără alt scop decît să acopăr retragerea Auréliei.

Raoul își rezemă capul de umărul lui Marescal și închise ochii.

— Inutil să-ți spun că toate acestea m-au cam obosit și că puțin somn îmi pare necesar Veghează asupra viselor mele, bunul meu Rodolphe și nu te îngrijora. Totul e să fie cel mai bine, în cea mai bună dintre lumi. Fiecare ocupă locul pe care îl merită și nătărăii servesc drept pernă șmecherilor de felul meu.

Adormi.

Se-nsera. Umbra căzu în jurul lor. Din cînd în cînd, Raoul se trezea și spunea cîteva cuvinte despre stelele strălucitoare sau despre lumina albastră a lunii Apoi, din nou se lăsa pradă somnului.

Pe la miezul nopții, i se făcu foame. Valiza lui conținea și de-ale gurii Îi oferi și lui Marescal și îi scoase căluțul

— Mănîncă, dragă prietene, — zise, punîndu-i în gură o bucată de brînză.

Dar pe Marescal îl apucară furiile și scuipă brînza, borborosind:

— Imbecil ! Cretin ! Tu ești nătărăul ! Știi ce-ai făcut ?

— Drace ! Am salvat-o pe Aurélie. Tatăl ei vitreg dus-o la Paris și eu, eu o voi reîntîlni.

— Tatăl ei vitreg ! Tatăl ei vitreg ! striga Marcscal. Nu știi, deci ?

— Ce ?

— Dar o iubește. tatăl ei vitreg. Raoul îl luă de gît, scos din sărite.

— Imbecil ! Cretin ! N-ai putut s-o spui, în loc să asculți discursul meu stupid ? O iubește ? Ah ! Mizerabilul... Deci toată lumea o iubește pe această puștoaică ! Adunătură de brute ! Nu v-ați privit niciodată într-o oglindă ? Tu la fel, cu tărtăcuța ta pomădată !

Se aplecă și zise :

— Ascultă-mă, Marescal, o voi smulge pe micuță de la tatăl ei vitreg Dar las-o în pace. Nu te mai ocupa de noi.

— Imposibil, făcu comisarul încet.

— De ce ?

— A ucis.

— După planul tău... ?

— O voi da pe mîna justiției și voi reu ă o urăsc.

Spuse aceasta cu ton de ură sălbatică, ton care îl făcu pe Raoul să înțeleagă că de acum înainte ura, la Marescal, va trece înaintea dragostei.

— Cu atît mai rău pentru tine, Rodolphe. Voiam să te propun pentru avansare, ceva, cum ar fi un loc de prefect de poliție. Îți place mai mult să te lupți. Cum dorești. Începi printr-o noapte sub stele. Nimic mai bine pentru sănătate. Cît despre mine, voi călări pînă la Lourdes, pe linia principală. Douăzeci de kilometri. Patru ore de trap pentru calul meu. Astă seară sînt la Paris, unde încep prin a o pune pe Aurélie în siguranță. Adio, Rodolphe.

Fixă cum putu valiza, încălecă pe cal și, fără scări, fără șa și fluierînd ușor un cîntec de vînătoare, se pierdu în noapte.

Seara, la Paris, o bătrînă doamnă care se numea Victoria şi care îi fusese doică, aştepta în automobil, în faţa micului hotel particular din strada Courcelle în care locuia Brégeac. Raoul era la volan.

Aurélie nu venise.

Încă din zori îşi reluase pînda în stradă observînd un strîngător de zdrenţe care trecu, după ce ciuguli, cu vîrful cîrligului său, în cutiile de gunoi urît mirositoare. Şi imediat, cu simţul foarte special care-l făcea să recunoască indivizii după mers mai mult decît după oricare alte semne, el recunoscu, sub zdrenţe şi sub şapca mizerabilă, chiar pe cel pe care din păcate îl văzuse în grădina Faradoni şi pe şoseaua spre Nisa, asasinul Jodot.

— Drace, îşi zise Raoul, ăsta e deja la treabă?

Pe la opt, o menajeră ieşi din hotel şi se duse la farmacia vecină. Cu o bancnotă în mînă, o abordă şi află că Aurélie, luată cu sine în ajun de Brégeac, era în pat cu o puternică febră şi în delir.

Pe la prînz, Marescal de tircuale în jurul casei.

VIII

MANEVRE ŞI DISPOZITIVE DE BĂTĂLIE

Evenimentele îi aduseseră lui Marescal un ajutor nesperat. Aurélie reţinută în cameră era eşecul planului pe care şi-l propusese Raoul, imposibilitatea de a fugi şi aşteptarea înfricoşătoare a denunţului. Marescal dădu, de altfel, dispoziţii imediate : garda plasată aproape de Aurélie era un om de-al lui care, Raoul s-a putut asigura, îi dădea raportul zilnic despre starea bolnavei. În caz de ameliorare subită, ar fi acţionat.

— Da, îşi zise Raoul, dar dacă el n-a făcut nimic, este pentru că are motive care-l împiedică încă s-o denunţe public pe Aurélie şi pentru că preferă să aştepte sfîrşitul bolii. Se pregăteşte. Să ne pregătim şi noi, deci.

Opus foarte logicelor ipoteze pe care faptele le dezminţeau mereu, Raoul trăsese de circumstanţă cîteva concluzii, ca să zicem aşa, involuntare. Strania realitate la care nimeni n-a visat o clipă îl făcea să înţeleagă că momentul era cel mai potrivit să atace cu hotărîre.

— Într-o expediţie îşi zicea apoi, marea dificultate e primul pas.

Or, dacă el observase clare acte incontestabile, motivele acestor acte rămîneau obscure. Personajele dramei păstrau pentru el o aparenţă de automate care se zbat în vijelia furtunii. Dacă voia să învingă, nu era de ajuns s-o apere pe Aurélie zi de zi, ci să scormonească trecutul şi să descopere ce raţiuni adînci i au determinat pe toţi aceşti oameni şi i au influenţat în cursul acelei nopţi tragice.

— Totul, îşi spuse, e în afara mea, sînt patru acteri de prim plan care evoluează în jurul Auréliei şi care toţi patru o persecută : Guillaume Jodot, Marescal şi

Brégeac. Dintre aceștia patru, sînt unii care vor să ajungă la ea din dragoste, alții care vor să-i afle secretul. Contribuția acestor două elemente, dragostea și cupiditatea, determină toată aventura. Or, Guillaume este, pentru moment, în afară de cauză. Brégeac și Jodot nu mă îngrijorează, atîta vreme cît Aurélie va fi bolnavă Rămîne Marescal. Iată inamicul ce trebuie supravegheat.

Era, în fața hotelului unde locuia Brégeac, un apartament liber. Raoul se instală aici. Pe de altă parte, pentru că Marescal angajase pază, pîndi menajera și o tocmi pentru el. De trei ori, în absența pazei, această femeie îl introduse în preajma Auréliei.

Tînăra nu părea să-l recunoască Era încă atît de slăbită de febră încît nu putea să spună decît cîteva cuvinte lipsite de coerentă Dar nu se îndoia că ea îl aude și știe că-i vorbește cu o voce așa dulce care o destinse și o alină ca o pasă magnetică.

— Sînt eu, Aurélie, spunea Vedeți că sînt fidel promisiunii mele și că puteți avea toată încrederea. Vă jur că inamicii nu sînt capabili să lupte contra mea si că vă voi elibera. Cum ar putea fi altfel ? Nu mă gîndesc decît la dumneavoastră. V-am reconstituit viața și ea mi-a apărut, puțin cîte puțin, chiar așa cum este, simplă și cinstită. Știu că sînteți inocentă. Am fost totdeauna sigur de asta, chiar și cînd vă acuzam. Probele cele mai de necombătut îmi apar false Domnișoara cu ochii verzi nu poate fi o criminală

Nu se temea să meargă mai departe cu mărturisirile și să-i spună cuvinte mai tandre pe care ea ar fi fost fenată să le asculte, astfel că le amesteca între sfaturile lui.

— Sînteți toată viața mea... N-am găsit niciodată la o femeie atîta grație și farmec... Aurélie, lăsați vă în grija mea... Nu vă cer decît un lucru, mă auziți, încredere. Dacă cineva vă pune întrebări, nu răspundeți Dacă cineva vă scrie, nu răspundeți. Dacă vor să vă facă să plecați de-aici, refuzați. Aveți încredere, pînă la ultimul minut al orei cele mai crude. Sînt aici. Voi fi mereu aici, pentru că nu trăiesc decît pentru dumneavoastră și prin dumneavoastră...

Fața tinerei lua o expresie calmă. Ea adormea, ca legănată de un vis fericit.

Apoi, se strecură în camera rezervată lui Brégeac şi căută, fără succes de altfel, hîrtii sau indicaţii care ar fi putut să-l ghideze.

Făcu de asemenea, în apartamentul pe care Marescal îl ocupa în strada Rivoli, vizite domiciliare extrem de amănunţite.

În fine, făcu o anchetă riguroasă la birourile ministerului de interne unde lucrau cei doi. Rivalitatea lor, ura lor erau cunoscute de toţi Susţinuţi şi unul, şi altul în cercuri înalte, ei erau şi unul, şi altul, combătuţi fie la minister, fie la prefectura de poliţie, de puternice personaje care se luptau deasupra capetelor lor. Serviciul suferea Cei doi se acuzau pe faţă de lucruri grave Se vorbea de trecerea în rezervă. Care va fi sacrificat?

Într o zi, ascuns în spatele unei draperii, Raoul îl observă pe Brégeac la căpătîiul Auréliei Era un tip coleric, cu o figură slabă şi galbenă, destul de înalt, care nu era lipsit de alură şi care, în orice caz, avea mai multă eleganţă şi distincţie decît vulgarul Marescal. Trezindu-se, ea îl văzu aplecat asupra ei şi îi spuse pe un ton dur:

— Lasă-mă... Lasă-mă.

— Cît mă deteşti, murmură el, şi cu ce bucurie mi-ai face rău!

— Nu voi face niciodată rău celui cu care mama mea a fost căsătorită, spuse ea

El o privi cu o suferinţă vizibilă

— Eşti atît de frumoasă, mica mea copilă... Dar, vai, pentru ce mi-ai respins totdeauna afectiunea? Da, ştiu, am fost nedrept Multă vreme n-am fost atras spre tine decît de acel secret pe care mi-l ascunzi fără rost. Dar dacă tu nu te ai încăpăţîna într-o tăcere absurdă, n-aş fi cu gîndul la alte lucruri care sînt un supliciu pentru mine pentru că niciodată nu mă vei iubi... pentru că nu e posibil să mă iubeşti.

Fata nu vru să asculte şi întoarse capul. În acest timp el continuă:

— În delirul tău ai vorbit adesea de revelaţii pe care ai vrea să mi le faci Cu privire la ce? E vorba de fuga ta smintită cu acel Guillaume? Unde te-a dus, mizerabilul? Ce-ai devenit, înainte de a te refugia în mănăstire?

Ea nu răspunse, din cauza epuizării, sau poate din dispreţ.

El tăcu. După ce plecă Raoul, îndepărtîndu-se la rîndul său, văzu că fata plîngea.

Pe scurt, la capătul a două săptămîni de investigaţii, oricare altul decît Raoul s-ar fi descurajat. În general, şi în afară de anumite tendinţe pe care el le interpretase în propria manieră, marile probleme rămăseseră insolubile, sau, mai puţin, nu acceptau soluţii aparente.

— Dar nu-mi pierd timpul, îşi zicea, şi asta e esenţialul. A acţiona înseamnă foarte des a nu face nimic. Atmosfera e mai puţin opacă. Viziunea mea asupra fiinţelor şi evenimentelor se precizează şi se întăreşte. Dacă faptele noi lipsesc încă, sînt chiar, cum s-ar zice, la faţa locului. În ajunul unei lupte care se anunţă atît de violentă, atunci cînd toţi inamicii mortali vor să se înfrunte, necesităţile luptei şi nevoia de a găsi arme cît mai eficace, vor aduce cu siguranţă şocul neaşteptat din care vor ţîşni scîntei.

Una a ţîşnit, mai curînd decît se gîndea Raoul, una care luminã o parte a tenebrelor în care nu credea că poate să se producă ceva important. Într-o dimineaţă, cu fruntea lipită de geam şi ochii fixaţi spre ferestrele lui Brégeac, recunoscu, sub îmbrăcămintea caraghioasă de strîngător de zdrenţe pe complicele Jodot Jodot, de astă dată, purta pe umăr un sac de pînză în care îşi arunca prada. El îl rezemă de peretele aceleiaşi case, se aşeză pe trotuar şi începu să mănînce, tot scotocind în cea mai apropiată cutie de gunoi Gestul părea maşinal, dar, după o clipă, Raoul observă că omul nu alegea decît plicurile şifonate şi scrisorile rupte. Aruncă o ochiadă distrată, apoi continuă trierea, fără îndoială, îl interesa corespondenţa lui Brégeac. După un sfert de oră, îşi luă din nou sacul şi plecă. Raoul îl urmări pînă în Montmartre unde Jodot ţinea o prăvălie de vechituri.

Reveni trei zile la rînd şi, de fiecare dată, reîncepea aceiaşi operaţiune echivocă Dar a treia zi, care era o duminică, Raoul îl surprinse pe Brégeac care spiona din spatele ferestrei. Cînd Jodot plecă, Brégeac la rîndul său îl urmări cu infinită precauţie. Raoul îi însoţea de departe. Avea să cunoască legătura care-i unea pe Brégeac şi Jodot ?

Traversară astfel, unul după altul, cartierul Monceau, trecură peste fortificaţii şi ajunseră la capătul bulevardului Bineau, pe malurile Senei. Cîteva vile modeste alternau cu locuri virane. Lîngă una dintre ele, Jodot îşi lăsă jos sacul şi, aşezîndu-se, mîncă.

Rămase acolo patru sau cinci ore, supravegheat de Brégeac care dejună la treizeci de metri distanţă, sub bolta acoperită cu verdeaţă a unui mic restaurant, şi de Raoul care, întins pe taluz, fuma

Cînd Jodot plecă, Brégeac se îndepărtă în altă direcţie, ca şi cum afacerea îşi pierduse interesul şi Raoul intră în restaurant, se întreţinu cu patronul şi află că vila lîngă care Jodot se aşezase aparţinuse, cu cîteva săptămîni mai înainte, celor doi fraţi Loubeaux, asasinaţi în rapidul de Marsilia de trei indivizi. Justiţia pusese sechestru şi încredinţase paza unui vecin care duminica, pleca la plimbare.

Raoul a tresărit auzind numele fraţilor Loubeaux. Manevrele lui Jodot începeau să capete semnificaţie.

Întrebă în continuare şi află astfel că, înainte, fraţii Loubeaux locuiau prea puţin în această vilă, care le servea mai mult ca antrepozit pentru comerţul cu vinuri de Champagne Ei se separaseră de asociatul lor şi călătoreau pe cont propriu.

— Asociatul lor ? — întrebă Raoul.

— Da, numele lui e încă înscris pe placa de aramă agăţată lîngă uşă : *„Loubeaux frères et Jodot"*.

Raoul îşi reprimă un gest

— Jodot ?

— Da, un bărbat solid cu o faţă roşie, cu aerul unui colos de bîlci. Nu l-am mai văzut pe aici de mai bine de un an.

— Descoperiri de o importanţă considerabilă, îşi spuse Raoul, îndată ce rămase singur Deci Jodot fusese odinioară asociatul celor doi fraţi pe care trebuise să-i ucidă mai tîrziu. Nimic de mirare, de altfel, dacă justiţia nu l-a îngrijorat, pentru că ea n-a presupus niciodată că există un Jodot în afacere şi pentru că Marescal e convins că al treilea complice sînt eu Şi totuşi, pentru ce asasinul Jodot vine în aceleaşi locuri în care locuiau altădată victimele sale ? Şi pentru ce Brégeac supraveghează această expediţie ?

Săptămîna se scurse fără incidente. Jodot nu mai apăru în fața locuinței lui Brégeac. Dar, sîmbătă seara, Raoul, convins că individul se va reîntoarce la vilă duminică dimineață, sări zidul care înconjura un teren viran învecinat și intră printr-o fereastră de la primul etaj

La acest etaj, două camere erau încă mobilate. Semne sigure permiteau să se creadă că fuseseră scotocite. De cine ? De agenții Parchetului ? De Brégeac ? Jodot ? Pentru ce ?

Raoul nu se încăpățînă Dacă alții veniseră să caute, sau nu găsiseră, sau nu *mai* găsiseră. Se instală într-un fotoliu ca să-și petreacă noaptea. Luminată cu o mică lanternă de buzunar, luă de pe o masă o carte a cărei lectură nu întîrzie să-l adoarmă.

Adevărul nu se arată decît celor care-l constrîng să iasă din umbră. Bineînțeles, celor care îl cred departe, care au șansa să vină să se instaleze exact în locul pe care i l-au pregătit și talentul stă tocmai în calitatea acestei pregătiri. Trezindu-se, Raoul văzu din nou cartea pe care o parcursese. Coperta de carton era îmbrăcată cu un fel de pînză lucioasă tăiată dintr-unul din acele pătrate de stofă neagră care se folosește de către fotografi pentru a și acoperi aparatul.

Căută. În harababura unui dulap din perete plin cu cîrpe și hîrtii, mai găsi una dintre aceste stofe Trei bucăți fuseseră decupate rotund, fiecare de mărimea unei farfurii

— Astă e, murmură, impresionat. Lovitură în plin. Cele trei măști ale bandiților din rapid veneau de aici. Această stofă e o probă de necombătut Ceea ce s-a produs, se explică și se lămurește.

Adevărul îi părea acum atît de natural, așa de conform intuițiilor inexprimabile pe care le avusese și, într-o oarecare măsură, așa amuzant prin simplicitate, că că se puse pe rîs în liniștea adîncă a casei.

— Perfect, perfect, zise. Însuși destinul mi-a adus elementele care îmi lipseau. De acum înainte el intră în serviciul meu și toate detaliile aventurii se vor aduna la chemarea mea și se vor arăta în plină lumină.

La orele opt, paznicul vilei își făcu rondul de duminică la parter și baricadă ușile. La nouă, Raoul coborî

în sala de mese și, lăsînd obloanele închise, deschise fereastra de deasupra locului unde Jodot venea să se așeze.

Jodot fu exact. Sosi cu sacul său pe care-l puse la piciorul zidului. Apoi se așează și mîncă Și, mîncînd, monologa cu voce joasă, atît de joasă că Raoul nu auzi nimic. Masa, compusă din mezeluri și brînzeturi, fu încheiată cu o pipă al cărei fum urcă pînă la Raoul.

Urmă o a doua, apoi o a treia pipă. Și altfel trecură două ore, fără ca Raoul să poată înțelege motivele acestei lungi opriri. Prin fantele obloanelor, se vedeau cele două picioare înfășurate în zdrențe și pantofii grosolani, scîlciați Mai încolo, fluviul curgea Cei ieșiți la plimbare, plecau și veneau Brégeac trebuia să fie la pîndă sub unul din umbrarele restaurantului

În sfîrșit, cîteva minute înainte de ora prînzului, Jodot pronunță aceste cuvinte : „Deci ? Nimic nou ? Recunoaște că e la fel de neînduplecată !".

Părea că vorbește, nu lui însuși, ci cuiva care ar fi aproape de el. Totuși, nimeni nu-l însoțea.

— Fir-ar a dracului de treabă, îndrugă, . ți-am zis că e acolo ! Nu doar o dată am avut-o în mîinile mele și am văzut-o cu ochii mei Ai făcut chiar ce ți-am zis ? Partea dreaptă a pivnitei, si în altă zi partea stîngă ? Hai Hai.. ar trebui să o găsești ..

Tăcu un timp, apoi reluă :

— S-ar putea probabil încerca în altă parte și extinde căutarea pînă la terenul viran, în spatele casei, în cazul în care ei au aruncat sticla acolo, înainte de lovitura din rapid. E o ascunzătoare în aer liber care conține o alta. Dacă Brégeac a scotocit pivnița, nu se va fi gîndit că e afară. Du-te și caută. Aștept

Raoul nu ascultă mai mult Reflectase și începuse să înțeleagă, după ce Jodot vorbise de pivniță Această pivniță trebuia să se întindă de la un colț la altul al casei, cu o răsuflătoare la stradă și o alta în spate. Comunicarea era comodă pe această cale.

Repede, urcă la primul etaj de unde una dintre camere domina terenul viran și, imediat, constată justețea supozitiei sale În mijlocul unui teren vran, unde se afla o pancartă pe care scria „De vînzare", printre maldăre de ficrărie, de butoaie sparte și de sticle ciobite, un omulet de șapte sau opt ani, plăpînd, de o subtirime incredibilă [illegible] care i înfășura corpul, că

uta, se strecura și aluneca cu o agilitate de veveriță.

Cercul investigațiilor lui, care păreau a avea drept unic scop descoperirea unei sticle, era cu siguranță limitat. Dacă Jodot nu se înșelase, operațiunea trebuia să fie de scurtă durată. Ea chiar fu. După zece minute, îndepărtînd cîteva lăzi vechi, copilul se ridică și, fără să piardă timpul, porni spre vilă, cu o sticlă cu gîtul spart și acoperită de praf.

Raoul se năpusti pînă la parter, ca să ajungă în pivniță și să-i ia copilului prada. Dar ușa subsolului, pe care o remarcase în vestibul, nu putea fi deschisă și el își reluă pînda în fața ferestrei sălii de mese.

Jodot murmura deja :

— Asta e ? O ai ? Ah ! grozav, hai !... iată-mă „împodobit". Amicul Brégeac nu va mai putea să mă necăjească. Repede, „bagă-te".

Micuțul trebui să se „bage", ceea ce însemna evident să se strecoare între două bare ale răsuflătorii și să se tîrască precum un dihor pînă în fundul sacului, fără ca nici o tresărire a pînzei să indice trecerea lui.

De îndată, Jodot se ridică, își luă povara pe umăr și se îndepărtă

Fără pic de ezitare, Raoul făcu să sară sigiliile desfăcu închizătorile și ieși din vilă

La trei sute de metri, Jodot mergea purtîndu și complicele care-i servise tocmai să exploreze subsolul locuinței lui Bregeac apoi pe acela al vilei fraților Loubeaux.

O sută de metri în spate, Brégeac șerpuia printre arbori.

Și Raoul observă că, pe Sena, un pescar cu undiță vîslea în același sens . Marescal

Iată deci cum, Jodot era urmărit de Brégeac Brégeac și Jodot de Marescal și toți trei de Raoul.

Ca miză a partidei, posesia unei sticle

— Iată ce palpitant e, își spuse Raoul Jodot are sticla... e adevărat, dar ignoră că e rîvnită. Care va fi cel mai șiret și mai abil dintre cei trei pungași ? Dacă n-ar fi Lupin, aș paria pe Marescal. Dar îl avem pe Lupin.

Jodot se opri. Brégeac făcu la fel, ca și Marescal, în barca lui. Ca și Raoul.

Jodot își întinsese sacul în așa fel încît copilul să tea comod și, așezat pe o bancă, examină sticla. o agită și o făcea să sclipească în soare.

Era momentul să acționeze, pentru Brégeac. Așa gîndea el, și, foarte încet, se apropie.

Avea deschisă o umbrelă de soare și o ținea ca pe un scut care-i ascundea fața în barca lui, Marescal dispărînse sub o pălărie mare de pai.

Cînd Brégeac fu la trei pași de bancă, închise umbrela, sări, fără să țină cont de cei care se plimbau, agăță sticla și o luă la fugă printr-o stradă care ducea spre fortificații

Totul fu executat precis și cu o admirabilă promptitudine Aiurit, Jodot ezita, țipa, ridica sacul, îl punea din nou jos ca și cum ar fi vrut să spună că nu poate fugi destul de repede cu această povară pe scurt, fu pus în afară de cauză.

Dar Marescal, prevăzînd agresiunea, acostase la mal și se lansase ; Raoul făcu la fel. Nu mai erau decît trei concurenți.

Brégeac, cît de bun campion, nu se gîndea decît să fugă și nu se uita înapoi. Marescal nu se gîndea decît la Brégeac și nici el nu se uita înapoi, astfel că Raoul nu-și luă nici o precauțiune La ce bun ?

În zece minute primul dintre cei trei alergători ajunse la intrarea în bulevardul Ternes Brégeac se încălzise într atît, că-și scoase pardesiul. Aproape de Concesiune, un tramvai sosea și numeroși călători așteptau în stație spre a urca și a merge spre Paris. Brégeac se amestecă în această mulțime. Marescal, la fel

Taxatorul striga numerele Dar busculada fu prea puternică pentru ca Marescal să aibă vreo dificultate în a trage sticla din buzunarul lui Brégeac fără ca acesta să simtă ceva

Marescal străbătu imediat Concesiunea și-și luă din nou picioarele la spinare.

- Între doi, ricană Raoul, dragii de ei, se elimină unul pe altul, și fiecare lucrează pentru mine.

În timp ce, la rîndul său, Raoul trecu Concesiunea, îl văzu pe Brégeac care făcea eforturi disperate să coboare din tramvai, în ciuda mulțimii, ca să pornească în urmărirea hoțului.

Acesta alesese străzile paralele care dădeau în bulevardul Ternes, acelea care sînt mai strîmte și mai întortocheate. Alerga ca un nebun

Cînd se opri în bulevardul Wagram, abia mai putea respira. Avea fața transpirată, ochii injectați, sîngerii, venele umflate ; se șterse, o clipă Nu mai putea.

Cumpără un ziar și înveli sticla, după care trase o ocheadă Apoi, și-o puse sub braț și plecă din nou cu pas șovăitor, ca unul care se mai ține doar printr-un miracol În adevăr, frumosul Marescal nu se mai redresa. Gulerul său tare era răsucit ca o rufă stoarsă Barba se termina cu două vîrfuri din care cădeau picături.

Era puțin înainte de Place de l'Etoile, cînd un domn cu ochelari mari negri, care venea din sens contrar, i se prezentă cu o țigară aprinsă între buze Domnul îi bara drumul și, bineînțeles, nu-i cerea un foc, ci, fără un cuvînt, îi sufla fumul în față, cu un surîs care-i descoperea dinții, aproape toți ascuțiți ca niște canini.

Comisarul căscă ochii și bîlbîi :

Cine sînteți ? Ce vreți de la mine ?

Dar la ce bun să întrebe ? Nu știa că era aici mistificatorul, acela pe care-l numea cel de-al treilea complice, iubitul Aurélici și eternul său inamic, al lui, al lui Marescal ?

Și acest om, care lui îi părea diavolul în persoană, întindea degetele spre sticlă și pronunța cu un ton de plezanterie afectuoasă :

— Hai, dă o... fii amabil cu domnul.. dă-o. Oare un comisar de gradul tău hoinărește cu o sticlă ? Hai, Rodolphe dă-o.

Marescal se înmuie imediat A striga, a chema în ajutor, a asmuți trecătorii contra asasinului, era incapabil să facă ceva. Se simțea fascinat Această ființă infernală îi lua toată energia și, stupid, fără să aibă o secundă ideea de a rezista, ca un hoț, care găsește cu totul natural să restituie obiectul furat, el lăsă să i se ia sticla pe care brațul său n-o mai putea ține

În acest moment, Brégeac venea, fără respirație și el, și nu mai puțin fără forță, nici să se arunce asupra celui de-al treilea pungaș, nici ca să l ia la întrebări pe Marescal Și, amîndoi plantați la marginea trotuarului, priveau la domnul cu ochelari rotunzi care oprea un automobil, urca în el și le trimitea prin fereastră un frumos salut cu pălăria.

Odată ajuns la el acasă, Raoul desfăcu hîrtia care învelea sticla Era una dintre cele folosite pentru apele

minerale, o sticlă veche, fără capac, de culoare neagră și opacă. Pe etichetă, murdară și împrăfoșată, dar protejată astfel de intemperii, o inscripție, cu litere mari tipărite, se citea cu ușurință :

APĂ DE JOUVENCE

Dedesubt, o mulțime de rînduri greu de descifrat și care constituiau evident formula chiar a acestei ape de Jouvence :

— bicarbonat de sodiu . . . . 1,349 grame
— bicarbonat de potasiu . . . . 0,435 grame
— bicarbonat de calciu . . . . . 1,000 grame

Dar sticla nu era goală. În interior, ceva se mișca, ceva instabil care făcea un zgomot de hîrtie. Întoarse sticla, o scutură, nimic su ieși. Atunci făcu să alunece înăuntru o sfoară cu nod la capăt și, astfel, cu forța răbdării, scoase o foarte subțire foaie de hîrtie, rulată ca un tub și legată cu un șnur roșu. Desfăcînd-o, văzu că aceasta nu constituia decît jumătatea unei file obișnuite și că partea inferioară fusese tăiată sau ruptă inegal Literele erau scrise cu cerneală, dintre ele multe lipsind, dar lui îi fură suficiente să formeze aceste cîteva propoziții :

„Acuzația e adevărată și mărturia mea e formală : sînt singurul responsabil de crima comisă și nu trebuie să i se impute nici lui Jodot, nici lui Loubeaux. Brégeac".

Din prima aruncătură de ochi, Raoul recunoscuse scrisul lui Brégeac, dar trasat cu o cerneală decolorată de timp care permitea, ca și starea hîrtiei, să se dateze documentul cu cincisprezece sau douăzeci de ani în urmă. Care era crima ? Și contra cui a fost comisă ?

Reflectă îndelung. După care concluzionă cu jumătate de voce :

— Toată obscuritatea afacerii provine din aceea că e dublă și că două aventuri se amestecă, două drame în care prima conduce la a doua. Cea din rapid, avînd ca personaje pe cei doi Loubeaux, Guillaume, Jodot și Aurélie. Și o primă dramă care a avut loc cîndva și în care astăzi doi dintre actori se ciocnesc : Jodot și Bregeac.

Situația, din ce în ce mai complexă pentru cine nu posedă cuvîntul magic, devine pentru mine din ce în ce mai precisă. Ora bătăliei se apropie și miza e Aurélie

sau mai degrabă secretul care palpită în profunzimea frumoșilor ei ochi verzi. Cine va fi, timp de cîteva momente, prin forță, prin șiretenie sau prin dragoste, stăpînul privirii și gîndurilor ei, va fi stăpînul acestui secret, pentru care s-au făcut deja atîtea victime.

Și în acest vîrtej de răzbunări și ură cupidă Marescal aduce, cu pasiunile sale, cu ambițiile și ranchiunurile sale, această înfricoșătoare mașină de război care e justiția.

De față, eu.

Se pregăti minuțios și cu atît mai multă energie cu cît fiecare dintre adversari își multiplicase precauțiile. Brégeac, fără nici o probă formală contra paznicului care-l informa pe Marescal și contra menajerei pe care Raoul o tocmise, îl concedie pe amîndoi. Obloanele ferestrelor care dădeau spre stradă fură închise. Pe de altă parte, agenți ai lui Marescal începeau să apară pe stradă. Numai Jodot nu mai apăru. Dezarmat fără îndoială prin pierderea documentului în care Brégeac consemnase mărturia sa, trebuise să se ascundă într-un loc sigur.

Această perioadă se prelungi timp de cincisprezece zile. Raoul făcu să fie prezentat, sub un nume de împrumut, soției ministrului care-l proteja deschis pe Marescal, și reuși să pătrundă în intimitatea acestei doamne cam trecute, foarte geloasă și pentru care soțul ei nu avea nici un secret. Atențiile lui Raoul o umplură de bucurie. Fără să țină cont de rolul pe care-l juca și ignorînd de altfel pasiunea lui Marescal pentru Aurélie, oră de oră, ea îl puse pe Raoul la curent cu intențiile comisarului, cu ceea ce el combina cu privire la Aurélie și despre felul în care el căuta, cu ajutorul ministerului, să-i dea jos pe Brégeac și pe cei care îl susțineau.

Lui Raoul îi era teamă. Atacul era atît de bine organizat încît el se întreba dacă n-ar fi trebuit să le devanseze intențiile, luînd o pe Aurélie și demolînd astfel tot ceea ce plănuise inamicul.

— Și apoi ? își spuse. Cu ce m-ar avansa fuga ? Conflictul ar rămîne același și totul va reîncepe.

Rezistă tentației. La sfîrșitul unei după amieze întorcîndu-se acasă, găsi o scrisoare. Soția ministrului îi anunța ultimele decizii luate, între altele, arestarea Aurêliei, fixată pentru a doua zi, 12 iulie, la orele trei după-amiaza.

— Sărmană domnișoară cu ochii verzi, gîndea Raoul. Va avea ea încredere în mine față de toți și contra tuturor, cum i-am cerut ? Mai sînt încă lacrimi și griji pentru ea ?

Dormi liniștit, ca un mare comandant în ajunul bătăliei. La opt, se trezi. Ziua decisivă sosire.

Or, spre prînz, cînd femeia care îl servea, bătrîna lui doică Victoire, se întorcea prin ușa de serviciu cu plasa de provizii, șase oameni, postați pe scară, pătrunseră cu forța în bucătărie.

— Stăpînul tău e aici ? făcu unul dintre ei cu brutalitate. Hai, șterge-o, nu te osteni să minți. Sînt comisarul Marescal și am mandat contra lui.

Lividă, tremurînd, ea murmură :

— În biroul său.

— Condu-ne.

Îl puse mîna la gură femeii ca să nu-și poată avertiza stăpînul și o făcu să meargă de-a lungul coridorului la capătul căruia ea le indicase încăperea

Adversarul n-avu timp să se pună în gardă. Fu prins, culcat, legat și luat ca un colet. Marescal îl anunță simplu :

— Sînteți șeful bandiților din rapid. Numele : Raoul de Limésy.

Și se adresă oamenilor săi :

— La arest. Iată mandatul. Și discreție, auziți ? Nici un cuvînt cu privire la identitatea „clientului". Tony, răspunzi de el auzi ? Și tu la fel, Labonce ! Luați-l Ne întîlnim la trei, în fața casei lui Brégeac. Asta va fi rîndul domnișoarei și executarea tatălui ei vitreg.

Patru oameni îl luară pe client. Marescal îl reținu pe al cincilea, Sauvinoux.

Imediat vizită biroul și luă la mînă cîteva hîrtii și obiecte neînsemnate. Dar nici el, nici acolitul său Sauvinoux nu găsiră ceea ce căutau, sticla pe care cincisprezece zile mai înainte, pe trotuar Marescal avuse timpul să citească : „Apă de Jouvence".

Plecară să mănînce la un restaurant vecin. Apoi reveniră. Marescal se înverșună.

În fine, la două și un sfert, Sauvinoux descoperi sub marmura șemineului, faimoasa sticlă Era închisă cu un capac și riguros sigilată cu ceară roșie.

Marescal o scutură şi o plasă în faţa luminii unei lămpi electrice : conţinea un rulou subţire de hîrtie.

Ezită. Să citească hîrtia ?

— Nu... nu... încă nu !... În faţa lui Brégeac. Bravo, Sauvinoux, ai lucrat bine, băiete !

Bucuria îl umplea şi plecă murmurînd :

— De data asta sîntem aproape de capăt. Îl am pe Brégeac în mîinile mele şi n-am decît să strîng menghina. Cît despre micuţă, nu mai e nimeni care s-o apere ! Iubitul ei e la răcoare. Între noi doi, scumpa mea !

IX

SORĂ ANNE, NU VEZI NIMIC VENIND?

Pe la orele două, în aceeaşi zi, „micuţa", cum îi spunea Marescal, se îmbrăcă. Un bătrîn servitor, pe nume Valentin, care constituia acum tot personalul casei, îi servise masa în cameră şi o prevenise că Brégeac dorea să-i vorbească.

Se trezise aproape deloc bolnavă. Palidă, foarte slăbită, făcea eforturi să se menţină dreaptă şi cu capul sus cînd va apărea în faţa omului pe care-l detesta. Îşi făcu buzele cu ruj, îşi dădu puţin roşu în obraji şi coborî.

Brégeac o aştepta la primul etaj, în biroul de lucru, o cameră mare cu obloanele închise şi luminată de un bec.

— Aşează-te, zise el.

— Nu.

— Aşează-te. Eşti obosită.

— Spuneţi-mi imediat ceea ce aveţi să-mi spuneţi, ca să mă întorc la mine.

Brégeac se plimbă cîteva minute prin cameră. Avea o figură agitată şi îngrijorată. Pe furiş, o observa pe Aurélie, cu mai multă ostilitate decît pasiune, o voinţă de neîngfrînt. Îi era aşa de milă de ea!

Se apropie, îl puse mîna pe umăr, o obligă să se aşeze.

— Ai dreptate, zise, nu va dura mult. Ceea ce am să-ţi comunic se poate spune în două cuvinte. Vei decide după aceea.

Erau aproape unul de celălalt şi mai îndepărtaţi totuşi unul de altul decît doi adversari, Brégeac o simţea. Toate cuvintele pe care le pronunţa nu făceau decît să adîncească prăpastia dintre el. Strînse pumnii şi articulă:

— Deci tu încă nu înţelegi că noi sîntem înconjuraţi de duşmani şi că situaţia nu mai poate dura?

Ea spuse printre dinți

— Ce dușmani ?

— Eh ! făcu, îl știi, Marescal... Marsecal care te detestă și care vrea să se răzbune.

Și, mai încet, grav, explică :

— Ascultă, Aurélie, ne supraveghează de cîtva timp. La minister, a scotocit, în sertarele mele. Superiori și subalterni, toată lumea e coalizată contra mea De ce ? Pentru că sînt cu toții mai mult sau mai puțin în solda lui Marascal și pentru că ei îl știu puternic aproape ca ministrul. Or, tu și eu, sîntem legați unul de altul, numai datorită urii lui. Și sîntem legați prin trecutul nostru, care e același, fie că vrei sau nu. Sînt tutorele tău. Ruina mea e și a ta. Și mă întreb, de asemenea, dacă nu ești tu aceea pe care vrea s-o lovească, pentru motive pe care nu le cunosc. Da, am impresia, după simptome neîndoielnice, că m-ar lăsa în pace, la nevoie, dar că tu ești amenințată direct.

Ea păru a-și pierde puterile

— Care simptome ?

El răspunse :

— Mai rău decît atît. Am primit o scrisoare anonimă pe hîrtie ministerială... o scrisoare absurdă, incoerentă, în care sînt avertizat că au început să te urmărească.

Ea avu energie de a spune :

— Să mă urmărească ? Sînteți nebun ! Și asta pentru că o scrisoare anonimă...

— Da, știu, făcu el. Vreun subaltern care va fi culeș unul din aceste zvonuri stupide... Dar, cu toate acestea, Marescal e capabil de orice mașinațiune.

— Dacă vă e teamă, plecați.

— Tu ești aceea pentru care mi-e teamă, Aurélie.

— N-am nimic de care să-mi fie frică.

— Ba da. Acest om a jurat să te piardă.

— Atunci, lăsați-mă să plec.

— Ai deci destulă putere ?

— Voi avea atîta putere cîtă-mi va trebui ca să părăsesc această temniță în care mă țineți și din cauza căreia nu vreau să vă mai văd.

El avu un gest de descurajare.

— Taci... N-aș mai putea trăi... Aș suferi prea mult în timpul absenței tale. Prefer orice, orice mai degrabă

decît să fiu separat de tine Viaţa mea întreagă depinde de privirea ta, de viaţa ta...

Ea se ridică şi, cu indignare, fremătînd :

— Vă interzic să-mi vorbiţi astfel. Mi-aţi jurat că nu voi mai auzi niciodată vreun cuvînt de acest fel, vreunul din aceste cuvinte abominabile...

În timp ce ea se aşeza din nou pe scaun, epuizată, el se îndepărtă şi căzu într-un fotoliu cu capul între mîini, umerii scuturaţi de hohote de plîns, ca un om învins

După o lungă tăcere, el reluă, cu voce slabă :

— Sîntem încă mai duşmani decît înainte de călătoria ta. Te-ai întors foarte diferită. Ce-ai făcut, Aurélie nu la Saint-Marie, ci în timpul celor trei săptămîni în care te credeam ca nebună, fără să te gîndeşti la mănăstire ? Acest mizerabil Guillaume, nu-l iubeşti, asta o ştiu... Cu toate acestea, l-ai urmat Pentru ce ? Şi ce s-a întîmplat între voi ? Ce s-a întîmplat cu el ? Intuiesc evenimente foarte grave, care s-au produs... Te simt îngrijorată. În delirul tău, vorbeai ca şi cum ai fi fugit fără încetare şi vedeai sînge, cadavre...

Ea tremura.

— Nu, nu, nu-i adevărat... aţi înţeles greşit.

— N-am înţeles greşit, făcu el ridicînd capul. Iată, chiar în acest moment, ochii tăi sînt tulburaţi. S-ar crede că coşmarul tău continuă...

Se apropie, încet :

— Ai nevoie de multă odihnă, sărmană micuţă. Şi e ceea ce vreau să-ţi propun. Azi dimineaţă, am cerut un concediu şi vom pleca. Îţi jur că nu-ţi voi spune nici un cuvînt care ar putea să te supere. Mai mult, nu-ţi voi vorbi de acel secret pe care tu ar trebui să mi-l mărturiseşti, pentru că îmi apartine tot atît cît ţie. Nu voi încerca să citesc în profunzimea ochilor tăi în care el se ascunde şi în care sînt tentat atît de des, cu tărie, mă acuz de asta, să descifrez enigma impenetrabilă. Îţi voi lăsa ochii în pace, Aurélie Nu te voi mai privi. Promisiunea mea e categorică Dar vino, micuţa mea sărmană Îmi e milă de tine. Suferi. Aştepţi nu ştiu ce şi numai nenorocireă poate răspunde la chemarea ta. Vino.

Ea păstră tăcerea cu o obstinaţie sălbatică. Între ei era un dezacord iremediabil, imposibilitatea de a pronunţa un cuvînt care să nu fie o rană sau o jignire. Ödi-

oasa dragoste a lui Brégeac îi separa mai mult decît atîtea lucruri ale trecutului şi atîtea raţiuni profunde cu care se răniseră unul pe altul totdeauna.

— Răspunde, zise el.

Ea declară ferm :

— Nu vin. Nu vă mai pot suporta prezenţa. Nu mai pot trăi în aceeaşi casă cu dumneavoastră. Cu prima ocazie, voi pleca.

— Şi, fără îndoială, nu singură, îi aruncă el, nu mai singură ca prima dată... Guillaume, nu ?

— L-am părăsit pe Guillaoume.

— Altul atunci. Un altul pe care-l aştepţi, sînt convins. Ochii tăi nu încetează să caute... urechile tale să asculte...

Astfel, în acest moment...

Uşa vestibulului se deschidea şi se închidea.

— Ce spuneam ? strigă Brégeac cu un rînjet. S-ar crede într-adevăr că speri... şi că cineva va veni. Nu, Aurélie, nimeni nu va veni, nici Guillaume, nici altul. E Valentin pe care l-am trimis la minister ca să-mi ia corespondenţa. Pentru că nu voi pleca curînd.

Paşii servitorului se auzeau pe treptele spre primul etaj şi traversau anticamera. Intră.

— Ai făcut ce ţi-am spus, Valentin ?

— Da, domnule.

— Erau scrisori, acte de semnat ?

— Corespondenţa tocmai îi fusese remisă domnului Maresçal.

— Ciudat. Dar corespondenţă ?..

— Nu, domnule.

— Dar ce drept avea Maresçal să îndrăznească ?... Era acolo, Maresçal ?

— Nu, domnule. Venise, dar plecase din nou în grabă.

— Plecase din nou ? La două şi jumătate. Afaceri de serviciu, nu ?

— Da, domnule.

— Ai încercat să afli ?

— Da, dar nu se ştie nimic la birouri.

— Era singur ?

— Nu, cu Labonce, Tony şi Sauvinoux.

— Cu Labonce şi Tony ! exclamă Brégeac. Dar, în acest caz e vorb de o arestare ! Cum de n-am fost prevenit ? Ce se petrece ?

Valentin se retrase. Brégeac reîncepu să meargă prin încăpere și repeta gînditor :

— Tony, suflet blestemat al lui Marescal... Labonce, unul dintre favoriții lui, și toate acestea fără știrea mea...

Se scurseră cinci minute. Aurélie îl privea îngrijorată. Pe neașteptate, el se duse la una dintre ferestre căreia îi întredeschise obloanul. Un strigăt îi scăpă și reveni borborosind :

— Sînt acolo, la capătul străzii... pîndesc.

— Cine ?

— Amîndoi... acoliții lui Marescal. Tony și Labonce

— Ei, bine ? murmură ea.

— Ei, bine, aceștia sînt cei doi care lucrează totdeauna în cazurile grave. Chiar azi dimineață, cu ei, el a operat în cartier.

— Sînt acolo ? zise Aurélie.

— Sînt acolo. I-am văzut.

— O să vină și Marescal ?

— Fără nicl o îndoială. Ai auzit ce-a spus Valentin.

— O să vină... O să vină, murmură ea.

— Ce ai ? întrebă Brégeac, mirat de emoția ei.

— Nimic, făcu ea, stăpînindu-se. Fără voie, mă înspăimîntă dar fără nici un motiv.

Brégeac se gîndea. Chiar și el, căuta să-și domine nervii și repeta :

— Nici nu motiv, într-adevăr. Se aprinde, cel mai adesea, pentru motive puerile. Mă duc să-i întreb și sînt sigur că se va explica totul. Da, absolut sigur. Căci, în sfîrșit, evenimentele permit desigur, să se creadă că nu sîntem noi, ci casa din față e cea supravegheată.

Aurélie ridică fața.

— Care casă ?

— Afacerea despre care ți am vorbit... un individ pe care l-au ridicat astăzi la prînz. Ah ! dacă l-ai fi văzut pe Marescal, cînd și a părăsit biroul, la ora unsprezece ! L-am întîlnit. Avea o expresie de mulțumire și de ură feroce. Asta m a tulburat. Nu poate aveo o asemenea ură, în viața lui, decît contra unei singure persoane. Și sînt eu cel pe care-l urăște astfel sau mai degrabă noi doi ! Deci m-am gîndit că pericolul ne amenință pe noi.

Aurélie se ridicase, și mai palidă.

— Ce spuneți ? O arestare în casa din față ?

— Da, un oarecare Limésy, care se dă drept explorator... un baron de Limésy. La ora unu aveam noutăți la minister. Tocmai îl închideau în arest.

Ea nu-l știa numele lui Raoul, dar nu se îndoia că despre el era vorba și întrebă, cu voce tremurătoare :

— Ce-a făcut ? Cine este, acest Limésy ?

— După Marescal, acesta ar fi asasinul din rapid, al treile complice pe care-l caută.

Aurélie fu gata să cadă. Avea un aer de demență și de ameteală și pipăia în aer ca să găsească un punct de sprijin.

— Ce se întîmplă, Aurélie ? Ce legătură are această afacere... ?

— Sîntem pierduți, gemu ea.

— Ce vrei să spui ?

— Nu puteți înțelege...

— Explică-te Îl cunoști pe acest om ?

— Da... da... el m-a salvat, el m-a salvat de Marescal și de Guillaume, de asemenea, și de acest Jodot pe care l-ați primit aici. Ne-ar fi salvat din nou astăzi.

O privea cu stupoare :

— Pe el îl așteptai ?

— Da, făcu ea cu un ton distrat. Mi-a promis că o să fie aici... Eram liniștită. L-am văzut săvîrșind asemenea lucruri... își bătea joc de Marescal...

— Deci... ? întrebă Brégeac.

— Deci, răspunse ea, cu același ton pierdut, ar fi vrut poate să ne pună la adăpost Pe dumneavoastră ca și pe mine... Sînt cîteva întîmplări care se pot interpreta contra dumneavoastră .. întîmplări de altădată

— Ești nebună ! zise Brégeac bulversat Nu e nimic... Din partea mea, nu am nimic de care să mă tem.

În ciuda negațiilor sale, ieși din încăpere și o antrenă pe tînăra fată pe palier. Ea fu aceea care, în ultimul moment, se împotrivi.

— Și apoi, nu, la ce bun ? Vom fi salvați.. Va veni... va evada De ce să nu-l așteptăm ?

— Nu se evadează din arestul poliției.

— Credeți ? Ah ! Dumnezeule, ce oroare !

Ea nu știa la ce să se decidă. Idei îngrozitoare se amestecau în mintea ei de convalescentă . frica de Marescal... și apoi arestarea iminentă .. poliția care tocmai se precipita să i răsucească încheieturile mîinilor.

Spaima tatălui ei vitreg o decise. Luată ca de o suflare de furtună, fugi pînă în camera ei și reapăru curînd cu un sac de voiaj în mînă. Brégeac era, de asemenea, pregătit. Aveau aerul a doi criminali care nu mai puteau aștepta nimic decît o fugă nebunească Coborîră scara, traversară vestibulul.

Chiar în acel moment, sună.

— Prea tîrziu, abia suflă Brégeac.

— Nu, zise ea, răscolită de speranță. Poate e el cel care sosește și care...

Se gîndeau la prietenul de pe terasă, la mănăstire. Jurase că n-o va abandona niciodată și că, chiar în ultimul minut el o va salva. Obstacole, existau pentru el ? Nu era el maestrul care controla evenimente și persoane ?

Se sună din nou.

Bătrînul servitor ieși din sala de masă.

— Deschide, îi spuse Brégeac cu voce joasă.

Se auzeau șușoteli și zgomote de cisme de cealaltă parte.

Cineva bătea.

— Deschide, îți zic, repetă Brégeac.

Servitorul se supuse. Afară, Marescal se prezentă însoțit de trei oameni, acei oameni de statură specială pe care tînăra fată îi cunoștea bine. Ea se rezemă de rampa scării, gemînd, atît de încet că singur Brégeac auzi : „Ah ! Dumnezeule, nu e el".

În fața subalternului, Brégeac își reveni.

— Ce doriți, domnule ? V-am interzis să mai veniți aici.

Marescal răspunse surîzînd :

—Treburi de serviciu, domnule director. Ordin al ministrului.

— Ordin care mă privește ?

— Care vă privește, ca și pe domnișoara.

— Și cine v-a obligat să cereți asistența acestor trei oameni ?

Marescal se puse pe rîs.

— Într-adevăr... ! Hazardul... Se plimbau pe-aici... și stăteau de vorbă... Dar, prea puțin ca să vă contrarieze...

Intră și văzu cele două valize.

— Eh ! eh ! un mic voiaj. Încă un minut... și misiunea mea eșua.

— Domnule Marescal, zise cu fermitate Brégeac, dacă aveți de îndeplinit o misiune, de făcut o comunicare, terminați, imediat, chiar aici.

Comisarul se înclină și zise cu duritate :

— Fără scandal, Brégeac, fără prostii. Nimeni nu știe încă nimic; nici chiar oameni mei. Ne vom explica în biroul dumneavoastră

— Nimeni nu știe nimic... despre ce, domnule ?

— Despre ceea ce se petrece și care e de o oarecare gravitate. Dacă fiica dumneavoastră vitregă nu v-a vorbit despre asta, poate va mărturisi, că o explicație fără martori e preferabilă Sînteți de acord, domnișoară ?

Albă ca o moartă, fără să părăsească rampa, Aurélie, părea gata să leșine.

Brégeac o susținu și declară :

— Să urcăm.

Ea se lăsă condusă Marescal avu timp să-și facă să intre oamenii.

— Nu părăsiți vestibulul, toți trei, și nimeni nu intră, nimeni nu iese. Tu, servitorule, închide-te în bucătărie. Dacă e gîlceavă, sus, voi fluiera și Sauvinoux sosește în ajutor. Înțeles ?

— Înțeles, răspunse Labonce.

— Nu e posibilă nici o eroare ?

— Nu, patroane. Știți bine că nu sîntem liceeni și că vă vom urma ca un singur om.

— Chiar contra lui Brégeac ?

— Zău !

— Ah ! sticla... Dă-mi-o, Tony !

Luă sticla, sau mai degrabă cutia care o conținea și repede, dispozițiile lui fiind bine înțelese, urcă treptele și străbătu cu aer superior cabinetul de lucru de unde fusese alungat în mod dezonorant în urmă cu nici șase luni Ce victorie pentru el ! și cu ce insolență el o făcu simțită, se plimbă cu pas mare și sonor, contemplînd de jur-împrejur portrete agățate pe pereți care o reprezentau pe Aurélie copil, fetiță, tînără fată ..

Brégeac încercă să protesteze. Imediat, Marescal îl puse la punct.

— Inutil, Brégeac. Slăbiciunea dumneavoastră, vedeți, este că nu cunoașteți armele pe care le am contra

domnișoarei și, în consecință, contra dumneavoastră. Cînd le veți cunoaște, poate veți gîndi că datoria vă cere să vă înclinați.

Unul în fața altuia, cei doi dușmani, la început, se amenințau din priviri. Ura lor era egală, făcută din ambiții opuse, instincte contrare și desigur dintr-o rivalitate de pasiune pe care evenimentele o aduseseră la extrem. Lîngă ei, Aurélie asculta așezată, dreaptă, pe un scaun.

Lucru curios, și care îl frapa pe Marescal, ea părea a fi liniștită. Tot obosită, cu fizionomia contractată, nu mai avea, totuși, ca la începutul atacului, aerul de victimă neputincioasă și hăituită. Păstra aceeași atitudine rigidă pe care o văzuse la ea pe banca de la Sainte-Marie. Ochii ei, larg deschiși, muiați în lacrimi care curgeau de a lungul obrajilor palizi, erau ficși. La ce se gîndea? În fundul prăpastiei, uneori, te redresezi. Crede ea că el, Marescal, va fi accesibil milei? Avea un plan de apărare care îi permitea să scape de justiție și de pedeapsă?

Izbi cu pumnul în masă.

— Vom vedea.

Și lăsînd-o deoparte pe fată, întors cu totul spre Brégeac, atît de aproape că celălalt trebui să se retragă cu un pas, îi spuse:

— Voi fi scurt. Fapte, doar fapte, dintre care unele vă sînt cunoscute, Brégeac, cum sînt tuturor, dar din care cea mai mare parte nu au alt martor decît pe mine, sau n-au fost constatate decît de mine. Nu încercați să le negați; vi le spun așa cum au fost, în toată simplitatea. Rar. Iată-le, în proces-verbal Deci, la douăzeci și șase aprilie trecut...

Brégeac tresări.

— Douăzeci și șase aprilie e ziua întîlnirii noastre pe bulevardul Haussmann.

— Da, ziua în care fiica dumneavoastră vitregă a plecat de acasă.

Și Marescal adăugă limpede:

— Și e de asemenea ziua în care trei persoane au fost ucise în rapidul de Marsilia.

— Ce? Ce legătură are una cu alta? întrebă Brégeac, interzis.

Comisarul îi făcu semn să aibă răbdare. Toate lucrurile vor fi enunțate la locul lor, în ordinea lor cronologică. Continuă :

— Deci, la 26 aprilie, vagonul numărul cinci al acestui rapid nu era ocupat decît de patru persoane. În primul compartiment, o englezoaică, miss Bakefield, hoață, și baronul de Limésy, așa-zis explorator. În compartimentul din capăt, doi bărbați, frații Loubeaux, locuind la Neuilly-sur-Seine.

Vagonul următor, al patrulea, dincolo de multe persoane, care nu au jucat nici un rol și care nu și-au dat seama de nimic, ducea cu el, de asemenea, un comisar de cercetări internaționale și un tînăr și o tînără, singuri într-un compartiment în care stinseseră lumina și trăseseră storurile, ca niște călători adormiți, și nimeni nu-i putea astfel remarca, nici chiar comisarul. Acest comisar eram eu, care o filam pe miss Bakefield. Tînărul era Guillaume Ancivel, misit și spărgător, zelos al acestei case, care plecase pe furiș cu însoțitoarea lui.

— Mințiți ! Mințiți ! — strigă Brégeac, cu indignare. Aurélie e deasupra oricărei suspiciuni.

— Eu nu v-am spus că acea însoțitoare era domnișoara, ripostă Marescal

Și continuă, rece :

— Pînă la Laroche, nimic. Încă o jumătate de oră... tot nimic. Apoi drama violentă, brusc. Tînărul și tînăra ies din umbră și trec din vagonul patru, în vagonul cinci. Sînt travestiți. Lungi bluze cenușii, șepci și măști. Imediat, la capătul vagonului cinci, baronul de Limésy îi așteptă. Cei trei o asasinează și o prădă pe miss Bakefield. Apoi, baronul fu legat de complicii săi care pleacă înainte, ucigîndu-i și prădîndu-i pe cei doi frați. La întoarcere, îl întîlnesc pe controlor. Luptă. Ei fug, după care controlorul îl găsește pe baronul de Limésy legat ca o victimă și așa-zis prădat și el. Iată primul act. Al doilea e fuga pe rambleu și prin pădure. Dar alarma era dată. Mă informez. Dau imediat dispozițiile necesare. Rezultat : cei [illegible] gari sînt împresurați. Unul dintre ei scapă. Celălalt e arestat și închis. Sînt prevenit. Mă duc la el în umbra în care se disimula. Era o femeie.

Brégeac se retrăsese din ce în ce și se clătina ca un om beat. Sprijinit de spatele unui fotoliu, borborosea :

— Sînteți nebun !... Spuneți lucruri incoerente !... Sînteți nebun !

Marescal continuă, inflexibil :

— Termin. Grația falsului baron, în care am avut dreptate să nu am încredere, prizoniera se salvează și îl regăsește pe Guillaoume Ancivel. Le regăsesc urmele la Monte Carlo. Apoi le pierd un timp. Caut în zadar.. pînă în ziua în care am ideea de a reveni la Paris să văd dacă investigațiile dumneavoastră, ale dumneavoastră, Brégeac, nu erau mai norocoase și dacă ați descoperit refugiul fiicei vitrege... Astfel că am putut să vă preced cu cîteva ore la mănăstirea Sainte-Marie și să ajung pe o anumită terasă unde domnișoarei i se făcea curte. Numai iubitul se schimbase : în locul lui Guillaume Ancival, era baronul de Limésy ; adică cel de-al treilea complice.

Brégeac asculta cu groază aceste monstruoase acuzații Toate trebuiau să-i pară atît de implacabil adevărate, explicau atît de logic propriile sale intuiții și corespundeau atit de riguros cu semi-confidențele pe care Aurélie tocmai i le făcuse cu privire la salvatorul său necunoscut, încît nu mai încercă să protesteze.

Din cînd în cînd o observa pe tînăra care stătea imobilă și tăcută în postura sa rigidă. Cuvintele nu păreau să ajungă pînă la ea. Ai fi putut crede mai curînd că era atentă a zgomotele de afară. Mai spera încă într-o imposibilă intervenție ?

— Deci ? făcu Brégeac.

— Deci, replică comisarul, datorită lui, ea a reușit încă o dată să scape. Și îți mărturisesc că mă distrează grozav astăzi pentru că . (coborî tonul) pentru că mi-am luat revanșa . Și ce revanșă, Brégeac ! Îți mai aduci aminte ?.. acum șase luni ?.. am fost alungat ca un valet... cu un sut în fund. am putea zice ?.. Și acum... Am prins-o. micuța . Și asta-i tot...

Își răsuci încheietura pumnului ca pentru a închide cu cheia o broască și gestul era atît de sigur, indicînd atît de clar înspăimîntătoarea sa voință în ceea ce o privea pe Aurélie, că Brégeac exclamă :

— Nu-i adevărat, Marescal ! Nu-i așa că nu-i adevărat ? N-o s-o dai pe mîna poliției pe copilă ?

— Acolo, la Sainte-Marie, zise Marescal cu duritate i-am oferit pacea și m-a respins.. Cu atît mai rău pentru ea ! Acum e prea tîrziu.

Şi pentru că Brégeac se apropia cu mîinile împreunate a rugăciune, i-o reteză scurt :

— Inutil ! Cu atît mai rău pentru ea ! Cu atît mai rău pentru tine ! Nu m-a vrut, dar n-o să aibă pe nimeni. Aşa e drept. Să plăteşti pentru nelegiuirile săvîrşite. Să-mi plătească pentru răul pe care mi l-a făcut. Trebuie să fie pedepsită şi mă răzbun pedepsind-o Cu atît mai rău pentru ea ! Bătea din picior, sau îşi sublinia blestemele cu lovituri de pumn în masă. Conform firii sale grosolane, scrîşnea printre dinţi ocări la adresa Aurêliei.

— Priveşte-o, Brégeac ! Crezi că are de gînd să-mi ceară iertare ? Dacă tu îţi pleci fruntea, ea se umileşte ? Şi ştii de unde această tăcere, această hotărîre de neclintit ? Încă mai speră, Brégeac ! Da, speră, sînt convins. Cel care a salvat-o de trei ori din ghiarele mele o va salva şi a patra oară

Aurélie rămase imobilă.

El înşfăcă receptorul telefonului şi ceru Prefectura Poliţiei.

— Alo, Prefectura ? Daţi-mi-l pe domnul Philippe, sînt Marescal.

Întorcîndu-se către tînără, îl puse la ureche casca de control.

Aurélie nu se clinti.

La celălalt capăt al liniei, răspunse o voce. Dialogul fu scurt.

— Tu eşti, Philippe ?

— Marescal ?

— Da, Ascultă. Am lîngă mine o persoană căreia vreau să-i dau o certitudine. Răspunde de-a dreptul la întrebare.

— Vorbeşte.

— Unde erai la prînz ?

— La Arestul Poliţiei, aşa cum m-ai rugat. M-am întîlnit cu individul pe care Labonce şi Tony l-au adus din partea ta.

— De unde l-au cules ?

— Din apartamentul unde locuieşte, pe strada Courcelles, chiar în faţa lui Brégeac.

— L-au arestat ?

— În faţa mea.

— Sub ce nume ?

— Baronul de Limésy.

— Sub ce învinuire ?

— Că ar fi șeful bandiților din afacerea cu rapidul.

— L-ai mai văzut de azi-dimineață ?

— Da, adineauri, la serviciul antropometrie. Mai e încă acolo.

— Mulțumesc, Philippe. Asta voiam să aflu. La revedere. Închise telefonul și exclamă : Scumpa mea Aurélie ! Iată unde ți-e salvatorul ! La zdup ! Legat fedeleș !

Ea murmură :

— Știam !

El izbucni în rîs :

— Știa ! Și totuși mai așteaptă ! Ha, ce caraghios ! 'Are toată poliția și toată justiția pe cap ! Este o zdreanță, o băsică de săpun, și ea îl așteaptă. Zidurile închisorii or să se prăbușească Paznicii or să-i aducă o mașină ! Iată-l ! o să intre pe coș, prin tavan !

Își ieșise din fire și o zgîlțîia cu brutalitate de umăr pe fata nepăsătoare și absentă.

— Nimic de făcut, Aurélie ! Nici o speranță. Salvatorul e pierdut, ferecat Și într-o oră va fi rîndul tău, scumpa mea. O să-ți taie părul ! O să ajungi la Saint-Lazaire ! La curtea cu juri ! Ticăloaso ! Destul am plîns după ochii tăi verzi și lor...

Nu isprăvi În spatele lui, Brégeac se ridicase și îi înfipse cu febrilitate, mîinile în gît. Mișcarea fusese spontană Din prima clipă în care Marescal atinsese umărul tinerei, se strecurase către el, revoltat de un asemenea ultraj. Marescal se prăbuși sub șoc și cei doi bărbați se rostogoliră pe parchet.

Lupta fu îndîrjită Și unul și celălalt erau cuprinși de o tulburare pe care rivalitatea lor plină de ură o exacerba. Marescal era mai viguros și mai puternic, dar Brégeac era animat de o asemenea furie încît deznodămîntul părea nesigur. Aurélie îi privea îngrozită, dar nu mișca Amîndoi îi erau dușmani, deopotrivă de respingători.

La sfîrșit, Marescal, care se eliberase de strînsoarea mîinilor ucigașe, căuta, vizibil, buzunarul în care avea browning-ul. Dar celălalt îi răsucea brațul și reuși doar să apuce fluierul atîrnat de lanțul de la ceas. Răsună un șuierat strident. Brégeac își dublă eforturile pentru a-și

apuca din nou adversarul de gît. Se deschise ușa. O siluetă țîșni în încăpere și se repezi la cei doi. Aproape imediat, Marescal fu eliberat și Brégeac zări la 10 cm de ochi, țeava unui revolver.

— Bravo, Sauvinoux ! strigă Marescal, n-am să uit asta !

Era atît de înfuriat încît avu lașitatea să-l scuipe pe Brégeac în față.

— Mizerabile ! Banditule ! Îți imaginezi că vei scăpa atît de ușor ? Mai întîi demisia ta și încă imediat... O cere ministrul și o am în buzunar... Nu trebuie decît s-o semnezi.

Flutură o hîrtie.

— Demisia ta și mărturisirea Aurélіei, le-am redactat dinainte. Semnează, Aurélie, uite, citește : „Mărturisesc că am participat la crima din rapid, în 26 aprilie curent, că am tras asupra fraților Loubeaux... mărturisesc că..." În sfîrșit, toată povestea pe scurt... Nu merită să mai citești... semnează ! Să nu pierdem timpul !

Înmuiase în cerneală un toc și se încăpățîna să i-l pună, cu forța, în mînă.

Încet, ea îndepărtă mîna comisarului, luă tocul și semnă, conform voinței lui Marescal, fără a-și da osteneala să citească. Semnă fără s-i tremure mîna

— Oh ! exclamă el cu un suspin de bucurie... Iată că s-a rezolvat ! Nu credeam să meargă așa ușor. Bravo, Aurelie. Ai înțeles situația. Și tu, Brégeac ?

Acesta clatină din cap. Refuza.

— Cum ! Ce ? Domnul refuză ? Își imaginează că o să rămînă în funcție ? Poate că speră chiar într-o avansare ? Avansare, tatăl vitreg al unei criminale ? Hai că-i bună ! Și cei continua să-mi dai ordine, mie, lui Marescal ? Nu, că ești bine, camarade. Deci crezi că scandalul nu o să te zboare din funcție și că mîine, cînd vom ști în ziare de arestarea micuței nu vei fi obligat...

Degetele lui Brégeac apucară stiloul ce i se întindea. Citi cererea de demisie. Ezită.

Aurélie îi spuse :

— Semnează.

Semnă.

— Asta e ! spuse Marescal privind cele două hîrtii, Mărturia și demisia. Șeful meu la pămînt, asta crează un loc liber, care mi-a fost promis ! Mititica în închisoare.

asta mă va vindeca încetul cu încetul de dragostea care mă măcina...

Cinismul cu care rosti aceste cuvinte dădea o idee despre sufletul său. Adăugă, cu un rînjet crud :

— Și asta nu e tot Brégeac, voi merge pînă la cap.

Brégeac surîse cu amărăciune.

— Vrei să mergi și mai departe ?

— Mai departe, Brégeac Cu crinicle micuții e clar. Dar e oare suficient ?

Îl privi cu atenție în ochi pe Brégeac și acesta șopti :

— Ce vrei să spui ?

— Știi tu foarte bine ce vreau să spun și dacă n-ai ști, și dacă n-ar fi fost adevărat tu n-ai fi semnat și nu mi-ai fi permis să-ți vorbesc pe tonul acesta. Resemnarea ta e o mărturisire... și dacă pot să te tutui, Brégeac, este pentru că ți-e frică.

Celălalt protestă :

— Nu mi-e frică de nimic. Am să duc povara a ceea ce această nefericită mi-a făcut într-un moment de nebunie.

— Și povara aceea ce tu însuși ai făcut, Brégeac ?

În afară de asta, continuă Marescal, încet, este trecutul. Să nu mai vorbim de crima de astăzi. Ce părere ai de cea de mai demult ?

— Cea de mai demult ? Ce crimă ? Ce înseamnă ?...

Marescal bătu cu pumnul, argument suprem la el, care însemna întotdeauna că e înfuriat peste măsură.

— Explicații ? Eu le cer. Aud ? Ce este cu acea incursiune recentă, pe malul Senei, într-o duminică dimineață ? Pe cine ai pîndit în fața vilei abandonate ? De ce l-ai urmărit pe individul ăla cu sacul ? Aud ? Trebuie să-ți împrospătez memoria și să-ți amintesc că este vorba de vila foștilor frați pe care fiica ta vitregă i-a suprimat și că individul este un oarecare Jodot pe care l-am dat în urmărire ? Jodot, asociatul celor doi frați.. Jodot, pe care l-am întîlnit cîndva în această casă... Ce bine se leagă toate ! Și cum s-au limpezit !

Brégeac înălță din umeri și mormăi :

— Absurdități... Ipoteze imbecile...

— Ipoteze, da, păreri asupra cărora nu m-aș fi oprit altădată, cînd venea aici, cînd miroseam, ca un cîine de vînătoare, tot ce însemna stînjeneală, reținere, neclaritate în toate mișcările și cuvintele tale, dar ipoteze care s-au

confirmat puțin cîte puțin de cîtăva vreme și pe care noi le vom schimba în certitudini, Brégeac... da, printr-o mărturisire decisivă pe care o vei face fără să știi... aici... acum... imediat...

Luă cutia pe care o pusese pe cămin, îi desfăcu ambalajul. Conținea o sticlă ambalată în paie. Marescal o extrase și o așeză în fața lui Brégeac.

— Iată, camarade ! Ai recunoscut-o, nu-i așa ! Este cea pe care ai sustras-o domnului Jodot, cea pe care eu ți-am luat-o ție, așa cum și mie mi-a fost sustrasă în fața ta. Cine ? Chiar baronul de Limésy la care am găsit-o mai devreme. Îmi înțelegi bucuria ? E o adevărată comoară, sticla asta. Iat-o, Brégeac cu eticheta sa și formula unei ape oarecare... Apa de Jouvence. Iat-o, Brégeac ! Limésy i-a pus dop și a sigilat-o cu ceară roșie. Privește bine. Înăuntru se vede un sul de hîrtie. Este chiar cel pe care, cu siguranță, ai vrut să-l obții de la Jodot, vreo mărturie, pesemne... ceva compromițător, scris de mîna ta... Sărmane Brégeac !

Triumfa. Desfăcînd sigiliul de ceară și scoțînd dopul sticlei lansă fără adresă cuvinte și interjecții :

— Marescal celebru în lumea întreagă ! Arestarea asasinilor din rapid !... Trecutul lui Brégeac !... Lovitură de teatru la anchetă și la Curtea cu juri !... Sauvinoux, ai cătușele pentru micuță ? Cheamă-l pe Labonce și pe Tony... Ah ! victoria... victoria completă...

Răsturnă sticla și desfăcu hîrtia. Transportat de discursul său înfierbîntat, ca un sportiv pe care elanul îl lansează dincolo de locul unde trebuie să ajungă, citi, fără să realizeze inițial sensul cuvintelor :

— „Marescal este un dobitoc".

X

CUVINTE CARE VALOREAZĂ FAPTE

Se așternu o liniște de stupefacție în care răsuna încă fraza aceea de necunoscut Marescal era confuz ca un boxeur care a primit o directă în stomac Brégeac, în continuare sub amenințarea revolverului lui Sauvinoux părea, de asemenea, surprins. Deodată izbucni un rîs nervos, involuntar care însă răsuna vesel în atmosfera grea din încăpere. Era Aurélie, pe care fața derutată a comisarului o arunca în acest acces de hilaritate cu adevărat tumultos.

Mai ales faptul că fraza comică fusese pronunțată în gura mare de chiar cel căruia îi era destinată, o făcea să rîdă cu lacrimi : „Marescal este un dobitoc !"

Marescal o privi fără să-și ascundă neliniștea. Cum de se putea întîmpla ca tînăra să aibă o asemenea criză de bucurie în situația cumplită în care se găsea, cu inima cît un purice, sub ghiara adversarului ? „Nu mai e aceeași situație ? Ce s-a schimbat ? Și fără îndoială că exista o legătură între acest rîs inopinant și atitudinea nefiresc de calmă a tinerei, încă de la început. Ce mai spera ? Era posibil ca după atîtea evenimente ce-o copleșiseră să păstreze încă un punct de sprijin în care să mai poată avea încredere ?

Totul părea să ia aspectul dezagreabil al unei capcane iscusit întinse și orice întîrziere în ea reprezenta un pericol. Dar în ce consta aceasta ? Cum se poate măcar admite să ataci cînd nu ți-ai luat nici cea mai mică măsură de prevedere ?

— Dacă Brégeac mișcă, e cu atît mai rău pentru el... un glonț între ochi, îi ordonă el lui Sauvinoux.

Merse pînă la ușă și deschise.

— Nimic nou jos ?
— Şefule ?
Se aplecă peste balustrada scării.
— Tony ?... Labonce ?... N-a intrat nimeni ?
— Nimeni, şefu' Mai e balamuc sus ?
— Nu... Nu...

Din ce în ce mai descumpănit, se întoarse spre cabinet. Brégeac, Sauvinoux şi tînăra nu se clintiră. Numai că se produse un lucru nemaiauzit, de necrezut, care îi paraliză mişcările. Sauvinoux ţinea între buze o ţigară neaprinsă, privindu-l ca şi cum i-ar fi cerut un foc.

Viziune de coşmar, în opoziţie atît de violentă cu realitatea, că Marescal îi refuză la început sensul pe care îl presupunea. Sauvinoux, printr-o aberaţie pentru care ar fi putut fi pedepsit voia să fumeze şi cerea foc. Asta-i tot Pentru ce să-i atribui alte semnificaţii ? Dar, puţin cîte puţin, chipul lui Sauvinoux se lumină de un zîmbet zeflemitor, maliţios, bonom şi impetinent a cărui semnificaţie nu se putea să-l înşele, pe Marescal. Sauvinoux, subalternul său, Sauvinoux devenea pe neaşteptate, în spiritul său, o fiinţă nouă care nu mai era un agent ci care, dimpotrivă, trecea în tabăra adversă Sauvinoux era..

În împrejurările obişnuite ale profesiei sale, Marescal s-ar fi luptat mai cu convingere împotriva unui fapt atît de monstruos Dar cele mai fantasmagonice evenimente îi păreau naturale cînd era vorba de cel pe care îl numea omul din rapid Deşi Marescal nu voia să recunoască, nici măcar în sinea lui, realitatea cu adevărat înspăimîntătoare, cum ar fi putut să se sustragă evidenţei ? Cum să nu realizeze că Sauvinoux, agent remarcabil, pe care ministrul i-l recomandase cu opt zile mai înainte, nu era altul decît personajul infernal pe care îl arestase de dimineaţă şi care se găsea acum la Arest, în sala serviciului antropometric

— Tony ! urlă comisarul ieşind pentru a doua oară. Tony ! Labonce ! Veniţi o dată, ce dracu ?!

Chema, vocifera, se zbătea, lovea, se agăţa de casa scării ca un bărzăune de geam.

Oamenii săi sosiră în grabă. Bolborosi : „Sauvinoux... Ştiţi cine e Sauvinoux ? E tipul de dimineaţă. Tipul din faţă, evadat, deghizat..."

Tony și Labonce păreau stupefiați. Șeful bătea cîmpii. Îi împinse în încăpere, apoi, apucînd un revolver :

— Sus mîinile, banditule ! Mîinile sus ! Labonce, dacă e ceva, tragi.

Fără să se sinchisească, Sauvinoux scoase pe birou o oglinjoară și începuse să se demachieze. Pusese neglijent lîngă el browning-ul cu care îl amenințase cu cîteva minute în urmă pe Brégeac.

Marescal făcu un salt înainte, înhăță arma și se retrase imediat, cu brațele întinse.

— Sus mîinilee sau trag ! Auzi, nemernicule ?

„Nemernicul" nu părea să se sinchisească. În fața browningurilor ce-l amenințau de la trei metri, își smulse atent cîteva fire de păr rebele din obraji și din sprîncenele neobișnuit de stufoase.

— Trag ! Trag ! Mă auzi, canalie ? Număr pînă la trei și trag ! Un . doi... trei.

— Ai să faci o prostie, Rodolphe, susură Sauvinoux.

Și Rodolphe o făcu, pierzîndu-și cumpătul Cu ambele mîini, trase, la întîmplare, în semineu, în tablouri, stupid ca un asasin care a simțit mirosul sîngelui și care lovește orbește un corp deja inert Brégeac se aplecase sub rafale Aurélie nu risca nici un gest Dacă salvatorul său nu încerca s-o protejeze dacă lăsa lucrurile să se desfășoare, însemna că nu avea de ce să se teamă Încrederea sa era atît de profundă încît aproape că surîdea. Cu batista înmuiată într un pic de vasilină. Sauvinoux se demachia Raoul apărea puțin cîte puțin Răsunară șase bubuituri însoțite de fum Geamuri sparte, cioburi de marmură, tablouri distruse Camera arăta ca după un asalt. Marescal, rușinat de criza de nebunie, continuă adresîndu-se celor doi agenți :

— Așteptați pe palier Dacă vă chem, veniți imediat.

— Șefu' strecură Labonce dacă Sauvinoux nu mai e Sauvinoux ar fi poate mai bine să-l împachetăm Nu mi-a plăcut de cînd l ați angajat, săptămîna trecută. Ce ziceți ? Îl legăm noi trei ?

— Fă ce-ți spun, ordonă Marescal, căruia, fără îndoială proporția de trei la unu nu i se părea suficientă.

Îi dădu afară și închise ușa după ei. Sovinoux, isprăvind cu demachiatul, își întoarse haina pe dos, își aranjă nodul cravatei și se ridică în picioare Părea un al om

Micul poliţist isteţ şi milos de adineaouri devenise un tip hotărît, îndrăzneţ, bine îmbrăcat, elegant şi tînăr, în care Marescal îşi recunoştea persecutorul de zi cu zi.

— Vă salut, domnişoară, spuse Raoul. Pot să mă prezint? Baronul de Limésy, explorator... Şi poliţist de o săptămînă. M aţi recunoscut imediat, nu-i aşa? Da, mi-am dat seama jos, în vestibul... Vă rog să fiţi discretă şi să mai rîdeţi, domnişoară. O! cît de frumos răsuna rîsul dumneavoastră adineauri! Şi ce răsplată înseamnă pentru mine.

Îl salută pe Brégeac.

La dispoziţia dumneavastră, domnule.

Apoi întorcîndu se către Marescal i se adresă jovial:

— Bună, bătrîne. Tu desigur că nu mai recunoscut. Si acum te mai întrebi cum de i-am putut lua locul lui Sauvinoux! Căci tu crezi că există un Sauvinoux! Doamne atotputernic! Să fie cineva care să creadă că există un Sauvinoux şi acela să fie şi ştab în Poliţie! Numai că, dragul meu Rodolphe, Sauvinoux n-a existat niciodată. Sauvinoux e un mit. Este un personaj imaginar care a fost lăudat în faţa ministrului tău, care, la rîndul lui, ţi l-a băgat pe gît cu ajutorul soţiei sale. Şi astfel, de zece zile, sînt în serviciul tău, adică te conduc pe calea cea bună, ţi-am arătat locuinţa baronului de Limésy, m-am lăsat arestat de mine însumi, azi dimineaţă şi am descoperit, acolo unde o ascunsesem, acea mirifică sticlă care proclamă acest adevăr fundamental:

„Marescal este un dobitoc".

S-ar fi zis că Marescal o să se repeadă în gîtul lui Raoul, dar se stăpîni şi Raoul reluă pe acelaşi ton zeflemitor care îi conferea Auréliei un sentiment de siguranţă şi care îl înnebunea pe Marescal ca loviturile unei cravase:

— Nu prea eşti în apele tale, Rodolphe? Ce te necăjeşte? Că sînt aici şi nu după gratii? Te întrebi cum de am putut în acelaşi timp să înfund puşcăria ca Limésy şi să merg cu tine ca Sauvinoux? Ce copil eşti! Detectivul lui peşte! Dragul meu Rodolph, dacă ai şti cît e de simplu! Eu am pus la cale descinderea de la mine de acasă şi în locul baronului de Limésy, am pus un oarecare, pe care l-am plătit regeşte şi care seamănă cît de cît cu baronul. Respectivul a acceptat toate păţaniile care i se puteau întîmpla astăzi. Condus de bătrîna

mea servitoare te-ai repezit ca un uliu pe cel în cauză, căruia, eu, Sauvinoux i-am înfășurat imediat capul într-un fular și... la pîrnaie!

Rezultatul: debarasat de redutabilul Limésy, absolut liniștit, tu ai venit s-o arestezi pe domnișoara, lucru pe care n-ai fi îndrăznit să-l faci dacă m-ai fi știut liber. Ori, eu trebuia să fiu liber. Mă auzi, Rodolphe, trebuia.

Această întîlnire în patru era necesară. Toate detaliile trebuiau puse la punct de la bun început. Așa și sînt, nu-i așa? Ce bine e! Cum te simți eliberat de o mulțime de coșmaruri! Cît de plăcut e și pentru tine să te gîndești că peste zece minute eu și domnișoara o să-ți spunem la revedere!

În ciuda ironiei îngrozitoare, își regăsise sîngele rece. Vru să pară la fel de liniștit ca și adversarul său și, cu un gest neglijent apucă telefonul.

— Alo!... Prefectura de Poliție vă rog... Alo!..... Prefectura? dați-mi-l pe domnul Philippe... Alo...Tu ești Philippe? Ei? Deja? A fost descoperită eroarea? Da, sînt la curent, mai mult decît ai putea tu crede... Ascultă... Ia doi bicicliști cu tine... oameni! și repede aici, la Brégeac... Suni... Ai înțeles? Nici o secundă să nu mai pierzi.

Închise, cu ochii la Raoul:

— Te-ai desconspirat un pic prea devreme, drăguțule, glumi la rîndul său, vizibil satisfăcut de noua sa atitudine. Ai ratat atacul și acum ai să cunoști riposta.

Afară, pe palier, Labonce și Tony. Aici Marescal cu Brégeac care, în fond, n are nimic de cîștigat de pe urma ta. Asta pentru început, în cazul în care ai avea fantezia să o eliberezi pe Aurélie. Și apoi, în douăzeci de minute, trei specialiști ai Prefecturii, îți ajung?

Raoul, foarte serios, era preocupat de a înfige bețe de chibrit într-o crăpătură a mesei. Așeză astfel șapte unul după altul și unul, singur, separat.

— Hm! făcu el. Șapte contra unul. Cam slăbuț. Ce-o să faci?

Întinse mîna cu timiditate spre telefon.

— Îmi dai voie?

Marescal îl lăsă, neslăbindu-l din ochi.

Raoul, la rîndul său, apucă receptorul.

— Alo... Elysée 2223, domnișoară... Alo... Președintele Republicii? Domnule Președinte trimiteți-i de urgență domnului Marescal un batalion de vînători.

Furios, Marescal îi smulse telefonul.

— Ajunge cu tîmpeniile ! Cred că dacă ai venit aici n-ai venit să te joci. Ce urmărești ? Ce vrei ?

Raoul se arătă dezamăgit.

— Nu știu de glumă. Cu toate acestea, acum sau niciodată putem să rîdem un pic.

— Vorbește ! ceru comisarul.

Aurélie îl rugă :

— Vă rog...

Spuse surîzînd :

— Dumneavoastră, domnișoară, vă temeți de „Jobitocii" de la Prefectură și faceți abstracție de lipsa lor de maniere. Aveți dreptate. Să vorbim. Vocea îi deveni mai serioasă. Repetă :

— Să vorbim... dacă asta vrei, Marescal. Pentru că a vorbi înseamnă a acționa și realitatea celor ce vor fi spuse este de necontestat. Dacă sînt stăpîn pe situație sînt din motive încă secrete pe care trebuie să le aduc în discuție dacă doresc să dau victoriei unele baze solide... și să te conving.

— De ce ?

— De nevinovăția absolută a domnișoarei, spuse pe șleau Raoul.

— O ! O ! ricană comisarul, cum, n-a ucis ? Nici tu, poate ?

— Eu nici atît.

— Atunci cine ?

— Alții ca noi.

— Minciuni !

— Adevăr. Marescal, în povestea asta te ai înșelat de la un cap la altul. Îți repet ce ți-am spus și la Monte-Carlo : abia o cunoșteam pe domnișoara. Cînd am salvat-o în gara Beaucourt, n-o văzusem decît o dată, după-amiază, la ceaiul din bulevardul Haussmann Numai la Sainte-Marie am avut noi cîteva întrevederi, ocazie cu care ea a evitat întotdeauna să facă aluzie la crimele din rapid, iar eu n-am întrebat-o niciodată. Am aflat adevărul fără ajutorul ei, cu eforturi mari, condus de convingerea mea instinctivă și de nezdruncinat că o persoană cu chipul ei nu poate fi o criminală.

Marescal ridică din umeri, dar nu protestă deloc. Dincolo de orice era curios să cunoască în ce fel putea ciudatul personaj să interpreteze evenimentele.

Își consultă ceasul și surîse. Philippe și „dobitocii" de la Prefectură trebuie că erau pe aproape.

Brégeac asculta fără să înțeleagă și îl privea pe Raoul. Aurélie, deodată neliniștită, nu îl scăpă din ochi.

Începu, folosind fără să vrea cuvintele lui Marescal :

— Deci, pe 26 aprilie, anul acesta vagonul numărul 5 al rapidului de Marsilia nu era ocupat decît de patru persoane, o englezoaică, domnișoara Bakeifeld..

Dar se întrerupse brusc, gîndindu-se cîteva secunde și reluînd cu un ton hotărît :

— Nu, nu trebuie procedat așa. Trebuie să pătrundem mult mai adînc, la chiar originea faptelor și să derulăm toată povestea, ceea ce putem numi cele două părți ale ei Nu cunosc anumite amănunte. Dar din ce cunosc și din cîte presupun totul se leagă și este complet clar.

Și, încet rosti :

Acum... aproximativ 18 ani, repet cifra, Marescal... 18 ani . adică în prima parte a poveștii, deci, acum 18 ani la Cherbourg, patru tineri se întîlneau mereu la cafenea un oarecare Brégeac, secretar la comisariatul maritim, un oarecare Jacques Ancivel, un oarecare Loubeaux și un domn Jodot. Relații superficiale, care nu durează ultimii trei avînd probleme cu justiția, iar postul administrativ al celui dintîi nepermițîndu-i să continue să frecventele astfel de anturaje De altfel, Brégeac s-a și căsătorit și s-a stabilit la Paris. S-a căsătorit cu o văduvă, mama unei fetițe pe nume Aurélie d'Asteux Tatăl nevestei sale, Etienne d'Asteux, era un bătrîn original de provincie, inventator, cu un spirit de observație, deosebit și care de mai multe ori fusese cît pe aci să facă avere sau să descopere secretul care te conduce la ea. Ori, cu cîtăva vreme înainte de cea de-a doua căsătorie a fiicei sale cu Brégeac se părea că descoperise unul din aceste secrete miraculoase. Cel puțin așa pretindea în scrisorile trimise fiicei sale fără știrea lui Brégeac și, pentru a o dovedi, a chemat-o într-o zi cu micuța Aurélie. Călătorie clandestină de care, din nefericire, Brégeac află, în ciuda celor sperate de domnișoară, aproape imediat și o luă la întrebări pe nevastăsa. Păstrînd tăcerea asupra esențialului, așa după cum jurase tatălui său și refuzînd să dea detalii în legătură cu locul vizitat făcu totuși anumite mărturisiri care îl

făcură pe Brégeac să creadă că Etienne d'Asteux avea ascunsă pe undeva o comoară. Unde? Şi de ce să nu profite de ea imediat? Căsătoria devine un calvar. Brégeac este din ce în ce mai irascibil, îl sîcîie pe Etienne d'Asteux, îl chestionează pe copil, care nu răspunde, îşi persecută soţia, pe scurt, trăieşte într-o stare de agitaţie crescîndă.

Una peste alta, două evenimente pun capac exasperării sale. Nevasta îi moare de pleurezie şi află că socrul său, d'Asteux, atins de o maladie gravă este condamnat. Pentru Brégeac începe spaima. Ce se va întîmpla cu secretul dacă Etienne d'Asteux nu vorbeşte? Ce se va întîmpla cu comoara, dacă Etienne d'Asteux o dă prin testament nepoatei sale Aurélie „cadou de majorat" (expresia se găseşte într-una din scrisori)? Atunci, Brégeac nu va avea nimic? Toate acele bogăţiţi pe care le socoteşte fabuloase vor trece pe lîngă el? Trebuie să afle, cu orice preţ, prin orice mijloace.

Acest mijloc îi fu procurat de o întîmplare funestă. Însărcinat cu o afacere în care îi urmărea pe autorii unui furt, pune mîna pe trioul foştilor săi camarazi de la Cherbourg, Dodot, Loubeaux şi Ancivel. Tentaţiţa este mare pentru Brégeac. Nu rezistă şi vorbeşte. Imediat, tîrgul este încheiat: pentru cei trei şnapani eliberarea imediată. Se repeziră în satul provensal unde agoniza bătrînul ca să-i smulgă, ei ştiu cum, indicaţiile necesare. Complet ratat, bătrînul, asaltat în plină noapte de cei trei ticăloşi, somat să răspundă, brutalizat, muri fără o vorbă. Cei trei ucigaşi fugiră. Brégeac are cu siguranţă o crimă de pe urma căreia nu a avut nici un beneficiu.

Raoul de Limésy făcu o pauză şi-l observă pe Brégeac. Acesta tăcea. Refuză oare să protesteze împotriva unor acuzaţii fanteziste? Mărturisea astfel? Ai fi zis că totul îi era indiferent şi că evocarea trecutului aşa de îngrozitor cum era el, nu putea să-i sporească starea de prostraţie în care se găsea acum.

Aurélie ascultase, cu faţa în palme, fără să se exteriorizeze în vreun fel. Numai Marescal îşi recăpăta, puţin cîte puţin aplombul, mirat bineînţeles că Limésy aducea la lumină în faţa lui fapte atît de grave şi i-l livra, cu mîinile şi picioarele legate, pe vechiul său duşman Brégeac. Din nou, îşi consultă ceasul.

Raoul continuă :

— Deci, crimă inutilă, dar ale cărei consecințe se făcură multă vreme simțite, chiar dacă justiția n-a știut niciodată nimic. Mai întîi, unul dintre complici, Jacques Ancivel, speriat, se îmbarcă pentru America Înainte de plecare, îi mărturisi totul soției sale. Aceasta veni acasă la Brégeao și îl obligă, sub amenințarea denunțării imediate, să semneze o hîrtie prin care recunoaște toată responsabilitatea sa asupra crimei comise contra lui Etienne d'Asteux și inocența celor trei complici Brégeac, de frică și în mod stupid, semnă. Remis lui Jodot, documentul a fost închis de el și de Lombreaux într-o sticlă pe care o găsiseră sub căpătîiul lui Etienne d'Asteux și pe care o păstraseră din întîmplare. De atunci îl aveau la mînă pe Brégeac și-l puteau face să cînte după voia lor. Îl aveau la mînă. Dar erau băieți inteligenți și preferau, decît să se epuizeze în mici șantaje, să-l lase pe Brégeac să avanseze în funcții administrative. În fond, nu aveau decît o idee, să descopere acea comoară despre care Brégeac avusese imprudența să le vorbească Or, Brégeac nu știa încă nimic. Nimeni nu știa nimic... nimeni, în afară de această fată *care a văzut peisajul* și care, în taina sufletului ei, păstra cu obstinație consemnul tăcerii Deci trebuia să aștepte și să vegheze. Cînd ea va sosi de la mănăstire, unde Brégeac o închisese, va acționa

Or, ea reveni de la mănăstire, și chiar a doua zi după sosire, acum doi ani, Brégeac primi un bilet în care Jodot și Loubeaux îl anunțau că sînt cu totul la dispoziția sa pentru a descoperi comoara S o facă să vorbească pe micuță și să i pună la curent Altfel..

Pentru Brégeac, era o lovitură de trăznet. După doisprezece ani, el spera că afacerea era îngropată definitiv. În fond, nu se mai interesă Îi amintea o crimă de care avea oroare și o perioadă care nu îi producea decît neliniște. Și iată că toate aceste infamii ieșeau din întuneric ! Iată că tovarășii de altădată răsăreau iar ! Jodot se ținea scai acum. Îl hărțuia. Ce să facă ?

Întrebarea e una dintre cele care nu se mai discută. Vrînd-nevrînd, trebuia să se supună, adică s-o amețească pe fiica sa vitregă și s-o constrîngă să vorbească. Se decise, interesat el însuși, totodată, din nevoia de a ști și a se îmbogăți care-l invada din nou. Din clipa aceea,

nu trecea o zi fără interogatorii, dispute și certuri. Nefericita fu hărțuită cu privire la gîndurile și amintirile sale. La această poartă dincolo de care ea, încă copil, închisese cîteva slabe imagini și impresii, se abătură lovituri îndoite. Voia să trăiască : nu i se permitea. Voia să se distreze, se distra chiar uneori, frecventa cîteva prietene, făcea teatru, cînta... Dar la întoarcere, fiecare minut era un chin.

Un chin la care se adăuga un lucru într-adevăr odios și pe care abia îndrăznesc să-l evoc : dragostea lui Brégeac. Să nu mai vorbim despre asta. Despre asta, tu știi tot atît cît mine, Marescal, pentru că, din momentul în care ai văzut-o pe Aurélie d'Asteux, între Brégeac și tine s-a instalat ura feroce dintre doi rivali.

Astfel, că, puțin cîte puțin, fuga apăru victimei ca singura soluție posibilă. Ea era încurajată de un personaj pe care Brégeac îl accepta, din păcate pentru el, Guillaume, fiul ultimului camarad de la Cherbourg. Văduva Ancivel îl ținea în rezervă. El își făcea jocul, în umbră pînă în acest moment, foarte abil, fără să trezească neîncrederea. Ghidat de mama lui, și știind că Aurélie d'Asteux, în ziua în care va iubi, va avea întreaga latitudine de a mărturisi secretul logodnicului ales, visa să se facă iubit. Îi propuse s-o ajute. O va conduce pe tînără în Sud, unde, desigur, spunea, ocupațiile lui îi chemau.

Și 26 aprilie sosi.

Reține, Marescal, situația actorilor dramei la această dată și cum se prezintă lucrurile.

Mai întîi, domnișoara care fuge din temnița ei Fericită de această libertate apropiată, ea a consimțit, pentru ultima zi, să se întîlnească cu tatăl ei vitreg într-o patiserie de pe bulevardul Haussmann. Te-a întîlnit din întîmplare. Scandal. Brégeac a dus-o acasă la el. Ea evadează și ia contact, la gară, cu Guillaume Ancivel.

Guillaume, cu această ocazie, făcea două treburi. O va seduce pe Aurélie, dar, în același timp, va face o spargere la Nisa, sub conducerea faimoasei miss Bakefield, la banda căreia era afiliat. Astfel că nenorocoasa englezoaică se găsi prinsă într-o dramă în care nu juca nici un fel de rol.

În fine, îi avem și pe Jodot, și cei doi frați Loubeaux. Aceștia trei acționau cu atîta dibăcie, încît Guillaume și

mama lui habar nu aveau că reapăruseră și erau în competiția cu ei. Dar cei trei banditi au urmărit toate manevrele lui Guillaume, știau tot ceea ce se făcea și se proiecta în casă și sînt acolo la douăzeci și șase aprilie. Planul lor e pregătit : o vor ridica și o vor obliga, *de o manieră care se știe, să vorbească*. E clar, nu ?

Și, acum, iată distribuția locurilor ocupate. Vagonul numărul cinci. La capătul din spate, miss Bakefield și baronul de Limésy. În față, Aurélie și Guillaume Ancivel. Înțelegi bine, nu, Marescal ? *La capătul din față al vagonului*, Aurélie și Guillaume și nu cei doi frați Loubeaux, cum s-a crezut pînă acum. Cei doi frați, ca și Jodot, sînt în alte locuri. Sînt în vagonul numărul patru, în al tău, Marescal, bine ascunși sub vălul tras al lămpii. Înțelegi ?

— Da, făcu Marescal încet.

— Nu e rău. Trenul mergea. Trec două ore. Stația Laroche. Se pleacă. Acesta e momentul. Cei trei bărbați din vagonul patru, adică Jodot și frații Loubeaux, ies din compartimentul lor camuflat. Sînt mascați, îmbrăcați în bluze cenușii și cu șepci pe cap. Pătrund în vagonul cinci. Imediat, în stînga, două siluete adormite, un domn și o doamnă la care se ghicește părul blond. Jodot, și cel mai mare dintre frați se aruncă asupra lor, în timp ce celălalt stă la pîndă. Baronul e doborît și legat. Englezoaica se apără, Jodot o strînge de gît și își dă seama singur de eroarea comisă : asta nu e Aurélie, ci o altă femeie cu părul blond auriu. În acest moment, fratele cel mic revine și-i anunță pe cei doi complici că la capătul culoarului se găsesc în realitate Guillaume și Aurélie. Dar, acolo, totul se schimbă. Guillaume a auzit zgomote. Se pune în gardă. Are revolver și ieșirea din luptă e imediată : două focuri, cei doi frați cad și Jodot fuge.

Sîntem de acord, nu, Marescal ? Eroarea ta, eroarea mea la început, eroarea magistraturii, eroarea întregii lumi este că s-au judecat faptele după aparența lor și, după această regulă, morții sînt victimele și fugarii sînt criminalii. Nimeni nu se gîndește că inversul se poate produce, că agresorii pot fi uciși și că agresații, teferi și nevătămați pot fugi. Și cum să nu se gîndească Guillaume la fugă ? Dacă Guillaume așteaptă, e dezastru.

Guillaume spărgătorul nu admite ca justiția să-și bage nasul în afacerile sale. La cea mai mică anchetă, dedesubturile existenței sale echivoce ar apărea în plină lumină. Să se resemneze? Ar fi fost prea prost, atîta vreme cît remedlul era în mîna lui. Nu ezită, o hărțuie pe însoțitoarea lui, expunînd-o la scandalul aventurii, scandal pentru ea, scandal pentru Brégeac. Inertă, cu mintea în dezordine, înspăimîntată de ceea ce văzuse și de prezența celor două cadavre, ea nu se împotrivi. Guillaume îi puse cu forța bluza și masca celui mai tînăr dintre frați El însuși se îmbrăcă cu hainele ridicole, o duse cu sine, luă valizeze ca să nu lase nimic în urmă. Merseră de-a lungul culoarului, se încăierară cu controlorul și săriră din tren.

O oră mai tîrziu, după o înspăimîntătoare urmărire prin pădure, Aurélie era arestată, închisă, aruncată în fața implacabilului ei dușman, Marescal, și pierdută.

Numai că, lovitură de teatru. Intru cu în scenă...

Nimic, nici gravitatea circumstanțelor, nici atitudinea îndurerată a tinerei care plîngea la amintirea nopții blestemate, nimic nu-l împiedică pe Raoul să facă gestul domnului care intră în scenă. Se ridică, păși pînă la ușă și reveni demn să se așeze cu toată siguranța unui actor a cărui intervenție va produce un efect fulgerător.

— Deci, intru în scenă, repetă el, surîzînd satisfăcut. Era timpul. Eram sigur că și tu, Marescal, te vei bucura să te remarc, în mijlocul acestei gloate de canalii, ca un om cinstit, care sare imediat, chiar înainte de a ști ceva, pur și simplu pentru că domnișoara are niște ochi frumoși și verzi, în apărarea unei nevinovate persecutate. În fine, iată o voință fermă, o privire clarvăzătoare, mîini sigure, o inimă generoasă! Acesta e baronul de Limésy. Cînd e aici, totul se rezolvă. Evenimentele se comportă ca niște copii cuminți și drama se încheie cu rîsete și bună dispoziție

Din nou se plimbă puțin. Apoi, se duse la tînăra fată și-i spuse :

— De ce plîngeți, Aurélie? Toate aceste lucruri dezagreabile s-au terminat și însuși Marescal se înclină în fața unei nevinovății pe care o recunoaște. Nu plîngeți, Aurelie. Eu intru în scenă la momentul decisiv. Este un obicei și nu mă lipsesc niciodată de intrarea mea. Ați văzut-o bine, chiar în acea noapte : Marescal vă în

chide, eu vă salvez Două zile mai tîrziu, la Nisa, era Jodot : eu vă salvez. La Monte Carlo, la Sainte-Marie, era din nou Marescal, și eu vă salvez. Și acum, nu sînt aici ? Deci, ce credeți ? Totul s-a sfîrșit și nu mai avem decît să plecăm liniștiți, înainte ca cei doi tipi să sosească și ca polițiștii să înconjoare casa. Nu-i așa, Rodolphe ? Nu ai nimic împotrivă, domnișoara e liberă ?... Nu-i așa, ești încîntat de acest deznodămînt care îți satisface spiritul de justiție și de curtoazie ? Dar, veniți, Aurélie.

Ea veni cu timiditate, simțind într-adevăr că lupta nu era cîștigată. De fapt, în pragul ușii, Marescal se așeză, neîndurător. Brégeac i se alătură. Cei doi bărbați făceau cauză comună contra rivalului care triumfa...

XI

SÎNGE

Raoul se apropie și, disprețuindu-l pe Brégeac, îi spuse pe un ton nepăsător comisarului :

— Viața pare foarte complicată pentru că noi nu o vedem niciodată decît în frînturi, în străulgerări neașteptate. Tot așa e și cu această afacere din rapid. E încîlcită ca un roman-foileton. Faptele sclipesc la întîmplare, stupid, ca petardele care nu explodează în ordine acolo unde au fost dispuse. Dar, dacă, cu un spirit lucid, le punem la locul lor, totul devine logic, simplu, armonios, natural, ca o pagină de istorie. Această pagină de istorie tocmai ți-am citit-o, Marescal. Cunoști acum aventura și știi că Aurélie d'Asteux e nevinovată. Las-o să plece.

Marescal ridică din umeri.

— Nu

— Nu te încăpățîna, Marescal. Vezi, nu mai glumesc, nu-mi mai bat joc. Îți cer pur și simplu să-ți recunoști eroarea.

— Eroarea mea ?

— Cu siguranță, pentru că ea n-a ucis, pentru că, ea n-a fost nici măcar complice, ci victimă.

Comisarul rînji :

— Dacă n-a ucis, de ce a fugit ? La Guillaume, admit fuga. Dar ea ? Ce cîștiga ? Și de ce, apoi, n-a spus nimic ? În afară de cîteva văicăreli la început, în care-l ruga pe jandarm : „Vreau să vorbesc judecătorului, vreau să-i povestesc...". În afară de asta, nimic.

— Un punct bun, Marescal, recunoscu Raoul. Obiecția e serioasă Și pe mine această tăcere m-a deconcertat, această tăcere încăpățînată de care ea nu s-a despărtit niciodată, chiar și față de mine, care am salva-

t-o, și pentru care o mărturisire ar fi fost un puternic ajutor în cercetări. Dar buzele ei au rămas închise. Și numai aici, în această casă, am rezolvat problema. Căci ea mă va ierta, dacă am scotocit prin dulapuri, cît a fost bolnavă. O va face. Marescal, citește această frază, din instrucțiunile pe care mama ei, muribundă, și care nu-și făcea iluzii cu privire la Brégeac, i le-a lăsat : *„Aurélic, orice s-ar întîmpla și oricare ar fi conduita tatălui tău vitreg, nu-l acuza niciodată. Apără-l, chiar dacă tu trebuie să suferi din cauza lui, chiar dacă e vinovat : am purtat numele lui“*

Marescal protestă :

- Dar ea ignora crima lui Bregeac ! Și e știut că acea crimă n-avea legătură cu atacul din rapid. Brégeac nu putea deci să fie amestecat

— Ba da

De cine ?

— De Jodot.

- Cine o probează ?

— Confidențele pe care mi le a făcut mama lui Guillaume, văduva Ancivel, pe care am regăsit-o la Paris, unde locuiește, și căreia i am plătit foarte scump o declarație scrisă despre tot ce știe despre trecut și prezent. Or, fiul ei i-a spus că în compartimentul din rapid, în fața domnișoarei, lîngă cei doi frați morți, mama fiin. du-i smulsă, Jodot a jurat, cu pumnul întins :

„Dacă sufli un cuvînt despre afacere Aurélic, dacă vorbești de mine, dacă sînt arestat, povestesc crima de altădată. Brégeac e acela care l-a ucis pe bunicul tău d'Asteux“ Această amenințare, repetată apoi la Nisa, a bulversat-o pe Aurélie d'Asteux și a redus o la tăcere. Am spus adevărul exact domnișoară ?

Ea murmură

— Adevărul exact

— Deci, vezi, Marescal, că obiecțiunea cade. Tăcerea victimei, această tăcere care te a făcut să fii suspicios, este, din contră, o probă în favoarea ei. Pentru a doua oară, îți cer să o lași să plece.

— Nu, făcu Marescal, bătînd din picior

— De ce ?

Furia lui Marescal se dezlănțui subit.

— Pentru că vreau să mă răzbun. Vreau să știu ! Vreau să știu tot. Fuga cu Guillaume, arestarea, ruina

lui Brégeac ! Vreau dezonoarea pentru ea și rușinea. Ea m-a respins. Va plăti. Și Brégeac va plăti ! Ai fost atît de tîmpit încît să-mi dai date care-mi lipseau Îi am la mînă pe Brégeac și pe micuță mult mai mult decît credeam... Și Jodot ! Și cei doi Ancivel ! Toată banda ! Niciunul nu va scăpa și Aurélie face parte din lot.

Delira de furie și-și îndesa în fața ușii statura înaltă. Pe palier, se aflau Labonce și Tony.

Raoul culese de pe masă foaia de hîrtie scoasă din sticlă și pe care se citea inscripția : „Marescal e un dobitoc". O desfăcu nonșalant și i-o întinse comisarului :

— Ține, bătrîne, pune-o în ramă și agat-o deasupra patului.

— Da, da, glumește, aruncă celălalt, glumește atîta cît vrei, asta nu mă împiedică să te am la mînă și pe tine ! Ah ! M-ai făcut să văd de la început ! Hai, chestia cu țigara ! Un foc, vă rog. Am să ți dau eu foc ! Din care să fumezi toată viața, la ocnă ! Da, la ocnă, ți-o repet, la ocnă ! Da, la ocnă. Dacă crezi că cu forța de-a lupta contra ta, nu ți-am scos la lumină deghizarea ! Dacă crezi că nu știu cine ești și că n-am deja toate probele necesare ca să te demasc ! Privește-l, Aurélie, iubitul tău, și dacă vrei să știi cine e, gîndește-te un pic la regele escrocilor, la cel mai gentleman dintre spărgători, la maestrul maeștrilor, și spune că, la sfîrșitul socotelilor, baronul de Limésy, fals nobil și fals exploratcr, nu e altul decît...

Se întrerupse. Jos se auzea soneria Ernu Phillippe și pe cei doi tipi ai lui. Nu puteau fi decît ei

Marescal își freca mîinile și respira adînc.

— Cred că ești destul de ruinat, Lupin... Ce zici ?

Raoul se uită la Aurélie. Numele de Lupin nu părea s-o mire ; ascultă cu neliniște zgomotele de afară.

— Sarmană domnișoară cu ochi verzi, zise el, încrederea dumneavoastră nu e încă perfectă. Cu ce vă poate tulbura cel numit Phillippe ?

Întredeschise fereastra și se adresă unuia dintre cei de pe trotuar, de sub el :

— Numitul Phillippe, nu, de la Prefectură ? Camarade... două cuvinte, din partea celor trei băieți ai voștri (căci sînt trei, drace !) nu mă recunoști ? Baronul de Limésy. Repede ! Marescal vă așteaptă.

Închise fereastra.

— Marescal, treaba e așa. Patru de o parte... și trei de alta, căci nu-l socotesc si pe Brégeac, care pare dezinteresat de aventură, asta face șapte matahale fără frică și care mi-ar veni repede de hac. Tremur de frică. Și domnișoara cu ochii verzi, la fel.

Aurélie se străduia să surîdă, dar nu putut decît să bîiguie silabe de neînțeles.

Marescal aștepta pe palier. Ușa vestibulului fu deschisă. Se auzeau pași grăbiți. Curînd, Marescal avu în mînă, pregătiti să gonească precum o haită care ajunge să se dezlănțuie, șase matahale. Le dădu ordine cu voce joasă, apoi se întoarse, cu o figură încîntată.

— Fără lupte inutile, nu, baroane ?

— Fără lupte, marchize Ideea de a vă ucide pe toți șapte, ca pe femeile lui Barbă-Albastră, mi se pare intolerabilă.

— Deci, mă urmezi ?

— Pînă la capătul lumii.

— Fără condiții, ne-am înțeles ?

— Ba da, cu o condiție : dă-mi ceva [illegible]

— De acord Pîine goală, biscuiți pentru ciini, și apă, glumi Marescal

— Nu, făcu Raoul.

— Atunci, care-i meniul tău ?

— Iată-l, Rodolphe : bezele cu cremă Chantilly, prăjituri cu rom și frișcă și vin de Alicante.

— Ce spui ? întrebă Marescal cu un ton de surpriză și neliniște

— Nimic mai simplu Mă inviti să iau un ceai. Accept fără ceremonie N-ai întîlnire la ora cinci ?

— Întîlnire ?.. făcu Marescal, din ce în ce mai stingherit

— Desigur. îți amintești ? Acasă la tine.. mai degrabă în garsoniera ta.. strada Duplan . într-un mic apartament. în față.. Nu acolo te afli în fiecare după-amiază și îndopi cu bezele udate cu vin de Alicante pe soția lui.

— Taci ! șopti Marescal alb la față

Își pierduse tot aplombul. Nu mai avea nici un chef de glumă.

— De ce vrei să tac ? întrebă Raoul cu nevinovăție Ce, nu mă mai inviti ? Nu vrei să mă prezinti doamnei...

— Taci, drace ! repetă Marescal.

Se duse la oamenii săi și-l luă deoparte pe Phillippe.

— O clipă, Phillippe. Cîteva detalii sînt de reglat înainte de a termina. Îndepărtează-ți oamenii în așa fel ca să nu poată auzi.

Închise ușa, reveni la Raoul și îi spuse, privindu-l în ochi, cu voce surdă, ferindu-se de Brégeac și Aurélie :

— Ce înseamnă asta ? Unde vrei să ajungi ?

— Nicăieri.

— Pentru ce această aluzie ?... De unde știi ?...

— Adresa garsonierei tale și numele bunei tale prietene ? Mi-a fost suficient să fac pentru tine ceea ce am făcut pentru Brégeac, pentru Jodot și însoțitorii lui, o anchetă discretă asupra vieții tale intime, care anchetă m-a condus pînă la un misterios parter, amenajat cu delicatețe, unde tu primești frumoasele doamne. Umbră, parfumuri, flori, divanuri adînci ca mormintele... Iată Folie-Marescal [1])

— Și apoi ? bîigui comisarul, nu e dreptul meu ? Ce legătură are asta cu arestarea ta ?

— N-are nici una, dacă, din nefericire, n-ai fi comis greșeala (greșeală rimează cu matahală) [2]) de a alege acest mic templu al lui Cupidon ca să ascunzi scrisorile acestor doamne. Dacă aș minți n-ai avea mutra asta lividă.

— Precis.

— Într-un dulap, e un sertar secret. În acest sertar, o casetă. În această casetă, drăguțe scrisori feminine, legate cu șnururi colorate. Care ar compromite două duzini de femei de lume și de actrițe la care pasiunea pentru frumosul Marescal se exprimă fără pic de reținere. Trebuie să citez ? Soția procurorului B..., Domnișoara X... de la Comedia Franceză... și mai cu seamă, mai cu seamă demna soție, un pic cam trecută, dar încă prezentabilă a lui...

— Taci, mizerabile !

— Mizerabilul, zise Raoul cu calm, e cel care se folosește de fizicul avantajos ca să obțină protecție și avansare.

Privind chiorîș, cu capul în jos, Marescal făcu de do-

1) Aluzie la celebrul cabaret parizian Folie-Bergère (n.t)
2) În fr. : bourde — gourde (n.t)

uă-trei ori înconjurul încăperii, apoi reveni lîngă Raoul şi-i zise :

— Cît ?

— Cît, ce ?

— Ce preţ vrei pe aceste scrisori ?

— Treizeci de arginţi, ca Iuda.

— Fără prostii. Cît ?

— Treizeci de milioane.

Marescal fremăta de nerăbdare şi furie. Raoul îi spuse rîzînd :

— Îţi faci sînge rău, Rodolphe. Sînt băiat bun şi tu-mi eşti simpatic. Nu-ţi cer nici un sfanţ pe literatura ta comico-amoroasă. O mai ţin. Am aici cu ce mă distra cîteva luni Dar cer...

— Ce ?

— Să predai armele, Marescal. Linişte absolută pentru Aurélie şi pentru Brégeac, la fel pentru Jodot şi pentru cei doi Ancivel, pe care-i iau asupra mea. Cum toată această afacere, din punct de vedere ai poliţiei, clădită de tine, n are nici o probă reală, nici un indiciu serios, abandonează-o : ea va fi clasată.

— Şi-mi vei înapoia scrisorile ?

— Nu. E un gaj. Le păstrez. Dacă nu urmezi calea dreaptă, am să public cîteva, clar, pe şleau, fără menajamente. Cu atît mai rău pentru tine cît şi pentru frumoasele tale prietene.

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea comisarului. Abia pronunţă :

— Am fost trădat.

— Poate chiar aşa e.

— Da, da, trădat de *ea*. Simţeam de cîtva timp că ea mă spiona. Prin ea ai condus afacerea unde ai vrut şi ai făcut să-mi fii recomandat de soţul ei.

— Ce vrei ? spuse Raoul vesel, e ca la război. Dacă tu foloseşti în luptă mijloace atît de murdare, puteam eu să fac altfel decît tine cînd era vorba de a o apăra pe Aurélie contra urii tale abominabile. Şi apoi, ai fost prea naiv, Rodolphe. Căci, în sfîrşit, crezi tu că un tip de felul meu doarme de-a lungul unei luni întregi şi aşteaptă evenimentele şi bunul tău plac ? Totuşi, m-ai văzut acţionînd la Beaucourt, la Monte-Carlo, la Sainte-Marie şi ai văzut cum am şterpelit sticla şi documentul. Atunci, de ce nu ţi-ai luat precauţii ?

Ridică din umeri.

— Deci, Marescal, nu te îndoi sub furtună. Pierzi partida, știu. Dar tu ai demisia lui Brégeao în buzunar și, cum ești bine văzut și locul îți este promis, ăsta e un pas greu înainte. Bunele zile vor reveni, Marescal, crede în ele. O condiție, totuși : ferește-te de femei. Nu te servi de ele pentru a reuși în profesie și nu te servi de profesie pentru a reuși pe lîngă ele. Fii îndrăgostit, dacă asta te încîntă, dar nu fi nici un îndrăgostit polițist, nici un polițist îndrăgostit. Ca o concluzie, un sfat bun : dacă vreodată te reîntîlnești cu Arsène Lupin pe drumul tău, ia-o prin altă parte. Pentru un polițist e începutul înțelepciunii. Am zis Dă-ți ordinele. Și adio.

Marescal își mușca zăbala Se întoarse și răsuci în mînă unul din vîrfurile bărbii sale. Va ceda ? Sau se va arunca asupra adversarului și și va chema băieții ? „O furtună într-un craniu trufaș, gîndea Raoul. Săracul Rodolphe, la ce bun te tot gîndești ?".

Rodolphe nu se gîndi prea mult timp. Era prea perspicace ca să nu priceapă că orice rezistență nu făcea decît să agraveze situația Se supuse deci, un om care recunoaște că nu poate să nu se supună Îl strigă pe Phillippe și se întreținu cu el Apoi Phillippe se duse și-și adună camarazii, chiar și pe Labonce și Tony. Ușa vestibulului fu deschisă și apoi închisă. Marescal pierduse bătălia

Raoul se apropie de Aurélie.

— Totul e rezolvat domnișoară, nu mai avem decît să plecăm Valiza dumneavoastră este jos nu ?

Ea murmură ca și cum s ar fi trezit dintr-un coșmar

— E posibil ! Nu mai e închisoarea ?... Cum ați obținut asta ?

— Oh ! făcu el vesel s obține tot ceea ce vrei de la Marescal, cu blîndețe și răbdare E un băiat excelent. Întinde-i mîna domnișoară !

Aurélie nu întinse mîna și trecu foarte dreaptă. Marescal, de altfel întorsese spatele, cu coatele pe șemineu și capul între mîini

Ea avu o ușoară ezitare apropiindu-se de Bregeao. Dar el părea indiferent și păstra un aer ciudat de care Raoul își va aminti puțin mai tîrziu

— Încă un cuvînt, făcu Raoul, oprindu-se în prag. Îmi iau angajamentul, în faţa lui Marescal şi în faţa tatălui dumneavoastră vitreg să vă conduc într-un loc sigur şi liniştit, unde, timp de o lună, nu mă veţi vedea deloc. Într-o lună, voi veni să vă întreb cum înţelegeţi să trăiţi în continuare. Sîntem de acord ?

— Da, spuse ea.

— Atunci, să mergem.

Plecară. Pe scară, trebui s-o susţină.

— Automobilul meu e aproape de aici, spuse el. Aveţi destulă putere să călătoriţi toată noaptea ?

— Da, afirmă ea. E o asemenea bucurie pentru mine să fiu liberă !... şi o asemenea nelinişte ! adăugă ea cu voce joasă.

În momentul în care ieşeau, Raoul tresări. O împuşcătură se auzise la etajul superior. Îi spuse Auréliei, care nu auzise nimic :

— Automobilul e la dreapta... Iată, se vede de aici... E o femeie înăuntru, aceea despre care v-am vorbit deja E bătrîna mea doică. Duceţi-vă la ea, vreţi ? Eu trebuie să urc din nou. Cîteva cuvinte şi vin.

Urcă grăbit, în timp ce ea se îndepărta.

In încăpere, Brégeac rasturnat pe canapea, cu revolverul în mînă, agoniza, vegheat de servitorul său şi de comisar Un fir de sînge îi curgea din gură. O ultimă zvîcnire. Nu mai mişcă

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc, borborosi Raoul. Prăbuşirea, plecarea Auréliei.. Sărmanul diavol ! şi-a plătit datoria

Îi spuse lui Marescal :

— Descurcă te cu servitorul şi telefonează ca să chemi un medic. Hemoragie, nu ? Mai ales că nu e o problemă de sinucidere. Cu nici un preţ Aurelie nu va şti nimic pentru moment. Tu vei spune că ea e în provincie, suferindă, la o prietenă.

Marescal îi strînse încheietura mîinii.

— Răspunde, cine eşti ? Lupin, nu-i aşa ?

— Perfect, bravo, făcu Raoul. Curiozitatea profesională înainte de orice.

Se aseză chiar în faţa comisarului şi se răsti :

— Tu ai spus-o, înfoiatule.

Coborî în grabă şi o găsi pe Aurélie cu [illegible] instalată în fundul unei limuzine confortabile Dar,

cînd din obișnuința precauției o privire circulară asupra străzii, îi zise bătrînei :

— N-ai văzut pe nimeni dînd tîrcoale în jurul mașinii ?

— Pe nimeni, declară ea.

— Ești sigură ? Un bărbat un pic mai solid însoțit de altul cu brațul agățat într-o eșarfă ?

— Da, într-adevăr, da ! se duceau și veneau pe trotuar, dar mai jos.

El plecă repede și ajunse din urmă, într-un mic pasaj care înconjura biserica Saint-Phillipe du Roule, doi indivizi dintre care unul își purta un braț în eșarfă.

Îi bătu pe umăr pe amîndoi și le zise :

— Iată, iată, iată, se cunosc deci ? Ce mai faci Jodot ? Și tu, Guillaume Ancivel ?

Ei se întoarseră Jodot, îmbrăcat în burghez, cu bustul enorm, cu o figură păroasă de cîine arțăgos, nu arăta nici o mirare

— Ah, dumneavoastră sînteți tipul de la Nisa ! Chiar ziceam că erați dumneavoastră cel care o însoțește pe micuță, adineauri

— Și sînt de asemenea, tipul de la Toulouse, îi ziso Raoul lui Guillaume

Reluă imediat.

— Ce faceți voi pe aici, vițejii mei ? Supravegheați casa lui Brégeac, ei ?

— De două ore, zise Jodot, cu aroganță Sosirea lui Marescal, trucurile polițiștilor plecarea Aurélici, s a văzut tot.

— Și atunci ?

— Atunci, presupun că sînteți la curent cu întreaga istorie, că ați pescuit în ape tulburi și că Aurélie pleacă cu dumneavoastră, în timp ce Brégeac se luptă contra lui Marescal. Demisia, fără îndoială... Arestarea...

— Brégeac tocmai s-a împușcat, zise Raoul.

Jodot tresări.

— Na ! Brégeac... Brégeac mort !

Raoul îi antrenă spre biserică

— Ascultați-mă, amîndoi. V-am oprit să vă amestecați în această afacere. Tu, Jodot, ești cel care l-ai ucis pe bunicul d'Asteux, care a ucis-o pe miss Bakefield și care a cauzat moartea celor doi frați Loubeaux, prietenii tăi, asociații și complicii Trebuie să te dau pe mî-

na lui Maresca!. Tu, Guillaume trebuie să ştii că mama ta mi-a vîndut toate secretele ei contra unei sume mari şi a condiţiei că tu nu vei fi tulburat I-am promis-o pentru trecut. Dar, dacă începi din nou, promisiunea nu mai e valabilă. Trebuie să-ţi rup şi celălalt braţ şi să te dau pe mîna lui Maresca!?

Guillaume, blocat, ar fi vrut să se întoarcă din drum. Dar Jodot protestă.

— Scurt, comoara pentru dumneavoastră, iată ceea ce e mai clar.

Raoul ridică din umeri.

Crezi, deci, în comoară, camarade?

— Cred ca şi dumneavoastră. Sînt aproape douăzeci de ani de cînd lucrez acolo sus şi vă ştiu toate tertipurile folosite ca să mi-o suflaţi.

— Să ţi-o suflu! Ar trebui mai întîi să ştiti unde e şi ce e.

— Nu ştiu nimic... şi dumneavoastră la fel, ca şi Brégeac Dar micuţa ştie. Iată pentru ce...

- Vrei să împărţim? zise Raoul rîzînd.

— Nici o grijă. Am să ştiu să-mi iau singur partea mea, şi o parte bună. Cu atît mai rău pentru cei care mă încurcă . am în mînă mai multe atuuri decît credeţi. Bună seara, sînteţi avertizat

Raoul îl privi plecînd. Incidentul îl îngrijora. Ce naiba avea să facă acest carnasier de prost augur?

— Bah! zise, dacă vrea să meargă după automobil de-a lungul a patru sute de kilometri, mă duc să i-o iau înainte!...

A doua zi, la prînz, Aurélie se trezi într-o cameră luminoasă în care vedea, pe deasupra grădinilor şi livezilor, sumbra şi maiestuoasa catedrală Clermont-Ferrand. Un vechi pension, transformat în casă de odihnă şi aflat pe o înălţime, îi oferea adăpostul cel mai discret şi cel mai curat ca să-şi refacă pe deplin sănătatea.

Ea petrecu săptămîni liniştite, nevorbind cu nimeni, decît cu bătrîna doică a lui Raoul, plimbîndu-se în parc, visînd ore întregi, cu ochii fixaţi asupra oraşului sau asupra munţilor Puy-de-Dôme cărora colinele Royat le marcau primii contraforţi.

Nici măcar o singură dată, Raoul nu veni s-o vadă Ea găsea în camera ei flori şi fructe pe care doica le aducea cărti şi ziare. El, Raoul, se ascundea în lungul

drumeagurilor care şerpuiau între viile de pe dealurile apropiate. O privea şi-i adresa în lipsă cuvîntări din care reieşea pasiunea care creştea în fiecare zi.

Ghicea, în gesturile tinerei şi în mersul ei suplu, că viaţa revenea în ea, ca un izvor aproape secat în care apa proaspătă curge din nou. Umbra se întindea peste cadavre şi peste crime şi, deasupra uitării, era înflorirea unei fericiri liniştite, grave, inconştiente, la adăpost de trecut şi, de asemenea, de viitor

— Eşti fericită, domnişoară, cu ochii verzi, zicea. Fericirea e o stare a sufletului care-ţi permite să trăieşti în prezent. În timp ce grija se hrăneste din amintiri urîte şi din speranţe în care a fost înşelat, fericirea se amestecă cu toate micile fapte ale vieţii cotidiene şi le transformă în motive de bucurie şi seninătate Or, tu eşti fericită, Aurélie Cînd culegi flori sau cînd te întinzi în şezlong faci toate acestea cu un aer mulţumit.

In a douăzecea zi, o scrisoare a lui Raoul îi propunea o excursie cu automobilul pentru una din dimineţile săptămînii următoare Avea lucruri importante să i spună

Fără să ezite, ea îi răspunse că acceptă

În dimineaţa desemnată, ea merse pe drumeagurile de ţară care o conduseră la soseaua unde o aştepta Raoul. Văzîndu l ea se opri subit contuză şi îngrijorată, ca o femeie care se întreabă într o clipă solemnă, spre ce se îndreaptă şi unde o antrenează circumstanţele Dar Raoul se apropie şi i făcu semn să tacă El era acela care va spune cuvintele ce trebuie spuse

— Nu m-am îndoit că veţi veni. Ştiaţi că trebuia să ne revedem pentru că aventura, tragică nu s-a terminat şi că atîtea soluţii au rămas în suspans. Care ? Puţin vă interesează, nu-i aşa ? Mi-aţi încredinţat misiunea de a rezolva totul de a pune totul în ordine, de a găsi soluţii, şi de a face totul Mă veţi asculta pur şi simplu. Vă veţi lăsa condusă de mîna mea şi, orice s-ar întîmpla, să nu vă fie frică. Cu asta s-a terminat, cu frica, frica aceea care bulversează şi care aduce viziuni de infern. Nu-i aşa ? Surîdeţi dinaintea evenimentelor.

Îi ţinea mîna. Ea îl lăsa să i-o strîngă. Ar fi vrut să-i vorbească, fără îndoială să-i spună că-i mulţumeşte, că are încredere... Dar ea trebuia să înţeleagă vanitatea

unor astfel de cuvinte, deci tăcu Plecară și traversară stațiunea termală și vechiul sat Royat.

Orologiul bisericii bătea orele opt si jumătate. Era sîmbătă, 15 august. Munții se desenau pe cerul splendid.

Nu schimbară un cuvînt. Dar Raoul nu înceta să o apostrofeze tandru, în el însuși.

— Ei, nu mă mai detești, domnișoară cu ochii verzi? S-a uitat ofensa de la început? Și, eu însumi, am atîta respect pentru dumneavoastră că aproape nu vreau să mi aminteso de dumneavoastră. Deci, surîdeti puțin, pentru că aveți acum obișnuința să vă gîndiți la mine ca la îngerul dumneavoastră păzitor. Se surîde îngerului păzitor.

Ea nu surîdea. Dar el o simțea prietenoasă și foarte apropiată.

Automobilul nu rulă mai mult de o oră. Înconjurară Puy-de-Dôme și o luară pe un drum destul de strîmt care mergea spre sud, cu urcușuri în serpentine și coborîri în mijlocul văilor verzi sau pădurilor sumbre.

Apoi drumul se îngustă iar, trecînd prin mijlocul unei regiuni pustii și aride și deveni abrupt. Era pavat cu enorme plăci de lavă, inegale și distanțate.

— O veche șosea romană, zise Raoul. Nu e un vechi colț al Franței în care să nu găsim cîteva vestigii ca acestea, cîteva drumuri ale lui Cezar.

Ea nu răspunse. Iată că, deodată, ea părea visătoare și distrată.

Vechiul drum roman nu era mai larg ca o potecă de capre. Urcușul fu penibil Urmă un mic platou, cu un sătuo aproape părăsit al cărui nume Aurélie îl văzu pe un stîlp: Juvains. Apoi o pădure, un platou neașteptat de verde, cu un aspect încîntător. Apoi, din nou Calea romană care se cățăra, dreaptă, între taluzuri de iarbă deasă. În josul acestei scări, se opriră. Aurélie era din ce în ce mai adîncită în meditație. Raoul nu înceta s-o observe cu aviditate.

Pe cînd urcau dalele dispuse gradat, ajunseră la o largă fîșie de teren circular care fermeca prin prospețimea plantelor și gazonului și care se închide cu un perete înalt de piatră cioplită căruia intemperiile nu-i alterase cimentul și care mergea pînă departe, spre dreapta și spre stînga. O poartă mare îl spărgea. Raoul avea cheia. Deschise. Terenul continua să urce. Cînd fură ajunși pe culmea acestui rambleu, văzură, în fața lor, un

lac care era încremenit, ca de ghiață, străpuns de o coroană de stînci ascuțite, așezate regulat, care îl dominau.

Pentru prima dată, Aurélie puse o întrebare în care se vedea toată munca ei de reflexie care se continua în ființa ei.

— Pot să vă întreb, dacă, conducîndu-mă aici mai degrabă decît în altă parte, ați avut un motiv ? E o întîmplare ?...

— Spectacolul e mai degrabă sumbru, într-adevăr, spuse Raoul, fără să răspundă direct, dar în același timp, e aici o asprime, o melancolie sălbatică care are caracter. Turiștii nu vin niciodată în excursie aici, mi s-a spus. Cu toate acestea, se pot face plimbări cu barca, cum vedeți

O conduse la o veche barcă pe care un lanț o ținea legată de un țăruș. Ea se instală fără să scoată un cuvînt. El luă ramele și porniră ușor.

Apa de culoarea ardeziei nu reflecta albastrul cerului, dar în același timp avea tenta sumbră de nori invizibili. La capătul vîslei lunecau picături care păreau grele ca mercurul și era de mirare că barca putea trece prin această undă, ca să zicem așa, metalică. Aurélie înmuie mîna, dar trebui s-o retragă imediat, așa era apa de rece și dezagreabilă.

— Oh ! făcu ea cu un suspin.

— Ce-i ? Ce aveți ? întrebă Raoul.

— Nimic..., sau puțin, nu știu ce...

— Sînteți neliniștită... emotionată...

— Emoționată, da... Simt în mine impresii care mă miră.. care mă deconcertează Îmi pare...

— Vă pare ?

— Nu știu să spun... îmi pare că sînt o altă ființă... și că nu sînteți dumneavoastră cel care sînteți aici Înțelegeți ?

— Înțeleg, zise el surîzînd

Ea murmură :

— Nu-mi explicați. Ceea ce încerc îmi face rău și, cu toate acestea, pentru nimic în lume n-aș vrea să nu încerc.

Cercul falezei, în vîrful căreia marele zid apărea din loc în loc și care se întindea pe o rază de cinci-șase sute de metri, oferea, în fund de tot, un golfuleț din care începea un canal strîmt al cărui pereți înalți opreau ra-

zele soarelui. Se angajară pe el. Pietrele erau mai negre și mai triste. Aurélie le contempla cu stupoare și ridica ochii spre siluetele stranii pe care le formau : lei culcați pe labe, șeminee masive, statui nemăsurate, burlane gigantice cu ornamentații.

Și, subit, atunci cînd ajunseră în mijlocul acestui culoar fantastic, auziră ceva ca o suflare de rumori îndepărtate și indistincte care veneau pe același drum ca ei, din părțile pe care le părăsiseră cu mai puțin de o oră înainte.

Erau sunete de biserică, clinchête de clopoței, cîntece de clopote, note repezi și jucăușe, totul un freamăt de muzică divină în care vuia clopotul mare, cu sunet grav, fremătînd, al unei catedrale.

Tînăra își pierdu puterile. Înțelegea, și ea, semnificația tulburării. Vocile trecutului, ale acestui trecut misterios pe care făcuse totul să-l uite, rămăseseră în ea și în jurul ei. Acestea se izbeau de zidurile unde granitul se amesteca în lava vechilor vulcani. Acestea săreau de la o piatră la alta, de la statuie, în burlanul ornamentat alunecînd la suprafața dură de apă, urca pînă la fîșia albastră de cer, cădea din nou ca o pudră de spumă pînă în fundul prăpastiei și venea ca ecou sărind spre cealaltă ieșire a defileului unde strălucea lumina plină a zilei.

Tulburată, palpitînd de amintiri, Aurelie încercă să lupte și se încordă să nu moară de atîtea emoții Dar nu mai avea putere Trecutul o îndoise ca pe o ramură sub ploaie și ea se înclina, murmurînd printre lacrimi :

— Doamne ! Doamne, cine sînteți ?

Era stupefiată de acest miracol de neconceput Nereușind niciodată secretul care-i fusese încredințat, geloasă începînd din copilărie, de comoara de amintiri pe care memoria ei le păstra cu pioșenie și pe care trebuia să le mărturisească, conform dorinței mamei ei, numai aceluia pe care-l va iubi, ea se simțea prea slabă în fața acestui bărbat deconcertant care citea atît de adînc în sufletul ei.

— Nu m-am înșelat ? e chiar aici, nu-i așa ? spuse Raoul, pe care abandonul încîntător al tinerei îl impresiona în mod deosebit.

— E chiar aici, șopti Aurélie. Deja, de-a lungul drumului, îmi reaminteam lucruri ca și cum le mai văzu-

sem... șoseaua... arborii... drumul pavat care urcă între cele două taluzuri, apoi acest lac, aceste stînci, culoarea și răceala acestei ape, și apoi, mai cu seamă, aceste bătăi de clopote... Oh! acestea sînt aceleași ca altădată... ele vin să ne ducă acolo unde au dus-o pe mama, pe tatăl mamei mele, și pe fetița care eram. Și, ca și azi, am ieșit din umbră, ca să intrăm în această altă parte a lacului, sub un același soare...

Ea ridică din nou capul și privea. Un alt lac, într-adevăr, mai mic, dar mai grandios, se deschidea în fața lor, cu faleze mai abrupte și un aer de singurătate mai sălbatic încă și mai agresiv

Una cîte una, amintirile reveneau. Ea le spunea încet, apropiată de Raoul, ca niște confidențe care se fac unui prieten Evoca, în fața lui, o fetiță fericită, fără grijă, amuzată de spectaolul formelor și culorilor pe care le contempla azi cu ochii înotînd în lacrimi.

— E ca și cum m-ati fi luat în călătorie prin viața dumneavoastră, făcu Raoul, pe care emotia îl cuprindea, și-mi place tot atît de mult să văd cele ce sînt aici, cît vă place dumneavoastră să le reîntîlniți.

Ea continuă :

— Mama era așezată în locul dumneavoastră, iar tatăl ei în fața dumneavoastră. Îi țineam mîna mar ei. Iată, acest arbore singuratic, în această crăpătură, era aici... și la fel și aceste mari pete de lumină solară care curg pe această piatră... Si iată că totul încă se îngustează, ca adineauri. Dar nu mai e trecere, e capătul lacului. Acest lac e alungit și curbat ca o semilună. Vom descoperi o plajă foarte mică care e chiar la capăt... Iat-o... cu o cascadă la stînga, care iese din faleză... E o a doua la dreapta... Să vedeți nisipul... Strălucește ca mica... Și e și o grotă în apropiere... Da, sînt sigură... Și la intrarea în această grotă...

— La intrarea în această grotă ?

— E un om care ne așteaptă... un om straniu cu barbă lungă și căruntă, îmbrăcat într-o haină de lînă cafenie... Se vedea de aici, în picioare, foarte înalt. Nu-l vedeți ?

— Cred că-l văd, afirmă Raoul și sînt foarte ulmit. E aproape amiază și întîlnirea era fixată la amiază.

XII

APA CARE URCĂ

Debarcară pe mica plajă unde firele de nisip străluceau în soare. Faleza din dreapta și faleza din stînga, întîlnindu-se, formau un unghi ascutit care se adîncea, în partea sa inferioară, într-o cavitate protejată de un ieșind cu acoperiș de ardezie

Sub acest acoperiș era așezată o masă mică, cu o față de masă, farfurii, lactate și fructe.

Pe una dintre farfurii, o carte de vizită purta aceste cuvinte :

„Marchizul de Talençay prieten al bunicului d'Asteux, vă salută Aurélie Va fi aici curînd și se scuză de a nu fi putut să vă prezinte omagiile decît în această zi".

— Aștepta deci venirea mea ? spuse Aurélie.

— Da, răspunse Raoul. Am vorbit împreună îndelung, acum patru zile și trebuia să vă aduc azi la amiază

Ea privi în jur Un șevalet de pictor rezemat de perete, sub o planșă întinsă acoperită de cartoane cu desene, mulaje și cutii de culori si de asemenea, haine vechi

De-a curmezișul unghiului, un hamac În fund, pietre mari formau o vatră unde trebuie că se aprindea focul, pentru că peretele era negru și un coș se deschidea într-o fisură a rocii, ca un burlan de sobă.

— Locuiește aici ? întrebă Aurélie

— Adesea, în acest anotimp În rest, în satul Juvains, unde l-am descoperit. Dar, chiar atunci vine aici în fiecare zi. Ca și defunctul dumneavoastră bunic, e un bătrîn original, foarte cultivat, foarte artist, atîta vreme cît face nu cea cea mai rea pictură Trăiește singur, puțin la modul unui pustnic vînează doboară și taie ar

bori, supraveghează ciobanii cu turmele şi hrăneşte pe toţi săracii acestor pămînturi care îi aparţin cale de două leghe de jur împrejur. Şi, iată, cincisprezece ani sînt de cînd te aşteaptă, Aurélie.

— Sau, cel puţin de cînd aşteaptă să devin majoră.

— Da, urmare a unui acord cu prietenul său d'Asteux. L-am întrebat despre asta. Dar n-a vrut să-ţi răspundă decît dumitale. A trebuit să-i povestesc toată viaţa dumitale, toate întîmplările acestor ultime luni şi, cum i-am promis să vă aduc, mi-a predat cheia domeniului. Bucuria lui de-a vă revedea e imensă.

— Atunci, de ce nu e aici ?

Absenţa marchizului de Talençay îl surprindea pe Raoul din ce în ce mai mult, chiar dacă nici un motiv nu-i permitea să-i dea importanţă. În orice caz, nu voia deloc s-o îngrijoreze pe tînără, îşi consuma toată verva şi tot spiritul în timpul acestei prime mese pe care o luau împreună în circumstanţe atît de curioase şi într-un cadru atît de particular.

Mereu atent să nu o ofenseze cu prea multă tandreţe, el o simţea în siguranţă aproape de el. Trebuia să fie mulţumită, ea însăşi, că nu mai era adversarul care-i fusese la început, ci prietenul care nu-i voia decît binele. Deja de atîtea ori o salvase ! De atîtea ori se surprinsese că nu spera decît în intervenţia lui, că nu-şi vede viaţa decît dependentă de acest necunoscut şi fericirea ei decît clădită conform voinţei acestui om !

Ea murmură :

— Mi ar place să vă mulţumesc. Dar nu ştiu cum. Va datorez prea mult pentru a mă achita vreodată

El îi spuse :

— Surîdeţi, domnişoară cu ochii verzi, şi priviţi-mă.

Ea surîse şi-l privi.

— V-aţi achitat de datorie.

La trei fără un sfert, muzica de clopote reîncepu şi clopotul mare de catedrală veni să izbească în unghiul falezelor.

— Nimic mai logic, explica Raoul, şi fenomenul e cunoscut în toată regiunea. Cînd vîntul coboară dinspre nord-est, adică dinspre Clermont-Ferrand, dispunerea acustică a locurilor face un mare curent de aer antrenînd toate aceste zgomote pe un drum obligatoriu care şerpuieşte între meterezele munţilor şi care atinge supra-

faţa lacului. E inevitabil, e matematic. Clopotele tuturor bisericilor din Clermont-Ferrand şi marele clopot al catedralei sale nu pot face altfel decît să vină să cînte aici, cum face în acest moment...

Ea clătină din cap

— Nu, nu e asta. Explicaţia aceasta nu mă mulţumeşte.

— Aveţi alta ?

— Cea adevărată

— Care ?

— Să cred cu fermitate că dumneavoastră mi aţi adus aici sunetul acestor clopote pentru a-mi înapoia toate impresiile copilăriei.

— Eu pot, deci, totul ?

— Puteţi totul, zise ea, cu credinţă.

— Şi văd totul, glumi Raoul. Aici, la aceeaşi oră, acum cincisprezece ani, aţi adormit.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că ochii vă sînt grei de somn, pentru că viaţa dumneavoastră de acum cincisprezece ani reîncepe.

Ea nu încercă deloc să respingă ideea şi se întinse în hamac. Raoul se uită o clipă din pragul grotei. Dar, consultîndu-şi ceasul, avu un gest agasat. Trei şi un sfert marchizul de Talençay nu era aici.

— Ei şi ! zise iritat. Ei şi ! Asta n-are nici o importanţă.

Ba da, asta avea importanţă. O ştia. Sînt cazuri în care totul are importanţă.

Reintră în grotă, se uită la fata care dormea sub protecţia lui, vru iar să-i adreseze discursuri în gînd şi să-i mulţumească el însuşi pentru încredere. Dar nu putea s-o facă. O neliniştе în creştere îl invada.

Străbătu mica plajă şi constată că barca, pe care o pusese cu prova pe nisip, plutea acum la doi-trei metri de taluz. Trebui s-o apuce cu o prăjină şi făcu atunci o a doua constatare, că barca aceasta, care în timpul traversării avea pe fund cîţiva centimetri de apă, conţinea acum treizeci sau patruzeci.

O aduse din nou pe taluz.

— Drace ! gîndi, ce miracol că nu ne-am dus la fund!

Nu era vorba de o gaură obişnuită, uşor de astupat, ci de o scîndură putrezită complet şi anume de o scîndură

care fusese recent montată în acest loc și care nu se ținea decît în patru cuie.

Cine făcuse asta ? Imediat Raoul se gîndi la marchizul de Talençay. Dar de ce să fi făcut bătrînul așa ceva ? Ce motiv avea să gîndească cum că prietenul lui d'Asteux ar fi vrut să provoace o catastrofă, chiar în momentul cînd tînăra era adusă aproape de el ?

O întrebare se punea totuși : pe unde venea Talençay, cînd n-avea barcă la dispoziție ? Pe unde avea să sosească ? Exista deci un drum de pămînt care ajungea tot la această plajă, totuși limitată de dubla înaintare a falezelor ?

Raoul căuta Nici o ieșire posibilă la stînga, izbucnirea celor două izvoare adăugîndu-se la obstacolul de granit Dar, la dreapta, chiar cînd faleza se pătrunde în lac și închide plaja, vreo douăzeci de trepte erau tăiate în rocă și de aici, pe marginea zidului se ridica o scară care era mai degrabă o ieșitură naturală, un fel de cornișă atît de strîmtă că trebuia să te agăți uneori de asperitățile pietrei

Raoul își croi drum puțin pe această parte Din loc în loc era înfipt cîte un crampon de fier de care se ajuta ca să nu cadă în gol Și astfel putu să ajungă, anevoie, pe platoul superior și să se asigure că putea face înconjurul lacului și se îndrepta spre defileu Un peisaj de verdeață, presărat cu pietre se întindea de jur împrejur. Doi ciobani se îndepărtau ducîndu-și turmele spre zidul care înconjura vastul domeniu Silueta înaltă a marchizului de Talencay nu apărea de nicăieri

Raoul se întoarse după o oră de explorări Or, în timpul acestei ore, își dădu seama cu neplăcere că atunci cînd are să ajungă jos, apa avea să urce și va acoperi primele trepte Trebuia să sară

— Bizar murmură, cu un aer îngrijorat

Aurelie veni să-l întîmpine Mergea spre el și se opri stupefiată.

— Ce-i ?

— Apa , pronunță ea. cît e de sus ! Era mult mai jos înainte, nu i așa ?. Nu-i nici o îndoială...

— Într adevăr.

— Cum vă explicați ?

— Tot un fenomen natural, ca și clopotele.

Și forțindu-se sa glumească :

— Lacul urmează legea mareelor care, cum știți, pro-voacă alternanța flux-reflux.

— Dar în ce moment înaintarea are să înceteze ?

— Într-o oră sau două.

— Adică apa va umple jumătate din grotă ?

— Da, uneori chiar grota trebuie să fie inundată, cum se vede după această linie neagră pe granit care este evident o cotă a nivelului maxim.

Vocea lui Raoul scăzu puțin. Deasupra acestei prime cote, era o alta care trebuia să corespundă chiar plafonului adăpostului Ce însemna asta ? Trebuia admis că în anumite perioade apa putea atinge acest plafon ? Dar ca urmare a căror fenomene excepționale ?

— Nu, nu se gîndea, încăpățînîndu-se Toate ipotezele de acest gen sînt absurde. Un cataclism ? Sînt mii de ani ! O oscilație de flux și reflux ? Fantezii în care nu cred. Nu poate fi decît o întîmplare, un fapt trecător..

Stiu. Dar acest fapt trecător, ce-l produce ?

Raționamentele involuntare continuară. Se gîndea la absența inexplicabilă a lui Talençay Se gîndea la legăturile care puteau să fie între această absență și amenințarea surdă a unui pericol pe care încă nu-l înțelegea. Se gîndea la acea barcă stricată.

— Ce aveti ? întrebă Aurélie Sînteti distrat

— După mine, zise el, încep să cred că ne pierdem timpul aici. Pentru că prietenul bunicului dumneavoastră nu vine, să mergem noi la el. Întrevederea va putea tot atît de bine să aibă loc în casa lui din Juvains.

— Dar cum plecăm ? Barca pare scoasă din uz.

— E un drum la dreapta, foarte dificil pentru o femeie, dar totusi practicabil. Desigur, va trebui să acceptați ajutorul meu și să vă lăsați purtată.

— De ce să nu merg eu însămi ?

— De ce să vă udați ? Astfel, am să intru doar eu în apă.

Făcuse această propunere fără să se gîndească înainte. Dar își dădu seama că ea se înroșise. Ideea de a fi purtată de el, ca pe drumul de la Beaucourt, trebuia să i se pară intolerabilă. Se întoarseră, stînjeniți si unul și celălalt. Apoi, fata, care era pe malul lacului, bagă mîna în apă si murmură :

— Nu... nu... nu voi putea să suport această apă înghețată, nu voi putea.

Reveni urmată de el și un sfert de oră se scurse, care îi păru foarte lung lui Raoul.

Vă rog, zise el, să mergem Situația devine periculoasă

Ea se supuse și părăsiră grota. Dar, chiar în momentul în care ea se prindea de gîtul lui, ceva fluieră aproape de ei și o aşchie de piatră sări. Departe, se auzi o împuşcătură.

Raoul o dădu jos brusc pe Aurélie. Un al doilea glonț fluieră, lovind roca. Cu un gest, o ridică pe fată, o duse înăuntru și se lansă, ca și cum ar fi pornit la atac.

Raoul, Raoul ! nu vă duceți ! Veți fi uciș !...

El o luă din nou și o duse cu forța în adăpost Dar de data asta ea nu se lăsă și cramponîndu-se de el, îl opri.

— Vă rog, rămîneți...

- Nu, protestă Raoul. Nu aveți dreptate, trebuie să fac ceva.

Nu vreau, nu vreau...

Ea îl reținu cu mîinile fremătătoare și ea, care avea atîta teamă de a fi purtată cu el, cîteva momente mai devreme, îl trăgea spre sine cu o energie de neînfrînt.

— Nu vă temeți de nimic, zise el calm.

- Nu mă tem de nimic, spuse foarte încet, dar trebuie să rămîneți împreună. Același pericol ne amenință Nu ne vom despărți.

— Nu vă voi părăsi aveți dreptate.

Întoarse doar capul, ca să observe orizontul

Un al treilea glonț lovi una dintre plăcile de ardezie de pe acoperiș.

Astfel, ei erau asediați, imobilizați. Doi trăgători, înarmați cu puști cu tragere la distanță, le interziceau orice tentativă de a ieși. Raoul avusese timp să le afle pozițiile celor doi trăgători, după doi norișori de fum care pluteau în depărtare Puțin distanți unul de altul, ei se aflau pe malul drept, deasupra defileului, adică la circa douăsute cincizeci de metri De acolo, postați chiar în față, controlau lacul pe toată lungimea lui, loveau micul colț care cuprindea plaja și puteau atinge aproape și interiorul grotei care li se oferea, astfel, întreagă, în afară de o întăritură situată la dreapta și unde trebuiau să se chircească, și în afară de extremitatea din fund.

deasupra vetrei marcate prin două pietre, unde se disimulau bolțuri ce susțineau acoperișul. Raoul făcu un violent efort să rîdă :

— E caraghios, zise.

Ilaritatea lui părea așa de spontană că Aurélie se stăpîni și Raoul reluă :

— Iată-ne blocați. La cea mai mică mișcare, un glonț, și linia de foc e astfel încît sîntem obligați să ne ascundem într-o gaură de șoareece. Recunoașteți că e o treabă strașnic combinată ?

— De cine ?

— Mă gîndeam adineauri la bătrînul marchiz. Dar nu, acesta nu e el, acesta nu poate fi el...

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— E închis, fără îndoială. Va fi căzut în vreo capcană pe care i au întins-o cei care ne blochează.

— Adică ?

Doi inamici redutabili, de la care nu trebuie să așteptăm nici o milă. Jodot și Guillaume Ancivel.

El dădu acestui punct o franchețe brutală pentru a diminua în mintea Aurélici ideea adevăratului pericol care îi amenința Numele lui Jodot și Guillaume, focurile de pușcă, nimic din toate acestea nu contau pentru el mai mult decît invazia progresivă a acestei ape perfide din care banditii își făcuseră aliatul lor redutabil.

— Dar pentru ce această cursă ?

— Comoara, afirmă Raoul care, mai mult decît Aurelie, își dădea lui însusi explicații asemănătoare. I am redus pe Maresçal la neputință dar am ținut cont că într o zi sau în alta va trebui să termin și cu Jodot și Guillaume Mi au luat o înainte La curent cu proiectele mele, habar n am prin ce artificiu, l au atacat pe prietenul bunicului dumneavoastră l-au închis, i-au furat hîrtiile și documentele pe care voia să vi le înmîneze si de azi dimineată, adversarii noștrii erau pregătiți

Dacă nu ne au întîmpinat cu focuri de armă cînd am traversat defileul, este pentru că păstorii erau pe platou. De altfel, de ce să se grăbească ? Era evident că l așteptăm pe Talencay, crezînd în cartea de vizită si în cele cîteva cuvinte pe care unul dintre cei doi complici le a mîzgălit. Și iată că acum ne-au prins în capcana lor Abia trecurăm defileul că ecluzele grele erau închise și nivelul lacului, mărit de cele două cascade, începea să se

ridice fără să ne dăm seama mai devreme de patru-cinci ore. Dar acum, păstorii s-au întors în sat și lacul a devenit cel mai pustiu și mai magnific poligon de tir. Barca fiind putredă și gloanțele interzicînd orice ieșire asediaților, e imposibil să încerce fuga. Și iată cum Raoul de Limésy s-a lăsat dus ca un vulgar Marescal.

Toate acestea fură spuse pe un ton de vorbărie nonsalantă, de un om care se distrează primul de partida bună pe care a jucat-o. Aurélie aproape că i venea să rîdă.

El își aprinse o țigară și ținu, între degete, chibritul care ardea.

Două împușcături, pe platou. Apoi, imediat, o a treia și o a patra. Dar focurile nu nimeriră.

Inundația, totuși, continua cu rapiditate. Plaja formînd o cuvă, apa depășise țărmul și luneca acum în mici valuri pe un teren plat. Ajunse la intrarea în grotă.

— Sîntem mai în siguranță pe cele două pietre ale vetrei.

Săriră repede, Raoul o făcu pe Aurélie să se culce în hamac. Apoi, ducîndu-se pînă la masă, aruncă într-o servietă, ceea ce rămăsese de la dejun, și le plasă pe planșa cu desene. Gloanțe țîșniră

— Prea tîrziu, zise. Nu mai are de ce să ne fie teamă. Puțină răbdare și vom ieși. Planul meu? Ne vom odihni și vom mînca. Timp în care noaptea va veni. De îndată, vă voi purta pe umerii mei pînă la scara de pe faleză. Ceea ce face forța adversarilor noștri e lumina zilei, grație căreia ei ne pot bloca. Întunericul, aceasta e salvarea.

— Da, dar apa crește în acest timp, spuse Aurélie și mai trebuie o oră pînă cînd va fi destul de întuneric.

— Ei și? În loc să fiu achitat pentru o bucăție la picioare, voi fi pentru una pînă la jumătate de corp.

Era foarte simplu, într-adevăr. Însă Raoul știa tare bine toate lacunele planului său. Mai întîi, avea abia să dispară în spatele munților, ceea ce arăta o oră și jumătate, două de lumină de zi. Apoi, dușmanii se vor apropia puțin cîte puțin, vor lua poziție pe scară și cum ar putea Raoul să acosteze cu fața și să forțeze trecerea?

Aurélie ezita, întrebîndu-se ce trebuia să creadă. Fără voie, ochii ei fixau punctele de reper care îi permiteau

să urmărească creșterea apei și pentru cîteva momente tremură. Dar calmul lui Raoul era atît de impresionant.

— Ne veți salva, sînt sigură.

— Din fericire, zise el, fără a se despărți de tonul vesel, aveți încredere.

— Da, am încredere. Mi-ați zis într-o zi... vă amintiți.. în legătură cu liniile din palma mea, că trebuie să mă tem de pericolul apei. Prezicerea s-a împlinit. Și totuși nu mă tem de nimic, căci puteți totul... faceți miracole...

— Miracole ? zise Raoul care căuta orice ocazie să-și calmeze prin nepăsare discursurile. Nu, nu miracole. Pentru că nu v am întrebat niciodată despre amintirile din copilărie și totuși v-am condus aici, printre peisajele pe care le ați contemplat, mă considerați un fel de ghicitor. Eroare. Toate acestea sînt treburi de raționament și reflecție și n-am dispus de descoperiri mai precise decît alții. Jodot și complicii lui știau de asemenea știința și citiseră ca și mine formula înscrisă sub numele Eau de Jouvence. Ce indiciu au descoperit ? Niciunul. Eu n-am întrebat și am văzut că aproape toată formula reproduce, exact în afară de un rînd, analiza apelor de Royat, una din principalele stațiuni termale din Auvergne. Consult harta Auvergne i și descopăr satul și lacul Juvains (Juvains, contracția evidentă a cuvîntului latin **Juventia**, care înseamnă Juneție, Tinerețe). Eram lămurit. Într o oră de plimbare și pălăvrăgeală la Juvains, mi am dat seama că bătrînul domn de Talençay marchiz de Carabas, stăpîn al tuturor acestor pămînturi trebuia să fie chiar în centrul aventurii și m am prezentat lui ca trimis al dumneavoastră. Încă de cînd el îmi relevase că veniserăți altădată în duminica si lunea cînd e Adormirea Maicii Domnului adică 14 și 15 August, am pregătit expediția noastră pentru aceeași zi. Precis vîntul suflă din nord ca altădată. Escortat de clopote. Și iată ce e acela un miracol domnișoară cu ochii verzi.

Dar cuvintele nu erau suficiente ca să distragă atenția însoțitoarei sale. După o clipă, Aurélie șopti :

— Apa crește. apa crește. Acoperă cele două pietre și vă udă pantalonii.

El ridică o piatră si o puse peste cealaltă. Astfel înălțat, își sprijini cotul de coarda hamacului și, cu aerul mereu degajat, se puse din nou să vorbească, căci îi era

teamă de tăcere pentru tînăra fată. Dar, înăuntrul lui, tot spunînd cuvinte care să dea siguranţă, se lăsă pradă altor raţionamente şi altor reflecţii asupra implacabilei realităţi pe care o constatase cu spaima ameninţării în creştere

Ce se întîmpla ? Cum să aprecieze situaţia ? Ca urmare a manevrelor executate de Jodot şi de Guillaume nivelul apei creştea. Ştia. Dar cei doi bandiţi nu făceau evident decît să profite de o stare de fapt existentă deja şi trimiţînd fără îndoială la o epocă tare îndepărtată. Or, nu trebuie să presupunem că ceea ce a făcut posibilă această creştere a nivelului din motive încă secrete (motive care nu erau cu siguranţă acelea de a bloca şi de a îneca oameni în grotă) făcea de asemenea posibilă o scădere a nivelului ? Închiderea ecluzelor trebuia să aibă ca un corolar stabilirea unui prea-plin printr-un mecanism invizibil, permiţînd apelor să se scurgă şi lacului să se golească, în funcţie de circumstanţe. Dar unde să cauţi acest prea-plin ? Unde să găseşti acest mecanism a cărui funcţionare e legată de jocul ecluzelor ?

Raoul nu era dintre cei care aşteaptă moartea. Se gîndea chiar să se arunce asupra inamicilor, în ciuda oricăror obstacole sau să înoate pînă la ecluze. Dar, dacă un glonte îl atingea, dacă temperatura de gheaţă a apei îi paraliza eforturile, ce se întîmpla cu Aurélie ?

Oricît de atent era să ascundă ochilor Aurélici îngrijorarea gîndurilor sale, fata nu putea să nu observe în anumite inflexiuni ale vocii, sau în anumite tăceri, încărcătura de neliniste care o încerca pe ea însăşi. Ea îi spuse subit, ca şi cum ar fi fost depăşită de această neliniste care o tortura :

— Vă rog, răspundeţi-mi, vă rog. Doresc să ştiu mai bine adevărul. Nu mai e nici o speranţă, nu-i aşa ?

— Cum ? Dar ziua scade..

— Nu destul de repede... Şi cînd se va face noapte, nu vom mai putea pleca.

— De ce ?

— Nu ştiu. Dar intuiesc că totul s-a sfîrşit şi că dumneavoastră o ştiţi.

El interveni pe un ton ferm :

— Nu... Nu... Pericolul e mare, dar încă departe. Vom scăpa dacă nu ne pierdem nici o secundă calmul

Totul e aici. Să reflectăm, să înțelegem Cînd vom înțelege totul sînt sigur că vom avea încă timp să acționăm. Numai că...

— Numai că...

— Trebuie să mă ajutați. Pentru a înțelege pe de-a întregul am nevoie de amintirile dumneavoastră, de toate amintirile dumneavoastră.

Vocea lui Raoul era presantă și cu o ardoare stăpînită :

— Da, știu, ați promis mamei să nu le dezvăluiți decît omului pe care-l veți iubi. Dar moartea e un motiv de a vorbi mai puternic decît dragostea și, dacă nu mă iubiți, eu vă iubesc așa cum mama dumneavoastră ar fi dorit să fiți iubită Iertați-mă că vă spun acest lucru, în ciuda jurămîntului pe care vi l-am făcut... Dar sînt ore în care nu se mai poate păstra tăcerea Vă iubesc.. Vă iubesc și vreau să vă salvez Vă iubesc... Nu admit tăcerea care ar fi o crimă contra dumneavoastră Răspundeți-mi Cîteva cuvinte vor fi poate suficiente ca să aducă lumină asupra soluției

Ea murmură :

— Întrebați-mă !

El spuse imediat

— Ce s-a petrecut altădată după ce ați sosit aici, cu mama ? Ce peisaje ați văzut ? Unde v-au dus bunicul și prietenul lui ?

— Nicăieri, afirmă ea Sînt sigură că am dormit aici, da, într-un hamac, așa, ca azi. Stăteau de vorbă lîngă mine. Cei doi bărbați fumau Sînt amintiri pe care le uitasem și care acum revin Îmi amintesc de mirosul de tutun și de zgomotul unei sticle care era desfăcută. Afară era soare...

— Soare ?

— Da, asta trebuie să fi fost a doua zi

— A doua zi ? Sînteți sigură ? Totul e aici, în acest detaliu.

— Da, sînt sigură. M-am trezit aici, a doua zi, și afară era soare. Numai că, iată... totul e schimbat. Mă văd iar aici, și cu toate acestea e alt loc Zăresc stîncile, dar ele nu mai sînt în același loc.

— Cum ? nu mai sînt în același loc ?

— Nu, apa nu le mai udă

— Apa nu le mai udă, și totuși erați în această grotă?

— Ieșeam din această grotă. Da, bunicul meu mergea înaintea noastră. Mama mă ținea de mînă. Aluneca sub picioarele noastre. În jurul nostru erau un fel de case, ca niște ruine... Și apoi din nou clopotele... aceleași clopote pe care le-am auzit mereu...

— Asta era... chiar asta era, zise Raoul, printre dinți. Totul se potrivește cu ceea ce am presupus. Nici o ezitare posibilă.

O tăcere grea căzu între ei. Apa clipocea cu un sunet sinistru. Masa, șevaletul și scaunele pluteau. Trebui să se așeze la capătul hamacului și să stea aplecați sub plafonul de granit.

Afară, umbra se amesteca cu lumina foarte slabă. Dar la ce îi folosea umbra, atîta cîtă era? În ce fel să acționeze.

Își încordă disperat mintea, forțînd-o să găsească o soluție. Aurélie era pe jumătate ridicată cu ochii care-i deveniseră afectuoși și blînzi. Ea luă una dintre mîinile lui, se înclină și o sărută.

— Doamne! Doamne! zise el emoționat, ce faceți?

Ea șopti:

— Vă iubesc...

Ochii verzi străluceau în semiobscuritate. Auzea cum îi bate inima fetei și niciodată nu încercase o asemenea bucurie.

Ea îl luă tandru și îi înconjură gîtul cu brațele.

— Vă iubesc. Vedeți, Raoul, acesta este marele și singurul meu secret. Altul nu mă mai interesează. Dar aceasta e toată viața mea! Și tot sufletul meu. V-am iubit imediat, fără să vă cunosc, chiar de cînd v-am văzut... V-am iubit pe întuneric și pentru asta vă dezvăluiam. Da, mi era rușine... Sînt buzele dumitale acelea care m-au făcut să mă îndrăgostesc, acolo, pe drumul de la Beaucourt. Am simțit ceva despre care nu știam și care m-a îngrăimîntat. Atîta plăcere, atîta fericire, în acea noapte a face și de la un om care îmi era necunoscut! Pînă în sfîrșitul fundurile ființei, aveam o impresie fermecătoare și revoltătoare că vă aparțin... și că nu aveți decît să o doriți, pentru a mă face sclavă. Aceasta a fost cauza pentru care am fugit în clipa aceea, Raoul, nu pentru că vă detestam, ci pentru că vă iubeam prea mult și mă temeam de dumneavoastră. Eram confuză din cauza acestei emoții... nu mai voiam să vă văd, cu nici un preț, și, în același

timp, nu visam decît să vă revăd.. Dacă am putut suporta oroarea acelei nopți și toate torturile abominabile care i-au urmat, a fost pentru dumneavoastră, pentru dumneavoastră de care fugeam și care reveneați fără încetare la orele pericolului. Vă doream din toate puterile și de fiecare dată mă simțeam mai mult a dumneavoastră. Raoul, Raoul, strîngeți mă bine Raoul, vă iubesc.

El o strînse cu o pasiune dureroasă. În fond, el nu se îndoise niciodată de această dragoste pe care ardoarea primului sărut i-o descoperise si care, la fiecare din întîlnirile lor, se manifesta printr-o spaimă în care se ghicea o cauză profundă Dar îi era teamă chiar de fericirea pe care o aștepta Cuvintele tandre ale fetei, mîngîierea respiratiei proaspete îl toropiră. Neînfrînta voință de a lupta se epuiză în el

Ea avu intuiția oboselii lui ascunse si îl atrase și mai aproape de ea

— Să ne resemnăm, Raoul Să acceptăm ceea ce este inevitabil Nu credeam în moartea cu dumneavoastră. Dar vreau să mă găsească în brațele dumneavoastră... gura mea pe gura dumneavoastră, Raoul Niciodată viața nu ne va da mai multă fericire

Cele două brațe înlănțuiră ca un colier încît el nu se mai putea misca Puțin cîte puțin ea își apropia capul de al lui

Rezistă totuși A săruta această gură care i se oferea, însemna să consimtă la înfrîngerea si, cum spunea ea, să se resemneze, în fața inevitabilului Și el nu voia Toată ființa sa se răzvrătea împotriva unei asemenea lașități Dar 'Aurélie îl implora și bolborosea cuvinte care îl dezarmau și îl slăbeau

— Vă iubesc, nu refuzați ceea ce trebuie să fie... vă iubesc... vă iubesc...

Buzele lor se întîlniră. El gusta beția unui sărut în care era toată ardoarea vieții și înfricosătoarea voluptate a morții Noaptea îi înconjura, mai repede, i se părea, după ce se abandonară în toropeala fermecătoare a respirației Apa creștea

Slăbiciune trecătoare din care Raoul se smulse brusc Ideea că această ființă minunată pe care o salvase de atîtea ori avea să cunoască îngrozitorul martiriu al apei care va pătrunde, va înăbuși si va ucide, această idee îl făcu să se scuture de oroare

— Nu, nu, strigă... Asta nu se va întîmpla... Moartea dumneavoastră ?... nu... voi împiedica o asemenea infamie.

Ea vru să-l reţină. Îi strînse mîinile şi îl imploră cu voce vrednică de milă :

— Vă rog... vă rog... ce vreţi să faceţi ?

— Să vă salvez... să mă salvez pe mine însumi...

— E prea tîrziu.

— Prea tîrziu ? Dar noaptea a venit ! Cum, nu vă mai văd ochii dragi... nu vă mai văd buzele... şi nu acţionez.

Dar în ce fel ?

— Ştiu eu ? Esenţial e să acţionezi. Şi apoi, totuşi, am elemente sigure... Trebuie să existe neapărat mijloace prevăzute pentru a domoli, într-un anume moment, efectele ecluzei închise. Trebuie să existe vane care permit o scurgere rapidă. Trebuie să le găsesc...

Aurélie nu asculta. Gemea :

— Vă rog... Mă veţi lăsa singură în această noapte înspăimîntătoare ? Mi-e frică, Raoul.

— Nu, pentru că nu vă e frică de moarte, nu vă e frică să mai trăiţi... să mai trăiţi... să mai trăiţi două ore, nu mai mult. Apa nu vă poate atinge înainte de două ore. Şi eu voi fi aici. Vă jur, Aurélie, că voi fi aici orice s-ar întîmpla... ca să vă spun că sînteţi salvată... sau pentru a muri împreună.

Puţin cîte puţin, fără milă, se eliberă din îmbrăţişarea pătimaşă. Se aplecă asupra fetei şi îi spuse cu pasiune :

— Ai încredere, scumpa mea Ştii că niciodată n am greşit în misiune. După ce voi reuşi, te voi anunţa printr-un semnal... două fluierături... două împuşcături... Dar, chiar dacă vei simţi apa atingîndu-te, rece, crede în mine orbeşte.

Ea căzu lipsită de puteri.

— Du te, zise, dacă aşa vrei.

— Nu-ţi va fi frică ?

— Nu, dacă nu vrei să-mi fie.

Îşi scoase vestonul, vesta şi pantofii, aruncă o privire pe cadranul luminos al ceasului său de buzunar, îl agăţă la gît şi sări.

Afară, întunericul. N-avea nici o armă, nici un indiciu.

Era ora 8.

XIII

ÎN ÎNTUNERIC

Prima impresie a lui Raoul fu îngrozitoare. O noapte fără stele, grea, implacabilă, făcută din negură deasă, o noapte imobilă apăsa asupra lacului invizibil și falezelor indistincte. Ochii lui nu i serveau mai mult decît ochii unui orb. Urechile lui nu auzeau decît tăcerea. Zgomotul cascadelor nu mai răsuna : lacul le înghițise. Și, în această prăpastie insondabilă, trebuia să vadă, să audă, să se orienteze și să-și atingă scopul.

Vanele ? Nici nu s-a gîndit la ele serios. Ar fi fost o nebunie să joace jocul mortal de a le căuta. Nu, obiectivul lui era să-i găsească pe cei doi banditi. Or, ei se ascunseseră. Temîndu-se fără îndoială de un atac direct contra unui adversar de felul lui, ei se țineau prudenți în umbră, înarmati și cu toate simturile încordate. Unde să i găsească ?

Pe marginea superioară a plajei, apa înghețată îi ajunse la piept și îi produse o asemenea suferință, că nu socoti posibil să înoate pînă la ecluză. De altfel, cum ar fi putut să manevreze această ecluză fără a cunoaște amplasamentul mecanismului ?

O luă de-a lungul falezei, tatonînd, pe treptele scufundate, și ajunse la scara care atîrna de zid.

Ascensiunea fu extrem de penibilă. O întrerupse imediat. Departe, de-a curmezișul cetii, strălucea o lumină slabă.

Unde ? Imposibil de precizat. Era pe lac ? În înaltul falezei ? În orice caz, venea din față, adică aproximativ din defileu, adică din acelasi loc de unde banditii trăseseră și unde putea presupune că se instalaseră. Și asta nu se putea vedea din grotă, ceea ce arăta precautiile lor și constituia o probă a prezentei lor.

Raoul ezita. Trebuia să urmeze drumul pe pămînt, să suporte toate ocolurile culmilor, și ondulațiilor terenului, să urce pe pietre, să coboare în crăpături de unde nu mai vedea cu precizie lumina? Gîndindu-se la Aurélie, închisă în fundul acelui terifiant cavou de granit, se hotărî. Repede, coborî scara și se aruncă, dintr-un salt, să înoate.

Crezu că are să se sufoce. Tortura frigului i se părea intolerabilă. Chiar dacă trascul nu însemna mai mult de două sute sau două sute cincizeci de metri, fu pe punctul de a resunța, atît părea încercarea mai presus de puterile omenești. Dar gîndul la Aurélie nu-l părăsea. O vedea sub bolta neîndurătoare. Apa își urma opera feroce, pe care nimic nu putea s-o oprească, sau s-o încetinească. Aurélie îi percepea clipoceala diabolică și îi simțea suflul glacial. Ce infamie!

Își spori eforturile. Lumina îl ghida ca o stea binefăcătoare și ochii lui, o priveau cu ardoare, ca și cum s-ar fi temut ca ea să nu fie înghițită subit de asaltul formidabil al tuturor fortelor obscurității. Dar, pe de altă parte, oare ea nu anunța că Guillaume și Jodot erau la pîndă și că întoarsă și lăsată în jos spre lac, ea le folosea să exploreze cu privirea drumul pe unde atacul se putea produce?

Apropiindu-se, el se simțea mai bine, datorită, evident, activității mușchilor. Avansa cu largi mișcări de bras silențioase. Steaua crestea dublată de oglinda lacului.

Trecu lateral pe lîngă cîmpul de lumină. Pe cît putea să și dea seama, postul bandiților era stabilit în înaltul unui promoteriu care înainta deasupra intrării defileului. Se ciocni de recifuri, apoi întîlni un taluz de mici pietre rotunjite pe care îl abordă.

Deasupra capului său, dar mult mai la stînga se auzeau voci murmurînd.

Ce distanță îl separa de Jodot și Guillaume? Cum se prezenta obstacolul peste care trebuia să treacă. Zid abrupt sau pantă accesibilă? Nici un indiciu. Trebuia să înceapă escaladarea la noroc.

Începu prin a și frictiona viguros gambele și torsul cu pietriș mărunt și uscat cu care își umpluse mîna. Apoi își [illegible] hainele ude pe care și le puse din nou și bine dispus, își asumă riscul.

Era nici zid abrupt, nici pantă accesibilă. Erau straturi de roci suprapuse ca temeliile unei construcții ciclopice. Putea deci să se cațere, dar grație cîtor eforturi, cu ce cu-

tezanță, cu ce gimnastică periculoasă! Se putea cățăra, dar pietricelele aspre de care degetele se prindeau ca niște ghiare, ieșeau din alveolele lor, plantele se dezrădăcinau și sus, vocile deveneau din ce în ce mai distincte.

În plină zi, Raoul n-ar fi fost tentat niciodată de o asemnea întreprindere nebunească. Dar tictacul neîntrerupt al ceasului său îl împingea ca o forță irezistibilă, fiecare secundă care bătea astfel aproape de urechea lui, era un pic din viața Auréliei care se disipa Trebuia, deci, să reușească. Reuși. Brusc, nu mai fu nici un obstacol. Un ultim etaj de gazon încorona edificiul. O licărire vagă plutea în umbră, ca un nor alb.

Înaintea lui se afla o depresiune, un teren adîncit, în centrul căruia se găsea o cabană pe jumătate prăbușită. Pe trunchiul unui copac era agățată o făclie care fumega.

Pe malul opus, doi bărbați întorși cu spatele, stăteau întinși pe burtă, aplecati spre lac, cu puști și revolvere în mîini. Lîngă ei o a doua lumină, provenind de la o lampă electrică, aceea după a cărei licărire se ghidase Raoul.

Își privi ceasul și tresări. Expeditia durase cincizeci de minute, mult mai mult timp decît crezuse.

— Am o jumătate de oră să opresc inundatia, gîndi. Dacă, într-o jumătate de oră, nu-i smulg lui Jodot secretul vanelor, nu mai am drept să mă întorc la Aurélie, așa cum i-am promis, și să mor împreună cu ea.

Se tîrî în direcția cabanei, ascuns de ierburile înalte. La doisprezece metri mai departe, Jodot și Guillaume păzeau acum în siguranță, destul de tare ca să le recunoască vocile, dar nu într-atît încît să înțeleagă un singur cuvînt. Ce să facă?

Raoul venise fără un plan precis și cu intenția de a acționa în funcție de circumstanțe. Neavînd nici o armă, socotea periculos să angajeze o luptă care, în definitiv, se putea întoarce împotriva lui. Și, pe de altă parte, se întreba dacă, în caz de victorie, constrîngerea și amenințarea vor determina un adversar ca Jodot să mărturisească, adică să se recunoască învins și să-i spună secretul pentru care-l cîștigase atît de greu.

Continuă deci să se tîrască, cu precautii infinite și cu speranta că un cuvînt surprins ar putea să-l lămurească. Înaintă doi, poate trei metri. El însuși nu percepea foșnetul trupului său pe sol, și astfel ajunse într-un punct în care frazele prindeau să aibă un sens mai clar.

Jodot zicea :

— Eh ! Să nu-ţi faci sînge rău, la naiba ! Cînd am coborît la ecluză, nivelul atingea cota cinci, care corespunde plafonului grotei şi, pentru că n-au putut ieşi, afacerea lor este deja rezolvată Cert şi sigur, cum doi şi cu doi fac patru.

Totuşi, făcu Guillaume, ar fi trebuit să te duci mai aproape de grotă, şi, de acolo, să-i supraveghezi.

— De ce nu tu, obrăznicătură ?

— Eu, cu braţul meu încă înţepenit ! Cel mult dacă pot să trag.

— Şi apoi, ţi-e frică de individul ăla...

— Şi ţie, Jodot.

— N-am zis nu. Prefer puşca şi trucul cu inundaţia, pentru că există caietul bătrînului Talencav

— Oh ! Jodot, nu pronunţa acest nume..

Vocea lui Guillaume slăbea Jodot se răsti

— Curcă plouată, şterge-o !

Aminteşte-ţi, Jodot La întoarcerea de la ţi, cînd ai venit să mă cauţi, mama ţi-a răspuns : Ştiu, ştiu unde e acest diavol de om, acest nenorocit de Limésy, i-de a dus o pe Aurélie şi pretindeţi că supraveghindu l veţi ajunge la comoară Ştiu. Fiul meu vă va da o mînă de ajutor Dar fără crime, da ? Fără sînge ..

— Ţi a îngheţat sîngele în vine, făcu Jodot, în batjocură

— Da, da, ştii ce vreau să zic, şi ce s-a întîmplat cu acest sărman om Cînd e moarte, e şi crimă. Şi în ce-i priveşte pe Limésy şi Aurélie, spui că nu e vorba de crimă ?

— Hai, ce-e, ar trebui să abandonăm toată istoria asta ? Crezi că un tip ca Limésy ţi-ar fi cedat locul aşa, de ochii tăi frumoşi ? Îl cunoşti pe acest personaj blestemat. Ţi-a rupt braţul.. va sfîrşi prin a ti rupe gîtul El sau noi, asta era alegerea

— Dar, Aurélie ?

— Cei doi fac un cuplu. N ai cum să l atingi pe unul fără să l atingi şi pe celălalt

— Totuşi...

— N-ai văzut testamentul marchizului ? Aurélie moşteneşte tot domeniul Jouvains... Deci ce-ar fi de făcut ? Să te căsătoreşti, poate ? Ca să faci o căsătorie, trebuie să fie doi, băiete, şi mă gîndesc că dom' Guillaume .

— Deci ?

— Deci, micuțule, iată ce se va întîmpla. Mîine, lacul Jouvains va redeveni ca înainte, nici mai sus, nici mai jos. Poimîine, nu mai curînd, pentru că marchizul le-a interzis, ciobanii se vor întoarce. Va fi găsit marchizul, mort dintr-o căderc, într-o rîpă a defileului, fără ca nimeni să poată presupune că o mînă miloasă i-a dat o mică lovitură care l-a făcut să-și piardă echilibrul. Deci, fără urmări Nu există testament, pentru că eu sînt cel care îl are. Nu există moștenitori, pentru că n-a avut familie. În consecință, Statul va lua în stăpînire legal domeniul. În șase luni, vînzarea. Noi vom cumpăra.

— Cu ce bani ?

— Șase luni ca să-i găsim, e destul, zise Jodot, cu o intonație sinistră. De altfel, ce înseamnă pentru cine nu știe ?

— Și dacă se vor face cercetări ?

— Contra cui ?

— Contra noastră.

— De către cine ?

— De către Limésy și Aurélie ?

— Limésy ? Aurélia ? Înecați, dispăruți, de negăsit.

— De negăsit ! Vor fi găsiți în grotă.

— Nu, căci noi vom trece mîine dimineață și, cu două pietre atîrnate de picioare, vor ajunge în fundul lacului. Nevăzut, necunoscut...

— Mașina lui Limésy ?

— După amiază, vom pleca cu ea, în așa fel încît nimeni nu va mai ști că au venit în aceste locuri. Se va crede că micuța a fost luată de la sanatoriu de iubitul ei și că ei călătoresc nu se știe unde. Iată planul meu.. Ce zici ?

— Excelent, bătrînă canalie, se auzi o voce în apropierea lor. Numai că e o hibă.

Se întoarseră tresărind brusc de spaimă. Un om era acolo, chircit ca un arab, un om care repetă :

— O mare hibă. Căci, în fine, tot acest plan minunat se bazează pe acte împlinite.. Or, ce se întîmplă cu ele dacă domnul și doamna din grotă au șters-o ?

Mîinile lor căutau paturile puștilor și revolverelor. Nimic.

— Arme ? De ce ? se auzi vocea zeflemitoare. Ce-am

cu ? Un pantalon ud, o cămașă udă, nimic altceva. Arme... între oameni bravi ca noi !

Jodot și Guillaume nu mișcau, interziși. Pentru Jodot, era omul de la Nisa, care reapărea. Pentru Guillaume omul de la Toulouse. Și, mai cu seamă, era inamicul redutabil de care crezuseră că s-au debarasat și al cărui cadavru...

— În ce mă privește, da, zise rîzînd și arătîndu-se nepăsător, în ce mă privește, da, sînt viu. Cota numărul 5 nu corespunde plafonului grotei. Și, de altfel, dacă vă imaginați că mici trucuri de acest fel contează pentru mine ! Sînt viu, bătrîne Jodot ! Și Aurélie, de asemenea. E la adăpost, departe de grotă și fără o picătură de apă pe ea. Deci, putem să stăm de vorbă. În rest, va fi scurt. Cinci minute, nici o secundă în plus. Vrei ?

Jodot tăcea, stupid, năuc. Raoul își privea ceasul și, liniștit, nonșalant, ca și cum inima nu i-ar fi bătut să-i sară din piept, cuprinsă de o angoasă greu de descris, reluă :

— Iată. Planul tău nu mai ține. Din moment ce Aurélie nu e moartă, ea moștenește și nu va fi nimic de vînzare. Dacă o ucizi și se va vinde, eu sînt aici și cumpăr. Ar trebui să mă omori și pe mine. Nu e posibil. Sînt invulnerabil. Deci, ești încolțit. E un singur remediu.

Făcu o pauză. Jodot deveni atent. Exista, deci, un remediu ?

— Da, e unul, pronunță Raoul, unul singur : Să te înțelegi cu mine. Vrei ?

Jodot nu răspunse nimic. Era chircit la doi pași de Raoul și fixa asupra lui ochii strălucind de încordare.

— Nu răspunzi. Dar pupilele ți s-au aprins. Le văd strălucind ca pupilele unei fiare sălbatice. Dacă-ți propun ceva, e pentru că am nevoie de tine ? Deloc. Nu am niciodată nevoie de nimeni. Numai că, de cinsprezece sau optsprezece ani, tu urmărești un scop pe care ești aproape să-l atingi, și asta îți dă drepturi, drepturi pe care ești hotărît să le cucerești prin orice mijloace, inclusiv asasinatul. Aceste drepturi ți le cumpăr, pentru că vreau să fiu liniștit și Aurélie să fie la fel. Într-o zi sau alta vei găsi mijloace să ne faci vreun rău. Nu vreau asta. Cît ceri ?

Jodot părea să se destindă. Bombăni :

— Propune.

— Iată, zise Raoul. După cum știi, nu e vorba de o comoară din care fiecare își poate lua partea, ci de o exploatare ale cărei beneficii...

— Vor fi considerabile, făcu Jodot.

— Ți le acord. De asemenea, oferta mea e pe măsură. Cincii mii de franci pe lună.

Banditul tresări, mirat de o asemenea cifră.

— Pentru amîndoi ?

— Cinci mii pentru tine... Două mii pentru Guillaume

Acesta nu se putu împiedica să zică :

— Accept.

— Și tu, Jodot ?

— Poate, făcu celălalt. Dar trebuie un gaj, un avans.

— Pe un trimestru, e bine ? Mîine la ora trei, ne întîlnim la Clermont-Ferrand, piața Jaude, și vei primi un cec.

— Da, da, zise Jodot neîncrezător. Dar nici nu mă face să am încredere că mîine baronul de Limésy nu mă va face să fiu arestat.

— Nu, căci m-ar aresta și pe mine în același timp.

— Pe tine ?

— Drace ! Captura ar fi mai mare decît îți închipui.

— Cine ești ?

— Arsène Lupin.

Numele avu un efect uimitor asupra lui Jodot. Își explica acum ruinarea tuturor planurilor sale și ascendentul pe care acest om îl avea asupra lui.

Raoul repetă :

— Arsène Lupin, căutat de toate polițiile din lume. Mai mult de cinci sute de furturi calificate, mai mult de o sută de condamnări. Vezi, face să aștepți. Depinzi de mine. Dar și eu depind de tine, și acordul e semnat, sînt sigur. Aș fi putut să-ți sparg capul pe loc. Nu. Îmi place mai degrabă o tranzacție. Și, apoi, te întrebuințam la nevoie. Ai defecte, dar și calități de temut. Astfel, felul în care m-ai filat pînă la Clermont-Ferrand e de prim rang, pentru că încă nu l-am înțeles. Deci, tu ai cuvîntul meu, și cuvîntul lui Lupin... e de aur. Merge ?

Jodot se consultă cu Guillaume cu voce joasă și replică :

— Da, sîntem de acord, ce vrei ?

— Eu ? Nimic, bătrîne, zise Raoul mereu indiferene. Sînt un domn care caut pacea și plătește ceea ce trebuie

ca s-o obțină. Să devenim asociați... ăsta-i cuvîntul. Dacă dorești să contribui la asociație chiar de azi o parte oarecare, după planul tău. Ai documente ?

— Considerabile. Instrucțiunile marchizului cu privire la lac.

— Evident, pentru că ai putut să închizi ecluza. Sînt detaliate, instrucțiunile ?

— Da, cinci caiete cu scriere fină.

— Le ai aici ?

— Da. Și am și testamentul... în favoarea Aurélici.

— Dă-mi-l.

— Mîine, contra cecurilor, declară Jodot fără drept de apel.

— Ne-am înțeles, mîine, contra cecurilor. Ne avem la mînă. Asta e semnătura pactului.

O strîngere de mînă fu schimbată.

— Adio, făcu Raoul.

Întrevederea se sfîrșise și totuși adevărata bătălie avea să se desfășoare în cîteva cuvinte. Toate vorbele de pînă acum, toate promisiunile, atîtea curate baliverne ca să-l deruteze pe Jodot. Esențialul era amplasamentul vanelor. Jodot va vorbi ? Jodot înțelesese care era adevărata situație, rațiunea demersului lui Raoul ?

Niciodată Raoul nu se simțise atît de îngrijorat. Zise neglijent :

— Mi-ar place să văd „lucrul acela" înainte de a pleca. N-ai putea deschide vanele de scurgere în fața mea ?

Jodot obiectă :

— Trebuie, după caietele marchizului, șapte sau opt ore pentru ca vanele să opereze pînă la capăt.

— Bine, oprește-le imediat. Mîine dimineață, tu aici, Aurelie și cu mine jos, vom vedea „lucrul acela", adică ceea ce numim comori. Sînt aproape, nu, vanele ? Sub noi ? aproape de ecluză ?

— Da.

— E o cale directă ?

— Da.

— Știi cum s-o faci ?

— E ușor. Caietele o indică.

— Să coborîm, propuse Raoul, vreau să-ți dau o mînă de ajutor.

Jodot se ridică și luă lampa electrică. Nu mirosise capcana. Guillaume îl urma. Trecînd, ridică armele pe care Raoul, la început, le trăsese spre el și le pusese puțin mai departe. Jodot puse una dintre ele în bandulieră Guillaume la fel.

Raoul, care apucase lanterna, mergea foarte aproape în spatele celor doi bandiți :

— De data asta, își spunea, cu o veselie pe care o trăda expresia feței sale, de data asta am ajuns. Cîteva convulsii, poate. Dar marea bătălie e cîștigată.

Coborîră. Pe malul lacului, Jodot se orientă după un dig de nisip și de pietris care mărginea piciorul falezei, înconjurînd o piatră ce masca crăpătura destul de adîncă unde era legată o barcă, îngenunche, deplasă cîteva lespezi mari și descoperi un aliniament de patru mînere de fier aflate la capătul a patru lanțuri ce intrau în țevi de ceramică.

— Aici e, chiar lîngă manivela ecluzei, zise el. Lanțurile acționează plăcile de fontă așezate pe fund.

Trase de unul dintre mînere. Raoul făcu la fel și avu impresia imediată că o comandă se transmitea la celălalt capăt al lantului și că placa înainta. Celelalte două încercări reușiră la fel. În lac, la oarecare distanță, se auziră o serie de clocote mici.

Ceasul lui Raoul arăta orele nouă și douăzeci și cinci. Aurélie era salvată.

— Dă-mi pușca, zise Raoul. Sau, mai bine nu. Trage tu... două focuri.

— De ce s-o fac ?

— Eu un semnal.

— Un semnal ?

— Da. Am lăsat-o pe Aurélie în grotă, care era aproape plină cu apă și tu ești vinovat de spaima ei. Deci, părăsind-o i-am promis s-o avertizez, printr-un mijloc oarecare, că nu mai are de ce să se teamă.

Jodot fu stupefiat. Îndrăzneala lui Raoul și această mărturisire a pericolului în care se afla încă Aurélie, îl amuțea și, în același timp, crestea în ochii săi prestigiul vechiului său adversar. Nici o secundă, el nu se gîndi să profite de situație. Cele două focuri de armă răsunară printre roci și faleze. Și, imediat, Jodot adăugă :

— Într-adevăr, ești un maestru. N-ai decît să te supui

fără să șovăi Iată caietele și iată și testamentul marchizului.

— Un punct bun, strigă Raoul, care punea documentele în buzunar. Am aflat cîteva lucruri despre tine. Nu un om cinstit, asta niciodată, dar o lichea acceptabilă. N-ai nevoie de barca asta ?

— Pentru mine, nu.

— Imi va fi mai comod s-o iau pe Aurélie. Ah ! încă un sfat : nu vă arătați prin regiune. În locul vostru, aș lua-o în noaptea asta spre Clermont-Ferrand. Pe mine, camarazi.

Urcă în barcă și le mai făcu vreo cîteva recomandări. Apoi Jodot ridică parîma. Raoul plecă.

— Ce oameni bravi ! își zise vîslind cu vigoare. Cum te adresezi inimii lor bune, generozității lor naturale, se duc la fund. Bineînțeles, camarazi, că veți avea cele două cecuri. Nu garantez că mai e încă vreo rezervă în contul meu Limésy. Dar le veți avea cu siguranță, și semnate cinstit, cum am jurat.

Douăsute cincizeci de metri, cu vîsle bune, și după o expediție atît de fecundă în rezultate, nu însemna nimic pentru Raoul : Ajunse la grotă în cîteva minute și intră direct, cu prova înainte și cu lanterna la pravă

— Victorie ! exclamă. Ați auzit semnalul meu, Aurélie ? Victorie !

O lumină voioasă umplu colțul îngust unde ar fi trebuit să-și găsească moartea. Hamacul traversa de la un perete la altul. Aici dormea Aurélie liniștită. Încrezătoare în promisiunea prietenului ei, convinsă că nimic nu-i e imposibil, ieșind din neliniștea pericolului și din chinurile acestei morți atît de dorite, căzuse de oboseală. Poate chiar înainte de a auzi cele două împușcături. În orice caz, nimic nu o trezea...

Cînd deschise ochii, a doua zi dimineață, ea văzu lucruri surprinzătoare în grotă unde lumina zilei se amesteca cu strălucirea unei lanterne. Apa se scursese. Înăuntrul unei bărci legată de un stîlp, Raoul, îmbrăcat într-un cojoc ciobănesc și un pantalon de pînză pe care trebuie că le luase de pe planșă, dintre lucrurile bătrînului marchiz, dormea tot atît de profund cum dormise și ea.

De-a lungul mai multor minute ea îl contempă, cu o privire plină de afecțiune în care se simțea o curiozitate

stăpînită. Cine este această fiinţă extraordinară a cărui voinţă se opunea sentimentelor destinului şi ale cărui acte luau mereu un sens şi o aparenţă de miracole ? Ea auzise fără nici o emoţie — de altfel, ce importanţă avea ? — acuzaţia lui Marescal şi numele de Arsène Lupin lansat de comisar. Trebuia să creadă că Raoul nu era altul decît Arsène Lupin ?

— Cine eşti tu, tu, cel pe care-l iubesc mai mult decît viaţa ? gîndea Aurélie. Cine eşti tu, tu, cel care m-ai salvat fără încetare, ca şi cum asta era unica ta misiune ? Cine eşti ?

— Pasărea albastră.

Raoul se trezise şi întrebarea mută a Aurélei era atît de clară că-i răspunse fără ezitare.

— Pasărea albastră, însărcinată să aducă fericirea fetelor cuminţi şi credincioase, să le apere contra căpcăunilor şi zînelor rele şi să le conducă în împărăţia lor.

— Am deci o împărăţie, iubitul meu Raoul ?

— Da. La vîrsta de şase ani ţi-a fost promisă. Şi îţi aparţine azi, prin voinţa unui bătrîn marchiz.

— Oh ! repede, Raoul ! repede, căci vreau să văd... sau mai degrabă să revăd.

— Să mîncăm, mai întîi, zise el. Mor de foame. În rest, vizita nu va fi lungă şi nu trebuie să o ştie. Ceea ce a fost ascuns timp de secole nu trebuie să apară definitiv în plină lumină decît atunci cînd vei fi stăpîna împărăţiei tale.

După obiceiul ei, avita orice întrebare despre felul în care aveau să acţioneze. Ce se întîmplase cu Jodot şi Guillaume ? Avea veşti de la marchizul de Talencay ? Preferă să nu ştie nimic şi să se lase condusă.

O clipă mai tîrziu, ieşeau împreună şi Aurélie, din nou, cuprinsă de emoţie, îşi rezemă capul de umărul lui Raoul, murmurînd :

— Oh ! Raoul, e chiar asta... e chiar ceea ce am văzut altădată, a doua zi... împreună cu mama...

XIV

FÎNTÎNA JOUVENCE

Spectacol straniu ! Sub ei, într-o arenă adîncă de unde apa se retrăsese, pe tot spațiul alungit care mărginea coroana de stînci, se întindeau ruinele monumentelor și templelor încă în picioare, dar cu coloanele frînte, drumurile dislocate, peristilurile risipite, fără acoperișuri, nici frontoane, nici cornișe, o pădure decapitată de trăsnet, dar în care arborii morți aveau încă toată noblețea și toată frumusețea unei vieți pătimașe. Jos de tot înainta Calea Romană, Calea triumfală, mărginită de statui sparte, încadrate de temple simetrice, care trecea între stîlpii arcelor dărîmate și care ducea pînă la țărm, pînă la grotă unde se împlineau sacrificiile.

Toate erau umede, lunecoase, îmbrăcate într-o mantie de nămol, sau încărcate de pietrificații și stalactite, cu bucăți de marmură sau de aur care strălucea în soare. La dreapta și la stînga, șerpuiau două benzi lungi de argint. Erau cascadele care-și regăseau apele canalizate.

— Forumul... zise Raoul, care era puțin palid și a cărui voce trăda emoție. Forumul... Aproape aceleași dimensiuni și aceeași dispunere. Hîrtiile bătrînului marchiz conțin un plan și explicații pe care le-am studiat azi-noapte. Orașul Juvains era mai jos de marele lac. Mai jos de acesta, termele și templele zeilor Sănătății și Forței, dispuse în jurul templului Tinereții, acolo unde observi colonada circulară.

O ținea pe Aurélie de talie. Coborau Calea sacră. Dalele mari lunecau sub pașii lor. Spume și plante acvatice alternau cu spații de pietriș fin din care apăreau uneori monede vechi. Raoul ridică două : purtau efigia lui Constantin.

Dar ajunseră în fața micului edificiu dedicat Tinereții. Ceea ce rămăsese era încîntător și suficient pentru ca imaginația să poată reconstitui o rotondă plină de armonie, înălțată de cîteva trepte, cu un bazin în care se afla o cupă ornamentală susținută de patru elefanți robuști și dolofani și pe care trebuia să o domine statuia Tinereții. Nu mai vedeau decît două, admirabile ca formă și grație, care își scăldau picioarele în bazinul în care cei patru elefanți lansau altădată jeturi de apă.

Țevi groase de plumb, altădată ascunse fără îndoială, și care păreau să vină dinspre o anumită parte a falezei, unde trebuia să se afle, distimulat, izvorul, apărcau din bazin ; la capătul uneia dintre ele, un robinet fusese sudat recent. Raoul îl roti. O undă țîșni, călduță, însoțită de puțin abur.

— Apa de Jouvence, zise Raoul. Aceasta e apa pe care o conținea sticla pusă la căpătîi de bunicul tău și a cărei etichetă avea scrisă formula.

Timp de două ore ei se preumblară prin cetatea fabuloasă. Aurélie regăsea senzațiile de altădată, stinse în adîncul ființei sale și readuse la viață în acel moment. Ea văzuse acest grup de urne funerare, și această zeiță mutilată, și acest drum pavat inegal, și această arcadă tremurătoare de ierburi ciufulite, și atîtea lucruri, atîtea lucruri, care o făceau să freamăte de o bucurie melancolică.

— Iubitul meu, spunea, iubitul meu, ție îți datorez toată această fericire. Fără tine, n-aș fi avut parte decît de disperare. Dar lîngă tine, totul e frumos și minunat. Te iubesc.

La ora zece clopotele de la Clermont Ferrrand anunțau liturghia cea mare. Aurélie și Raoul ajunseră la intrarea în defileu. Cele două cascade treceau pe aici, curgînd la stînga și la dreapta Căii Triumfale și se cufundau în cele patru vane larg deschise.

Minunata călătorie se terminase. Cum repetase Raoul, ceea ce fusese ascuns timp de secole nu trebuia să mai apară la lumina zilei. Nimeni nu trebuia să contemple acel lucru înainte ca tînăra să fie stăpîna recunoscută.

Închise deci vanele de scurgere și roti încet manivela ecluzei ca să închidă porțile în mod progresiv. Imediat apa se acumulă în spațiul restrîns, marele lac formînd o întindere mare de ape și cele două cascade în afara

albiilor de piatră. Deci, ei reveniră pe cărarea pe care Raoul coborîse în seara din ajun cu cei doi bandiți și, oprindu-se la jumătatea drumului, priviră spre unda rapidă care refăcea micul lac, înconjura temeliile templelor și se grăbea spre fîntîna magică.

— Da, magică, zise Raoul, e cuvîntul întrebuințat de bătrînul marchiz. În afara elementelor apei de Royat, ea conține, după el, principii energetice și de forță care o fac în adevăr o fîntînă a tinereții, principii provenind din radioactivitatea stupefiantă pe care o emană și care se evaluează printr-o cifră de milicurie *), după o expresie tehnică, aproape incredibilă.

Bogații romani din cel de-al treilea și cel de-al patrulea secol, veneau să se îmbăieze la acest izvor și ultimul consul al provinciei galilor, acel care, după moartea lui Teodosie și dispariția imperiului, a vrut să ascundă de ochii invadatorilor barbari și să protejeze contra intențiilor lor minunățiile de la Juvains. Între multe altele, o inscripție secretă face legea : „Din voința lui Fabius Aaralla, proconsul, și ca semn de prevedere în cazul invaziei sciților și barusilor, apele lacului au acoperit zeii pe care-i iubeam și templele în care îi veneram".

Peste toate acestea, cincisprezece secole ! Cincisprezece secole în care capodoperele de piatră și marmură s-au fărîmat. Cincisprezece secole care ar fi putut fi urmate de altele zece în care moartea unui trecut glorios ar fi fost desăvîrșită, dacă bunicul tău, în plimbările sale pe domeniul abandonat de prietenul său Talemay, nu ar fi descoperit, prin hazard, mecanismul ecluzei. Imediat, cei doi prieteni caută, tatonează, observă, încearcă. Repară. Pun în acțiune vechile porți de lemn masiv care, altădată, mențineau nivelul micului lac și ascundeau în adîncuri cele mai înalte părți ale construcțiilor.

Iată întreaga istorie, Aurélia, și iată tot ceea ce ai vizitat la vîrsta de șase ani. Bunicul tău mort, marchizul n-a mai părăsit domeniul său Juvains și s-a contopit cu trup și suflet reînvierii cetății invizibile. Cu ajutorul celor doi ciobani ai săi, el a săpat, a explorat, a curățat, a consolidat, a reconstituit efortul trecutului și acesta e cadoul pe care ți-l oferă. Cadou minunat care nu va aduce

*) curie — unitate de măsură pentru radioactivitate (1 curie = 1000 milicurie) — n. t.)

doar norocul incalculabil al unei surse de exploatat, mai prețioasă decît toate cele de la Royat și Vichy, ci care vă dăruiește un ansamblu de opere și de monumente cum nu mai există.

Raoul se entuziasma. Acolo, încă se scurse mai mult de o oră în timpul căreia el își mărturisi toată exaltarea pe care i-o produsese frumoasa aventură a orașului înecat. Mînă în mînă, ei priveau apa care creștea, coloanele și statuile care se cufundau puțin cîte puțin.

Aurélie, totuși, păstra tăcerea. La sfîrșit, mirat, simțind că nu era gînd la gînd cu el, el o întrebă de ce. Ea nu răspunse nimic, mai întîi, apoi, după un minut, murmură :

— Nu știi, încă ce s-a întîmplat cu marchizul de Talençay ?

— Nu, zise Raoul, care nu voia s-o întristeze pe tînăra fată, dar sînt convins că s-a întors acasă, în sat, bolnav, poate... afară doar dacă n-a uitat de întîlnire.

Proastă scuză. Aurélie nu păru să fie mulțumită. El ghicea că după emoțiile resimțite și atîtea îngrijorări suprimate, ea se gîndea la ceea ce rămînea în umbră și se temea că nu poate înțelege.

— Să mergem, zise ea.

Se duseră pînă la cabana dărîmată care indica popasul nocturn al celor doi banditi. De aici, Raoul voia să urmeze zidul înalt și calea pe unde ciobanii ieșiseră de pe domeniu.

Dar, cum înconjurau stînca veșnică, el îi arătă lui Raoul un pachet destul de voluminos, un sac de pînză așezat pe malul falezei.

— S-ar crede că mișcă, zise ea.

Raoul aruncă o privire, ceru Auréliei să-l aștepte și se duse. O idee subită îi venise.

Ajungînd la țărm, apucă sacul și bagă mîna înăuntru. Cîteva secunde mai tîrziu, trase un cap, apoi un corp de copil. Imediat îl recunoscu pe micul complice al lui Jodot, cel pe care banditul îl purta cu el ca pe o jucărie și îl trimitea la vînătoare în beciuri și peste grămezi de nisip și palisade.

Copilul era pe jumătate adormit. Raoul, furios, descifrînd instantaneu enigma care-l intrigase atîta, îl scutură :

— Obraznicătură ! tu ești cel care ne-ai urmărit, nu-i așa, începînd din strada Courcelles ? Ei ! tu ești ! Jodot a fost ! te ascundă în portbagajul din spatele mașinii mele și ai călătorit astfel la Clermont-Ferrand, de unde i-ai trimis o scrisoare prin poștă ? Mărturisește... altfel, te pălmuiesc.

Copilul nu prea înțelegea ce i se întîmpla și figura palidă de strengar destrăbălat, luase o expresie năucă. Mormăi :

— Da, unchiul a vrut...

— Unchiul ?

— Da, unchiul meu Jodot.

— Și unde e unchiul tău în acest moment ?

— Am plecat astă noapte, toți trei și apoi am revenit.

— Și apoi ?

— Apoi, azi dimineață, au coborît acolo, jos, cînd apa dispăruse și au cotrobăit peste tot și au adunat lucruri.

— Înaintea mea.

— Da, înaintea dumneavoastră și a domnișoarei. Cînd ați ieșit din grotă s-au ascuns în spatele unui zid de jos, acolo jos, pe fund de unde apa se scursese. Dar eu am văzut totul de aici de unde unchiul mi-a spus să-l aștept.

— Și acum unde sînt cei doi ?

— Nu știu. S-a făcut cald și eu am adormit. Cînd m-am trezit, pentru o clipă, se băteau.

— Se băteau ?...

— Da, pentru un lucru pe care îl găsiseră, un lucru care strălucea ca aurul. Am văzut cum au căzut... Tonton a dat o lovitură de cuțit... și apoi... apoi nu mai știu... dormeam poate... am văzut ca și cum zidul s-a dărîmat și i-a înghițit pe amîndoi.

— Ce ? Ce ? Ce spui ? bolborosi Raoul îngrozit... Răspunde... Unde s-a petrecut asta ? În ce moment ?

— Cînd sunau clopotele... la capăt... la capăt... uite, acolo.

Copilul arăta deasupra golului și păru stupefiat.

— Oh ! zise el, apa care a revenit...

Rămase apoi începu să plîngă și să strige, gemînd.

— Acum... acum... dacă apa a revenit... n-au mai putut să plece și sînt acolo, pe fund și atunci, unchiul...

Raoul îi închise gura.

— Taci...

Aurélie era în fața lor, cu fața contractată. Auzise Jodot și Guillaume, răniți, leșinați, incapabili [illegible] și să cheme, au fost acoperiți de șuvoi, surpați, înecați. Pietrele unui zid prăbușit peste ei păstra cadavrele lor.

— E îngrozitor, șoptea Aurélie. Ce supliciu pentru cei doi oameni!

Hohotele de plîns ale copilului creșteau. Raoul îi dădu niște bani și o carte de vizită.

— Ține, iată o sută de franci. Du-te să prinzi trenul de Paris și te vei prezenta la această adresă. Va avea cineva grijă de tine.

★

Întoarcerea fu liniștită și, la sosirea la casa de odihnă unde se întorcea fata, despărțirea fu gravă. Destinul îi lovise pe cei doi amanți.

— Să ne despărțim pentru cîteva zile, zise Aurélie. Vă voi scrie.

Raoul protestă :

— Să ne despărțim ? Cei care se iubesc, nu se despart.

— Cei care se iubesc nu au a se teme de despărțire. Viața îi va reuni mereu.

El cedă, nu fără tristețe. Căci se simțea părăsit. De fapt, o săptămînă mai tîrziu, primi această scurtă scrisoare :

„Prietene,

Sînt tulburată. Întîmplarea îmi aduce vestea morții tatălui meu vitreg. Sinucidere, nu-i așa ? Știu de asemenea că a fost găsit marchizul de Talençay în fundul unei prăpăstii, în care a căzut, se zice, accidental. Crimă nu-i așa ? Asasinat ?... Și apoi moartea îngrozitoare a lui Jodot și a lui Guillaume... Și apoi atîția morți ! Miss Bakefield... cei doi frați... și, altădată, bunicul meu d'Estrau...

Nu-mi pasă, Raoul. Nu căuta să știi un[illegible] Eu însămi nu știu încă. Am nevoie să reflectez. [illegible]n-desc la viața mea, să iau decizii.

Te iubesc, prietene. Așteaptă-mă și iarta mă"

★

Raoul nu așteptă. Delirul acestei scrisori, [illegible]l făcea să ghicească suferința și deprimarea Auréliei, sufe[illegible]nța

lui și îngrijorarea lui, totul îl purtă la acțiune și îl incită la cercetări.

Ea nu va reuși nimic. Se gîndea că s-a refugiat la Sainte-Marie ; n-o găsi acolo. Se informă peste tot. Își mobiliză toți prietenii. Eforturi inutile. Disperat, temîndu-se că un oarecare nou adversar să n-o necăjească pe față, petrecu două luni cu adevărat dureroase. Apoi, într o zi, primi o telegramă. Îi cerea să se ducă la Bruxelles a doua zi și îi fixa o întîlnire în pădurea Cambre.

Bucuria lui Raoul fu fără rezerve cînd o văzu sosind, surîzătoare, hotărîtă, cu un aer de tandrețe infinită și o figură eliberată de orice amintire neplăcută.

Ea îi întinse mîna.

— Mă ierți, Raoul.

Merseră un moment, atît de aproape unul de altul ca și cum nu ar fi fost despărțiți. Apoi ia se explică :

— Mi-ai spus-o, Raoul, sînt în mine două destine contrare, care se ciocnesc și îmi fac rău. Unul este un destin al fericirii și bucuriei, care corespunde adevăratei mele naturi. Celălalt e un destin al violenței, al morții, al întristării și al catastrofei, totul — un ansamblu de forțe inamice care mă persecută începînd din copilărie și caută să mă antreneze în abis, unde, de zece ori am căzut, da, de zece ori, tu m-ai salvat.

Or, după cele două zile de la Juvains, și în ciuda dragostei noastre, Raoul, am fost atît de dezgustată, că viața mi-a produs oroare. Toată această istorie pe care ai considerat-o minunată și feerică lua pentru mine un aspect tenebros, de infern. Nu-i adevărat, Raoul ? Gîndește-te la ceea ce am îndurat ! Și gîndește-te la ceea ce ai văzut ! „Iată regatul tău", ziceai. Nu-l vreau, Raoul. Între mine și trecut, nu vreau să fie nici o legătură. Dacă am trăit de-a lungul a cîteva săptămîni la o parte, este pentru că simțeam confuz că trebuie să scap de îmbrățișarea unei aventuri în care sînt ultima supraviețuitoare. După ani, după secole, ea a ajuns la mine și eu sînt aceea care am drept misiune să scot la lumină ceea ce conține ea magnific și extraordinar. Refuz. Dacă sînt moștenitoarea bogățiilor și splendorilor, sînt de asemenea, moștenitoarea crimelor și învoielilor cărora nu le pot suporta greutatea.

— În ce privește testamentul marchizului ?... făcu Raoul, care scoase din buzunar o hîrtie și i-o întinse.

Aurélie luă fila și o rupse în bucățele pe care le aruncă în vînt.

— Îți repet, Raoul, toate acestea s-au sfîrșit. Aventura nu va fi reluată de mine. Îmi e prea mult teamă că ea va suscita încă alte crime și alte învoieli. Nu sînt o croină.

— Atunci ce ești ?

— O îndrăgostită, Raoul... o îndrăgostită care și-a refăcut viața... și care a refăcut-o pentru dragoste și pentru nimic altceva decît dragoste.

— Oh ! domnișoară cu ochii verzi, zise el ; e atît de grav să iei un asemenea angajament !

— Grav pentru mine, dar nu pentru tine. Fii sigur că, dacă îți ofer viața mea, vreau de la a ta ceea ce poți să-mi dai din ea. Vei păstra în jurul tău tot misterul pe care-l dorești. N-o să te aperi niciodată contra mea. Te accept așa cum ești și ești ceea ce am întîlnit mai nobil și mai seducător. Nu-ți cer decît un lucru, să mă iubești atît de mult timp cît vei putea.

— Mereu, Aurélie.

— Nu, Raoul, nu ești omul care să iubească mereu, nici, totuși, haide ! atîta timp. Oricît de puțin ar dura, voi cunoaște o asemenea fericire, că nu voi avea dreptul să mă plîng. Și nu mă voi plînge. Astă seară. Vino la Théâtre-Royal. Vei găsi acolo o lojă la parter.

Se despărțiră.

Seara, Raoul se duse la Théâtre-Roial. Se juca **Vie de bohème** cu o tînără cîntăreață nou angajată, Lucie Gautier.

Lucie Gautier era Aurélie.

Raoul înțelesese. Viața independentă a unei artiste permitea să fie eliberată de orice convenții. Aurélie era liberă.

Reprezentația odată terminată — și în mijlocul cîtorva ovații — el se duse în loja triumfătoarei. Minunatul cap blond se înclina spre el. Buzele lor se uniră.

★

Astfel sfîrșește strania și nemaipomenita aventură de la Jouvains care, timp de cincisprezece ani, fu cauza atîtor crime și atîtor disperări. Raoul încercă să-l scoată pe micul complice al lui Jodot dintre rele. Îl plasase acasă la văduva Ancivel. Dar mama lui Guillaume că-

reia îi dezvăluise moartea fiului său, se puse pe băut. Copilul, prea devreme corupt, nu se putu ridica. A trebuit închis într-o casă de corecție. Scăpă de-acolo, o regăsi pe văduvă și amîndoi plecară în America.

Cît despre Mareșcal, cuminții, dar obsedat de cuceriri feminine, urcă în grad. Într-o zi, ceru audiență la domnul Lenormand, faimosul șef al Siguranței. Odată conversația terminată, domnul Lenormand se apropie de subalternul său și îi spuse, cu o țigară între buze : „Un foc, vă rog", și asta pe un ton care îl făcu pe Mareșcal să tresară. Imediat îl recunoscu pe Lupin.

Îl mai recunoscu și sub alte măști, mereu zeflemitor și făcînd cu ochiul. Și, de fiecare dată, primea pe șleau mica frază teribilă, aspră, usturătoare, neașteptată și atît de caraghioasă prin efectul pe care-l avea asupra lui.

— Un foc, vă rog.

Și Raoul cumpără domeniul Juvains. Dar, spre deosebire de domnișoara cu ochii verzi, nu vru să divulge secretul uluitor. Lacul Juvains și fîntîna Juvence contează în numărul minunățiilor acumulate și comorilor fabuloase pe care Franța le va moșteni de la Arsène Lupin...

S F Î R Ș I T

S.C. ELCO-NEAGA S.N.C. PLOIEȘTI
telefon 97/14 36 29
Redactor : Florin DOCHIA
Tiraj : 30 000 ex.

Tiparul executat la „Grafica Prahoveană" S.A. PLOIEȘTI

colecția

aventura

În seria AVENTURILE EXTRAORDINARE ALE LUI ARSÈNE LUPIN apar :

- MISTERUL DE LA BARRE-Y-VA
- DOMNIȘOARA CU OCHII VERZI
- 813 (DUBLA VIAȚĂ A LUI ARSÈNE LUPIN
  CELE TREI CRIME
  ALE LUI ARSÈNE LUPIN)
- PISCUL SCOBIT
- BUȘONUL DE CRISTAL
- DOROTHÉE, DANSATOARE PE SIRMĂ

ELCO

ISBN 973-95586-2-3

300 LEI